

Đời này kiếp này

Contents

Đời này kiếp này	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	6
3. Chương 03	11
4. Chương 04	16
5. Chương 05	24
6. Chương 06	31
7. Chương 07	38
8. Chương 08	47
9. Chương 09	55
10. Chương 10	78
11. Chương 11	93
12. Chương 12-13	108
13. Chương 14-15	131
14. Chương 16-17	172
15. Chương 18: Ngoại Truyện 1	174
16. Chương 19: Ngoại Truyện 2: Sắc & Giới	175
17. Chương 20: Ngoại Truyện 3: Ai Mà Biết Tại Sao Hôm Đây Tôi Lại Say?	179

Đời này kiếp này

Giới thiệu

Diệp Thận Thủ là cô tiểu thư xinh đẹp đài các. Từ nhỏ cô đã sống trong nhung lụa và sự cưng chiều

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doi-nay-kiem-nay>

1. Chương 01

“Thủ Thủ”, Nguyễn Giang Tây dường như hạ quyết tâm gì đó, cuối cùng nói với cô: “Dịch Trường Ninh về rồi đấy.”

Về mặt Thủ Thủ so với dự tính của Nguyễn Giang Tây thì bình tĩnh hơn rất nhiều, qua một lúc lâu, cô mới hỏi lại một câu: “Thế à?”

“Hôm qua tớ gặp anh ta ở trường, anh ta về tham gia một cuộc hội thảo.” Nguyễn Giang Tây có chút thốn thức: “3 năm rồi, anh ta dường như 1 chút cũng không đổi.”

3 năm —— dài đằng đẵng là thế, mà cũng ngắn ngủi là vậy, dài đến dường như đã lâu như trời như đất, tất cả những chặng đường đã qua, nhưng là tàn tro mênh mông, thốc xuống, người ta vô duyên vô cớ bị sắc, hít thở khó khăn. Ngắn ngủi lại dường như chỉ mới như ngày hôm qua, tất cả sắc nét đến rành rành ngay trước mắt, gần như khiến người ta không cách nào đổi diện.

3 năm cô trước cô lười biếng lắm, đầu không chí lớn, mà Giang Tây ở trường là sinh viên gương mẫu tài đức vẹn toàn, cái gì cũng phải làm đến tốt nhất, sự thật chính xác là như thế. Không cần biết là môn chuyên ngành, hay môn cơ sở, thậm chí đến trường có truyền thống “náo loạn sân khấu”, hư danh mấy chữ đêm liên hoan “Viện tuyên truyền hướng tới mùa xuân”, Giang Tây đều dễ như trở bàn tay thu hút tiếng vỗ tay như sấm sét. Mà cô cả ngày bò trên lớp chép bài tập, Nguyễn Giang Tây thỉnh thoảng thấy bất bình thay: “Thủ Thủ, cậu tương lai tính làm sao đây?”

Thủ Thủ hì hì cười nói: “Tốt nghiệp xong thì lấy chồng, sau đấy để Dịch Trường Ninh nuôi tớ thôi.”

Nguyễn Giang Tây tức lắm: “Giá như Dịch Trường Ninh không cần cậu nữa nhỉ?”

“Anh ấy sao dám không cần tớ à?”

Cứ thế ngông nghênh tự tin, trước giờ chưa từng nghĩ rằng, nói chơi mà cũng trúng thưởng.

Chia tay với Dịch Trường Ninh cô phong độ suy sụp, thậm chí không chịu nổi, cho đến sau này Thủ Thủ nhớ lại, mới cảm thấy tự giấu cợt, cuộc đời coi như bát nước hắt đi. Chỉ khi nắm chặt vạt áo Dịch Trường Ninh, bật khóc thật to, mặc kệ anh ta nói gì, cô nhất quyết không buông tay. Sau cùng gọi điện cho Giang Tây, lúc Giang Tây chạy vội đến, cô vẫn một mình ngồi đó thút thít không thành tiếng. Những nơi như thế, dù phục vụ không có thói quen soi mói, nhưng cô biết mình thật xấu hổ, thế nhưng Dịch Trường Ninh tuyệt tình, bất cần bỏ đi, cô còn băn khoăn cái gì nữa đây?

Giang Tây không nói đến lời thứ 2, lời cô đi, nhét cô vào trong xe, vừa lái xe vừa hận thép không luyện thành gang: “Thủ Thủ, vì 1 thằng đàn ông mà cậu như thế à? Hắn ko cần cậu nữa thì cậu như thế à?”

Mà cô một câu cũng không nói được, chỉ biết khóc, cả hộp giấy ăn trên xe Giang Tây cũng bị cô khóc cho bằng hết, Giang Tây đèo cô về chung cư của cô ấy, vắt cho cô bộ áo ngủ, sau đó nói: “Muốn khóc thì cứ từ tốn mà khóc đi, ra khỏi nhà tắm rồi, cậu mà rên thêm một tiếng, tớ lập tức vắt cậu ra ngoài ngay.”

Ngày đó cô trong nhà tắm khóc rất lâu, có lẽ là 1 tiếng, cũng có thể là 4 tiếng, vì sau cùng nước trong bồn đã lạnh ngắt, cô ngâm đến cảm cúm, luôn thấy khó chịu, đầu tiên là phát sốt, truyền mấy bình nước, hết sốt rồi, chỉ còn ho khan, kho sù sụ không dứt đến gần 2 3 tháng, đi khám lại chẳng phát hiện bệnh gì, lần bị bệnh này, mặc dù không phải to tát lắm, nhưng cả người gầy sọp đi.

Tình cờ gặp Kỷ Nam Phương ở đại sảnh cầu lạc bộ, giữa đám người tài mạo xuất chúng, mà anh 1 thân cao lớn, dù cho đứng giữa đám đông cũng rất bắt mắt. Thủ Thủ nhìn anh, đang do dự không biết có nên chào hỏi hay không, anh đã nhìn ra cô, đột nhiên dừng lại, ồ một tiếng, mới nói: “Thủ Thủ, em sao lại gầy đến thế này?”

Cả đám đông sớm ồn ào cười đùa, có người nói: “Nam Phương, nhìn cậu để em gái nhà người ta dẫn vật kìa.”

Cũng có người nhận ra cô, cười nói: “Các cậu đừng nói lung tung, đây là em gái Nam Phương.”

Lại có người gọi to: “Nam Phương cậu còn có em gái à? Có phải tên Bắc Phương ko?”

Kỷ Nam Phương cười mắng đám người: “Cút!” rồi quay đầu giới thiệu với bọn họ: “Đây là Diệp Thận Thù. Em gái tớ.”

Đám bạn ăn chơi ấy, đều chơi rộng biết nhiều rồi, lập tức đã có người nhớ ra: “Tên lót chữ Thận, là Diệp gia à?” Càng có nhiều người nữa cười đùa nửa chừng xu nịnh: “Ồ, hôm qua bọn này với Thận Khoan còn chơi vài ván bài, ai mà biết em gái hần lại đẹp thế này.”

Diệp Thận Khoan là anh họ cô, họ Diệp nhiều con trai, tự nhiên giao du quảng đại, cả đám người lập tức kết nạp ngay em gái này, không nói đến lời thứ hai đã kéo cô đi tham gia cưới ngựa.

Kì thực bọn họ ai cũng đi theo cặp, Kỷ Nam Phương cũng không ngoại lệ, bên cạnh là một cô gái hào quang tỏa tứ phía, đẹp đến nỗi khiến Thủ Thủ luôn cảm thấy quen quen, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cũng nghĩ ra hình như là mình tinh mới debut, chỉ nhớ không rõ cô ta tên gì. Người con gái đó lại rất tự nhiên thoải mái: “Diệp tiểu thư cứ gọi tôi là Khả Như.”

Lúc này mới nhắc cho Thủ Thủ, cuối cùng nhớ ra tên cô ấy là Trương Khả Như, nên cũng khách khí gọi cô ấy: “Chào Trương tiểu thư.”

Chỉ không ngờ vị Trương tiểu thư này trước giờ chưa từng cưới ngựa, vừa vịn lên lưng ngựa đã kêu la gào thét, thiếu điều bật khóc, hại thầy dạy cưới ngựa cả người mồ hôi lạnh toát: “Trương tiểu thư.... Trương tiểu thư.... xin cô thả lỏng 1 chút, cô nắm dây cương chặt thế, càng khiến ngựa căng thẳng hơn cả cô.”

Thủ Thủ cũng chẳng thấy nực cười, cô lần đầu tiên cưới ngựa lúc đó còn rất nhỏ, căn bản không biết sợ. Bác Hai đưa cô cùng mấy anh em họ đến trại ngựa, cả thảo nguyên to thật sự, thỏa sức rong đuổi, kiểu tự do tự tại, chỉ có trời trong mây nhẹ, mệnh môn rộng lớn. Tiếng gió vù vù vút qua bên tai, khiến người ta muốn cất giọng hát vang. Kì thực cô cũng hát rất to, cùng mấy người anh họ 1 bè, từ <Bắn bia lia tới> hát đến <Tiêu sái đi một vòng>, sau cùng cổ họng gào đến khản đặc, nhưng rất vui, rất rất vui. Kiểu vui đến vô tư lự không từ nào ngữ nào hình dung được, cũng rất nhẹ nhàng phủ lên tất cả. Đến cả người lâu nay nói cười thận trọng như bác Hai, cũng cùng bọn họ một bè ca hát “Quân nhân cách mạng người người ghi nhớ, tam đại kỉ luật, bát hạng chú ý....” nhìn đội cảnh vệ đứng bên sang khoải đều hiện lên đến mắt.

Kỷ Nam Phương dường được 1 chú ngựa ôn huyết cực kỳ đẹp, lúc dắt ra từ tàu ngựa Thủ Thủ đã cảm giác trước mắt sáng lóa, tuần mã thần thái cao lớn, chính hiệu Hanover của Đức. Kì thực Kỷ Nam Phương và Diệp Thận Thù rất giống nhau, ăn uống vui chơi, cái gì cũng biết, cũng cái cũng rành. Như huyết thống chú ngựa này hận không thể kể đến tổ tông 18 đời ra, vừa nhìn thấy Thủ Thủ đã tán tưng không ngừng: “Cách đây không lâu, em thực tập ở đài truyền hình, làm một chương trình thể thao, trình trọng phỏng vấn mấy câu lạc bộ cưới ngựa, cũng không thấy chú ngựa nào đẹp đến thế này.”

Kỷ Nam Phương chỉ châm biếm: “Nhóc con, làm chương trình thể thao cái nỗi gì.”

Thủ Thủ không chịu thua: “Có bản lĩnh anh bảo thế vận hội không cho phép tuyển thủ nữ tham gia đi? Đồ kỳ thị giới tính!”

Vĩnh viễn là thế, cô cùng Kỷ Nam Phương ở bên nhau chưa quá nửa tiếng đồng hồ đã bắt đầu huyền ảo.

Lúc còn bé anh vẫn còn khứng chịu nhường cô 1 tý, bởi vì cô nhỏ hơn, lại là con gái, thế nên anh căn bản không thèm cãi với cô. Đợi đến khi anh từ nước ngoài về, cô đã học đến đại học, dịp giao thừa anh cùng cha đến chúc Tết ông nội cô, trường bố ở trên lầu nói chuyện, anh cùng mấy người anh họ của cô đứng dưới lầu tán dóc, tình cờ nói đến Schumacher, cô chêm vào mấy câu, hai người như bu lông không chịu ốc vít. Cô nói năng lưu loát, mà anh phản ứng cũng nhanh nhạy, 2 người từ đoàn xe Ferrari tranh luận kịch liệt đến tận 32 đối xứng trong biến tấu của Bach <Chaconne>, tranh luận đến bất phân thắng bại. Sau cùng, một người anh họ của cô, tên Diệp Thận Dung không nhịn được, khi khi bật cười: “Nhìn 2 đứa này, có giống chọi gà không hả?”

Diệp Thận Thù ha ha cười lớn, Kỷ Nam Phương bắt giác cũng cười theo, trong lòng cô có chút không cam chịu, lần tranh cãi ấy sống chết mặc bay, nhưng lần trùng phùng sau, 2 người không biết tại vì chuyện gì, lại bắt đầu, một khi đã bắt đầu thì không thể cứu vãn nổi, từ đó về sau Diệp Thận Khoan chỉ cần vừa bắt gặp cô đụng mặt Kỷ Nam Phương, đã móc ra bao thuốc: “Các người cứ cãi nhau trước đi, tôi ra làm điều thuốc đã nhé.”

Cô nhất thời thấy nản, kì thực Diệp Thận Khoan cùng Kỷ Nam Phương, lại còn tất cả mấy người bọn họ đều mãi mãi xem cô như đứa trẻ con, cô cùng Dịch Trường Ninh vừa mới yêu nhau, Diệp Thận Khoan lúc biết thì cực kỳ kinh ngạc: “Nhóc con, em vẫn còn bé lắm.”

Cô phùng mang trợn má: “Em sắp 19 rồi đấy, còn bé gì nữa? Lúc anh 19 tuổi ấy, bạn gái đều đã đổi đến mấy người rồi.”

Câu này xem chút nữa sắc chết Diệp Thận Khoan, sau đấy Diệp Thận Khoan không khỏi thẫn thút nói với Kỷ Nam Phương: “Chao ôi, đến Thủ Thủ cũng có bạn trai rồi đấy, chúng ta già thật rồi.”

“Vớ vẩn!” Kỷ Nam Phương đương lúc ôm ấp, nâng ly rượu của Diệp đại công tử, cười khinh bỉ: “Cậu cùng lắm hơn tôi 2 tuổi, sớm thế đã muốn ‘rửa tay chậu vàng’ cái tà quy chánh rồi à? Nếu đã thế chi bằng bây giờ về chăm vợ sớm đi.”

“Đừng nói thế chứ.” Diệp Thận Khoan vừa mới kết hôn này đang thiếu điều dắc ý: “Kết hôn là việc tốt đấy, tại sao nào? Càng tiện chơi bởi hơn chứ sao, chỉ cần dâu ta không nói gì, các cụ nhất định nhắm một mắt mở một mắt, hơn nữa đến vợ cũng không ho he, các cụ còn nói gì cái gì nào? Thế nên, Nam Phương à, lấy vợ đi, đầu xuôi đuôi cũng lọt, kết hôn có lợi thế đấy.”

Bên cạnh Kỷ Nam Phương cũng có người, cô nàng nửa quả nửa sầu, nói: “Ôi chao, nói đến mấy chuyện này, thật xấu quá đi.”

Kỷ Nam Phương lại không chút băn khoăn, nâng cằm cô nàng, bốn cợt cười lớn: “Mấy người bọn anh ai cũng xấu xa thế đấy, em ấy à, lọt vào miệng hổ rồi.” 2 người vừa cười vừa làm trò, ngáy đến cả đám.

Hôm nay cười ngựa, lại nảy sinh chút bất trắc nho nhỏ, Trương Khả Như cuối cùng còn ngã từ lưng ngựa xuống, tẹo cả chân. Không rõ xương bên trong có làm sao không, nhưng lúc ấy Trương Khả Như té ngã ở trường đua, nửa buổi vẫn chưa đứng dậy được.

Quần chúng thì chẳng ai để ý, đến cả Kỷ Nam Phương cũng chỉ gọi cho lái xe một cú điện thoại, bảo ông ấy đưa Trương Khả Như đến bệnh viện, duy nhất Thủ Thủ nói: “Tôi đi cùng cô tới bệnh viện nhé.”

Cái này đến cả Trương Khả Như cũng cực kỳ bất ngờ, liên thanh nói: “Diệp tiểu thư, không cần đâu, tôi tự mình đi được rồi, cô cứ từ từ chơi đi, kéo cụt hứng.”

“Tôi đi cùng cô.” Thủ Thủ khẳng khái.

Kỷ Nam Phương cũng chẳng mấy bận tâm: “VẬY em đưa cô ấy đi đi.” Thuận miệng dặn dò tài xế: “Chăm sóc Diệp tiểu thư chu đáo.”

Thủ Thủ dở khóc dở cười, rõ ràng Trương Khả Như mới là người bị thương. Lúc đã lên xe, Trương Khả Như có chút day dứt: “Thật không cần thiết đâu, thế này làm phiền cô quá.”

Thủ Thủ lại cảm thấy thẹn trong lòng, kì thực ý cô chỉ muốn tìm cái cớ để chuồn mà thôi, vì câu này mà càng thêm áy náy, cô đưa Trương Khả Như đến bệnh viện hẳn hoi, dìu cô ấy vào thang máy, chụp X quang xong tài xế giúp đi lấy, cô đỡ Trương Khả Như 2 người ra ghế ngồi, kết quả có y tá đi ngang qua, lập tức nhận ra Trương Khả Như, la hét ầm ĩ như một fan trung thành, sau đó cả đám người vây quanh, tranh đua nhau đòi ký tên.

Trương Khả Như cũng không mấy kiêu cách, ngân nga cười nói giúp bọn họ ký tên, Thủ Thủ bị đám đồng hầy sang 1 bên, cô hiếm khi bị người ta xô đẩy bài trừ lạnh nhạt kiểu này, không kềm được cảm thấy nực cười. Kì thực cô Trương Khả Như này khá trẻ, so với cô cũng không lớn hơn là mấy, mặt mày như vẽ, khuôn mặt tinh tế nhỏ nhắn, lên hình nhất định rất ăn ảnh.

Lên xe rồi Trương Khả Như lại cau đôi lông mày: “Tốt rồi, 10 ngày nữa tháng không làm được gì, về đến công ty nhất định sẽ mắng chết tôi cho mà xem.”

Cô ấy sợ người đại diện của mình lắm, nghe nói trong nghề nổi tiếng là mặt sắt tim đá, trong tay vô số mối quan hệ, thế nên hô một tiếng trăm người hưởng ứng, Trương Khả Như sợ anh ta muốn chết. Nhất định kéo bằng được Thủ Thủ đi ăn cơm cùng: “Có làm ma cũng nên làm ma no, đợi tôi ăn no rồi mới gọi điện cho anh ta, đỡ phải nghe anh ta nói xong tôi ăn không nổi cơm.”

Người con gái đẹp dễ tính tế thể này, ớn ớn tý thôi lại càng động lòng người, Thủ Thủ không trụ nổi trước giọng nài nỉ mềm ngọt của cô ấy, đành đi ăn cơm cùng.

Trương Khả Như là người Hồ Nam, ăn cay, Thủ Thủ cũng mê cay như mạng, 2 người cùng khẩu vị, ăn hết veo cả một bàn thức ăn. Trương Khả Như hít hà, sắc môi sẫm màu đỏ thắm, khóe mép hơi hơi vênh lên, nói không còn mỹ miều đẹp dễ nữa: “Thoải mái quá đi, bình thường không cho tôi ăn, nói sợ hỏng giọng.”

Thủ Thủ chợt tò mò: “Đến ăn cũng không được chọn món à?”

“Ừ, cũng không cho ăn nhiều nữa, mỗi ngày chỉ có salad hoa quả thôi, lần trước tôi thèm quá ăn một cặp cánh gà, kết quả thầy dạy hình thể bắt tôi chạy những 3 tiếng đồng hồ trên máy chạy bộ, trời ạ, thảm chết luôn ấy.”

Thanh niên đầu 2 rồi, rút cuộc vẫn có chút tính trẻ con, còn nhăn mặt làm trò hề: “Hơn nữa tôi lần này tội không thể tha, sát phạt đến cùng cho mà xem.”

Cứ nói như thế, Thủ Thủ cảm thấy Trương Khả Như kì thực cũng khá thú vị.

Cô rất ít khi qua lại với bạn gái của anh trai, kì thực cũng là gia giáo mà thành, bởi bạn gái các anh vĩnh viễn chỉ là bạn gái, trước giờ thân phận chưa từng sửa đổi qua.

Vẫn nhớ mấy năm trước, Diệp Thận Khoan từng có 1 người bạn gái, lúc đó rất nghiêm túc, cãi nhau một trận với cả nhà, dọn hẳn ra ngoài ở. Sau cùng kết cục vẫn chia tay như cũ, lúc đó lần đầu tiên cô thấy anh họ phong độ thanh thoát lại đi thất tình, anh ấy kì thực cũng chẳng uống say, cầm cốc trà, đứng trước giò lan trong nhà kính, tách trà Tiêm Mao nóng hơi hổi, tiện tay hát xuống gốc “Quan âm ngàn tay” vừa đương lúc trời nở.

Mà nụ cười anh ấy thoáng nét mệt mỏi: “Ráng chiều dễ tàn thủy tinh dễ vỡ, Thủ Thủ, những thứ tốt đẹp trên đời này, trước giờ chưa từng tồn tại lâu dài.”

Đương lúc cô có lẽ vừa chỉ mới 15 tuổi, chụm đôi lông mày có chút tức tối: “Anh, anh dễ dàng buông tay quá rồi, tình yêu thật sự là không gì địch nổi.”

Bây giờ nghĩ lại, thật ấu trĩ đến buồn cười.

Cô cùng Trương Khả Như cũng chẳng quen thân, cách 2 tháng, tình cờ gặp Kỷ Nam Phương lại đem theo Trương Khả Như cùng cả nhóm đi ăn cơm, Trương Khả Như gặp cô, vội vàng lấy trong túi ra mấy tấm vé, cười nói: “Chuyện lần trước vẫn chưa cảm ơn cô, đợt này tôi tổ chức concert, tuần sau đấy, đến cổ vũ nhé.”

Thủ Thủ đương nhiên nhận rồi, bạn bè lẫn bạn học cô nhiều lắm, chuyen tay tặng người khác cũng được.

Thế nên lúc Triệu Thạch, người đại diện của Trương Khả Như gọi điện cho cô, Thủ Thủ vô cùng bất ngờ.

Số điện thoại của cô cũng ko có nhiều người biết, Triệu Thạch gọi đến tổ chuyên mục chỗ cô thực tập, sau đó qua tay nhiều người hỏi được số, Triệu Thạch tuy là ở giữa những người nổi tiếng, nhưng qua được trình tự này nhất định rất phức tạp, rất khó khăn. Mà anh ta chọn lọc từ ngữ rất khách khí, cũng rất cẩn thận, nhận điện thoại xong, cô lặng thinh nghe anh ta nói xong xuôi, trầm mặc vài giây đồng hồ, mới nói: “Vậy thì tôi đến bệnh viện thăm cô ấy.”

Kì thực cô thật sự không nên băng qua dòng nước hỗn tạp này, nhưng chỉ một khắc như thế mà cô đã mềm lòng rồi, bởi bản thân cũng từng đụng qua ý nghĩ ngốc nghếch kiểu thế, khoảnh khắc lúc Dịch Trường Ninh bất cần bỏ đi, chỉ một tích tắc ấy....

Trương Khả Như nằm ở bệnh viện tư, công ty đại diện của cô ấy rất cẩn thận, không hề để giới truyền thông phát hiện sự tình này. Thủ Thủ mua một bó hoa đến, Trương Khả Như gầy đi rất nhiều, cả khuôn mặt càng hiện rõ chỉ như một bàn tay hơi to, không trang điểm, mặt càng trắng bột, trong tích tắc nhìn thấy Thủ Thủ, đáy mắt đã một mảng mù mịt, hoàn toàn trái ngược với vẻ ngoài trẻ con.

Thủ Thủ đem hoa đi cắm, Trương Khả Như cuối cùng rè rè hỏi: “Anh ấy có khỏe không?”

Thủ Thủ sửa lại cành hoa, hoa hồng đỏ tươi thắm, vừa chớm nở rất kiều diễm, ngọt ngào đến thế, nhưng mai thôi là sẽ tàn rồi. Giống như anh họ từng nói, ráng chiều dễ tàn thủy tinh dễ vỡ, những thứ tốt đẹp trên đời này, trước giờ không thể tồn tại lâu dài.

Trương Khả Như thấy cô không nói gì, có chút hoang mang, hỏi: “Anh ấy tức giận đúng không?”

Thù Thù ra ghế ngồi xuống, nhìn chăm chú đôi mắt to đẹp của Trương Khả Như, sau đó thở dài.

Trương Khả Như như chú thỏ đang hoảng sợ, không biết cô nên nói gì đây.

Cô cái gì cũng không nói, nhưng đem hết mấy cô bạn gái của Kỷ Nam Phương bao năm nay ra miêu tả 1 lượt, có vài người là cô tự mắt nhìn thấy, có vài người là cô nghe nói, có cô đẹp đến kinh người, có cô cũng chẳng đẹp lắm, ở bên Kỷ Nam Phương ngắt quãng dài nhất thì suýt soát 2 năm, ngắn nhất chắc không nổi 2 3 ngày. Lúc chia tay cũng có người khóc lóc náo loạn, nhưng Kỷ Nam Phương chơi rất đẹp, anh ra tay hào phóng, trước giờ chưa từng keo kiệt chuyện tiền bạc.

Sau cùng Trương Khả Như nói: “Cảm ơn cô, tôi hiểu rồi.” Khuôn mặt cô ấy đã bình tĩnh trở lại, giống như vừa mới thức tỉnh khỏi cơn buồn ngủ, trong mắt từ từ bập bênh xốt xa: “Tôi biết tôi như thế là không nên, nhưng tôi hết cách rồi.”

Thủ Thủ nhớ lại lúc còn nhỏ có đọc qua câu:

Hoa hạnh xuân bay rợp rợp đầu

Trai trẻ phong lưu bước bước mau

Ước nguyện chung thân bên chàng ấy

Dẫu tình có nhạt cũng không sầu.

(*chú: dịch thơ-hieusol-tangthuvien.Cảm ơn anh đã cho phép em dùng bản dịch thơ này)

Phải thật sự rất yêu rất yêu, mới có nổi dũng khí này, bưng một tấm chân tình, mặc kệ người ta giày xéo.

Về đến nhà cô gọi điện thoại cho Kỷ Nam Phương, anh ấy ở đầu dây bên kia có tiếng người ồn ào, tiếng nói cười, tiếng xáo bài.... Náo nhiệt đến khác thường, vừa nghe đã biết đang dở ván chơi, Thủ Thủ không biết tại sao cảm thấy rất tức giận: “Kỷ Nam Phương! Em có việc gấp tìm anh đây.”

“Hả?” Anh trước giờ chưa từng nghe cô nói giọng tức giận kiểu này, nhất thời lại cảm giác bất ngờ, trong điện thoại cũng nghe rõ có người gào lên bên cạnh: “Nam Phương, đọc 4, cậu bắt không?”

“Không bắt, không bắt.” Anh dường như bật dậy, rồi bàn đánh bài ra chỗ nào yên tĩnh hơn, âm thanh huyền ảo dần nhạt đi, anh vẫn cảm thấy ù ù cạc cạc: “Rốt cuộc có chuyện gì thế?”

“Hơn nữa còn là chuyện gấp đấy.” Cô căng giọng, cũng căng luôn cả mặt, dù biết rằng anh không nhìn thấy, nhưng vẫn như cũ giận sôi lên: “Anh bây giờ lập tức ra đây cho em, ngay bây giờ!”

Cô biết mình có chút vô lý vô cớ, nhưng vừa nghĩ đến Trương Khả Như, cô lại nghĩ về chính mình.

Thế này không có triển vọng, thế này không có tôn nghiêm, nhưng hết cách rồi, chỉ đau xốt chờ đợi người đấy quay lại, nhưng anh ta một mực vĩnh viễn cũng không quay lại nữa.

*Giới thiệu với các cậu anh Kỷ Nam Phương, Kỷ Tam 1 trong bốn Tứ thiếu Kinh thành. Mọi người biết Đông Tử rồi đấy, Đông Tử, Lôi Nhị, Kỷ Tam, Diệp tứ, đón chờ đi, có vài đoạn xẹt qua loáng thoáng của Diệp tứ, có vài câu thoại của Lôi nhị, rất thú vị (”) rất thú vị. Đời này Kiếp này có nói sơ qua mối quan hệ của mấy anh, có highlight về Đông Tử. Ồi tổ chết >3< tổ chết với 4 anh giai này mất thôi.

2. Chương 02

Kỷ Nam Phương nhận điện thoại xong thì quay lại phòng bài: “Tôi có việc, đi trước đây.”

“Đừng thế chứ giờ ă, tôi vừa mới đổ lên được 1 tý.” Trần Trác Nhĩ kêu lên đầu tiên: “Ai thế hả, bản lĩnh khá đấy, chỉ gọi điện mà cũng kéo được cậu đi.”

Lôi Vũ Tranh nói: “Ai cũng không kéo nổi cậu ấy đâu, là văn phòng gọi đến hả, ông cụ nhà cậu tìm à, mấy cậu nhìn cái mặt cậu ta đi, Hồng Lâu mộng nói gì nhỉ, <len lét như chuột thấy mèo>”

(*chú: Lôi Vũ Tranh là nam9 trong Trăm hoa trên biển, hy vọng mọi người sẽ ghi nhớ tên anh ấy # #

Diệp Thận Khoan cười đến vỗ đôm đóp trên bàn: “Lôi Nhị ơi là Lôi Nhị! Bọn này quen cậu lâu như thế, sao tôi không biết cậu còn đọc cả Hồng lâu mộng nhỉ, dùng điển cổ để nói thì, nhị sư đệ, huynh phục đệ rồi đấy.”

“Cút!” Kỷ Nam Phương cũng bật cười: “Có em tìm tôi, việc gấp đấy.”

“Ồ, em nào thế?” Diệp Thận Khoan cười nhạo anh: “Thế thôi đã khiến cậu bận tâm, lòng như lửa đốt rồi à?”

Kỷ Nam Phương chẳng mấy thiện cảm: “Em gái cậu tìm tôi đấy.”

“Thủ Thủ?” Diệp Thận Khoan cực kỳ bất ngờ: “Con bé tìm cậu làm gì?”

“Tôi biết thế nào được? Nổi giận cả trong điện thoại đây này.”

“Em gái nhà tôi ấy à, được chiều từ bé đâm hư.” Diệp Thận Khoan không bằng lòng: “nhóc con ấy thì có chuyện gì, nhất định là kiếm chuyện thôi.”

Mặc dù là thế, rốt cuộc Kỷ Nam Phương vẫn cứ đi, hẹn gặp ở một quán cà phê, phục vụ nhận ra Kỷ Nam Phương: “Diệp tiểu thư ngồi đằng kia.”

Ánh đèn rất âm u, bàn trà thấp cắm nến theo phong cách Đông Nam Á, đĩa gốm nhàn nhạt phiêu nổi cánh hoa, Thủ Thủ đợi đến buồn tẻ, bèn chọc ngón tay mò mấy cánh hoa. Ngón tay cô mảnh khảnh, trắng muốt, kì thực anh em nhà họ Diệp sinh ra đều kiểu trắng bóc. Kỷ Nam Phương thường chê cười mấy anh em nhà họ Diệp đều là loại xinh trai, như cô lúc bé, da dẻ trắng tinh mềm mịn, nhìn như búp bê bằng sứ, lúc này vừa nhón được 1 cánh hoa đỏ thắm, chu môi thổi xùy xùy cánh hoa ấy mấy cái. Ngón tay trắng tuyết lột lấy đôi cánh hoa, phẳng phất như đang tan chảy, có vài phân kiều diễm đến không thể chạm nổi. Kỷ Nam Phương nhớ đến câu: “Bàn tay búp măng”, đột nhiên cảm thấy loại hình dung này quá dựa vào bài bản rồi, búp măng là thứ sần sùi thế, so sánh thế nào được với ngón tay? Bởi những ngón tay thon mịn mềm mại thế, dường như đụng nhẹ thôi sẽ biến mất.

Mà ánh nến vừa lúc rọi lên trong mắt cô, chút đốm lửa dập dềnh, phẳng phất như đá quý yếu ớt, rạng rỡ hơi ánh lên. Rồi con người cô nhanh chóng mờ mịt đi, dường như chôn vùi trong tàn tro xám xịt, long lanh vừa mới như chỉ là ngọc sáng từ mấy đời. Khoảnh khắc này anh có chút tức cười, nhóc con này từ lúc nào lại có tâm sự nhỉ, hơn nữa lại còn kiểu u sầu buồn bã.

Ngẩng đầu nhìn thấy anh, lại còn buồn bực không vui, tỏ vẻ như trẻ con: “Em đợi cả nửa ngày rồi.”

“Anh còn chạy từ tận phía đông thành phố đến ấy.” Anh thờ ơ gọi phục vụ: “Nước lọc.”

Sau đó rút ra bao thuốc, vẫn còn chưa bóc, cô đã gõ gõ nhẹ lên bàn: “Nơi công cộng, em ghét nhất hút thuốc lá.”

“Anh em không phải cũng hút thuốc sao?”

Cô cây ngay không sợ chết đứng: “Anh cũng không phải anh em.”

“Em uống cà phê đấy à?” Anh lườm cốc sứ trước mặt cô một cái: “Trẻ con đừng uống cái này, đỡ phải đem lại mất ngủ.”

“Anh mới trẻ con ấy.” Cô lại không giận nữa: “Hơn nữa em không làm chuyện trái lương tâm, sao phải mất ngủ?”

“Ồ?” Anh có ý chọc cô: “Vậy là anh làm chuyện trái lương tâm rồi?”

“Trong lòng anh tự đếm đi.”

Thế này là làm khó anh rồi, nghĩ tới nghĩ lui, sau cùng vẫn thành thực thừa nhận: “Anh thật không biết.”

“Trương Khả Như.” Cô nhắc anh

“Trương Khả Như? Cô ấy làm sao?”

“Cô ấy giờ đang trong bệnh viện.”

“Ồ.” Cái này thì anh hiểu rồi: “Em thay mặt cô ấy tỏ thái độ bất bình à?”

Liên cảm thấy tức cười, bóc bao thuốc rút điều thuốc, tiện tay đặt trên bàn, sau đó châm lửa, trong làn khói mây mù bao phủ ấy, anh vẫn giọng điệu phớt lờ như cũ: “Em sao lại kết bạn với cô ấy?”

“Anh khỏi cần biết.” Thù Thù nhìn bộ dạng thờ ơ của anh, chợt cảm giác có chút nản lòng: “Hơn nữa anh thế này là không được.”

“Vậy em bảo anh phải làm thế nào?” Anh kiềm được ý cười: “Anh sau cùng còn tặng 1 căn nhà, ít cũng 300 vạn, nếu cô ấy không hài lòng, thì lòng tham quá lớn rồi.”

“Cô ấy không cần nhà, càng không cần tiền của anh.”

“Thế cô ta cần gì à?”

“Cô ấy không cần tiền, chỉ cần anh.”

“Anh?” Kỷ Nam Phương khịt mũi khinh bỉ: “Cô ta đủ khả năng không?”

Thù Thù đột nhiên giơ tay hất cả cốc cà phê về phía anh, Kỷ Nam Phương nhất thời phản ứng không kịp, cà phê màu be thuận theo cổ áo anh đầm đìa tuôn xuống thành giọt, cô không kiềm chế được cuồng loạn nói: “Dựa vào cái gì? Anh dựa vào cái gì mà nói lời đấy? Vì cô ấy yêu anh mà anh chà đạp cô ấy đến thế à? Cô ấy yêu anh bằng cả tấm chân tình, không phải vì anh là ai, anh có bao nhiêu tiền, mà anh dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà như thế? Anh có hiểu thế nào là yêu không hả? Anh biết yêu một người thì thế nào không hả?” Đôi mắt cô lấp lánh bao gọn ánh nến ấm áp: “Cô ấy chẳng làm sai gì cả, cô ấy chỉ là vì yêu anh, thế nên so với anh mới tâm thường, so với anh mới nhỏ bé, bị anh khinh miệt, bị anh hắt hủi, bị anh không biết quý trọng....” nói đến đây, cô đột nhiên gấp gáp cúi thấp đầu, qua vài giây, cô lần nữa ngẩng mặt lên: “Xin lỗi, anh Ba, em đi trước đây.”

Không đợi anh nói gì, cô đã hốt hoảng dường như đang tháo chạy, vội vội vàng vàng túm được túi xách là chạy biến đi.

Cô rất ít khi gọi anh là anh Ba, nhớ lúc còn nhỏ, cô muốn ăn sô cô la, nhưng vừa mới thay răng, người lớn không cho phép, cô thường đứng trước lọ kẹo, đứng nhìn một lúc lâu, thật sự rất thèm ăn, sau cùng mới có chút e dè gọi anh: “Anh Ba....”

Bản thân lúc đó dường như ngân nga “hừ” một tiếng, có chút chẳng bỏ túm lấy 2 cái kẹo đưa cô: “Đừng nói là anh cho em đấy.”

Trong ký ức anh, cô luôn là trẻ con, bám theo Diệp Thận Khoan, Diệp Thận Dung còn có cả anh, giống như cái đuôi nho nhỏ, khiến người ta phát ghét, chọc bợn anh đến đau đầu. Vì cô nhóc con ấy, anh lại một mực muốn chăm sóc cô, phiền đến chết mất.

Từ lúc nào, trẻ con giờ đã lớn rồi, so với lúc trước sao lại càng phiền hà hơn?

Anh đuổi theo ra ngoài, cô đi rất nhanh, cứ thế đi thẳng, rảo bước lên phía trước, anh cảm thấy không đúng lắm, cũng chẳng thèm lái xe, bước vội đuổi theo, cuối cùng túm được cánh tay cô: “Này nhóc!”

Cô dường như bị dọa giật nảy mình, quay đầu lại, thế mà cả mặt giàn giụa vệt nước mắt

Anh cũng giật mình, bởi trong ký ức của anh, cô mặc dù chỉ là trẻ con, nhưng cũng không yếu điệu lắm, ngược lại có một kiểu gân bướng ngang ngược, từ nhỏ đến lớn, anh thấy cô khóc cũng chỉ vài lần đếm trên đầu ngón tay.

“Thủ Thủ.” Anh hỏi: “Có chuyện gì rồi?”

Khóe miệng cô hơi động đậy, giống như có gì muốn nói, nhưng sau cũng chẳng nói gì cả, chỉ đứng ở đó, lặng lẽ rơi nước mắt. Họ đứng bên con phố sầm uất, mỗi một đuôi xe vụt qua đều phảng phất như sao băng, nhiều như thế, dày đặc như thế, mờ nhạt nhìn thấu qua làn nước mắt, 5 6 màu sắc, sắc sỡ lạ lùng, như 1 dòng chảy, ánh đèn bơi lội trong dòng sông ánh sáng. Mà cô trừ rơi nước mắt ra, cái gì cũng không thể làm, cái gì cũng làm không được.

Cô yêu người đó, người đã bắt chấp mà bỏ đi, cả đời này cũng không quay đầu trở lại.

Anh ta ngạo mạn như thế, nhẵn tăn như thế, cương quyết hất tay cô ra: “Diệp Thận Thù, tôi đã hết thích cô rồi! Cô đừng có quẩn lầy tôi nữa được không hả?”

Cô chẳng làm sai bất kỳ chuyện gì, cô chẳng qua là vì anh ấy, nên so với anh ấy cô thấp hèn, so với anh ấy cô nhỏ bé, bị anh khinh miệt, bị anh hất hủi, bị anh coi thường.....

Cô yêu thích đến hết mình, cho rằng đã gặp được người đáng đợi ở đời này, nhưng người ấy lại giữ tay, lật nhào cô xuống đất. Nếu như anh chưa ta chưa từng yêu cô, tại vì sao thoát tiên lại đối tốt với cô, cho cô hy vọng, cho cô hứa hẹn, đến thời khắc cuối cùng lại trở mặt tuyệt tình. Vứt bỏ cô lại, trơ trọi 1 mình, ở thành phố này, ở đời này, từ lúc hất bỏ cô, không còn hồi han đến cô nữa.

Cô khóc lóc như 1 đứa trẻ, nước nỡ đến nghẹt ngào, chỉ hu hu bật khóc, giữa dòng xe như nước chảy. Cô từ bé đã được dạy, trẻ con cũng cần tự trọng tự ái, không kể đến bất cứ nơi nào, bất kỳ tình huống nào, đặc biệt không được ở nơi đông người tỏ thái độ thất lễ. Nhưng cô chịu không được, cô thật sự chịu không được, cô lần đầu tiên một mình, còn hơn cả trẻ con, lần đầu tiên ném được vị ngọt của kẹo, nhưng chưa được một lúc đã bị người đời cướp mất. Hắn lại gạt cô ra, lại tàn nhẫn đến thế hất cô ra.

Kỷ Nam Phương lần đầu tiên có cảm giác tay chân luống cuống, nhiều người đứng trước mặt anh mà khóc rồi, cũng có nhiều người khóc mà rời bỏ anh rồi, nhưng anh chưa từng nghĩ đến Thủ Thủ sẽ đứng trước mặt anh khóc. Trong lòng anh, cô luôn chỉ là đứa nhóc con ngang bướng ấy, kì thực cô bây giờ vẫn giống như đứa trẻ con, khóc thút thít như 1 đứa bé, gồng hết sức lực, khóc đến toàn thân hơi run lên lẩy bẩy. Anh nghĩ, chuyện gì mà đau đớn như vậy, khiến đứa trẻ vô tư lự này đau đớn đến vậy. Anh đưa khăn tay của mình cho cô, nhưng cô không nhận. Trên đường đã có người qua lại lăm lét nghiêng đầu nhìn, anh hỏi: “Thủ Thủ, lên xe anh trước đã, nhé?”

Cô chỉ khóc, anh nửa ép buộc tìm cách lôi cô lên xe, cô dường như muốn túm chặt lấy cái gì đó, nhưng chẳng có gì cả, chỉ nắm lấy ngực áo mình, cứ nắm chặt như thế, anh một lần còn tưởng lầm, cô đang muốn níu chặt lấy tim mình móc ra ngoài. Cô khóc đến cả người cuộn tròn, như một đứa bé sơ sinh bé nhỏ, lại như một loài động vật gì đó rất yếu ớt. Tiếng òa khóc ban đầu dần dần đuối sức đi, sau cùng chỉ sót lại tiếng nức nỡ, khóc một mạch đến khi môi miệng tím tái, anh có phần không yên tâm nghĩ cô liệu có ngất đi không, đành lòng ôm cô lại, như ôm một đứa trẻ: “Thủ Thủ, em đừng khóc nữa nhé, Thủ Thủ.....”

Anh từng lời nối tiếp từng lời gọi tên cô, cô cả người đang run lên, như một đứa trẻ đang ngộp thở, cách một lúc lâu, mới bật rên rỉ, ngón tay đang túm chặt ngực áo cuối cùng thả lỏng, nhưng lại vòng qua nắm lấy vạt áo, như một chú gấu Koala nhỏ xíu, mềm nhũn nhào người về phía trước. Anh nhỏ nhẹ hỏi: “Anh đưa em về nhà nhé?”

Môi cô vẫn run lẩy bẩy như cũ, cuối cùng nghẹn ngào bật ra một câu: “Em không về đâu.”

“Vậy em đừng khóc nữa nhé.” Anh hơi lo lắng, lòng dạ rối ren nói không ra lời: “Em ăn tối chưa, anh mời em ăn cơm được không?”

Lúc nhỏ cô luôn ham ăn, lớn lên vẫn y nguyên như thế, Diệp Thận Khoan, Diệp Thận Dung một khi đã mịch lòng cô liền mời cô ăn cơm, anh cũng thế.

“Em không muốn ăn cơm.” Cô toàn thân thút thít, ngón tay vẫn nắm khư khư vạt áo, Kỷ Nam Phương cuối cùng chợt nhớ lại, lúc năm tuổi cô bé cũng có tật xấu này. Mùa hè năm đó rất oi bức, bọn họ ở Bạch Đới Hà, 1 đám trẻ con nô đùa, đến lúc thủy triều lên cũng quên khuấy. Cô một mình rơi xuống chỗ nước sâu, mắt trợn tròn nhìn sóng biển táp tới, đến khóc cũng quên. Sau cùng lúc được cứu lên, cô nắm chặt vạt áo người lớn, giống như bây giờ, qua một lúc lâu, tri hoãn cả hít thở, chứ đừng nói là khóc. Sau này chỉ cần kinh sợ, hoặc lúc thương tâm, cô luôn vô thức túm lấy ai đó, dường như người đang hấp hối, một kiểu tuyệt vọng đến kinh động.

Kỷ Nam Phương lái xe một vòng trong thành phố, lại hỏi cô: “Anh đưa em về nhà nhé?”

Thủ Thủ khóc đến sức cùng lực kiệt, cả mặt phù sưng, gần như cổ chấp lắc đầu, chỉ không muốn về nhà.

Kỷ Nam Phương hét cách, đành tạt vào đường gần nhất, cứ thế đánh xe đi thẳng.

Thủ Thủ cuộn tròn ở ghế sau, cảm thấy có chút mệt mỏi rồi, mê mê man man lại ngủ mất. Chỉ vừa chớp mắt, Kỷ Nam Phương đã dừng xe, nhẹ nhàng vỗ mặt cô: “Thủ Thủ, dậy nào.” Giọng anh rất nhẹ, có chút giống với anh lớn nhà cô, lúc còn nhỏ có lần cô không nghe lời, bị bà ngoại nhốt trong phòng đàn, anh họ từ cửa sổ truyền đồ ăn vặt cho cô, cũng giống thế này, gọi tên mẹ của cô, đút cho cô bánh bích quy rất ngon. Cô ngủ có chút mê man, chớp chớp mắt, hóa ra là Kỷ Nam Phương, nhất thời không muốn nói nhiều lời.

Là một tòa nhà chung cư, bọn họ từ tầng hầm để xe đi lên, quản gia tư nhân đứng ở cửa thang máy đợi, đón tiếp theo nghi lễ kiểu Anh, nhưng nói lại là tiếng Trung: “xin chào Kỷ tiên sinh.”

Thủ Thủ nghĩ có lần đến chỗ Diệp Thận Dung, quản gia tư nhân cũng đứng ở cửa thang máy, mở miệng nói lại là tiếng anh. Cô chợt nhớ đến mấy lời thoại bàn luận hăng say trong phim: “Mở miệng là nói giọng London đặc sệt, hãnh diện hơi bội phần.” Phải nín nhịn không bật cười, nhịn đến vận vẹo cả khuôn mặt, càng nhịn càng không nổi, cười đến nỗi người quản gia đó không hiểu đầu cua tai nheo gì cả, nhưng tổ chức chuyên nghiệp chính là tổ chức chuyên nghiệp, kìm cho cô cười đến mức đó, vẫn nho nhã lễ độ nở nụ cười lịch sự.

Quản gia giúp họ mở cửa, phòng Duplex, rất rộng rãi, phòng khách 1 mặt hoàn toàn là tường thủy tinh hình cung, nhìn xuống thành phố dưới chân như biển hải đăng.

“Chẳng mấy người ghé qua.” Kỷ Nam Phương nói: “Về đừng có nói với mẹ anh anh ở đây, đỡ khiến bà cụ dài dòng.”

Cô biết, mấy người anh họ cũng có những chỗ kiêu này, thỏ khôn phải đào ba hang. Thỉnh thoảng quyết tìm chỗ vắng lặng, thế nên luôn giữ cái hang cuối cùng không cho người khác biết.”

Anh chỉ cho cô phòng tắm, để cô đi lau mặt cho sạch sẽ. Lúc ra thì anh đã thay toàn bộ chiếc áo bị cô hắt cà phê, mặc một áo len chum đầu rộng rãi, cô rất ít khi gặp anh ăn mặc kiểu này, tay chân dài ngoằng, hóa ra lại có chút giống với đàn anh trong trường, lộ ra vẻ rất trẻ trung, giống sinh viên đại học. Cô không kìm được hai mắt quan sát, anh chỉ hỏi cô: “Em chưa ăn cơm nhỉ, muốn ăn gì? Anh giúp em.

Cái này khiến cô kinh hoàng: “ANH? Biết làm cơm á?”

“Em nghĩ anh quá bản lĩnh rồi.” Anh nhịn không được bật cười: “Anh chỉ biết gọi món thôi.”

“Vậy em muốn ăn pizza, cỡ to nhất, cay nhé, thêm bột cà ri thì quá tuyệt vời.”

“Loại thức ăn rác rưởi, đồ nhóc con này.”

“Em năm nay tròn 20 tuổi rồi, sắp 21 rồi, không còn trẻ con nữa đâu.”

Câu này thật sự giễu cợt khiến anh phá lên cười: “Ồ, cũng 20 rồi đấy.”

Cô chẳng còn hơi sức đi cãi nhau với anh, hung hăng trợn mắt nhìn anh 1 cái, ngênh ngang tham quan căn phòng, dọc theo hành lang bên phòng khách là một phòng giải trí, cả dàn khí cụ kê ở đó, cô dĩnh dáng bao nhiêu đến chuyên ngành cứ dán mắt vào đồng cực phẩm phát sốt ấy, nhịn không được phê bình: “Đốt tiền!”

“Tiền kiếm ra là để thế mà.” Anh vẫn giọng điệu thờ ơ như cũ ấy: “Không tiêu đi, kiếm tiền làm cái gì?”

Kề sát phòng giải trí là 1 phòng để CD rất to, 3 mặt tường từ trên xuống dưới, chỉ chút kín mít, hoa cả mắt toàn bộ là CD, có phân loại rõ ràng, sắp xếp ngăn nắp gọn gàng. Không gian phòng vốn dĩ đã cao, giá dựng trên sàn thẳng đuột đến trần nhà, càng thể hiện khí thế khoáng đạt, nom giống phòng dữ liệu âm nhạc của thư viện quốc gia lắm, lại cũng giống cả kho CD của công ty đĩa hát nữa, nhưng công ty đĩa hát cũng chưa từng gặp bộ sưu tập phong phú đến thế này. Cô mặc sức quan sát một lát, liền nhìn thấy bảo bối: “Đĩa này, em mượn.”

“Không được! CD chỉ cho vợ nghe, không cho người khác mượn.”

“Keo kiệt!” Cô bực mình: “Lại nói anh có vợ chưa hả? Đợi đến lúc có vợ rồi nói lại câu này chưa muộn đâu.”

Cô vừa cãi nhau với anh đã thấy bụng đói rồi, may mà đồ ăn vừa lúc mang đến. Người phục vụ từ nhà hàng tư nhân bày sẵn dao nĩa mới rồi đi, rút cuộc trước mặt cô là một phần cơm hải sản, cô bắt mắt: “Em muốn ăn pizza!”

“Bé con, ngoan ngoãn ăn cơm đi!”

Cô vận vẹo không lại, đành ngồi xuống ăn, lần qua lần lại quá phân nửa, chính xác cũng đói rồi. Cơm hải sản rất ngon, nguyên liệu tươi mới, mùi vị vừa vặn, anh ăn bít tết, bên cạnh đĩa ăn còn để một ly rượu vang đỏ, cô không cần nghĩ ngợi cầm lấy ngửa cổ một hơi uống cạn.

Kỷ Nam Phương ngẩng ra một lúc, cô đã uống hết rồi, lấy khăn ăn lau lau khóe miệng, đôi mắt đen lay lay ngó nhìn anh, có vẻ hết sức vô tội.

“Này, đây là Latour 1982 đấy.”

“Thế thì sao nào?”

“Có ai thưởng thức trâu bò như em không hả?”

“Tây lỗm, style lỗm, em tại sao lại phải xoắn lưỡi thế nhỉ, nốc có tí tẹo teo?” Cô vừa nói, vừa cong đầu lưỡi giả bộ mặt quỷ. Đầu lưỡi cuộn tròn giống như một ống nước nhỏ, lại giống như 1 con rắn, nhỏ xíu, hồng hào, mang theo ma quái khác thường, hay là chút mùi trái cây mát lạnh, kì thực là rượu. Kỷ Nam Phương cảm thấy thật giống con rắn nhỏ, dường như vèo vèo khoan vào mắt anh, sau đó lại len lỏi trượt vào trái tim.

Anh cả một buổi tối luôn có chút nóng nảy nông nổi, đến lúc này cuối cùng không tài nào chịu đựng nổi: “Diệp Thận Thủ, em yên lặng 1 lúc không được hả?”

Lời vừa buột khỏi miệng anh lại thấy hối hận, nhưng Thủ Thủ cũng chẳng để trong lòng, bản thân trái ngược còn cười híp cả mắt hỏi: “Anh hôm nay đánh bài thua tiền chứ gì?”

Anh bật cười giọng mũi, không còn gì để nói nữa.

Ăn no rồi, Thủ Thủ cũng cảm thấy vui hơn, vô công rồi nghề làm tổ trên ghế sofa phòng giải trí, ôm đầu gối nhìn anh ngồi xổm trên đất điều chỉnh thử âm ly. Không nghĩ nổi tam công tử nhà họ Kỷ bình thường phong thái xa xôi, lại có lúc vén tay áo lao động. Anh cúi đầu chăm chú làm, có vài sợi tóc mái rủ xuống, cũng không lộ ra vẻ nhốn nháo mấy, ngược lại nhìn vừa mắt hơn nhiều, ít nhất Thủ Thủ cảm thấy rất vừa mắt —cô mãi mãi cảm thấy bạn bè các anh mình quá thờ ơ, quá thận trọng rồi, ai ai cũng kiểu ‘Thái Sơn sụp xuống trước mặt cũng không biến sắc’, đáng sợ thật.

“Để <Thời gian bị lãng quên> của Thái Cầm nhé.” Cô nhắc nhắc thử: “Xem xem có thật là âm cao ngọt, âm trung chuẩn, âm thấp nhẹ hay không?”

Anh đầu cũng không thèm ngẩng: “Muốn nghe thì tự đi tìm đi.”

Cô nghĩ tới biển CD ấy đã chóng mặt: “Nhiều thế này, làm sao tìm đây?”

“Cột chữ C, ô thứ 4 đến ô thứ 5 bên phải, đều là CD của cô ấy.”

Cô chốc lát cứng lưỡi: “Lợi hại thế, anh nhớ hết à?”

Anh vẫn không ngẩng đầu: “Những thứ đáng nhớ, anh trước giờ đều ghi nhớ.”

3. Chương 03

“Là ai đang gõ cửa sổ phòng em

Là ai đang lướt nhẹ phím đàn

Khoảng thời gian bị lãng quên ấy
Dần dần trào trong tâm khảm em
Cảnh ký ức lạc quan ấy
Nhẹ nhàng phiêu nổi trong đầu em”

.....
Ngoài cửa sổ phẳng phất như có tiếng mưa, kì thực thành phố vào thu rất ít khi mưa, nhưng trên cửa sổ có đôi chút âm thanh, có lẽ là gió.

Thủ Thủ cảm thấy mình sắp ngủ rồi, uể oải nhìn quanh, trên tường từng khối từng khối hình kim tự tháp cách âm bằng xốp, giống như một loại kẹo sô cô la hay ăn lúc nhỏ, từng ô từng ô, nhô lên góc nhọn nhỏ xíu, vào miệng lại ấm mềm, còn kèm theo ca cao béo ngậy trắng muốt như tuyết.

Kỷ Nam Phương ngồi một đầu sô pha, châm 1 điếu thuốc, sương khói nhàn nhạt tỏa khắp lan ra, ánh mắt anh có chút lơ lửng bay bay.

“Anh nhất định đang nhớ người tình cũ rồi.” Thủ Thủ ý hơi cảm thông, bộ dạng lại có phần thẩn thức: “Bài hát này thật rầu rĩ.”

Cả tối này chính xác có chút trầm mặc, nhưng vừa nghe cô nói thế, mặt anh dở khóc dở cười: “Em nói vớ vẩn cái gì đấy?”

Lò sưởi rất ấm, cô vốn kéo lệt xệt đôi dép lê của anh, to quá, toàn tuột ra, cuộn tròn chân lại, lún trong sô pha: “Anh em mỗi lần nhớ đến chị ấy, đều nghe một đĩa than, tên là Kinderspiele, anh ấy gặp chị kia ở Hồng Kông, lúc đó anh em đang bơi đĩa trong cửa hàng, anh em và chị ấy nhìn trúng đĩa này, giảng co mãi không thôi, đến chủ cửa hàng cũng chịu thua, sau cùng anh em trả giá cao hơn, mua đứt luôn, chị kia tức muốn chết, không ngờ anh em mua rồi, lại ngay lúc đó tặng chị ấy, 2 người quen biết thế đấy. Lãng mạn nhỉ, giống trong phim đúng không?”

Anh phui phui tàn thuốc, hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó——” cô đảo mắt một cái: “Chuyện sau đó em không biết. Hừm! Anh khỏi phải lừa em bán rẻ anh trai em, sau đó lại lấy ra chọc anh em chứ nhỉ.”

Anh cười một tiếng: “Vớ vẩn thế mà cũng nhìn ra ý đồ của anh rồi, chẳng thú vị gì cả.”

Cô cảm thấy rất an tâm, cảm giác giống như lúc ở cùng với các anh trai hồi nhỏ. Cô 12 tuổi tưng quăn đi Anh, lúc đó đi cùng cô bay qua bên kia đại dương là Diệp Thận Dung. Anh cũng học bên Anh, 2 đứa trẻ chưa gọi là lớn mà cũng chẳng gọi là nhỏ, ở nơi đất khách quê người, thực sự có cảm giác sống dựa vào nhau. Mặc dù về mặt vật chất thì đầy đủ, nhưng trên phương diện tinh thần kì thực rất cô đơn. Bạn bè mặc dù nhiều, ở cùng 1 chỗ rất náo nhiệt, nhưng lại không giống như thế. Thực ra từ nhỏ bố mẹ cô đã công việc bận bịu, rất ít khi hỏi thăm đến cô, cô có gì buồn, cũng đều kể với các anh. Bố cô là út ít, các bác ai ai cũng đẻ con trai, chỉ có bố cô sinh được con gái, thế nên từ bé các anh đã yêu quý nâng niu cô.

Giọng Thái Cẩm từng lần từng lần hát, giọng trầm thấp nồng hậu: “Mưa nhỏ rơi mềm mại, không ngừng rơi trên cửa sổ phòng em, chỉ có trầm mặc không lời là em kia, đôi khi hồi tưởng những chuyện đã qua.....”

Hiệu ứng xung quanh quá lí tưởng, hình như nghe rõ mồn một Thái Cẩm mỗi lần đổi hơi, mỗi lần lấy hơi, sợi âm thanh dường như mưa bụi phiêu dạt, kéo theo chút cảm giác man mác, dần dần ngấm xuống đáy tim.

Thủ Thủ ôm má, Kỷ Nam Phương cơ hồ cũng mất hồn, bởi trên tay anh tàn thuốc tích lại đã dài cả một đoạn, đều bất động.

“Kỷ Nam Phương....”

“Cái gì?”

“Anh thật sự không nhớ đến ai ư?” Cô kéo cánh tay anh, nhẹ nhẹ lắc: “Không thể nào, không phải chứ, anh nhất định đang nhớ đến ai đó rồi, thế nên anh mới ngây ra như thế.”

“Thật sự không có đâu.” Anh dơ tay dụi tóc cô: “Nhóc con đừng có nói linh tinh.”

“Đừng làm xù tóc mái em.” Cô có chút không vui, vốn cô luôn nuôi tóc dài, không lâu trước đây vừa cắt ngắn, cắt đến cực ngắn, bỗng lên giống như hoa bồ công anh.

Bởi vì Dịch Trường Ninh từng nói thích dáng cô để tóc dài, thế nên cô cắt phớt luôn mái tóc.

Giận dỗi kiểu đó, có tác dụng gì nào, Dịch Trường Ninh vĩnh viễn đoạn tuyệt rồi.

Bọn họ nghe đến vài đĩa CD, chìm trong tĩnh lặng, Thủ Thủ thật sự uể oải rồi, mắt nhú lại không mở nổi ra. Thoạt đầu còn nghiêng lệch xiêu vẹo, ngẫu nhiên nói vài câu với Kỷ Nam Phương, sau cùng dần dần dựa vào cánh tay anh, thiếp sâu vào giấc ngủ.

Kỷ Nam Phương hơi ngây người, mái tóc như sợi len của cô đang bám vào áo sơ mi anh, mềm mại giống như đụn mây, có lẽ vừa khê gờ tay, nó sẽ tan biến vỡ nát. Mà mặt cô lại càng chân thực, đôi lông mi dài dài cụp xuống, giống như 2 cánh quạt nhỏ uốn khom. Cứ nghiêng đầu như thế, có thể nhìn thấy một màu đen nhung tơ, từng sợi từng sợi lông mi. Rất dài, rất sắc nét, giống như được ai đó dày công dùng bút vẽ ra, từng nét vẽ ra, nhìn cứ như mi giả ấy. Kì thực cô khóc rồi, rửa mặt rồi, lại không trang điểm, mặt rất sạch sẽ, có một loại ánh sáng nhỏ mượt mà. Anh nhìn khuôn mặt mộc, lại cảm giác thiếu thiếu gì đó, ngay cả khi con người ta dường như luôn mất đi chút gì đấy. Nhưng cô sạch sẽ thế này, lại tinh tế thế này, đến hơi thở cũng kèm theo mây may ngọt ngào, khiến anh nhớ đến khuôn mặt giả quý ban nãy, đầu lưỡi nhỏ xíu hồng hồng.

Anh bất thành linh lắc mạnh đầu, đột nhiên có cảm giác kích động muốn tát cho mình một cái, không nghĩ ngợi gì gờ tay lay cô dậy: “Thủ Thủ, đừng ngủ nữa, anh đưa em về.”

Cô lim dim mở mắt, nhìn đồng hồ trên tay, chỉ thấy buồn ngủ khủng khiếp: “Đã 3 giờ rồi à.... Em ở đây cũng được mà....”

“Thế không được.” Thái độ anh ngang ngược: “Anh đưa em về, nhà anh không có phòng cho khách.”

“Vậy em ngủ xô pha đi.”

“Không được!”

“Vậy em ngủ giường anh” Cô giọng ngái ngủ, tư duy lại khá rõ ràng: “Anh ngủ xô pha.”

“Không được!”

“Anh phiền phức thế.” Cô lầu bầu, lại lách mình vào chỗ ấm nhất, thiếp ngủ lần nữa.

Lúc tỉnh dậy thì chân sưng phù, bởi vì mặc quần bò, ngủ cả một đêm, đến người cũng không thềm lật.

Thủ Thủ nghĩ một lúc lâu, mới nhớ ra mình đang ở đâu.

Giường của Kỷ Nam Phương rất rộng rãi, kì thực bởi phòng ngủ khá to, đầy đủ hơn 50 mét vuông, mặt tường vẫn y nguyên cửa sổ hình cung, đối diện với đường chân trời trống trải. Không có rèm cửa, Thủ Thủ mở mắt đã thấy bầu trời xanh trong ngoài cửa sổ, nhàn rỗi khoan thai lướt qua, đến nỗi có lẽ chạm nhẹ là tới.

Cô duỗi người 1 lúc mới bật dậy, phòng tắm cũng rất lớn, nhiều gương, lộ ra trống trải mênh mông. Giống như phòng ngủ, chủ đạo là đen và trắng, nhìn có vẻ lạnh lẽo, những thực ra chăn rất ấm, cô ngủ đến môi khô cổ khát. Đánh răng rửa mặt xong, xuống dưới lầu, dưới lầu cũng ấm áp vô cùng, cửa kính 2 lớp đều bám hơi sương trắng mịn, phảng phất đánh lừa con mắt bằng một lớp rèm cửa rút sợi. Mà Kỷ Nam Phương quần thảm, bất động ngủ trên ghế xô pha. Cô nhất thời nghịch ngợm, nhẹ tay nhẹ chân đến bên xô pha, sau đó gờ tay, đang định gọi to 1 tiếng, anh đột nhiên mở trừng mắt: “Em làm gì đấy?”

Ngược lại khiến cô bị giật nảy mình, suýt chút thì hết hồn, chỉ vỗ vỗ ngực: “Dọa chết em rồi.”

“Ai bảo em có ý đồ xấu?” Anh ngồi dậy, hất hất tóc, kì thực tóc anh cũng không rối lắm, nhưng mặc áo ngủ, khác bao nhiêu so với điệu bộ anh lúc bình thường, Thủ Thủ tức giận bị anh dọa, cố ý khinh thường anh: “Ồ thì ra con trai không trang điểm cũng không dám gặp người ngoài à.”

Anh không thềm mở mang kiến thức với cô: “Em đợi đấy, anh đi tắm, thay đồ xong sẽ đưa em về nhà.”

Cô không muốn về nhà, bảo anh đưa cô đến phía Tây thành phố, xe vừa dừng lại, anh nhìn tòa nhà rồi nhủu mảy: “Đây là chỗ nào thế?”

“Ký túc xá, đài truyền hình phân cho đây.”

“Em còn chưa tốt nghiệp cơ mà?”

“Em đang thực tập, chạy tới chạy lui không tiện, đài truyền hình quan tâm em, phân cho em 1 gian mà.”

Xe anh rất xịn, đã có vài người hàng xóm trên đường quay lại nhìn, cô vội vội vàng vàng xuống xe: “Anh Ba, anh đi nhé.”

Anh định buột miệng cút 1 câu, nhưng đã kịp thời nuốt xuống.

Nhìn cô đẩy cửa xe, anh không kịp được nói với theo 1 câu: “Em cẩn thận đấy, chăm sóc tốt bản thân vào.”

Nhưng công phu của câu này, cô đã 3 chân 4 cẳng chạy xa rồi, trong nắng ban mai một ngày thu muộn, cô quanh người phủ một lớp nắng nhàn nhạt, uyển chuyển nhảy nhót, như chú hươu nhỏ quay đầu lại, lạnh lạnh trong trẻo đáp lại: “Vâng!”

Học kỳ một năm bốn, thời khóa biểu không nhiều, mọi người đều đang thực tập, rất ít người quay về trường. Buổi chiều cô đi lấy vài cuốn sách, ngày thu trong khuôn viên trường kì thực rất đẹp, lá cây ngô đồng đã ươm vàng, giống như những chiếc kệp sách được chế tác tinh tế, trút bỏ lớp xanh non, chỉ sót lại tĩnh mạch của mùa thu. Trời có chút lạnh lạnh, cô chỉ mặc một chiếc áo len mỏng manh, đi trên đường, có chút trầy trật, cổ cầm cự.

Hồi cô mới về nước, mẹ rất giận, bố càng không muốn nghe cô giải thích, nhưng cô cũng đã quay về rồi, sau cùng bố mẹ quyết định nhường một bước, điều kiện kèm theo là: học lên thạc sĩ hoặc ra nước ngoài học tiếp.

Cô trong lòng kì thực chán ngán, cho dù học đến thạc sĩ cũng ích gì chứ, đã khiến bố mẹ nổi giận rồi, đòi học chuyên ngành mình thích, trường bố mẹ cô sắp xếp cho cũng bằng thừa, nhất quyết chọn bằng được trường này. Trường rất nhỏ, hơn nữa mỹ nữ như mây, cô rất dễ dàng bị vùi lấp dưới cả đồng người.

Cô không ngờ sẽ quen với Dịch Trường Ninh ở nơi đây.

Anh bé nhà cô Diệp Thận Tuyên có một người bạn trung học tên là Trịnh Tri Hoành, cũng học ở trường này, chỉ hơn cô 2 khóa, Diệp Thận Tuyên đặc biệt gọi điện nhờ vả anh ấy chăm nom Thủ Thủ, Trịnh Tri Hoành không nhiều lời: “Yên tâm, em cậu cũng là em tớ.”

Kết quả anh Trịnh Tri Hoành này trông nom cô tốt hết sức, anh ấy là chủ tịch hội học sinh, nhân vật làm mưa làm gió, hô một tiếng trăm người hưởng ứng, người người đều nể mặt. Cô có chỗ dựa là người anh như thế, từ lúc vào trường, gặp phải toàn những chuyện giắt gân, nhưng cũng chỉ là ăn hạt dẻ xào đường trong phòng ký túc lột ra một con sâu thôi. Ngày tháng qua đi yên ả mà thoải mái, gần như im lìm đến hốt hoảng.

Ngày đó Trịnh Tri Hoành có ý đến hỏi cô: “Dịch Trường Ninh đến trường tọa đàm, em cần vé không?”

Cô hỏi: “Dịch Trường Ninh là ai?”

Nhìn biểu cảm trên mặt Trịnh Tri Hoành khiến cô chột dạ, nhưng Trịnh Tri Hoành không chê cười cô, đơn giản vẫn tất khái quát một chút về anh Dịch Trường Ninh kia, công lao to lớn cô nghe từ tai bên này, lọt sang tai bên kia, chốt lại chỉ nhớ được 1 từ: Trâu bò!

Kì thực Thủ Thủ gặp nhiều trâu bò rồi, bác cô là người có quyền hành trong lĩnh vực hệ thống hướng dẫn tên lửa, nửa đời nhốt mình trong phòng thí nghiệm với trường thực nghiệm, chủ trì công trình nghiên cứu mã số, đều thuộc cơ mật quốc gia cả. Lại một chú dượng ở Mỹ là nhạc trưởng nổi tiếng thế giới, thêm một người cậu là chuyên gia lí luận tài chính, cô còn có một người chị họ, làm quản lý đầu tư cấp cao ở phố Wall, ngày thường quần áo chín chu, vừa nhìn đã biết là người phụ nữ phong thái đoan trang có sự nghiệp. Trừ sự nghiệp ra sở thích duy nhất là nhảy dù, nhảy đến nổi kết quả còn ghi vào sách kỷ lục thế giới. Cho đến cả bạn bè của các anh cô, lại càng muôn màu muôn vẻ, loại trâu bò gì cũng có. Ví dụ Diệp Thận Dung từ nhỏ đã nghiên cứu hệ thống mạng, chưa đến 30 tuổi mà công ty đã lên sàn Nasdaq, tên tuổi sáng lấp lánh

ánh vàng, ảnh vừa search trên mạng đã ra cả tá, bên dưới còn một loạt các em nữ sinh mê giai đẹp gào thét gọi tên. Lại nói Diệp Thận Khoan có một người bạn anh em quan hệ thân thiết, lại biết đến 8 thứ ngoại ngữ, trong đó tiếng Hy Lạp và tiếng Latinh càng trâu bò hơn lại đứng ở cấp độ hàng đầu cả nước.

Dịch Trường Ninh trâu bò ở lĩnh vực công nghệ mới, ngày đó anh thuyết trình nội dung chủ yếu là truyền hình kỹ thuật số đến triển vọng truyền bá, tài ăn nói của anh mới thực sự tuyệt vời, dẫn chứng phong phú, lại hài hước hóm hỉnh, cả hội trường đông người ngồi nghe đến say mê hứng thú. Chỉ có Thủ Thủ đột nhiên làm phiền Nguyễn Giang Tây đang nghe đến nhập thần: “Tại sao ngành công nghệ mới bây giờ lại trẻ thế đẹp trai thế nhỉ?” qua một lúc, lại rủ rỉ to nhỏ: “Tây Tử, tại sao trên đời này lại có người mặc vest trắng đẹp đến thế nhỉ?”

Giang Tây thực sự không thể chịu đựng nổi, viết ra giấy 2 chữ “Háo giai!” đưa cho cô, Thủ Thủ đột nhiên có cảm giác hân hận kiểu “gây đàn mà không có tri âm nghe”, không thèm để ý Giang Tây nữa, mắt chết trân trên từng cử động của Dịch Trường Ninh. Thật sự, vest trắng đúng là thể loại quần áo khiến người ta tức lộn ruột, đến huỳnh hoang như Diệp Thận Dung đơn giản cũng không dám mặc, mà khi mặc trên người Dịch Trường Ninh, lại thẳng thắn bảo cho người khác biết thế nào là “áo trắng hơn tuyết”. Mà tóc anh đen nhánh dày rậm, cả khuôn mặt, đích thực lông mày lưỡi mác mắt sáng như sao, khóe miệng hơi nhếch lên, trong sáng mãnh liệt như hoa hướng dương biết cười

Đoạn kết của buổi diễn thuyết, MC lên sân khấu, vốn dĩ MC là đàn anh trong khoa chủ trì phát thanh, bình thường cũng là nhân vật khá phóng khoáng khá nghiêm chỉnh, nhưng đứng bên cạnh Dịch Trường Ninh, khí chất ấy mà, khí chất tổng thể không bì nổi.

Thủ Thủ nhớ lúc nhỏ đọc <Thế thuyết tân ngữ>, ở giữa có đoạn, “Ngụy Minh đế sau phong em vợ Mao Tăng và Hạ Hầu Huyền bằng ngôi, người đời gọi là Kiêm Hà Ý Ngọc Thụ (*chú: lau sậy cậy nhờ cây ngọc)” Đột nhiên cảm thấy người xưa hình dung thật thức thời thức cảnh, nhìn MC và Dịch Trường Ninh đứng cạnh nhau, có chuẩn là lau sậy cậy nhờ cây ngọc không cơ chứ?

Dịch Trường Ninh đương nhiên là cây ngọc cử chỉ thanh thoát rồi.

Mà hôm nay anh ấy lại mặc đồ màu trắng, đèn sân khấu rọi trên đỉnh đầu, chùm sáng vàng lợt, lồng lên cả người anh ấy, có kiểu gì đó gần như hào hoa huyền ảo. Mà mặt anh hơi nghiêng nghiêng, mỉm cười với công chúng, hoàn mỹ đến mấy phần không giống sự thực. Tim Thủ Thủ đập thành thạch, cảm thấy người này có chút quen mắt, phảng phất như trước đây từng gặp qua, kì thực lại không phải, nhưng cô biết, chính là anh đây rồi.

Sau đó là thời gian nêu câu hỏi, theo thường lệ chuyển giấy lên, đủ kiểu đủ loại câu hỏi, cô cũng chẳng nghe nổi, đầu óc cứ để đâu đâu, chỉ nhếch cằm ngắm nhìn Dịch Trường Ninh.

Anh có vài thói quen không lưu tâm nhỏ nhỏ, ví dụ trước khi trả lời mỗi câu hỏi, đọc lướt qua một lượt sẽ hơi hơi nhăn mày, sau đó tâm mày sẽ để lại nếp nhăn nhỏ xíu, Thủ Thủ nhìn ngáy người, nghĩ, ai mà lại có vận may, đủ để chìa tay ra, xoa dịu nếp nhăn giữa đôi mày anh nhỉ?

Cô ngăn người không lâu lắm, bởi MC đọc to một tờ giấy câu hỏi: “Dịch tiên sinh, trước nay hội trường đều tin dùng màn hình truyền phát trực tiếp tín hiệu đèn LED của quý công ty, hiệu quả thật sự rất rõ ràng. Bởi vì thậm chí có thể nhìn rõ trên màn hình, lông mi của anh dài đến thế nào, cong đến thế nào, tôi rất muốn biết, có thể đặt được một cây bút chì lên đó hay không?”

Cả hội trường sớm đã cười rộ lên, không ít nữ sinh đã cười đến nghiêng ngả, còn có người đang vỗ tay, có người vỗ bàn, đây mới là truyền thống khí phách của học viện, hoạt bát mà tinh quái, nghịch ngợm đột phá vừa khéo lúc.

Dịch Trường Ninh vẫn nụ cười mỉm xuất chúng mà trong sáng ấy: “Chuyện này tôi trước giờ chưa từng thử qua, nên không biết trả lời thế nào, tôi có thói quen tôn thờ thực hành mới có thể biết được kết quả chính xác.”

Rồi anh lấy một cây bút chì kí tên màu bạc, thùng thỉnh so đo trước mắt, màu sắc trên màn hình LED rất rõ rệt, đặc tả nhìn đến rõ ràng, anh khép hờ mí mắt, cả hội trường dường như có thể thấy từng sợi lông mi trượt qua thân bút chì màu bạc, mà nụ cười anh ấy ở khoảnh khắc đó hồn nhiên như thể trẻ con.

Cả hội trường bùng nổ tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Một ngày nào đó về sau này, Thủ Thủ cuối cùng cũng chiếm dụng làm của riêng được chiếc bút giống Dịch Trường Ninh dùng hôm đó, kì thực cô cũng có loại bút hiệu này, là Diệp Thận Khoan tặng cô. Diệp Thận Khoan thích dùng loại bút máy nhãn hiệu Italy đặc chế này, so với mọi cây bút tinh anh ưu tú dùng cho thương nhân của Montblanc còn đắt hơn, có lợi ở chỗ rất ít người nhận ra. Diệp đại công tử chính là kiểu ‘thiên ngoại miệng’, tiêu tiền rất có quan điểm, tiêu đến nỗi người khác không bì kịp mới gọi là thật sự tiêu tiền.

Cây bút của Dịch Trường Ninh thân hơi ráp nhám, cô dùng không quen tay, nhưng cô cứ thích dùng. Những lúc vô công rồi nghề, dùng cây bút viết ra cái tên Dịch Trường Ninh, Dịch Trường Ninh Dịch Trường Ninh Dịch Trường Ninh.

Mặt giấy trắng hẳn lên vết chữ màu đen, từng nét chữ liền kề nhau, Dịch Trường Ninh Dịch Trường Ninh Dịch Trường Ninh cô nhớ lại khoảnh khắc anh so đo chiếc bút, mà đôi lông mi anh dài đến ngứa ngáy, quệt nhẹ qua đáy tim cô, khiến người ta cảm nhận một loại hạnh phúc rừng mình.

Sau này Nguyễn Giang Tây thỉnh thoảng bị Thủ Thủ chọc tức, đều sẽ nói: “Tuổi trẻ anh tuần tài năng như Dịch Trường Ninh, tại sao lại bị loại như cậu tán đồ chứ.”

“Con gái theo đuổi con trai, như cách 1 tầng lụa.” Thủ Thủ thiếu điều đắc ý: “Chỉ cần cậu hăng hái tiến lên, rồi sẽ lọt vào tay cậu thôi.”

Kì thực, cô ăn hồi từ việc ‘gần gũi được ban lộc’ mà thôi, cô là phóng viên báo trường, vốn dĩ lúc vừa nhập học, Trịnh Tri Hoàn thay cô sắp xếp một công việc ít vất vả, đỡ cho cô thấy nhàm chán. Kết thúc diễn thuyết xong, nghe nói phải làm tin về Dịch Trường Ninh, Thủ Thủ lập tức tích cực theo sau các đàn anh, trà trộn vào đám đông nhóm phóng viên đang làm cách mạng.

Đàn anh đều đang làm nhiệm vụ, trước thời hạn mấy ngày theo nguyên tắc chuẩn bị một loạt bài phỏng vấn, chỉ có cô mượn gió bẻ măng, lấy danh nghĩa trợ lý quay phim, trên thực tế là đi ngắm giai đẹp.

Công ty Dịch Trường Ninh ở khu CDB tắc đất ngang tắc vàng, khu văn phòng giữa lòng trung tâm thương mại, khí thế đương nhiên không tầm thường. Trưởng bối gia tộc nhà Thủ Thủ làm kinh doanh ở mức cực đại, quen nhìn mấy chỗ như thế này, ngược lại chẳng có cảm giác gì khác thường. Một vị trợ lý họ Lưu phụ trách tiếp đãi bọn họ, dẫn bọn họ vào văn phòng của Dịch Trường Ninh, có chút áy náy mỉm cười: “Thật xin lỗi, hội nghị lại kéo dài hơn dự kiến nửa tiếng đồng hồ, thế nên mong mọi người chờ đợi trong ít phút, Dịch tiên sinh sẽ qua ngay bây giờ.”

Nhóm trưởng nhóm phóng viên là đàn chị Khương Khiết Đan của khoa chủ trì phát thanh, nghe trợ lý Lưu nói thế, vội vàng cười nói: “Nào có, là chúng tôi đến sớm hơn giờ hẹn thôi.”

Đàn anh bận rộn chọn chỗ tác nghiệp, sau cùng duyệt lại đề cương bài phỏng vấn, thử âm mic, chỉ có Thủ Thủ vô công rồi nghề, thế nên lượn một vòng tham quan văn phòng. Khương Khiết Đan thấy Thủ Thủ nghiêng mặt thưởng thức bức thư họa trên tường như hiểu rồi, không kìm được bật cười, thấp giọng nói với cô: “Hải ngoại bây giờ, đều thích biến văn phòng thành kiểu màu sắc cổ xưa, chỉ sợ người ta nói họ không phải người Trung Quốc.”

4. Chương 04

Thủ Thủ không nhịn được phì cười phụ họa với đàn chị, chính xác là như thế, bất luận là trang trí nội thất, hay bộ bàn ghế phong cách đời Minh, văn phòng này khiến người ta có cảm giác cổ điển thuần chất, Thủ Thủ nhất thời tò mò, nghĩ một lát nữa Dịch Trường Ninh không phải sẽ mặc nguyên 1 bộ quần áo trắng muốt đời Đường mà bước vào chứ, giờ tay nhắc chân đều nho nhã khí phái, nghĩ đến bộ dạng anh ấy trắng hơn tuyết, không kìm được lại thêm nhỏ dãi.

Đàn anh phụ trách quay phim chệch trên bàn làm việc có ống cắm bút Thanh Hoa chặn mắt ống kính máy quay: “Lúc lia máy cận cảnh, vướng cái này quá, hay để sang bên cạnh đi.” Thủ Thủ quan sát 1 chút, lại cầm lên tỉ mỉ ngắm nghía phần chân ống cắm bút, cười nói: “Ồi, cái này nói không chừng là đồ từ Lăng Ung Chính thật sự này, cả căn phòng nhiều đồ như thế, tính ra cái này là đáng giá nhất, lát nữa phải chụp nó mới được.”

Giọng nói mơ hồ, đột nhiên cảm giác mọi người đều lắng xuống, quay đầu ra nhìn, mà Dịch Trường Ninh đã bước vào đến cửa. Hóa ra hôm nay anh mặc bộ vest màu đen, quần áo lễ nghi phép tắc cứng nhắc dành cho thương nhân, mặc trên người anh, lại trang trọng phá cách, quay ngoắt 180 độ với người hôm diễn thuyết ở trường, anh đứng bên cửa hơi chút trầm ngâm, mà Thủ Thủ lại nghĩ đến 1 cụm từ “khí phách cao lớn”.

Cô có chút hối hận mình quá lạnh chanh rồi, cắn cắn đầu lưỡi, ngoan ngoan núp sau lưng đàn anh. Khương Khiết Đan vội vàng tiến lên đánh tiếng chào hỏi, giới thiệu với anh các thành viên trong nhóm phỏng vấn, lúc giới thiệu đến Thủ Thủ, đơn giản nói 1 câu: “Đây là trợ lý quay phim Diệp Thận Thủ.” Dịch Trường Ninh theo lệ bắt tay cô, đáy mắt hơi lóe lên ánh hào quang, phảng phất như hàm súc một nét cười: “Diệp tiểu thư có con mắt thật tinh tường.”

“Đâu có, đâu có” cô nghĩ một đằng nói một nẻo, chột dạ cười cười, thực ra là bởi đầu ngón tay anh hơi lạnh, nắm lấy tay cô, lại có một khả năng kỳ dị, dường như đôi chút mát lạnh ấy, xuôi theo đầu ngón tay, trườn thẳng vào trái tim. Trong đầu cô âm ỉ hỗn loạn, còn chưa rõ bản thân đang nghĩ cái gì, anh đã buông tay cô ra rồi.

Trước khi mở máy, Khương Khiết Đan đầu tiên tán gẫu một chút với Dịch Trường Ninh, , chủ yếu cũng để chuẩn bị chính thức bắt đầu, để đôi bên có nhập vai nhanh hơn, nói chuyện như thế mới biết thì ra Dịch Trường Ninh và Khương Khiết Đan còn là bạn hồi tiểu học, nhưng Dịch Trường Ninh chưa tốt nghiệp đã theo bố mẹ di dân, Khương Khiết Đan liền trêu đùa: “Vậy thì anh là đàn anh của em rồi.”

Phỏng vấn rất thuận lợi, bọn họ mặc dù chỉ là sinh viên, nhưng toàn bộ xuất thân đào tạo chính quy, gặp qua nhiều sự kiện lớn rồi, tố chất chuyên nghiệp không yếu hơn bất kỳ đài truyền hình nào. Mà Dịch Trường Ninh tuổi trẻ đầy hứa hẹn, đối với phương tiện truyền thông kinh nghiệm cũng rất phong phú, chủ khách đôi bên đều ‘xe nhẹ chạy đường quen’, hỏi đáp kết thúc hết sức vui vẻ.

Trời đã nhá nhem tối, Dịch Trường Ninh vô cùng thoải mái nói: “Mọi người đều là đàn em của Khương Khiết Đan, vậy cũng là đàn em của tôi, hôm nay mọi người vất vả rồi, tôi mời mọi người ăn bữa cơm được không?”

Khương Khiết Đan đương nhiên khước từ, mà Dịch Trường Ninh kiên trì, Khương Khiết Đan đành cung kính khom mình, có chút hóm hỉnh nói: “Đã là đại sư huynh mời chúng em bữa ăn ngon, vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh vậy.”

Mọi người đều là thanh niên, tức khắc đều bật cười ha ha, không khí trở nên cởi mở hơn rất nhiều.

Năm đó món lẩu cá đang ở đỉnh cao hùng hực khí thế, thế là Dịch Trường Ninh mời mọi người ăn cơm Tứ Xuyên.

Nhà hàng vừa mới khai trương, chung quanh rất đẹp, cá làm vừa tươi lại cay, đối với người mê ăn cay như Thử Thử mà nói, gần như muốn reo hò rồi, ăn cứ gọi là vui mừng hơn hở.

Khương Khiết Đan mạnh vì gạo bạo vì tiền, chu đáo mọi mặt, không khí bàn tiệc điều động đến vô cùng sôi nổi, chị ấy thay mặt tổ phỏng vấn kính Dịch Trường Ninh một chén, lại không gọi là “giám đốc Dịch”, cũng không gọi là “Dịch tiên sinh”, mà là bắt chước câu chuyện vừa nãy ở văn phòng, xưng hô với Dịch Trường Ninh thành “đại sư huynh”, tức khắc kéo liền không ít khoảng cách. Dịch Trường Ninh suy cho cùng vẫn còn trẻ, cũng không tự cao tự đại là mấy, phút chốc đã hòa mình vào tập thể, nâng chén rượu cười nói hỉ hả không luận đến tuổi tác, thành ra Thử Thử lẽ đương nhiên cũng là đàn em của anh.

“Em gái nhỏ không biết uống rượu, vậy mời Đại sư huynh một chén là được.” Khương Khiết Đan quan tâm săn sóc nói, bởi lẽ theo quy định trên bàn tiệc, mỗi người kính đủ một vòng mới được buông cốc.

Thử Thử đương nhiên ngoan ngoan nghe lời, nâng cốc rượu, cười híp mắt gọi lớn: “Đại sư huynh!”

Trần nhà phòng ăn, cái gọi là chùm đèn um tùm “ngập sao trời”, tia sáng rực rỡ, rọi trên khuôn mặt mộc thanh khiết của cô, sáng sủa mịn màng, đôi mắt lấp lánh tươi cười dưới ánh đèn, thấp thoáng dường như ánh sao vừa lóe. Trái tim Dịch Trường Ninh hơi loạn một nhịp, chỉ cảm giác người con gái này có đôi mắt thật đẹp, mỉm cười nói: “Đừng khách sáo.” Rồi nâng cốc rượu một hơi uống cạn.

Rượu hoa quả, ngọt thơm nồng đậm, tuôn xuống họng đã hơi ngà ngà, khiến người ta chệnh choáng.

Buông cốc xuống, Dịch Trường Ninh mới tựa như vô tình nói: “Tiểu sư muội tuổi còn trẻ, nhưng ánh mắt thật lợi hại.”

Thử Thử chỉ gửi lại phía anh một nụ cười mầu mực.

“Nhưng mà ông đừng bút Thanh Hoa ấy, cũng chưa phải là đồ quý nhất trong văn phòng anh đâu.” Ánh mắt anh dưới ánh đèn đen lấy đến thâm sâu khó lường: “Tiểu sư muội có lẽ chưa để ý rồi, bức tranh Ngư Thụ của Ngô Trọng Khuê treo trên tường, giá trị so với ông đừng bút cao hơn nhiều.”

Thử Thử trong chốc lát chưa kịp nghĩ ngợi gì, buột miệng nói: “Nếu như bức họa Ngô Trấn ấy là thật, đương nhiên đắt hơn ông đừng bút rồi.”

Lời vừa nói ra, biết ngay mình lại lấu tấu nữa rồi, cô có chút hối hận cắn đầu lưỡi. Nhưng Dịch Trường Ninh chỉ ngăn ra một chốc một lát, đã rất thoải mái bật cười: “Bức tranh này mặc dù là tìm hiểu qua tay một người bạn, nhưng cũng mời vài người quen đến xem qua, đều cảm thấy đúng là bút tích thật. Tiểu sư muội dù cho tuổi còn trẻ, nhưng hiểu biết hơn người, chỉ nhìn bằng mắt, đã nhận định đây là đồ giả sao?

Nói lời đến là khách khí, nhưng ý cười nhạo trong đó cô nghe rất rõ, rõ ràng là ý ẩn dụ, trêu chọc cô chỉ là một đứa nhóc con hiểu cái gì về thư họa cổ? Cô có chút tức tối, lòng tự tôn bị tổn thương, trên mặt lại cười hì hì: “Đại sư huynh, hay chúng ta đánh cược nhé, nếu như đúng là bản mẫu, vậy đại sư huynh lại mời bọn em ăn bữa cơm. Còn nếu như bức tranh Ngư Thú này là bút tích thật, vậy em sẽ mời đại sư huynh ăn cơm.”

Cô dáng vẻ hồn nhiên ngây thơ, Dịch Trường Ninh cũng không nghĩ ngợi đã gật đầu: “Được!”

Cô chìa tay ra lúc lắc: “Đập tay cùng thề nhé!”

Tay cô rất trắng, người xưa nói da trắng nõn trắng nà, thì ra đúng thật, lòng bàn tay ấm áp nhẵn mịn, nhẹ nhàng vỗ lên, anh còn không dám mạnh tay. Cô lại vỗ rất mạnh, 3 tiếng vỗ tay trong trẻo, rồi đẩy mắt hơi ẩn nét cười, phảng phất như tiểu hồ ly thủ đoạn gian trá đáng bị trừng phạt.

Anh lúc đầu cảm thấy trần trề chắc ăn, bắt gặp ánh mắt cô sáng long lanh, lại chợt có cảm giác hay là mình đã sập bẫy.

Vốn chỉ là chuyện nửa đùa nửa vui, qua vài ngày, anh vô cùng nghiêm túc đưa bức tranh gửi qua cho một nhà nghiên cứu và giám định thư họa Ngô Trấn, có lẽ cảm thấy con nhóc này quá ngông cuồng rồi, lại có lẽ chỉ là đùa vui mà thôi, khiến cô phải mời mình một bữa, cũng là một chuyện khá thú vị, kết quả hóa ra lại có chút sững sờ.

Đứa nhóc con ấy vậy mà lại đúng, bức tranh anh bỏ ra cả một số tiền lớn để mua lại, hóa ra thật sự là bản mẫu.

“Đúng là đồ tốt, mặc dù không phải bút tích thật sự...” người giám định lấy kính núp, lật đi lật lại xem đến vài tiếng đồng hồ, sau cùng kết luận, tấm tắc đến từng tắc nhỏ: “Có lẽ là bản mẫu từ đời nhà Thanh, anh xem dấu in này, ấn xuống lưu lại vết đỏ, làm đẹp đến tinh tế, lại còn đề khoản này....thật sự có thể làm giả...” Từ đầu đến cuối quyển luận không rời: “Nếu không phải tôi đã nghiên cứu Ngô Trọng Khuê 30 năm rồi, chỉ sợ cũng bị hù dọa mất.”

Anh buột miệng muốn hỏi, có khi nào một nhóc con còn đang học đại học, lại vừa nhìn đã phát hiện ra đây là đồ giả không, sau cùng suy nghĩ lại vuốt xuôi xuống câu này.

Đồ phải học máu.

Trước khi gọi cho Thủ Thủ, anh còn lưỡng lự chốc lát, nên nói khẩu khí kiểu gì đây, tìm từ gì để nói đây, để không bị mất thể diện đây. Ai mà biết vừa mới bắt máy, cô đã hò reo: “Đại sư huynh, anh thật sự mời em ăn cơm à? Thế thì em ăn cá! Lẩu cá nẫu!”

Dịch Trường Ninh bật cười khanh khách một hồi, bản thân lẩn lộn ở thương trường đã lâu rồi, lòng người đều nghĩ đến quá sâu lắng quá phức tạp, thế mà cô vốn chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, chỉ cho là đánh cược đơn giản thôi ư.

“Nhưng các anh chị đều không có ở đây, họ đi Tây An làm tiết mục rồi.” cô tiếc thương vô hạn nói: “Phải mấy ngày nữa mới về cơ.”

“Không sao, anh mời em trước, đợi bọn họ về rồi lại đi ăn bữa nữa.”

“Được chứ.” Cô mừng rỡ: “Thế là em hồi rồi, được ăn 2 bữa.”

Nghe thôi đã thèm rồi, kì thực tương ăn của cô rất gọn gàng, ăn đến là ngon miệng, nhưng không quá mãi mê, rất nhiều điểm nhỏ nhất đều có thể nhìn ra là con nhà có gia giáo. Em gái này xuất thân nhất định không tệ, anh mỉm cười ngắm nhìn cô ăn cá, như một chú mèo nhỏ khéo léo.

Cô bị anh nhìn đến là ngượng ngùng, uống một hớp nước quả: “Cá bị em ăn sạch rồi.”

Anh nói: “Không sao, anh thích ăn thịt bò hơn.”

Món nổi tiếng của tiệm trừ cá ra, còn có thịt bò Giang Thạch, cô lại không đụng đũa.

Cô nói: “Có lần anh Tư nhà em dẫn em đi ăn cơm ở nhà hàng tư, cũng như thế này này, nhưng là ăn lẩu khô, chiên nóng hơi hổi, thịt có hơi trắng, sắt lát mỏng.....” Nói đến đây, lại tựa như nghĩ đến điều gì đó, tiếng tắt lịm, chỉ bảo: “Dù sao về sau em cũng không ăn món đó nữa.”

Anh nhin không được hỏi: “Thịt gì thế?”

Cô hơi chút chán nản: “Em không muốn nói đâu.”

Cô thế này càng giống một con mèo nhỏ hơn, trong lòng anh có chút râm ran hoặc có lẽ chỉ là muốn biết rốt cuộc đây là thịt gì, cô hơi áy náy: “Ngày hôm sau em mới biết, tức đến nỗi cả nửa tháng trời không thèm để ý đến anh Tư, lúc nào cũng có bóng ma tâm lý đè nặng. Quá tàn nhẫn rồi, sau này em chỉ cần nghĩ đến đã cảm thấy rất khó chịu, thế nên không muốn nói đâu.”

Anh nghĩ một lúc, hỏi: “Là thịt mèo phải không?”

Cô bụm mồm kinh ngạc: “Ồi sao anh biết?”

Đôi mắt thấp thoáng nét sợ hãi, bảo sao lòng người rung động.

Ngày hôm đó họ nói rất nhiều chuyện, từ đủ thể loại quán ăn trong ngõ hẻm, nói đến cả đồ sứ, anh mới phát hiện ra cô rất hiểu về gốm sứ Thanh Hoa, nhóc con nhỏ tuổi này, có thể có mặt kiến thức này, khiến anh cảm thấy thật hiếm hoi.

“Ông ngoại em bắt đầu sưu tầm đồ Thanh Hoa từ rất lâu rồi, mấy anh họ em không ham thích cái này, chỉ có em thích hỏi này hỏi nọ, ông ngoại rất quý, thế nên thường giảng giải cho em rất nhiều điều.”

Thì ra là như thế, nhưng anh nghĩ đến bức tranh Ngô Trấn ấy, vẫn còn bái phục đến sát đất: “Bức tranh ấy, chuyên gia nói người bình thường căn bản không thể nhận ra, kinh nghiệm phải trên 30 năm mới có thể phân biệt được. Tiểu sư muội, em thật sự nhạy bén đấy.”

Cô đỏ nựng cả mặt: “Kì thực em đối với thư họa hoàn toàn mịt đặc, nếu như đổi thành bức khác, em chắc không biết nó là thật hay giả đâu.”

Anh vô cùng kinh ngạc nhìn cô

Cô lại cực kỳ thành thật khai với anh: “Em sở dĩ biết bức tranh ấy là bản mẫu, là bởi vì bức Ngư Thú bút tích thật, đang treo ở thư phòng nhà ông ngoại em, treo cũng được gần 20 năm nay rồi.”

Anh sững sờ, cuối cùng lại phá lên cười, cười đến nỗi cô cũng buồn cười theo, cô cười lên rất đẹp, hàm răng trắng bóng đều đặn, hai gò má còn thấm hồng hơi nước nổi lẫu phả lên, phảng phất như một bông hoa súng.

Anh đã rất nhiều năm chưa cười như thế rồi, chỉ cảm giác niềm vui tràn trề dễ chịu.

Lễ tình nhân sau này, anh tặng cô một con dấu, chu viên tể văn, đùa rằng nên khắc 4 chữ tiểu triện: “hỏa nhân kim tinh”, rõ ràng mắng cô là đồ con khỉ đây mà, thế nên cô cố ý kéo dài giọng: “Đại sư huynh ơi——Tôn Ngộ Không ơi——anh mới là khỉ ấy!”

Anh nói: “Anh là đại sư huynh, thì em là khỉ nhỏ rồi.” Anh trêu mếu véo má cô: “Em chính là khỉ nhỏ của anh.”

Lúc bấy giờ 2 người thật sự rất thân thiết, thân đến keo sơn gắn bó, cho dù không có cơ hội gặp mặt, thì cũng là gọi điện hoặc nói chuyện qua MSN. Cô vừa tan học đã mở máy tính, có lúc anh không trên mạng, cô thực sự buồn tẻ, gõ từng chữ: “Ngộ Không ơi....Ngộ Không....”

Nếu không thì sẽ là: “Đại sư huynh ơi....đại sư huynh ơi....”

Một lúc sau anh họp xong, hoặc vừa xuống khỏi máy bay, lên mạng nếu thấy, lập tức sẽ trả lời: “Đồ ngốc, Bát Giới, anh lên rồi đây.”

Sau này anh giúp cô đăng nhập trên BBS dành cho nhân viên công ty anh, dùng nickname cũng là “bát giới”.

Vốn dĩ mạng ngoài không vào được BBS của công ty, anh cài riêng một phần mềm trên máy mình, thiết đặt thành máy đại lý dịch vụ, sau đó cô đã có thể đăng nhập từ xa rồi. Cô nhìn thấy nickname thiếu chút ỏi ra máu, sống chết không theo: “Em không dùng cái này đâu đấy.”

Anh không khỏi vui sướng trên nỗi đau của cô, ôm lấy cánh tay: “Chỉ có ID này thôi, mật mã là sinh nhật anh, em thích dùng thì dùng, không dùng thì thôi vậy.”

Cô không nhớ sinh nhật anh, anh vì thế mà mang thù ư, cố ý đặt mật mã là sinh nhật mình, người đàn ông này hẹp hòi quá. Cô thực sự cũng muốn đăng nhập, đành tủi thân uất ức dùng vậy. Bởi lẽ tổng thể nhân viên nữ độ tuổi thanh niên trong công ty anh trên BBS đều mắc phải bệnh “háo giai”, cô một lần tình cờ nhìn thấy trên laptop anh, ngay tức thì hạ quyết tâm muốn đăng ký vào diễn đàn, nhằm ngày ngày đi thám thính “tình địch”.

Trên BBS có người mở riêng 1 chủ đề, thống kê số lần tình cờ gặp được Dịch Trường Ninh. Cả ngày thích thú lên đây khoe khoang: “Buổi sáng, lúc ở hành lang tầng 28 nhìn thấy Dịch tiên sinh, đẹp trai quá!”

Còn có người thổi phồng: “Vừa gặp Dịch tiên sinh hôm nay thất cà-vạt hoa văn chấm bi, phối với vest màu xám đúng là cực phẩm!”

Cô xem đến hớn hở, lật trang này cho Dịch Trường Ninh xem, kì thực anh mang chút phong cách của Mỹ, quản lý cấp cao bên dưới đa phần đều là binh lực anh kéo theo từ Mỹ về, đều là những người trẻ tuổi, toàn thể văn hóa văn phòng đều nghiêng về cởi mở tự do, thế nên nhân viên nữ mới ngang nhiên chảy nước miếng với ông chủ như thế.

Sau khi chia tay, anh quay về Mỹ, trang chủ của cô vẫn như cũ không có gì thay đổi, mỗi lần mở ra, đều là trang mạng công ty anh. Cũng chẳng có hy vọng gì đâu, cho dù chỉ là bắt gặp trang mạng có liên quan đến anh, thế thôi cũng là tốt lắm rồi. LOGO quen thuộc, toàn trang là tin tức thương mại, thỉnh thoảng có nhắc đến tên anh, mỗi lần nhìn thấy 3 chữ “Dịch Trường Ninh”, hoặc là “Cheney Yi”, tim cô luôn luôn loạn nhịp một lúc rất lâu, theo thói quen ấn chuột vào góc trái phía trên BBS, lại mãi mãi chỉ một tiếng “ding” vang lên.

Mỗi lần nhấn chuột vào, bên tai toàn tiếng hệ thống thông báo từ chối, mỗi lần đều nhảy ra một khung nhỏ: “Xin lỗi, bạn không đủ quyền hạn để xem trang này.”

Anh có lẽ sớm đã tháo bỏ phần mềm kia rồi, cắt đứt sợi dây liên lạc sau cùng giữa bọn họ rồi, anh tàn nhẫn như thế, anh một mực đẩy cô ra xa, sau đó vĩnh viễn mặc cô phiêu giạt bên ngoài, quần quanh không lối về.

Ngày hôm nay cô từ trường quay về, lại nhận được điện thoại thu xếp ngày hôm sau đi công tác. Mặc dù là thực tập sinh, chủ nhiệm lại rất quan tâm cô, nhưng cô chủ động muốn ‘xin đi đánh giặc’, hi vọng cùng tổ chuyên mục chạy việc bên ngoài, bởi lẽ sợ bản thân nhàn rỗi. Từ ngày chia tay với Dịch Trường Ninh, vài tháng nay cô một khi nhàn rỗi, sẽ lại cảm giác bức bối đến nỗi khó chịu.

Thứ hai đi cùng tổ chuyên mục, thông thường lúc về đã là cuối tuần, thời gian trôi qua đến là nhanh, người cũng ỉu xiu, thường xuyên về đến nhà là vật ra ngủ luôn, đỡ đi biết bao nhiêu là phiền não.

Nhưng cũng có ngoại lệ, hôm đấy tổ chuyên mục từ Thẩm Quyển về, ra khỏi sân bay lúc sắc trời đã gần xế chiều, trưởng nhóm trên xe đã nói: “Tối nay có người mời chúng ta dùng cơm, là Vạn tổng của Vạn Đăng, thế nào cũng phải mời chúng ta ăn cơm bằng được, tôi nói trong điện thoại không lỡ từ chối.” Vừa nhắc đến Vạn tổng, quay phim Tiểu Tôn đã kìm không nổi, kích động nói thành không đầu không đuôi: “Thơ à, có phải là vị Vạn Tổng viết thơ không?”

“Chẳng lẽ không!” Nhóm trưởng nói: “Cái này tính vào hoạt động tập thể đấy nhé, ai cũng không cho phép từ chối đâu, anh em ạ, có phúc cùng hưởng, nay gặp họa, cũng phải cùng chia chứ.”

Trên xe vài người đều vui vẻ, ngả nghiêng ngả ngửa cười cả đám với nhau, Tiểu Tôn nói với Thủ Thủ: “Ôi, lần trước phỏng vấn Vạn tổng em không đi, đúng là kinh điển.” mặt mày hớn hờ nói với cô: “Vạn Tổng vừa xuất hiện đã nói: các bạn đừng xem tôi là người làm kinh doanh, kì thực tôi có một trái tim văn học. Sau đấy vẫy tay 1 cái, gọi thư ký đem thơ ra tặng mỗi người một tập. Em còn phải nói, tập thơ đấy làm cứ gọi là đẹp mê ly, giấy đồng nhập khẩu hoàn toàn nhé, bìa mặt thép vàng, trang bìa còn khảm một tấm tập đoàn Vạn Đăng tặng lưu niệm. Còn mời phó chủ tịch Văn đoàn toàn quốc giúp ông ấy viết lời tựa, nghe nói in số lượng có hạn 3 vạn quyển, người bình thường ông ta không tặng...”

Thủ Thủ cười nhưng đầu óc để đâu đâu, nghe đồng nghiệp hỉ hả kể chuyện cười, sương chiều âm u, đèn đường từng cụm bật sáng, phảng phất như ai tiện tay vung xuống vô số chuỗi châu ngọc, kết sáng cả thành phố, là lúc cảnh đêm tươi đẹp rực rỡ bùng nổ.

Vạn Tổng đặt một phòng ăn to đẹp xa hoa, không chỉ phái thư kí đứng sẵn ở cửa đợi, bản thân cũng tự mình đứng ở cửa nghênh tiếp, thành ra nhiệt tình đến quá mức. Nhóm trưởng giới thiệu với ông ta: “Đây là thực tập sinh Tiểu Diệp của tổ chúng tôi.” Kì thực vừa xuống máy bay, gió bụi dậm trường, Thủ Thủ lúc trên xe tiện tay khoác thêm một áo nhung mỏng mặc ngoài màu trắng, chân cũng mang 1 đôi giày bệt màu trắng nhẹ nhàng, cô lại có mái tóc ngắn bồng lên như sợi len, bộ dạng gần như một học sinh trung học, mặt mày càng thoang thoảng tựa một búp sen trắng. Rất lễ phép gọi một tiếng: “Chào Vạn Tổng.” Vị Vạn Tổng này ngay tức khắc cảm giác trước mắt lóe sáng, bắt tay cô nói: “Đừng khách sáo, đừng khách sao, tôi là Vạn Hồng Đạt, Hồng trong Khí thể khô hồng, Đạt trong Phi hoàng đằng đạt, gọi tôi là Vạn Tổng thì quá xa cách rồi.”

(*chú: Khí thể khô hồng; phi hoàng đằng đạt: khí thể to lớn; lên như điều gặp gió.)

Thủ Thủ có bệnh hơi nghiện sạch sẽ, bị người này nắm tay, dùng hời khó chịu đến thế nào, may mà nhóm trưởng ở bên cạnh nói: “Chúng ta vào rồi nói, Vạn Tổng, vào trước rồi nói vậy.”

Vạn Hồng Đạt lúc này mới buông tay, may mà đặt một phòng rất sang trọng, bàn rất to, Thủ Thủ cố ý chọn chỗ cách xa Vạn Hồng Đạt nhất, ra chỗ Tiểu Tôn ngồi. Vị Vạn Hồng Đạt này cuối cùng có lẽ xem như là gặp nhiều người, nhiều tình hình thế này rồi, cũng không để ý lắm. Vừa bắt đầu đã kể về gia sử bản thân mình, mặt mày hồng hào, thao thao bất tuyệt không ngừng.

5. Chương 05

Thủ Thủ thật sự đói lắm rồi, bữa sáng trên máy bay lại còn không ăn, mà nhà hàng này có món vịt trời hầm hạt sen và súp sò khô, cô trước nay thích ăn lắm, bởi lẽ cách ký túc quá xa, bản thân vì thế cũng ít khi đến ăn. Mời cơm ngày hôm nay vừa hay lại có hai món này, thế nên cô chẳng ừ chẳng hừ gì cả, chỉ chăm chút lo ăn, nhắm mắt làm ngơ với mấy chuyện trên trời dưới bể mà Vạn Hồng Đạt nói. Kết quả vị Vạn Tổng ấy hoàn toàn không hề biết điều chút nào: “Diệp tiểu thư rất trầm tĩnh nhé, có phải không có tiếng nói chung với người làm kinh doanh như chúng tôi không, chê chúng tôi quá tầm thường?”

Cô nở nụ cười lễ phép: “Đâu có ạ, Vạn Tổng hiểu biết uyên bác, tôi tuổi trẻ kiến thức còn nông cạn, không biết nên thêm lời gì mới phải.”

Cô vừa nói thế, Vạn Hồng Đạt tưởng thật, mở cờ trong bụng, đột nhiên vô cùng hứng chí: “Diệp tiểu thư bình thường thích hoạt động thể thao nào? Mai là thứ bảy, hay tôi mời mọi người đi đánh golf. Hiện giờ công ty tôi làm đại lý cho một nhãn hiệu đồ dùng chơi golf rất nổi tiếng của nước ngoài, thế nên mấy sân golf trong thành phố này tôi đều là khách quen, tôi còn là hội viên của câu lạc bộ XX, không biết Diệp tiểu thư bình thường thích chơi ở sân golf nào?”

“Cảm ơn, tôi lại không biết chơi.”

“Không sao, người nhanh nhẹn như Diệp tiểu thư, cam đoan vừa học sẽ biết. Chơi golf là môn thể thao thời thượng, Diệp tiểu thư là người tân thời, không biết chơi golf quả thật đáng tiếc lắm.”

Thủ Thủ cuối cùng toe toét cười: “Vậy sao?”

Đèn trong phòng xán lạn, cô cười trong trẻo như thế, hai con ngươi như bảo thạch sáng lung linh tràn trề màu sắc, xem ra tay Vạn Hồng Đạt ấy lòng dạ bồn chồn, vài phần khó kiềm chế. Lúc đầu cảm thấy cô thực tập sinh này mặc dù trẻ đẹp, nhưng vẫn còn chút trẻ con, mặt mũi lại lạnh lạnh, bộ dạng từ chối thẳng thừng, không ngờ cười lên lại đẹp động lòng người như thế. Gã này xưa nay khoe khoang giàu có quen rồi, trước nay chưa cảm thấy tán gái có gì khó, liền tràn đầy đắc ý.

Ăn xong bữa cơm Vạn Tổng quả nhiên đề nghị đi sân golf chơi, bị nhóm trưởng khéo từ chối: “Vạn Tổng à, anh xem xem, chúng tôi đều vừa xuống máy bay, ở bên ngoài đã mấy ngày rồi, gió bụi dậm trường rồi, cũng nên về nhà tắm táp đi ngủ thôi. Lần sau, lần sau nhất định đến học hỏi kỹ thuật chơi golf của Vạn Tổng vậy!”

Vạn Tổng giờ mới hô hô cười lớn, nói: “Được rồi! Được rồi! Lần sau nhất định đấy!”

Thủ Thủ đến ngày hôm sau cũng quên phứt luôn người này, thế nên qua nửa tháng, tổ chuyên mục nhận lời mời đi làm tiết mục cho một sân golf nào đó, trưởng nhóm nói: “Cái tay Vạn Tổng này lại thật sự dễ bụng quá, nói mời chúng ta đi đánh golf, mà còn thật sự bị ông ta xúi giục thành công nữa chứ.” Cô một lúc vẫn

chưa nhớ ra được Vạn Tổng là người nào, lúc đến sân golf bắt gặp Vạn Hồng Đạt một cây trắng đồng phục chơi golf, mới nhớ ra thì ra đây là cái người Vạn Tổng ấy.

Vạn Hồng Đạt ăn diện rất có sức sống, mặc cả 1 bộ thể thao màu trắng, đầu cũng đội mũ golf trắng, càng nổi lên khuôn mặt hồng hào. Thủ Thủ lần này biết bài rồi, núp sau đồng nghiệp, chỉ cười lịch sự với ông ta. Vạn Tổng ngược lại không chắc có để ý bắt tay hay không, cười híp mắt nói: “Diệp tiểu thư, chỗ này là câu lạc bộ golf đắt nhất trong thành phố, cô đừng nhìn chỗ này không có mấy người đến chơi, là bởi vì hội viên đều là quan lại quyền quý cả đấy.”

Thủ Thủ trong lòng nghĩ ít người là bởi vì sắp hết mùa rồi, ai còn đến nói mát nữa đây? Giống người lười đến như Diệp Thận Khoan ấy, phải đến 10 tháng, thỉnh thoảng mới động đến ý nghĩ đi đánh golf, mà có đi thì cũng là đi Châu Hải hoặc Tam Á, vùng gập ở bờ biển ấm áp phía Nam Trung Quốc. Còn như phong cách xa xỉ hơn thì đều bay thẳng đến Melbourne cho rồi.

Nhưng phong cảnh sân golf cuối thu rất đẹp, cây phong cao lớn, cây thích, cây hoàng lư, cây ngân hạnh.... Lá đỏ tựa màu lửa, vàng tựa cánh quạt, rừng tầng tầng lớp lớp, mây trời tĩnh lặng như mặt nước, đến hồ cát dưới một bìa rừng thu hiện ra tựa như vàng óng.

Chơi golf 2 năm trở lại đây thực sự là hoạt động chạy theo mốt, đa phần các đồng nghiệp ở tổ chuyên mục đều luyện qua vài lần, ở trường luyện tập thì nóng lòng muốn thử, chỉ có Thủ Thủ lười vận động, một mình ngồi trong câu lạc bộ uống trà.

Một tách trà hoa quả còn chưa uống hết, Vạn Tổng đã quay lại: “Diệp tiểu thư sao lại không xuống sân chơi?”

“Tôi không biết chơi mà.”

“Không sao, tôi có thể dạy cô.” Vạn Tổng cười mấp mấp kéo ghế ngồi xuống: “Tôi thực lực mặc dù không cao, cũng chơi được 2 năm rồi, đánh golf thật sự rất đơn giản, thật sự.”

Thủ Thủ đầy mắt hơi ửng cười: “Thật sao?”

Vạn Tổng bị nụ cười này của cô làm lóa mắt, không kìm được trên trán phát cơn nóng, nói rằng: “Nếu không thì thế này đi, tôi và Diệp tiểu thư đánh cược nho nhỏ nhé, ví dụ như lỗ số 3, chỉ cần Diệp tiểu thư hôm nay trong vòng 10 gậy có thể đánh trúng một quả lọt vào khoảng cỏ mềm trên sân, tôi sẽ mời Diệp tiểu thư ăn cơm, còn nếu như hôm nay Diệp tiểu thư một quả cũng không đánh được, vậy Diệp tiểu thư mời tôi ăn cơm.”

Thủ Thủ nhớ đến Dịch Trường Ninh lần đánh cược ấy, viên mắt đều ửng đỏ, trong lòng giận dưng dưng, dựa vào gã này mà cũng muốn bắt cược Dịch Trường Ninh ư? Nét mặt lại vẫn tươi cười như hoa: “Được thôi, nhưng anh nói rõ thế này không phải là bắt nạt người khác chứ? Anh có tiền mà, chỉ nói anh mời tôi một bữa cơm, thế thì hơi anh quá rồi, hay chúng ta đánh cược trực tiếp hơn đi, cược nhỏ nhưng thoải mái mà.”

Ngữ khí cô dường như xuyên suốt ý hồi hộp, 2 má ửng hồng, hình như không hẳn là ngượng ngùng, kiểu con gái yêu kiều lanh lợi này, xem chừng Vạn Hồng Đạt choáng váng đầu óc, chỉ biết cười: “Vậy cô nói xem cược cái gì?”

Thủ Thủ nói: “Anh nói cược cái gì, chúng ta cược cái đó.”

Vạn Hồng Đạt vỗ đùi một cái, nói: “Hay! Tôi thích người thẳng thắn như Diệp tiểu thư. Thế này, lỗ số 3, chỉ cần cô trong vòng 10 gậy đánh được vào phần cỏ mềm, tôi thua Diệp tiểu thư 2 vạn, thiếu 1 gậy, tôi lại mất thêm 2 vạn. Còn như Diệp tiểu đánh được một gậy tiêu chuẩn, tôi sẽ mất cho Diệp tiểu thư 10 vạn, nhưng mà, nhiều hơn 1 gậy là cô thắng ít hơn 2 vạn nhé!”

Trong lòng nghĩ bé gái bé tí tuổi đầu này, lại vừa mới ra trường, cứ cho như có cơ hội từng tập qua vài ngày chơi golf, con gái thông thường sức không đủ, 7 8 gậy có thể đánh vào khu vực cỏ mềm là tương đương khá rồi, hôm nay tiêu liều 10 vạn, thu về một nụ cười của người đẹp, cũng đáng đấy.

Thủ Thủ 2 mắt to đen lay láy, chăm chú nhìn ông ta. Hỏi hơi chút trẻ con: “Thế nếu tôi thua thì sao?”

“Chỉ cần Diệp tiểu thư đáp ứng cho tôi một cuộc hẹn là được rồi.”

“Vậy không công bằng.” Thủ Thủ bĩu môi lên: “Tôi mà không đánh được vào khu cỏ mềm thì thua chắc rồi. Hay là anh để tôi đánh nhiều hơn vài lỗ đi, tôi nghe người ta nói, đánh golf có 4 lỗ phụ, chúng ta cược 4 lỗ này đi được không?”

Vạn Tổng trong lòng hớn hở, chỉ có đấu tay tư, hoặc đấu bốn bóng, làm gì có đấu 4 lỗ phụ, Diệp tiểu thư này quả nhiên là người ngoại đạo rồi. Nhưng đợi được cô đánh xong 4 lần lỗ số 3, chỉ sợ trời tối đến nơi rồi, bèn nói: “Được, nhưng mà thua 1 lỗ thôi, Diệp tiểu thư phải đồng ý hẹn với tôi 1 lần đấy nhé, nếu như Diệp tiểu thư 4 lỗ đều thua, cần phải bằng lòng cho tôi 4 cuộc hẹn rồi!”

Thủ Thủ nhếch miệng cười: “Được thôi.”

Vạn Tổng liền cực kỳ vui mừng gọi dịch vụ đến, giúp cô chọn nhân viên phục vụ, thuê trọn bộ đồ chơi golf, cùng nhau ra sân.

Thủ Thủ hôm nay mặc một bộ màu đỏ, đứng trên bãi cỏ, dưới ánh nắng thu muộn phảng phất một đốm lửa nhỏ xíu, cũng không đợi người phục vụ động tay, tự mình rút từ trong bao gậy ra một cây, cầm tỏ vẻ khoa tay múa chân, càng phát càng giống như một đứa trẻ, dường như nóng lòng muốn thử xem. Vạn Hồng Đạt không nhịn được cười nói với cô: “Đây là gậy đẩy, phát bóng thông thường dùng gậy số 1.”

“Ồ?” Cô chăm chú quan sát: “Đâu là cây gậy số 1?”

Người phục vụ cũng gần như phì cười, rút cây gậy số 1 ra đưa cô, cô cầm trên tay làm thử một động tác vung gậy phát bóng, ngược lại rất có tư thế. Vạn Hồng Đạt không kìm được khen một câu: “Không tệ!”

Thủ Thủ sắp sẵn tư thế, ngẩng đầu lên nhìn: “Hôm nay gió đông nam à.” Còn không đợi Vạn Hồng Đạt hiểu ra ý cô nói gì, cô đã rất thuận lợi phát một cú, động tác lại so với tuyển thủ trong nghề càng thành thực dứt khoát, tư thế càng đẹp, cả con người tựa như một ngọn lửa, trong nháy mắt tươi đẹp rực rỡ không gì sánh được. Vạn Tổng nhìn đến tròn tròn con mắt, cô cứ cười: “Vạn Tổng, nhìn bóng kìa!”

Trái bóng bé xíu vọt trong không trung, vắt qua bầu trời xanh thẳm của thu muộn, vẽ lên một đường vòng cung xinh đẹp, sau cùng thận trọng đáp xuống bãi cỏ mềm màu xanh, cách lỗ không quá 18m, ngay cả người phục vụ cũng không kiềm chế được vỗ tay: “Đẹp quá!”

Thủ Thủ giơ ngón tay, tinh nghịch đung đưa: “Vạn Tổng, 1 gậy vào khu vực cỏ mềm rồi, tôi còn 9 gậy, mỗi gậy 2 vạn tệ, tổng cộng 18 vạn đấy nhé.”

Vạn Hồng Đạt còn chưa kịp định thần, chỉ đành cười trừ, đợi đến lúc lên khu vực cỏ mềm, cô lại tỏ rõ tư thế xinh đẹp một gậy đẩy bóng lọt lỗ, gã này cười đến là miễn cưỡng.

Thủ Thủ còn cả mặt lộ ra nụ cười hồn nhiên trẻ con: “Bắt được gà con đây rồi, anh nói đánh được 1 cú par sẽ mất thêm 10 vạn, tôi mặc dù còn 1 gậy, nhưng trước đó chưa quy ước, tôi cũng áy náy kì kèo với Vạn tổng lắm, hay là tính 10 vạn đi nhé, thế thì lỗ này tổng cộng 28 vạn rồi.”

(*chú: par-cú đánh tiêu chuẩn)

Vạn Hồng Đạt nghe cô nói thế, cuối cùng hiểu ra mình đã sập bẫy rồi, không ngờ bé gái này tuổi còn nhỏ, lại có khả năng đến thế. Đánh xong 4 lỗ, ông ta thua sạch tổng cộng là 108 vạn. Bởi vì trong đó có 1 lỗ Thủ Thủ 2 gậy mới đánh được vào phần cỏ mềm, lại còn 1 lỗ so với gậy tiêu chuẩn nhiều hơn 1 gậy, cô le le đầu lưỡi: “Bộ gậy golf này dùng rất đầm tay, thế nên đánh được hơn 1 gậy. May mà 1 gậy mới 2 vạn tệ, Vạn tổng thấy đúng không?”

Nhìn khuôn mặt Vạn Hồng Đạt chuyển từ trắng sang đỏ, rồi lại từ đỏ sang trắng, thời tiết lạnh thế này, mà cả người đầy mồ hôi, lúc Thủ Thủ đang cười thầm, sau gáy thoát bị vỗ mạnh một cái.

Quay đầu lại nhìn, là Kỹ Nam Phương, từ lần ở nhà anh trở về sau, cô chưa gặp lại anh. Hiếm khi thấy anh mặc đồ trắng như hôm nay, áo golf màu trắng, nhưng dáng dấp thật sự có hơi giống “loạn thế thanh nhã giai công tử”. Mà lại không chú ý gì đến Thủ Thủ, chỉ chăm chăm đánh giá Vạn Hồng Đạt một lượt từ đầu đến chân, rồi mới quay mặt sang hỏi cô: “Em ở đây làm cái trò gì thế?”

Gáy vẫn còn âm ỉ kêu đau, cô chẳng mấy thiện cảm: “Đánh golf mà.”

“Ô, thật hiếm khi nhỉ, bao nhiêu năm rồi chưa thấy em đánh golf. Năm đấy đạt được quán quân giải thiếu niên xong, không phải em tung tin mình ‘rửa tay chậu vàng, quy ẩn giang hồ’ à?” Anh liếc nhìn túi golf, hỏi: “Gậy golf của em đâu?”

“Em không đem theo.” Cô sợ anh biết được chuyện cá cược sẽ quở mắng, hấp tấp hỏi: “Hôm nay trời lạnh thế, sao anh lại có hứng đi đánh golf?”

Nắng tà vừa vắn chếch trên khuôn mặt anh, tia sáng khiến đôi mắt hơi nheo lại, phảng phất có chút không vui: “Anh hứng thì đi không được à?”

Cô nghiêng đầu đã nhìn rõ đằng sau anh không xa lắm, không chỉ có người phục vụ, mà còn cả một cô gái, không giống kiểu con gái bình thường anh hay dẫn theo, mặc dù dáng dấp cũng rất xinh đẹp, nhưng khá trẻ, tóc dài mắt to, mặc áo thể thao tràn trề sức sống, hình như vẫn còn là sinh viên đại học.

Cô cười ác ý: “Kỷ Nam Phương, anh dạo này đổi khẩu vị rồi à? Trời lạnh thế mà còn chạy ra ngoài, thì ra là cam tâm tình nguyện giúp người ta làm huấn luyện viên....”

Lời còn chưa dứt đã lại bị ký thêm một cái cốc, cô bùm tay giữ chặt trán, oán trách: “Đau quá đi, anh thẹn quá hóa giận cũng đừng xuống tay dã man thế chứ.”

Anh “hừ” một tiếng, nói: “Em ít ở mấy nơi nhiều kẻ xấu này đi rồi hãy nói, xem anh có mách với anh em không.” Rồi liếc sang Vạn Hồng Đạt bằng nửa con mắt, lại nói với Thủ Thủ: “Xem em dạo này qua lại với loại người bát nháo gì thế? Lát nữa để anh em biết nhất định phải mắng cho em một trận.”

Vạn Hồng Đạt vốn đang thua đến tiếc đứt cả ruột, hãy còn chưa hồi tỉnh, lại đột ngột từ đâu chui ra con người này, động tay động chân với Thủ Thủ, thần sắc thân mật. Trong lòng cực kỳ không thoải mái, quần quanh nghe anh ta nói có hàm ý, càng như thêm dầu vào lửa, một câu ác ý vừa hay buột khỏi mồm: “Ai là loại người bát nháo? Mẹ nó chứ, anh chửi ai đấy?”

Kỷ Nam Phương cả đời chưa từng bị người ta chặn họng, nghe ông ta mở miệng là chửi người, sừng sốt trong giây lát liền nói: “Chửi ông đấy, sao nào?”

“Sao nào à? Thăng ôn con nhà mày chán sống rồi chắc?”

Kỷ Nam Phương cười giòn tan: “Được! Được! Tôi đây chán sống thật rồi đấy.”

Thủ Thủ nhìn anh không những tức giận mà còn bật cười, nói liên tiếp 2 chữ “được”, biết chuyện chẳng hay rồi, Kỷ Nam Phương tình cách nóng nảy cô đều hiểu cả, chỉ sợ gã Vạn Tổng sắp gặp xúi quẩy to rồi. Tay Vạn Hồng Đạt này mặc dù có chút hám gái khiến người ta phát ghét, nhưng cũng chẳng phải tội tình to tát gì, hơn nữa nói cho cùng thì cũng là bởi mình chọc phải Kỷ Nam Phương, thế nên cô quyết đoán kịp thời, lôi Kỷ Nam Phương đi: “Em đói rồi, chúng mình đi ăn cơm đi, hôm nay anh mời em ăn cơm đi.”

Cô ra sức kéo tay áo Kỷ Nam Phương, Kỷ Nam Phương lại đứng yên bất động, cô mặt mày ủ dột: “Anh Ba à!” Níu khuỷu tay anh vừa lúc lắc vừa đung đưa: “Anh Ba ơi, em đói lắm rồi, em đau dạ dày này!”

Kỷ Nam Phương lúc này mới lườm sang cô: “Đáng đời! Mặc phong phanh thế này ra sân golf hóng gió à, không đau dạ dày mới lạ đấy!”

“Em muốn ăn sủi cảo sụn cá mập cơ.” Cô túm bằng được anh ra ngoài: “Nhà hàng lần trước ăn ngon lắm, anh có đem tài xế theo không? Chúng mình hôm nay đi ăn đi.” Còn không quên quan tâm cả bạn gái anh dẫn theo: “Chị ơi! Chúng mình cùng đi ăn cơm đi.”

Kỷ Nam Phương vẫn chưa nguôi giận: “Đến tên người ta còn không biết, gọi chị cái gì?”

“Được rồi, được rồi!” Thử Thử chuyển sang đẩy anh: “Đi nào, đi nào.” Dỗ dành lôi kéo anh lên xe bằng được, 3 người ngồi chung xe ra khỏi sân golf. Thử Thử liền gọi điện cho Tổ trưởng tổ chuyên mục, nói mình thấy không khỏe muốn về trước, Tổ trưởng đương nhiên hoàn toàn đồng ý.

Nhìn cô cúp điện thoại rồi Kỷ Nam Phương mới hỏi: “Em vừa bảo bọn em đến thu hình làm tiết mục à, sao em lại đánh golf với loại vừa rồi hả? Đài truyền hình bảo em đi giao tiếp chắc? Gã vừa này là ai hả?”

Thử Thử trong lòng nghĩ nói nhiều vô ích, anh mà báo lại với các anh mình, thế nào cũng bị dạy bảo khuyên răn cho mà xem. Vừa lúc tài xế đánh xe đến, nhưng mà là 1 chiếc Mercedes-Benz đen nửa mới nửa cũ, vô tình bật cười: “Sao lại đột nhiên cần cù tiết kiệm thế này? SLR Roadster mới toanh của anh đâu rồi?”

“Ông cụ nhà anh 2 ngày nay đang tìm anh xúi quẩy gần chết đây, anh mà huênh hoang vác chiếc xe mấy trăm vạn ấy ra đường, ngộ nhờ truyền đến tai ông cụ, tự nhiên rước phiền hà vào người chắc?”

Cô cảm giác tức cười: “Anh lại làm chuyện gì xấu, chọc tức bác trai à?”

Anh liếc xéo cô một cái: “Trẻ con đừng có hỏi nhiều.”

Cô âm ức: “Anh mời là đồ trẻ con ấy!” Ngừng một lúc, nín cười nói: “Hay anh cũng làm một chiếc Phaeton đi, xe đấy cũng đẹp, người ta nhìn vào đều tưởng là dòng Passat mới ra.”

Kỷ Nam Phương rốt cuộc bật cười thành tiếng: “Em chanh chua quá rồi, đại lý của Phaeton nhất định bị em làm ứ đến chết rồi, 1 chiếc xe hơn trăm vạn cũng bị em hình dung ra không đáng một xu.”

Thử Thử chẳng thèm để ý anh, híp mắt cười, nói chuyện với bạn gái anh: “Chào bạn! Mình là Diệp Thận Thử, là em gái anh Kỷ Nam Phương.”

Bạn gái này này giờ lắng nghe 2 người nói chuyện, đôi mắt to tròn vụt sáng, hấp háy con ngươi đen lay láy, nhanh nhẹn lạnh lợi: “Chào bạn! Mình là Trần Tĩnh.”

Hai cô gái bắt chuyện, Trần Tĩnh quả nhiên vẫn đang học đại học, cô ấy cũng năm 4, lớn hơn Thử Thử chỉ vài tháng tuổi, đang học ở trường đại học Ngoại Ngữ cách trường Thử Thử chỉ một bức tường, hai người có cảm giác thân thiết, đến lúc xuống xe, đã dắt tay khăng khít rồi, lại hất ngược Kỷ Nam Phương sang 1 bên.

Sủi cảo sụn cá mập quả là tươi ngon hợp lòng người, Thủ Thủ ăn no rồi, tâm trạng cực tốt, nói chuyện với Trần Tĩnh cũng tương đối vào câu, họ nói đến là sôi nổi, trông thấy Kỷ Nam Phương liếc đồng hồ đeo tay, Thủ Thủ liền hỏi: “Anh lại hẹn ai à?”

Không đợi Kỷ Nam Phương trả lời, Trần Tĩnh đã nói: “Hay chúng mình về thôi.” Thế là Kỷ Nam Phương gọi tài xế đưa Trần Tĩnh về trước, Trần Tĩnh hỏi: “Vậy 2 người thì sao?” Kỷ Nam Phương nói: “Không sao đâu, anh gọi người đánh xe đến.”

Xe đưa đến, anh tiễn Thủ Thủ về, Thủ Thủ đột nhiên không kìm được, nói: “Kỷ Nam Phương, anh phải nghiêm túc vào, em cũng chả nói gì đâu, nhưng anh mà muốn chơi bời, thì hà cớ gì lại đùa với mấy cô bé này cơ chứ.”

Kỷ Nam Phương mỉm cười mãi: “Cô bé cái gì, người ta không giống như chỉ hơn em vài tháng tuổi đâu? Nhóc con này, dám dạy ngược lại anh à.”

Thủ Thủ “hừ” một tiếng, lười biếng không thèm để ý đến anh.

Qua mấy ngày, Thủ Thủ đột nhiên nhận được điện thoại của Kỷ Nam Phương: “Bé con, ở đâu đấy? Em đến đón em, đi thử xe với anh nhé.”

Thủ Thủ vừa nghe đến ‘thử xe’ đã biến sắc mặt, bởi vì Diệp Thận Dung có một dạo lại đi mê xe thể thao, có lần nhập từ Anh về 2 chiếc Lotus 82, cảm hứng tràn trề lời cô đi thử xe. Kết quả chiếc xe cổ là thế, Diệp tứ công tử cũng chỉ cần có 97 phút đã từ thành phố lao ra đến đê biển vịnh Bột Hải. Thiếu điều bay bổng bành trên đường cao tốc, dọa Thủ Thủ sặc đủ, từ đấy về sau hễ Diệp Thận Dung gọi cô đi thử xe, cô thà chết chứ không chịu đi.

Không ngờ đến Kỷ Nam Phương cũng tìm cô thử xe, thế nên cô lí nha lí nhí: “Em đang ở ký túc ngũ trưa rồi, bạn gái anh đâu? Hay anh gọi cô ấy đi thử xe đi nhé.”

“Bạn gái nào?”

“Trần Tĩnh ấy”, cô nhấn nài nhắc anh: “Học viện ngoại ngữ ấy, rất xinh đẹp nhé.”

Kỷ Nam Phương “Ồ” 1 tiếng, nói: “Sớm thôi rồi. Em đừng ngủ nữa, anh bây giờ đến đón em đây.” Không đợi cô nói gì thêm, đã cúp điện thoại.

Anh lần trước tiễn cô chỉ đứng ở dưới lầu, hôm nay lần đầu tiên được vào ký túc xá của cô, thế nên vừa vào cửa đã rất hào hứng nhìn chung quanh, kì thực đài truyền hình đã rất quan tâm rồi. Nhưng mà tuổi thọ căn phòng cũng đã cao, hai phòng ngủ hai phòng khách ngắn gọn, ban công còn là hướng tây. Phòng khách chỉ có vài đồ đơn giản, sàn lót xem ra còn rất mới, có lẽ vừa mới thay. Cho nên anh không kìm được hỏi: “Em định sống ở đây lâu dài à?” Thủ Thủ chột dạ hỏi ngược lại: “Ai bảo em định ở đây lâu dài?”

Kỷ Nam Phương nói: “Em còn thay cả sàn nhà này, lẽ nào không phải định sống lâu dài à?”

Thủ Thủ chỉ sợ anh tố giác với Diệp Thận Khoan, đành cứng đầu nói khoác: “Trước khi dọn vào, đài truyền hình đổi cho em đấy, ban đầu cũ quá rồi.”

Kỷ Nam Phương cười, chỉ chỉ xuống chân: “Listone Giordano nhập khẩu từ Ý, đài truyền hình nhà em dù có tiền, cũng không xa xỉ đến nỗi lát cái này cho ký túc xá nhân viên nhỉ?”

6. Chương 06

Cô không ngờ lại lộ tẩy ra cái đuôi này. Kì thực cô cái gì cũng không hiểu đâu, đi 1 vòng siêu thị vật liệu xây dựng, nhìn thấy lát sàn rất được liền mua về, cửa hàng còn miễn phí gửi hàng đến nơi, miễn phí lắp đặt, giảm bớt phiền hà. Cô quẹt thẻ trả tiền, đến giá cả tổng thể bao nhiêu cũng không chú ý lắm.

“Anh đổi nghề sang sửa nhà rồi à?” cô bị nắm thóp thành ra thẹn quá hóa giận, “Đến nhãn hiệu sàn lát mà anh cũng biết cơ đấy?”

“Đâu mà, văn phòng chỗ anh gần đây có sửa sang lại lần nữa, cũng dùng loại sàn lát này.”

“Ờ?” Cô chuyển chủ đề thành công, “Anh còn có văn phòng cơ à?”

“Đùa à, anh còn là ông chủ đấy.”

Một câu đã dụ được cô bật cười, khom cả lưng, xảo trá nói: “Thế thì chúng ta đi thôi-Giám đốc Kỷ nhỉ.”

Anh cũng bị cô chọc cho cười, hỏi: “Em mặc thế này à? Không thay quần áo à?”

Đã bật cười rồi, cô lại vừa bò ra khỏi giường, chỉ mặc chiếc áo sợi len màu vàng tơ cổ thấp, ống tay áo viền lông chồn trắng tuyết mềm mại. Kỷ Nam Phương luôn cảm giác cô giống một loại động vật sơ sinh nhỏ bé nào đó, mãi không nghĩ ra là giống gì, bây giờ bỗng nhiên có hơi tỉnh ngộ, thì ra là giống vịt con mới nở, vàng óng, nhưng tơ, như một cuộn len, lúc treu chọc lại chiu chít chíp chíp kêu toáng lên.

Thủ Thủ nói: “Không phải chỉ đi thử xe à?” rồi quơ bừa lấy áo khoác: “Đi thôi.”

Anh đi xe mới đến, đang đỗ dưới lầu, vừa nhìn thấy xe, Thủ Thủ liền sững sờ.

Kỷ Nam Phương cảm thấy điệu bộ ngẩn tò te của cô rất thú vị, không khỏi đắc ý nói: “Sao nào, không tệ đúng không?”

Thủ Thủ chỉ cảm giác nửa cười nửa mỉa: “Anh mua thật đấy à?”

“Nào có, anh đột trước giúp người ta ít việc, giúp xong họ nhất định muốn tặng anh chiếc Italy Roadster này đấy chứ, anh bảo bọn họ tha cho anh đi, ông cụ nhà anh vì chuyện này mà tìm anh đến chết đấy. Anh còn định đổi hết sang Phaeton, đẹp hơn nhé, khiêm nhường hơn nhé, người đi đường nhìn vào đều tưởng là dòng mới của Passat nhé. Anh vốn dĩ chỉ đùa thôi, ai mà biết người ta cứ tưởng là thật, đặt riêng từ Đức nhập về cho anh 4 chiếc, 4 chiếc đấy! 2 container.....Anh nhìn đến đau cả đầu, cũng không đành trả lại. Tốt thôi, âm thầm mà làm giàu vậy, 3 chiếc tặng người khác rồi, giữ lại 1 chiếc cho mình, lái được thì lái thôi.”

Xe kì thực sự cũng không tệ, tuân thủ hệ thống nhất quán của Đức, ổn định gần như vững vàng. Thủ Thủ chỉ cảm thấy điều hòa rất tuyệt, vừa đóng cửa xe nhiệt độ đã ấm lên, liền cởi áo khoác, hỏi: “Chúng ta đi đâu giờ?”

“Thử xe đương nhiên phải ra ngoại thành rồi, đi xa mới có cảm giác chứ. Em bảo rẽ phía đông hay rẽ phía tây đây?”

“Tùy anh thôi, đừng lại lời em ra biển là được rồi.”

Anh nhìn cô 1 chốc: “Ai từng lời em ra biển đấy?”

“Còn ai vào đây nữa? Anh Tư nhà em đấy.” Cô cả mặt sa sầm: “Ôi, khỏi nói thảm thế nào. Lần đó em mới biết thì ra em cũng bị say xe, làm em say thảm luôn, xuống xe xong đến bước đi không nổi cơ mà, bị anh ấy cười nhạo đến tận 3 ngày trời đấy.”

Anh nghe thế bật cười ha ha

Thủ Thủ cảm giác anh không có lương tâm y xì với Diệp Thận Dung.

Ra khỏi thành phố, phong cảnh kì thực rất đẹp, thời khắc đã vào đầu đông, hai bên đường cao tốc rừng núi bờ ruộng dọc ngang, tuy chỉ là màu vàng đất đơn điệu. Ngoài khung cửa xe thỉnh thoảng lướt qua vài căn nhà nông thôn, sau nhà mấy gốc cây hồng lá đều rụng sạch rồi, lại mọc đầy quả hồng, giống như là 1 cây đèn lồng đỏ au, dưới bầu trời xanh thẳm hiện ra đến vô cùng nổi bật.

Kỷ Nam Phương lái xe cũng không nhanh, ước chừng là bởi xe mới còn đang trong giai đoạn chạy rồ-đà, nhưng số họ rất may, không gặp phải tắc đường, tình hình xe tình hình giao thông đều tốt, thấm thoát một mạch đã chạy được hơn trăm cây số. Sắc trời sắp về chiều, ráng ngũ sắc rực rỡ ngập trời, soi xuống đầu xe, nắng chiều tà xiên chéo màu vàng cam nhạt nhòa. Thủ Thủ không thể không thốt lên: “Đẹp thật đấy.”

Cô quay mặt sang nói chuyện với anh, một đường nắng chiều xiên ngang vừa hay phác lên khía cạnh cô, giống như chụp ảnh ngược sáng, có khuynh hướng cảm xúc kiểu nhung tơ, phẳng phất từng đốm li ti trên phim ảnh đều rõ nét. Anh cảm thấy hơi nóng bức, chỉnh hạ nhiệt độ điều hòa, hỏi cô: “Trời sắp tối rồi, 1 lúc nữa còn phải quay về, hay tìm chỗ nào tiện ăn chút gì nhé?”

“Ừm!”

Phía đường núi đã có không ít tiệm cơm bình dân, từng tiệm kề sát nhau, cũng nhìn không rõ tiệm cơm nào ngon. Thế nên chọn đại một tiệm, chủ tiệm rất nhiệt tình hướng dẫn họ đỗ xe vào sân nhỏ, sau đó lại mời bọn họ vào phòng.

Nói là bao phòng, đúng ra là một góc phòng trong tứ hợp viện, có giường gạch truyền thống, Thử Thử cảm giác vô cùng thú vị, ngồi bên đầu giường đặt gần lò sưởi, lửa ấm áp vừa lúc, cô vừa ngồi đã không muốn đứng dậy. Rèm vừa nhắc, một cô bé hình như là học sinh trung học bước vào, giúp họ rót trà gọi món.

Kỷ Nam Phương nói vài câu với cô bé, thì ra là cháu gái chủ tiệm, học xong trường nghề thì về đây phụ tiệm giúp chú, Kỷ Nam Phương tuần tú lịch sự, lại áo quần bảnh bao, giọng phổ thông tròn vành rõ chữ, nói ra câu nào câu nấy đều dí dỏm, cô bé này nào đã gặp qua nhân vật như thế này, bị anh chọc cười đến đỏ ửng cả tai. Bọn họ gọi gà tre ninh nấm, ngỗng tỏi xào trứng gà, bánh bao nhân rau, cô bé còn nhiệt tình giới thiệu món cá hồi vân.

Phần ăn đầy đủ, đến sau cùng khi món bánh bao nhân rau được đưa lên, 2 người đều ăn không nổi nữa rồi. Thử Thử cũng uống một chút xú rượu ngô, men rượu giờ đang lên, chỉ cảm thấy rất nóng, đẩy bát ra: “Em thực sự không tài nào nuốt trôi được nữa rồi.”

“Ăn thêm chút nữa đi.” Anh không đồng ý: “Cô bé vừa nãy nói rồi đấy, đồ ăn ngon không nên lãng phí.”

Cô mỉm cười nói: “Anh dạo này rất thích dụ dỗ mấy em gái nhỏ đấy nhé? Chuyển sang Lolicon rồi sao? Bạn gái mới toàn là học sinh cả.”

Anh nghe không hiểu: “Lolicon là cái gì đấy?”

Cô chững chạc đàng hoàng đáp: “Là giống như anh kiểu chuyên đi thích mấy em gái nhỏ tuổi ấy, thì gọi là Lolicon!”

Trong mắt anh rõ ràng hàm chứa nét tươi cười: “Nói vớ vẩn thật! Em mới là Lolicon ấy!”

Thử Thử lại mỉm cười: “Em không phải Lolicon đâu nhé, em nhiều lắm thì là Shotacon thôi!”

Kết quả anh cũng không hiểu cái gì gọi là Shotacon, vặn hỏi Thử Thử cả buổi, cô lại căn răng bặm môi, có đánh chết cũng không khai.

Kỷ Nam Phương trước nay rất ít khi cầm tiền mặt theo trên người, trong ví chỉ có đến vài trăm tệ, may mà còn đủ thanh toán. Lúc ra ngoài vừa vặn ông chủ đang đứng ngoài hành lang hút thuốc, nhìn thấy họ bước ra, cười híp mắt đưa cho Kỷ Nam Phương 1 điếu, cái này hóa ra lại bất ngờ đối với Kỷ Nam Phương, chần chờ một lúc mới nhận lấy. Ông chủ đã móc ra bật lửa, giúp anh châm thuốc.

Kỷ Nam Phương cảm thấy có tình ý, chỉ rít một hơi, đã bỏ điếu thuốc xuống, nhìn nhìn một lúc. Ông chủ đó nói với anh: Trung Nam Hải, 20 tệ đấy.”

Hai người hút thuốc nói chuyện, ông chủ là người cởi mở, trước tiên hỏi đồ ăn có vừa miệng không, Kỷ Nam Phương khen cá làm rất tươi, ông chủ mặt mày rạng rỡ: “Là ao nhà tự nuôi, đặt mới làm, những cái khác không dám nói, chứ tươi nguyên là đương nhiên rồi. Có rất nhiều người lái xe mấy trăm cây số, chỉ để đến chỗ chúng tôi ăn cá đấy.”

Hai người đàn ông đứng hút điếu thuốc, cũng như hai người phụ nữ cùng đi ngắm nghía mua sắm, gần như ngay tức khắc đã thành thân quen. Trong sân treo hai chuỗi đèn lồng đỏ sáng loáng, tỏ lên trong sân một mảnh đỏ au au, tựa như tràn ngập vui mừng hơn hở. Tiệm cơm kinh doanh không tệ, đỗ đến mấy chiếc xe, ông chủ chỉ tay phía góc tường bãi đỗ xe, hỏi Kỷ Nam Phương: “Xe này của anh, là dòng mới của Passat à? Trước kia chưa từng gặp qua kiểu dáng này.”

Kỷ Nam Phương đáp trả hai tiếng “vâng, vâng, gửi 1 cái lườm sang bên Thủ Thủ, cô quả nhiên cười đến bặm môi, bộ dạng ra sức kìm chế.

Mà ông chủ đó còn nói: “Nhìn rất được đấy, so với dòng cũ đẹp hơn nhiều, chắc phải hơn 20 vạn?”

Kỷ Nam Phương đỉnh đạc gật đầu: “Tầm 20 vạn ấy mà!”

Đến khi lên xe, Thủ Thủ mới bật cười không ra tiếng, đèn trong xe màu cam ấm áp, bởi đã uống chút rượu, đôi mắt cô thật sự đang có ánh nhìn đung đưa lúng liếng, trên mặt lựng đỏ hồng hào, tựa như 1 trái đào mật, vỏ mỏng đến nỗi bấm một cái đã bửa làm đôi, thế nên không thể dùng tay mà giữ được, chỉ có thể mút, hơn nữa mùi vị nhất định là ngọt lịm—Kỷ Nam Phương bị ý nghĩ này dọa cho giật mình, vội vàng vươn thẳng người, tập trung lái xe.

Anh có uống một chén rượu ngô, kì thực khả năng uống rượu của anh rất tốt, căn bản không thành vấn đề, vẫn lái xe như thường. Đường về đều là đường núi, ngoằn nghèo gấp khúc, từng vòng uốn lượn, từng tầng men theo triền núi.....đường cao tốc xe không nhiều lắm, chỉ nhìn thấy hai bên quốc lộ cô quạnh những cột đèn đường xa tít tắp, thỉnh thoảng xẹt qua chợ phiên đèn đuốc sáng trưng, nháy mắt đã tụt lại phía sau xe....Thủ Thủ cuối cùng lăn ra ngủ. Cô vốn có thói quen ngủ trưa, hôm nay bị anh lôi đi thử xe, ngủ không đủ giấc, cho nên giờ buồn ngủ rã rời lắm rồi. Cô vừa nhắm mắt đã chìm vào giấc sâu, dựa vào cửa xe, hình như rất muốn cuộn tròn thân mình lại. Trong xe vốn dĩ đã rất yên tĩnh, tĩnh lặng đến dường như có thể nghe được cô đang đều đặn hít thở—Kỷ Nam Phương có hơi hốt hoảng, hình như chén rượu ngô ấy đang dậy men, trong lòng chỉ muốn mau về thôi, nhưng vừa lại lâm râm cảm giác, hay là lái chậm lại nhỉ.

Cho dù lái nhanh hay lái chậm, sau cùng vẫn phải đỗ lại dưới sân ký túc xá, dừng xe xong, anh nghiêng người qua gọi cô: “Thủ Thủ, tỉnh nào, đến rồi.”

Cô đôi mắt nhấp nhem buồn ngủ, còn hơi mơ màng: “Ồ....đến rồi sao?”

Điều hòa sưởi ấm gợi dựng lên vài sợi tóc tơ, râm ran chà lên mặt anh, anh cảm thấy có lẽ là ảo giác, bởi lẽ tóc cô cắt ngắn như thế, làm sao bị điều hòa thổi đến mặt anh được? Nhưng tóc cô rất thơm, đem theo chút mùi thanh ngọt riêng mình cô có, không đợi anh phản ứng lại, môi đã rơi trên bờ môi cô, rất giống với trong tưởng tượng, phẳng phất như nhụy hoa non mềm, yêu kiều khiến người ta không kìm được ham muốn chạm đến sâu hơn, anh không dám động đây, chỉ là nhẹ nhàng chạm vào như thế, cứ dừng lại tại đây, anh vậy mà không dám động đây dù chỉ là mảy may.

Cô bỗng trợn tròn 2 mắt, hình như đã rõ chuyện gì đang xảy ra, qua 2 giây, cô mới dùng sức đẩy ra anh, mở cửa xe, hơi loạng choạng trốn tránh cũng tựa như đang chạy trốn.

Anh ra sức lắc mạnh đầu một lúc, dường như cũng chưa rõ chuyện gì đã xảy ra đâu, nhưng chỉ do dự vài giây đồng hồ, anh đã xuống xe đuổi theo. Anh ở chân cầu thang đuổi kịp cô, chưa đợi cô phản ứng, anh đã túm lấy cổ tay, cô bắt đầu giãy giụa, anh rất dứt khoát ấn cô dựa sát vào tường, một tay giữ chặt cằm, kiểu mãnh liệt ngang ngạnh cố chấp, hung hăng dần nộ hôn xuống.

Đầu Thủ Thủ ầm một tiếng, dường như cả người đều nổ tung, máu toàn thân đều dâng lên đến tận mắt. Nếu như đụng chạm bay này chỉ là chuồn chuồn đập nước, anh giờ đây lại tựa như man dại cướp đoạt. Cánh tay cô bị anh giam giữ vây hãm giữa bức tường và lồng ngực mình, cô ngạt thở, không khí trong phổi dường như đều bị anh hút cạn, anh công thành chiếm đất, mà cô thất bại lụi dần, cô bắt đầu sợ hãi, chỉ cảm thấy hoảng loạn, bởi lẽ chỉ mình Dịch Trường Ninh từng hôn cô như thế, anh thậm chí còn ngang ngược hơn cả Dịch Trường Ninh, trần trở mút lấy.....Không bỏ lỡ một mảy may ngọt ngào nào từ cô, chỉ cảm thấy không đủ.....không thể nào đủ được.....hận không thể nhào vỡ cả người cô mới thỏa lòng.....loại khát vọng ấy kêu gào sức tỉnh một chốc một lát, cũng không cách nào ngừng lại được nữa, duy nhất nộ hôn đam mê, thôn tính ngày càng sâu hơn..... cho đến khi giọt nước mắt cô lạnh lẽo ướt trên mặt anh, anh mới hoảng hốt dừng lại.

Hai người đều bế tắc đứng đó, bất động.Tay anh vẫn đỡ trên tường, giữ nguyên tư thế vây hãm cô trong lồng mình, nhưng anh dần dần hiểu rõ, hiểu rõ bản thân đã làm gì. Cô cả mặt giàn giụa nước mắt, chỉ cảm thấy tất thấy đều mơ hồ, trong làn nước ấy, cả thế giới đều mơ hồ, lạ lùng đang vụn vỡ.....sao anh lại làm thế này với cô chứ?

Cô cuối cùng đẩy anh ra, quay mình chạy lên lầu.

“Thủ Thủ!” anh cuống cuống, nhưng không dám dang tay kéo cô nữa, chạy theo cô lên bậc thềm: “Anh sai rồi....Anh uống say rồi....Thủ Thủ....”

Cô không ấn thang máy, bước đi rất nhanh lên cầu thang, anh theo sau, theo cô lên đến tận trên lầu. Cô vừa giàn giụa vừa tìm chìa khóa. Anh gọi tên cô, nhưng không dám chạm vào: “Thủ Thủ, anh sai rồi. Anh không rõ... Thủ Thủ....Em đừng khóc....” Anh trước nay chưa từng trải qua lòng dạ rối bời như thế. Hình

như là vô cùng lúng túng, giống như hồi nhỏ tự nhiên gây họa, làm vỡ ảnh cưới của bố mẹ, không biết nên làm thế nào mới được.

Cô cuối cùng tìm được chìa khóa, mở cửa đi vào, anh bị nhốt ở ngoài. Cô không còn sức lực cự quạ nữa, bủn rủn chân tay ngồi bệt trên sàn, tì lưng vào cửa, chỉ cảm thấy lạnh buốt, cứ thế dán lên thân mình: Dịch Trường Ninh....Dịch Trường Ninh anh đang ở đâu chứ?

Anh nói anh muốn cưới em, muốn yêu em cả một đời, không để em bị người khác ức hiếp, anh giờ đang ở đâu nào?

Qua vài ngày là mừng thọ ông ngoại Thủ Thủ, mặc dù chưa phải là đại thọ, nhưng cô đã chuẩn bị xong quà sớm đến cả một tháng, định sôi nổi về nhà chúc thọ ông.

Con cháu thông thường nếu đang ở trong nước đều về, nhân tài tề tụ đông đủ, giống như những ngôi sao lấp lánh vây quanh mặt trăng là ông ngoại cô vậy. Một năm một lần trừ giao thừa ra, thì cho như ngày này là từng bừng nhất. Ông gặp cô càng vui mừng: “Bé con! Năm nay mừng ông gì nào?”

Cô tươi cười lấy ra cho ông ngoại xem: “Nghiên rửa bút ạ.”

Đồ đời Thanh, cũng không đắt, từng hạc diên niên Thanh Hoa, chủ yếu là lấy ý nghĩa thôi. Ông ngoại quả nhiên rất thích, lại bảo: “Lúc nào cũng là đứa cháu này quan tâm ông nhất, biết ông thích cái gì. Nào giống thằng nhóc Nghi Huân, lại tặng ông 1 cặp vé thể vận hội, còn khuyến khích thân già này đi xem lễ khai mạc.”

Thịnh Nghi Huân là anh họ lớn bên ngoại nhà cô, nghe thấy mình bị chỉ đích danh, bèn cười đùa: “Ông à bao nhiêu năm rồi ông toàn thiên vị Thủ Thủ thôi, nếu mà đổi cho Thủ Thủ tặng ông vé, ông thế nào cũng nói, vẫn là đứa cháu gái này có hiếu, sớm đã định đưa ông ngoại đi xem khai mạc rồi.”

Ông ngoại cười lớn: “Gớm thật, thằng lỏi này, đến lời của ông mà cũng đoán ra.”

Cả nhà đều bật cười, mồm năm miệng mười chúc cho ông vui vẻ, khỏi nói náo nhiệt thế nào. Ăn xong mì Trường thọ, Thủ Thủ lại đưa ông ra hàng hiên tản bộ. Ông ngoại gần 70 tuổi rồi, nhưng tinh thần còn rất tốt, căn bản không cần người đỡ, bước đi so với Thủ Thủ còn vững vàng hơn, vừa đi vừa quở trách: “Con bé này, dạo này sao lại gầy đến thế này hả?”

Thủ Thủ giơ tay xoa xoa mặt, nói: “Cháu thực tập có hơi bận ạ, vừa hay cháu giảm béo luôn mà.”

“Linh tinh,” ông mặc dù đang trách móc, nhưng ngữ điệu vẫn trìu mến: “Trẻ con giảm béo cái nổi gì? Vả lại khỏe mạnh không phải là tốt ư? Việc gì phải gây đến dơ cả xương ra chứ.”

“Ông ngoại à!” Thủ Thủ nũng nịu: “Cháu ăn ngày hai bữa mà, lập tức sẽ béo ngay thôi.”

“Vậy cháu thường xuyên về đây đi, ông bảo Lão Trương làm giò viên cho cháu ăn. Lúc nhỏ cháu thích ăn giò viên nhất mà, có lần còn ăn được 1 lúc những 3 viên cơ đấy, một viên giò thịt to như thế, cháu ăn cả 3, làm dì Lưu hết hồn. Vội vàng lấy thuốc tiêu hóa cho cháu uống, sau cùng lại đầy bụng, trên thì nôn mửa, dưới thì tiêu chảy.....Sau này cháu biết nghe lời rồi, có thích ăn cũng chỉ ăn 1 viên thôi, biết ăn nhiều là không tiêu được rồi nhĩ.”

Thủ Thủ có chút ngẩn ngơ, hóa ra đến cả ông ngoại cũng biết rồi, chuyện thương tâm như thế của bản thân mình, vốn định giấu cả bố mẹ, không ngờ thì ra ai cũng không giấu được. Ông nói: “Cháu ơi, con người ta sống ở đời, nào phải chuyện gì cũng được như ý nguyện. Vả lại cháu còn nhỏ, sau này còn gặp được người tốt hơn, đến lúc đó cháu sẽ hiểu, chút phiền não như ngày hôm nay, thực tế không đáng để nhắc tới.”

Trong lòng cô chưa xót, lí nhí nói: “Ông à, cháu hiểu mà.”

Đúng thế đấy, những chuyện này cô đều hiểu, nhưng cô sớm đã biết, cuộc đời này cô có lẽ sẽ gặp được rất nhiều người, biết đâu gặp được người còn hơn cả Dịch Trường Ninh, thế nhưng, dù có là người tốt hơn, đều không phải là Dịch Trường Ninh.

Giống như lúc nhỏ lén lút xem <Ý thiên đồ long ký>, Dương Bất Hối nói: “Vô Kị huynh, huynh đưa kẹo cho muội, muội không nỡ ăn, cứ cầm trong tay đi đường, nắng chiếu vào kẹo chảy ra, muội tiếc rẻ cứ khóc mãi. Huynh bảo sẽ kiếm cho muội cái kẹo khác, nhưng từ đó không gặp loại kẹo kia nữa. Về sau tuy huynh có mua cho muội loại kẹo vừa to vừa ngon hơn, song muội cũng không thích.”

Lúc đó vẫn chưa hiểu, cảm thấy Trương Vô Kị rất tốt, tại vì sao Dương Bất Hối vẫn khẳng khái thích Ân Lê Đình? Vô công không đủ cao, người cũng thiếu quyết đoán, càng không hiểu người ông ta yêu rất cuộc là Kỷ Hiểu Phù hay là Dương Bất Hối, nhưng Dương Bất Hối vẫn si mê không thay đổi—nghĩ hoài vẫn không nghĩ ra.

Cho đến khi quen biết Dịch Trường Ninh, cô mới hiểu, thì ra thích là thích, thế thôi, chẳng cần lý lẽ gì, cũng chẳng có cách nào khác. Không cần biết anh là ai, không cần biết anh thế nào, chỉ cần là anh, không còn cách nào khác cả.

Ông ngoại có thói quen ngủ trưa, đi dạo xong thì lên lầu nghỉ ngơi, mấy anh em chuyển sang hoa viên đánh bài, cô với chị họ Thịnh Chỉ chơi một ván cờ nhảy, trò chơi hồi còn nhỏ nhiều năm rồi chưa chơi lại. Thịnh Chỉ nhìn cô có chút đặng trí, liền hỏi: “Em cảm cúm từ đợt trước còn chưa khỏi à?”

“Gi ạ?”

“Thất tình cũng giống như một cơn cảm cúm ấy mà, kì thực không cần thuốc thang gì cả, sau cùng cũng tự nhiên khỏi bệnh thôi.”

Cô phục sát đất chị họ mình, nghiêng đầu trêu đùa: “Chị à, chị có hứng thì chị giúp bọn em viết kịch bản nhé?”

Thịnh Chỉ cười sáng láng: “Đợi mấy đứa chỉnh sửa thành kênh tình cảm ấy.”

7. Chương 07

Buổi tối có bữa cơm gia đình nho nhỏ, rất nhiều khách khứa, đều là người quen thân nhiều đời, đến mừng thọ ông ngoại cô

Thủ Thủ không nghĩ Kỷ Nam Phương cũng tới, anh đưa mẹ anh đến, mẹ anh vừa nhìn thấy cô đã vui mừng: “Ôi, Thủ Thủ con bé càng lớn càng xinh đẹp này.”

Cô lên tiếng: “Chào dì Trần ạ.” rồi cũng gọi: “Chào anh Ba.”

Sau đó nhân lúc trưởng bối đang nói chuyện, cô tiện thể chuẩn đi. Kỷ Nam Phương lại cũng theo cô ra ngoài, cô có chút tức tối, bỗng nhiên xoay người lại: “Anh theo em làm cái gì?”

Điện bộ cô lúc tức giận rất thú vị, giống lúc còn nhỏ tranh cãi với anh lại cãi thua, thực ra cũng chỉ là mạnh đầu miệng. Anh đành cười: “Mấy ngày nữa anh mời em ăn cơm nhé, đi ăn bào ngư được không?”

Chỉ một câu như thế, cô đã buông lòng nhẹ nhõm. Xem ra hôm đó anh thật sự say rồi, thế nên mới nhất thời hồ đồ. Thôi bỏ qua đi, xét tình nghĩa anh em bao nhiêu năm qua, cô tha thứ cho anh vậy.

Cô liền mừng rỡ nói: “Không được, anh mời khách ăn cái gì mà bào ngư chứ, nghe đã ngấy rồi, em muốn ăn lẩu Nghi Mông.”

Bữa cơm này chung quy vẫn chưa được ăn, bởi vì đột cuối năm, đài truyền hình vô cùng nhiều việc, ai nấy đều hận mình không có đủ ba đầu sáu tay, Thủ Thủ mặc dù là thực tập sinh, nhưng cô cực kỳ chịu khó, lại không làm cao, đến chủ nhiệm cũng nhìn cô bằng con mắt khác, thế nên nhiệm vụ công việc tương ứng cũng dần dần tăng thêm. Mà Kỷ Nam Phương trước nay thoát ẩu thoát hiện là thế, Thủ Thủ một khoảng thời gian không gặp anh, sớm quên bống mất chuyện này rồi.

Những ngày này gặp phải một chương trình, cả tổ chuyên mục bận rộn đến choáng váng mặt mày, đã gần 8 giờ tối mà còn chưa được ăn cơm. Công việc đã cận kề giai đoạn chót, Đường Đường cùng tổ với cô vờ lưng mệt mỏi: “Trời ạ, may mà sắp xong rồi, tớ đói đến nổi ảo giác.....hình như ngửi thấy mùi thơm của bánh ga tô đây này.”

Thủ Thủ vốn không cảm thấy gì, nghe cô ấy nói câu này, dạ dày quặn lên co thắt đau âm ỉ. Đúng là đói rồi, cô cũng có chút ảo giác, trong bầu không khí dường như thật sự có mùi bánh kem. Hai người đang ngơ ngác nhìn nhau, đột nhiên nghe thấy tiếng người gõ cửa, cửa vốn không đóng, quay đầu ra nhìn, hóa ra là bảo vệ.

Đỡ một hộp bánh ga tô rất to bước vào, anh bảo vệ đẹp trai tí mắt cười nói: “Tiệm bánh kem gửi đến, theo quy định không được vào, thế nên tôi cầm giúp lên, Diệp tiểu thư, thì ra hôm nay là sinh nhật cô à, chúc cô sinh nhật vui vẻ!”

Đường Đường trước tiên lớn tiếng gào thét, Thủ Thủ cũng ngăn ra: “Tôi.....quên mất.” Đường Đường nói: “Thật là, bản thân cậu còn quên được!” Thực ra người trong nhà quen lấy lịch âm làm ngày sinh nhật cô, thế nên chính cô cũng quên cả ngày sinh nhật lịch dương của mình.

Đường Đường nhận lấy bánh kem, Thủ Thủ cười đánh tiếng với đồng nghiệp: “Nào nào! Ăn bánh kem nào!”

“Trời ạ, tiểu Diệp hôm nay sinh nhật chẳng nói tiếng nào.”

“Cheese Cake của Kempinski nhé, ôi, người đặt bánh có lòng thật đấy!”

Hi hi ha ha trở nên náo nhiệt, mọi người đều bỏ công việc đấy, vây chung quanh Thủ Thủ, giúp cô châm nến, để cô ước nguyện. Có đồng nghiệp tắt đèn, ánh nến chút sắc hồng mỏng manh, nhảy múa mờ lung, phản trên khuôn mặt Thủ Thủ. Thủ Thủ đột nhiên có chút buồn, có lẽ bởi tình cảnh này, dường như đã từng trải qua.

Chỉ có Dịch Trường Ninh tổ chức ngày sinh nhật theo dương lịch với cô, năm ngoái cũng ngày này, Dịch Trường Ninh bận tặng ca, cô gọi điện thoại cho anh, anh “ôi” một tiếng nói: “Anh quên mất.”

Lần trước cô quên sinh nhật anh, cô từng rất chột dạ nói: “Hay là, lần sau anh cũng quên sinh nhật em vậy nhé.”

Anh liếc xéo: “Anh vĩnh viễn không quên được sinh nhật em đâu.”

Kết quả anh lại quên thật cơ đấy, cô sàu nào xấp xỉ đến cả một buổi, cho đến khi về đến ký túc xá, mới nhìn thấy một bó hoa súng màu xanh tím thật là to, còn cả bánh kem sinh nhật. Thì ra anh chỉ đùa cô, anh vốn đâu có quên.

Cả gian ký túc nhìn thấy bó hoa súng vận chuyển đường hàng không đến ấy đều hít hà, hàm ý nói: “Người đàn ông này thật lãng mạn quá! Người khác bình thường ghê lắm thì tặng hoa hồng, anh ta lại tặng hoa súng.”

Thư Hi Viên nhìn thấy bánh kem đã thềm rò dãi: “Là kem cả đấy, không ăn ngay sẽ chảy mất!”

Quan Hạ phẩy tay, giúp Thủ Thủ nói lời: “Ăn nào! Ăn nào! Mau lên!”

Mọi người cười nói vui vẻ, đốt xong nến cho Thủ Thủ ước.

Lúc đó đã ước gì nhỉ?

Dịch Trường Ninh, hy vọng anh vĩnh viễn hạnh phúc thể nhé.

Thật ngỡ ngàng quá đi, đời này nào có cái gọi là vĩnh viễn, hạnh phúc chỉ là pháo hoa trời đêm, trong chớp lát mà có biết bao nhiêu lần đổi thay, nở rộ đẹp đẽ lóa mắt, chớp mắt là lụi đi, cũng chẳng còn nhìn thấy nữa.

Dịch Trường Ninh lần đầu tiên tặng cô hoa, cũng là bông súng.

Ngày đó anh mời cô ăn lẩu cá xong, hôm sau Dịch Trường Ninh lại gọi điện cho cô, hẹn cô ăn cơm, cô nói: “Các anh chị vẫn chưa về mà.”

Anh nói: “Anh biết.” Ngừng một chốc lại bảo: “Thực ra anh có chuyện muốn nói với em, chúng ta gặp rồi nói nhé.”

Thủ Thủ cảm thấy rất kì lạ, không rõ là chuyện gì nhỉ, thế nên đến chỗ hẹn rất đúng giờ, kết quả anh tặng cô một bó hoa súng.

Cô thoải mái “à” nhẹ một tiếng, vừa mừng vừa sợ. Hoa súng phảng phất còn đầm hạt sương mát lạnh từ ao hồ, vừa vụn hé nở, còn có búp sen đỏ tía xen kẽ, lá xanh ngát tản ra như ý, nhưng mà lòng bàn tay to nhỏ, phảng phất như túm lấy chút mùa hạ ngào ngạt xanh mướt.

Cô không phải chưa từng nhận hoa, lúc ở nước ngoài có bạn nam tặng cô một bó to hoa hướng dương, vàng rực rỡ, chói lọi đến đau cả mắt. Về nước rồi cũng có người tặng hoa hồng, 99 bông, bình thường đến không chịu được, lại không may bị Diệp Thận Khoan nhìn thấy, trêu chọc nói đúng là nhà họ Diệp có gái hoa dương nở

(*chú: câu gốc là Họ Dương có gái hoa dương nở-trích Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị, ở đây tức là nhà họ Diệp có Thủ Thủ đang là con gái tầm mới lớn)

Nhưng chưa có ai từng tặng cô bông súng.

Trong lòng có mảy may mừng thầm, tựa như gió vừa lay động, chú ếch mọt trên lá sen nhảy vọt xuống hồ, tóe lên chút sóng lăn tăn

Cô rất thích, ngẩn ngía mãi, nói: “Hoa này không giống như hoa mua ở tiệm.”

Không có giấy kiếng giấy lót bọc gói, cũng không có lá nhỏ xinh cắm kèm, chỉ là mấy lớp lá sen, bó hoa tùy ý như thế, hình như là tiện tay ngắt xuống, khiến cô nghĩ đến chậu tráng men cực lớn, mùa hè trong sân vườn dưới bóng cây hòe tĩnh mịch, bèo xanh phiêu diêu, mà cô còn rất nhỏ, nhón chân, xem ông nội cho cá ăn. Một hai chú cá đỏ thắm, khoan thai phác ra ngọc đen tựa nước, là may may kí ức mát rượi từ thời thơ ấu.

Anh nói: “Không phải hoa mua ở tiệm đâu, là trong sân nhà anh có một cái hồ, trồng đầy hoa súng, hôm nay vừa nở một ít, anh sáng sớm ngắt lấy, rồi để ở văn phòng, vậy nước cả nửa ngày, chỉ muốn tặng cho em.”

Lội sông ngắt hoa sen,
đằm lan cỏ thơm ngát,
hái rồi biết tặng cho ai,
người muốn tặng đang ở nơi xa rồi.

Lời hàm súc như thế, lại động lòng như thế. Cô xưa nay chưa từng nghĩ thì ra người xuất thân ngành kỹ thuật cũng có thể lãng mạn thế này, chính như cô xưa nay chưa từng nghĩ anh gặp mặt đến lần thứ 2 đã bày tỏ.

Anh từng tốt với cô là thế, anh từng yêu cô là thế.

Cô ngân ngân nước mắt thôi tắt nén.

Đồng nghiệp vỗ tay, mỗi người chia một đĩa bánh kem, Đường Đường nhăn mặt làm trò hề trên cô, vụng trộm hỏi: “Là bạn trai tặng đúng không?”

Tay cô hơi run rẩy, trên mặt lại cười, Cheese Cake của Kempinski, cô luôn rất thích, cô thỉnh thoảng không về nhà ngủ lại ký túc xá trường, anh thế nào cũng nhớ bảo tài xế đi mua giúp cô, gửi đến tận ký túc.

Rõ ràng là sợ cô buổi tối đói sẽ đau dạ dày, anh lại vẫn cứ nói: “Anh phải tăng ca bụng đói lắm rồi, muốn đi ăn, tiện mua cho em một phần.”

Con gái trong ký túc xá người người chia nhau, người người gào thét: “Bảo Dịch Trường Ninh chịu trách nhiệm đi, chúng tớ đều béo phì cả rồi đây này.”

Lúc đó cô vẫn có chút mũm mĩm như trẻ con, lúc soi gương luôn thấy chán nản, lên hình không hề ăn ảnh chút nào. Ăn ảnh phải là kiểu mặt nhỏ, cổ lỏng bàn tay mới hợp cơ.

Nói cho anh nghe, anh trái phải quan sát rất lâu, mới gật gật đầu: “Phải thêm chút da chút thịt nữa mới đẹp, đẹp nhất là thành lợn con luôn.”

Cô tức lắm, nhảy bổ đến đánh anh, anh vừa cúi đầu đã hôn được cô, anh nói: “Như thế mới không có người cướp em khỏi anh.” Nụ hôn ấy ngọt ngào lắm, ngọt hơn bất kì kẹo bánh nào trên đời này.

Anh đã rời bỏ cô rồi, thế nhưng, anh vẫn nhớ sinh nhật cô, còn tặng cô bánh kem.

Cô rất điềm tĩnh về chỗ ngồi của mình, đặt đĩa giấy xuống mở trình duyệt lên, nhảy ra là đoạn flash chào mừng quen thuộc, sau đó ngẩn một lúc rất lâu, mới ấn chuột vào BBS.

Bất ngờ vô cùng, lại không hề nghe thấy tiếng hệ thống thông báo từ chối, rất nhanh, hoặc có lẽ chỉ 1 giây, hoặc có lẽ một giây cũng chưa đến, màn hình BBS vừa quen thuộc mà lại xa lạ đã hiện ra.

Tựa như cả thế giới đánh rơi đang rền vang lao đến, tất thấy đột ngột như thế, cô không biết chuyện gì đang xảy ra thế này, chỉ cho rằng bản thân mình đời này đã bị chặn ngay từ trang chủ, nhưng lại kì tích mở được ra diễn đàn—cô vừa mới ước xong cơ mà, lẽ nào thật sự linh nghiệm ư? Cô bất động đến vài giây, sau đó nghĩ ra, vội vàng tìm kiếm một lượt danh sách đang online của diễn đàn, lại không nhìn thấy “Lệnh Hồ Xung”, bởi vì cô quen gọi anh là đại sự huynh, thế nên anh tự đăng ký một nickname cho mình, đặt là “Lệnh Hồ Xung”, cô còn từng cười hì hì đùa trêu, nói: “Vậy em đăng kí nick cho mình là Tiểu sư muội nhé.”

Anh không trả lời cô, lại đăng ký cho cô cái tên “bát giới”.

Cô biết ý của anh, bởi lẽ Lệnh Hồ Xung và tiểu sư muội, sau cùng là sinh ly tử biệt, không thể nào thành đôi thành cặp, thế nên anh không nở đầu.

Nhưng bây giờ Tôn Ngộ Không, cũng không cần Bát giới nữa rồi.

Tây Thiên đường xa xôi vạn dặm, anh lại không cần cô nữa.

Có lẽ là chê cô lười, hoặc có lẽ chê cô ngốc, biết đâu chê cô thật sự khờ khạo, dù sao thế nào cũng không cần cô nữa.

E rằng anh đổi ID rồi, nhưng máy tính của anh nhất định đang bật, phần mềm cũng chưa bị tháo gỡ, nếu không cô không thể kết nối vào BBS được. Cô không tài nào nghĩ được chuyện gì thế này, bởi lẽ liếc mắt nhìn thấy có topic nổi bật khoanh đỏ nổi lên đầu tiên: “Hôn lễ của Dịch tiên sinh.”

Có người đăng ảnh cưới của anh.

Nam California, khách khứa tươi cười rạng rỡ, ánh mặt trời càng hùng hực đến tựa như đám mù con mắt, váy cưới của cô dâu lại giống tuyết trắng, tan chảy nhanh chóng trong mắt cô.

Cuống hòng từ từ đẩy lên vị ngọt lợ, là lồng ngực bị đục khoét cho một lỗ, từng ngày từng đêm, chậm chạp đục ruỗng, cuối cùng sụp đổ trong một khắc. Tay nắm chuột bắt đầu run lên chậm chậm, hình như máy

móc chuyển trang, từng tấm từng tấm lướt xuống, mỗi một tấm ảnh tựa như một mũi tên, kết thành bó ghim ở hõm tim, đau đến nỗi không cách nào hít thở được nữa. Nếu như đây là ngàn vạn mũi tên xuyên vào tim đau đến tận cùng, cô lại không thể trốn, không thể tránh, chỉ đành bị thương mà nhận lấy, đến khổ sở cũng không thể bật lên rên rỉ. Hốc mắt cứ thế tuôn lên hơi nóng, là cay xè. Cô dâu cười đến là hạnh phúc, có một tấm chụp chung, anh mặc lễ phục màu trắng, anh tuần lăm, dưới ánh mặt trời sáng lạn vẫn là áo trắng hơn tuyết. Thực ra khuôn mặt có cháy nắng một chút thôi, nhưng vẫn đôi mày sáng sủa ngày nào, con ngươi đen láy xuyên qua lớp màn hình đau đáu nhìn vào cô, hơi gói gọn nét cười chẳng, phẳng phất còn cái gì đấy như chưa từng thay đổi.

Cô cuối cùng đứng dậy, liêu xiêu mà bước đi, còn quay lại tắt máy tính, lúc ấn phím “delete” cô cũng hiểu ra, mình ở kiếp này, đừng bao giờ đăng nhập thêm một lần nào nữa.

Anh tàn nhẫn thế, dùng cách này để thiêu rụi chút tàn dư tưởng niệm cuối cùng về cô hay sao, đoạn tuyệt thế, bủn xỉn thế, đến kí ức cũng không muốn cho cô được giữ lại chỉ một phần. Cô trong lòng hết lần này đến lần khác nghĩ, sao anh có thể thế này, sao anh có thể tàn nhẫn thế này?

Đường Đường sững sốt hỏi: “Tiểu Diệp, cậu sao rồi?”

Cô nói: “Tớ khó chịu lắm, tớ muốn về nhà.”

Đường Đường nhìn cô mặt mày bợt nhạt, cả người lung lay chực đổ. Rõ ràng là sinh nhật mà, vừa nãy cắt bánh cô hình như còn vui lắm mà, Đường Đường nghĩ cô bị bệnh rồi, nói: “Vậy cậu mau về đi, với lại không còn việc gì nữa rồi, chỗ nhóm trưởng tớ giúp cậu nói.”

Cô cảm ơn rồi ra về.

Đi ra đến thang máy, Đường Đường đuổi với theo: “Tiểu Diệp, túi cậu này.”

Cô có chút tê cứng nhận lấy, Đường Đường rất lo lắng: “Hay tớ bảo Đại Vĩ đưa cậu về, sắc mặt cậu nhìn tệ lắm.”

Cô nhẹ nhàng lắc đầu: “Tớ chỉ....có chút đau...thôi.”

Đường Đường nghĩ chắc cô đau dạ dày, à một tiếng, bảo: “Vậy cậu mau về nhà đi, ăn ít đồ nhẹ nhàng nhé, đau dạ dày nhất định phải ăn vào.”

Cô không đau dạ dày.

Nhưng lồng ngực cô, chỗ đó, đau lắm.

Cô thất thểu mò ra cổng chính, bước đến bên đường, lái xe taxi hỏi cô: “Tiểu thư, cô đi đâu?”

Cô nghe đến 2 lần mới hiểu, nghĩ 1 lúc lâu mới nói: “Rạp phim.”

Tài xế đưa cô đến rạp phim gần nhất, cô một mình mua vé, chọn đại 1 bộ phim để xem.

Chỗ ngồi cũng không cao lắm, chỉ thừa thớt một vài khán giả, có đôi tình nhân ngồi trên hàng ghế sau cùng hôn nhau như chỗ không người, mà cô ngồi phía trước, bất động, nước mắt lã chã đầy mặt.

Là “Nhật ký công chúa” phần 2, “Hôn lễ hoàng gia”, phim của Disney, một tiểu quốc Châu Âu thoải mái cởi mở, rừng cây tinh tế, lâu đài mơ mộng, gấp gờ đầy lãng mạn, khoảnh khắc ấy, bồn nước đồng loạt tóe phun, giống như muôn hoa rực rỡ nở.

Hoàng tử cười ngựa băng băng tiến đến lễ đường, công chúa Mia cuối cùng trong 30 ngày cũng tìm được tình yêu thật sự, từ đó về sau, họ sống trong lâu đài, trải qua một cuộc đời hạnh phúc.

Rõ ràng là phim cho thiếu nhi, mà cô lại lẻ loi ngồi trong bóng tối của rạp, đôi mắt hoeen ướn.

Thật chẳng ra thể thống gì, cô lại chỉ biết khóc mà thôi.

Bởi rằng trừ việc khóc ra, cô còn biết bản thân mình làm được chuyện gì nữa nào.

Cô không về nhà, cũng không về ký túc xá, chẳng muốn ăn uống gì, dạ dày trống rỗng, đau đến tê tái. Đứng ở bên đường nhìn quán bar lập lòe bảy sắc cầu vồng, nghĩ đến tên quán bar hình như đã từng nghe ai nhắc qua, chắc là Diệp Thận Khoan.

Hồi trước cô từng cùng bạn học lén lút đi chơi bar, lúc bắt đầu thực tập thỉnh thoảng có đồng nghiệp mời khách, cũng đi quán rượu cho biết. Nhưng quán bar này không giống mấy quán bình thường đã từng đi, không chỉ phải mua vé vào cửa, mà không khí cũng High khác thường, sàn nhảy nam nam nữ nữ, nghìn nghịt chật ních, ánh đèn mê loạn nhạc nhẽo đinh tai nhức óc, đến DJ cũng đang điên cuồng đến cực điểm, dường như yêu ma quỷ quái múa may quay cuồng, hoan lạc cả đêm.

Waiter hỏi cô dùng gì, cô gọi Long Island Iced Tea.

Thực ra cô uống rượu bình thường, lúc ở nước ngoài, Diệp Thận Dung từng lén lút dạy vị thành niên là cô uống Tequila Bang, dùng lót che miệng cốc, trên bàn dồn lại một đồng, rồi một hơi nuốt gọn. Kết quả chỉ uống được 2 cốc, cả người đã xiêu vẹo, dọa Diệp tứ công tử xem chút phải đánh số gọi 999.

Gọi Long Island iced tea, thể mà uống rất vào, say đến dễ dàng, say rồi sẽ bật khóc, có lẽ sẽ có một cái có chăng.

Uống được 2 ly, chưa say lắm, nhưng ánh đèn ngày càng lập lòe, âm thanh ngày càng lay động, có người lạ ngồi xuống bên cạnh, bắt chuyện cùng cô.

Cô mặc kệ đấy, chỉ chăm chú vào uống rượu. Gã trai đó không nao núng, cô cảm thấy phiền thật, bỏ ly xuống, bước xuống sàn nhảy.

Âm nhạc trên đà bùng nổ, cả đồng người đang uốn éo khom gập cơ thể, cô chỉ cảm giác khắp người nóng nực, men rượu bốc lên, bất giác đã hòa theo nhịp điệu mạnh mẽ buông lơi cơ thể.

Cô nhảy đến rất High, trước năm 20 tuổi cô vẫn học ba lê, mặc dù bản thân không thích thú gì lắm, nhưng bà ngoại lại nhằn mặt mày: “Không chăm chỉ học đàn thì thôi, lẽ nào đến cả Ballet cũng không muốn học ư?”

Bà ngoại xuất thân là con nhà quan lại cuối đời nhà Thanh, gia tộc vô cùng lừng lẫy, đến thời Dân Quốc vẫn duy trì được gia phong do phương Tây khai sáng, bà ngoại tốt nghiệp Smith College của hiệp hội trường Seven Sisters nổi tiếng. Con gái Thịnh gia đều được bà dạy bảo thành như những nàng công chúa tao nhã, duy có Thủ Thủ là số hiếm, làm bà đau cả đầu.

Sau khi bà ngoại qua đời, bố mẹ công việc bận bịu cũng không có thời gian chăm sóc cô, Thủ Thủ cuối cùng nhân cơ hội này buông xuôi luôn ba lê. Nhưng những năm tuổi thơ được huấn luyện rất bài bản, thân thể cô dẻo dai hơn người bình thường rất nhiều, thế nên một khi đã nhảy nhót, cơ thể tuổi trẻ như đóa hoa tươi bung nở. Chỉ mới 2 bài, dần dần có người chăm chú, có người lại huyết sáo, có người lại vỗ tay, vây lấy cô làm trung tâm.

Thủ Thủ đổ cả người mồ hôi, quay về quầy bar uống rượu tiếp, ly Long Island Iced Tea thứ 3, uống rất nhanh đã hết, thực sự là khát lắm. Vừa nhảy đến quên mình, lúc ngồi xuống mới cảm thấy hơi chóng mặt, thì ra thật sự rất dễ để say, cô sợ mình thật sự sẽ khóc mất, ngơ ngẩn ngẩn ngậm miệng ly.

Bên cạnh có người ngồi xuống, làm điệu làm bộ hỏi: “Tiểu thư, tôi mời cô ly rượu nhé?”

Đáng ghét thật đấy!

Cô quay mặt hỏi Waiter: “Có phòng riêng không?”

Một mình ở chỗ vắng vẻ nốc tí rượu dù sao vẫn tốt hơn nhỉ?

Đương nhiên là có phòng riêng rồi, Waiter dẫn cô lên lầu, bao phòng ở mức giá thấp nhất, Thủ Thủ dứt khoát khai 1 chai vang, gọi đĩa hoa quả, tự rót tự uống.

Trên tường có màn hình tinh thể lớn cực đại, cô chọn bài, mà lại không hát, từng bài chạy nối tiếp lại từng bài, chỉ để nghe.

Buồn rầu triền miên, yêu hận li tổn, từng câu từng chữ đều gieo vào lòng cô đến rung động.

Dần uống đến choáng váng, biết bản thân mình quá chén rồi, thế là ấn chuông gọi phục vụ đến tính tiền, dù sao cũng là quẹt thẻ, thư kí của Diệp Thận Khoan mừng 1 hàng tháng rất đúng hẹn chuyển khoản cho cô tiền tiêu vặt, mấy người anh họ cũng đều cho cô thẻ phụ.

Tốt thế còn gì, cái gì cũng không thiếu, bao gồm cả tiền.

Cô men theo hành lang đi ra ngoài, bước chân lê lét xiêu vẹo, trong lòng còn đang nghĩ, việc ngày hôm nay nếu như bị bố biết nhất định sẽ đánh đòn cô mất, mặc dù từ nhỏ đến lớn, bố chưa từng động dù chỉ một sợi tóc của cô. Cô là con một mà, lại là con gái duy nhất của nhà họ Diệp nữa chứ, từ bé bắt kể là ông nội hay là anh em họ, người người đều coi cô như trâu như ngựa. Những người bên cạnh không cần biết là ai, nhìn cô đều tươi cười sẵn đón.

Người trên cả thế giới này đều coi trọng bạn, duy độc con người ấy, lại khinh thường bạn cơ đấy.

Con người ta quả nhiên không thể đa cảm, vừa mới đa cảm dù chỉ một tẹo thôi, đến nghĩ ra lời cũng đều trở nên thương tâm. Cô thấy chân mình mềm nhũn, lết không nổi nữa, dựa vào tường nhắm mắt thư giãn, mới có thể tiếp tục bước đi.

Vừa vặn có một phòng mở cửa, có người bước ra, cô uống say rồi, phản ứng có hơi ì trệ, suýt nữa thì đâm phải người ta.

Người đó cũng có tý rượu vào, say khướt hỏi: “Đi kiểu gì đấy hả?”

Cô ngẩng đầu lên nhìn, ơ này!

Thì ra là Vạn Tổng

Vạn Hồng Đạt hình như còn bất ngờ hơn cả cô, Thử Thử phút chốc có kiểu đùa dai đầy sung sướng, đầu lưỡi xoắn lại, nôn ra từng chữ đầy mờ ám: “Là anh à? Nay anh còn nợ tôi 108 vạn đấy nhé!”

Ánh đèn mập mờ, rọi vào đôi mắt cô lấp lánh, ánh mắt đong đưa gợi tình, tươi cười như hoa, còn có kiểu xinh tươi động lòng người. Vạn Hồng Đạt đột nhiên cảm thấy cổ họng khô nóng, cười mụ mị nói: “Diệp tiểu thư! Thật khéo! Nào nào, đến phòng chúng tôi ngồi đi!” hấn với tay kéo tay Thử Thử.

Thử Thử muốn né tránh, nhưng tay chân không còn biết nghe lời, lại bị hấn lôi cánh tay, lôi vào trong phòng.

Cô mặc dù uống hơi nhiều, nhưng trong đầu vẫn còn minh mẫn vô cùng, 1 tay ôm lấy trụ đèn hành lang, lắc đầu nguây nguây, ý là không muốn vào cùng gã này đâu.

8. Chương 08

Lúc còn đang lơ lơ kéo kéo, đằng sau đột nhiên vang lên tiếng quát chói tai: “Này Diệp Thận Thủ!”

Thủ Thủ quay lại nhìn, là Kỷ Nam Phương.

Cô ngây ngô cười: “Kỷ Nam Phương!”

Từ sau lần anh đến mừng thọ ông ngoại cô, 2 người đã quét hết sạch lúng ta lúng túng, cười cười nói nói, hoàn toàn như trước kia, tạm cho là đã hồi phục tình hữu nghị cách mạng. Nhưng anh bộ dạng bây giờ cũng thật kỳ quái, như một con rồng hung bạo biết phun lửa ấy.

Cô cảm thấy ví dụ này rất đáng yêu, bởi lẽ ít khi bắt gặp kiểu dáng thể này của Kỷ Nam Phương, thật ra anh có điểm giống với Diệp Thận Khoan, chung quy có một kiểu đứng đưng bốn cột với đời, một khi gặp phải chuyện, trái lại càng trấn tĩnh như thường.

Thế lên cô cảm thấy bộ dạng rồng bạo chúa này của anh thật thú vị, liền ha ha bật cười, Kỷ Nam Phương đã kéo giật cô lại, kéo đến nỗi cô loạng choạng, suýt thì xô phải người anh.

Vạn Hồng Đạt vốn dĩ cũng có 8 9 phần say khướt, nhìn thấy người đẹp đến tay rồi mà còn để trượt, liền giận tím tái mặt mày, thù mới hận cũ trong lòng cùng lúc trào lên, giơ tay đẩy Kỷ Nam Phương tiện thể chửi mắng: “Mày mẹ mày chứ việc liên quan gì đến mày!”

Kỷ Nam Phương tức tối, không cần chờ ngón tay hất chạm được vào áo mình, ra tay cực nhanh, vừa tóm lấy cổ áo Vạn Hồng Đạt đã quăng ra bên ngoài, bản thân anh từ bé đã luyện đối kháng ‘cầm nã quyền’ ở võ môn nổi tiếng, lực cánh tay cực khỏe, chỉ nghe thấy “ầm”, Vạn Hồng Đạt cả thân thể béo mập đã bay đến tít xa, xô vào trụ đèn “ào” một tiếng đổ bệ cả trên mặt đất.

(*chú: cầm nã quyền theo tứ được biết thì bộ môn này được dạy phổ biến trong các trường đại học quân sự, học viện an ninh của TQ)

Vạn Hồng Đạt vuốt mặt một cái, cả lòng bàn tay đều là máu, liền bật tiếng kêu gào, người từ căn phòng phía hần túa cả ra, chứng kiến thấy tình hình, có người vội vã đỡ hần dậy. Còn có người nhón nhác bắt đầy gọi điện thoại, số còn lại chen nhau mà vây đánh Kỷ Nam Phương. Tình cảnh phút chốc một đồng hỗn loạn, chỉ nghe thấy bing bing bang bang, khung kính, bình hoa, trụ đèn ở hành lang không biết vỡ đến bao nhiêu là nhiều, người từ những căn phòng khác nghe thấy tiếng động, sớm cũng mở cửa nhòm ra.

Vừa nhìn thấy loại tình cảnh này, có kẻ nhát gan liền lập tức đóng chặt cửa, lại có kẻ bỏ ra xem việc gì náo nhiệt, có người gọi điện thoại báo công an, lại còn có người lớn tiếng gọi: “Ồ! Kỷ tam, là cậu à! Đánh nhau ư?”

Kỷ Nam Phương đã quạt ngược được 2 tên, anh giương đông kích tây, tay đâm chân đá, trong lúc cấp bách còn có bản lĩnh đáp lại: “Ừ! Đánh nhau đây!”

“Có cần giúp không thế?” Người đó cũng thấy thích thú, khoanh tay đứng 1 bên chỉ lo hỏi han.

“Thôi đi!” Kỷ Nam Phương nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cậu lá ngọc cành vàng, nhỡ ra va này đụng nọ, các cụ mà biết thì giết tôi chết mất. Cậu đứng sang 1 bên hộ tôi cái!”

“Anh em một nhà, tôi khoanh tay đứng nhìn hình như không hợp tình hợp lý cho lắm, hay tôi giúp cậu xử lí 2 đứa nhé?”

“Không cần!” Kỷ Nam Phương động tác linh hoạt, “rắc” 1 tiếng gập khủy tay đối thủ, đối phương tức khắc lảo lộn, đau đến oa oa rên la, còn có 2 tên bị ánh mắt Kỷ Nam Phương quét gom lại, dọa cho thụt lùi đến mấy bước, ngoảnh đầu đã chạy mất.

“Đứng lại ngay!” Người ban nãy vừa nói chuyện với Kỷ Nam Phương đột nhiên giơ tay một cái, cũng không nhìn rõ ra anh ta ra tay thế nào, đã túm được cổ áo 2 tên, không tốn mấy may sức lực nào đã quạt cả 2 lần ra đất, 7 8 con người đều đổ nhào trên sàn luôn miệng “ôi chao”, Vạn Tổng trái lại không dám rống to nữa, trợn tròn 2 con mắt nhìn Kỷ Nam Phương, như thể nhìn thấy một gã quái vật.

Quản lí quán bar dẫn theo 1 đoàn bảo vệ sớm đã kịp thời có mặt, chứng kiến sự kiện trên, ngược lại cũng lánh sang một bên.

Thủ Thủ còn cười ha hả, thấy đồng người ngổn ngang bò trên đất, gật gù đắc ý nói: “Kỷ Nam Phương, em sẽ mách với bác trai, anh lại đánh nhau nhé!”

Kỷ Nam Phương thông thả ung dung nói: “Đến đánh nhau cũng còn thua, cái loại yếu ớt ấy, không phải con bố – ông cụ trước kia dạy dỗ anh thế đấy. Chuyện hôm nay dù có để cho ông cụ biết, cũng không mắng nổi anh đâu.”

Người nọ khi khi bật cười, cặp mắt đan phượng hơi hơi híp lại, càn lộ ra thanh tú sáng sủa: “Vẫn còn để bụng sao? Cái lần cậu đánh thua tôi, cậu còn nhớ bao nhiêu năm thế cơ á?”

Kỷ Nam Phương hung hăng trợn mắt với anh ta: “Này Nguyễn Chính Đông! Ai thua nào, năm đó là cậu dám xỏ lá tôi nhé!”

Người này là Nguyễn Chính Đông, anh trai của Nguyễn Giang Tây, Thủ Thủ hì hì cười: “Các anh ầm ĩ bao năm rồi, không thấy mệt sao?”

2 con người này đồng thanh “hừ” một tiếng, quay ngoắt mặt không thèm nhìn kẻ kia nữa, tựa như ai lo việc người ấy, nhưng lại đồng thời móc ra hộp thuốc lá, châm 1 điếu, nhả khói mịt mù.

Điều thuốc vừa hút xong, công an cuối cùng cũng đến.

Âm thanh vang lớn, xe 110 hú còi cả đường từ xa cho đến gần, sau đó gọi quản lý dẫn đường lên. Vạn tổng nhìn thấy công an, lập tức tỉnh cả rượu, bưng vết thương trên mặt nghênh đón: “Đồng chí công an, chúng nó gây sự đánh người, ra tay hành hung người khác.”

Người đứng đầu phía công an nhìn một loạt 7 8 người mọp trên đất, liền hỏi: “Kéo bè kéo lũ đánh nhau à? Bên nào với bên nào đây?”

Vạn tổng chỉ trỏ Kỷ Nam Phương và Nguyễn Chính Đông: “Bọn nó cả lũ với nhau đấy!”

Cũng chẳng đợi công an lên tiếng, Kỷ Nam Phương lẫn Nguyễn Chính Đông đã đồng thanh nói: “Ai cùng lũ với hần nào?!” rồi lại nhất loạt ngoắt mặt đi, đôi bên gửi nhau 1 cái lườm.

Mất cả buổi, công an cuối cùng mới làm sáng tỏ được: “Bọn họ từng đây người, mà đánh có 2 người các anh thôi sao?”

“Không phải 2 người đâu,” Nguyễn Chính Đông nhần nại chỉ chỉ vào Kỷ Nam Phương, nói: “Tôi không ra tay, chỉ giúp chặn lại 2 kẻ tháo chạy thôi, bọn họ chỉ đánh có mình cậu ta.”

Công an quan sát Kỷ Nam Phương từ đầu đến chân một lượt mới nói: “Từng này người bị cậu hạ gục? Cũng có bản lĩnh đấy nhỉ?”

Kỷ Nam Phương dừng dừng: “Cũng tạm, chưa đến nỗi làm mất mặt thầy dạy võ.”

Đồng trí công an này khá hiếu kỳ: “Sư phụ của cậu là ai vậy?”

Kỷ Nam Phương vốn dĩ lười giải thích, nghĩ ngợi rồi mới nói với anh ta: “Thầy tôi họ Từ, xếp hạng bậc 9.

Không ngờ đồng trí công an 2 mắt lóe sáng: “Thì ra là học trò thầy giáo Từ!” anh ta bắt tay Kỷ Nam Phương, kích động lắc thật mạnh: “Thật không nghĩ nổi, sinh thời còn có thể gặp được học trò của thầy Từ!” rồi lôi kéo Kỷ Nam Phương, chỉ thiếu điều xin chữ ký anh ngay tại trận: “Tôi là chuyển ngành sang cảnh sát vũ trang, chúng tôi đây đều là hậu sinh kém cỏi, không có duyên được gặp qua thầy Từ. Nghe nói thầy Từ năm đó giữ chức huấn luyện viên trưởng, dưới tay có một tổp học trò, người nào người nấy đều tài nghệ tuyệt vời....không ngờ hôm nay tôi lại còn có thể gặp cao thủ là cậu! Cậu thể này cũng là còn nhẹ tay, nếu không bọn ranh con này, đâu có sống nổi chứ?”

“Không phải đâu, là do tôi lúc nhỏ sức khỏe không tốt, cùng cụ nhà học được có mấy buổi, nhưng không thể nói tôi là học trò chính thức được. Anh nói như thế, thầy mà biết, sẽ không tha cho tôi đâu. Thầy ghét

nhất là ra ngoài đường đánh nhau với người không biết võ, nói thế này là ý mạnh hiếp yếu, mất cả thể diện rồi, anh đừng nhắc đến nữa.”

“Được! Được! Không nhắc nữa!” Đồng trí công an lia lịa gạt đầu, chỉ vào đám người dưới sàn: “Đám oắt con này sao đây?”

“Không học theo gương tốt, lại đi chòng ghẹo con gái nhà lành.”

“Ồ!” đồng trí công an phẫn nộ: “Vừa nhìn đã biết là thứ chẳng ra gì! Dẫn cả đi, một khi điều tra ra tình hình đúng sự thật, lập tức xử phạt theo quy định trị an, tạm giam mấy người 50 ngày!”

Vạn tổng thốt lên: “Ai chòng ghẹo con gái nhà lành nào! Con gái nhà lành ở đâu ra? Chúng tôi rõ ràng là đến hát cơ mà, thằng nhóc này động tay động chân đánh người còn vu oan hãm hại!”

Kỷ Nam Phương lôi Thủ Thủ ra: “Ông trêu chọc em gái tôi, ông xem ông làm em gái tôi sợ đến nỗi, lời còn không nói được đây này.”

Vạn tổng thét lớn: “Mày nói vớ vẩn! Mày vu cáo người tốt!”

Thủ Thủ chỉ sợ mình nhẹn không được sẽ bật cười to tiếng, thế nên vui mặt trong lòng Kỷ Nam Phương, nhẹn đến toàn thân phát run, liều mạng nhẹn để không phát ra tiếng cười.

Kỷ Nam Phương một tay vỗ vỗ lưng cô: “Đừng khóc! Đừng khóc nữa! Đồng trí công an sẽ giúp chúng ta bảo vệ lẽ phải mà!”

Đồng trí công an thấy người đang “khóc” đến không ngẩng nổi đầu là Thủ Thủ, liếc sang một Vạn Hồng Đạt mặt mày say bí tỉ không có gì là không dám làm, sau cùng cân cân tín nhiệm triệt để trượt nghiêng về phía thần tượng học sinh giỏi, đánh nhịp cho 2 công an cấp dưới: “Dẫn bọn này về đồn! Phải thẩm tra thật kỹ!” rồi hướng Kỷ Nam Phương nở nụ cười: “Cậu để số chứng minh thư nhân dân, số điện thoại liên lạc lại là được. Mau dẫn em gái về nhà đi, cậu xem làm cô bé khóc, sợ đến phát run lên đây này.”

Kỷ Nam Phương ngay sau đó lấy chứng minh ra, để lại cả danh thiếp, Vạn Hồng Đạt kêu la: “Oan quá! Tôi không chọc ghẹo con gái nhà lành đâu, là anh ta tự nhiên động tay chân trước mà! Oan quá! Tôi muốn gọi điện cho luật sư! Mấy người tự ý bắt người thế này là phạm pháp! Tôi muốn gọi điện cho luật sư!”

Có oan hơn Đậu Nga cũng có ích gì, bị công an nhân dân đẩy lên xe thùng đi dẫn đi rồi.

Thủ Thủ cảm thấy mình thật sự đang say, đến lướt đi còn thấy khó, nhưng cô rõ ràng còn rất lễ phép chào tạm biệt Nguyễn Chính Đông: “Anh Đông Tử, em về trước nhé, cho em gửi lời hỏi thăm đến Giang Tây.”

Kỷ Nam Phương dường như lồi cô vào thang máy, đi thẳng xuống bãi đỗ xe, hung tợn nhét cô yên vị trong xe mình, Thủ Thủ hỏi anh: “Passat kiểu dáng mới nhà anh đâu rồi?”

“Em im đi!”

Thủ Thủ uống say rồi mà còn cảm nhận ra cơn giận bộc phát từ anh, thôi đi, cô không so đo người đàn ông vừa mới đánh nhau xong này đâu, nhất là người này còn vừa gặp phải địch thủ lâu năm nữa chứ.

Cô cứ cảm thấy tức cười, vì sao Kỷ Nam Phương và Nguyễn Chính Đông xưa nay cứ không vừa mắt nhau chứ, rõ ràng 2 nhà quan hệ còn không tệ cơ mà, tình cảm qua lại càng có thể đếm ngược đến đời ông bà nội từ hồi còn trào đèo lội suối cơ mà. Nhưng bọn họ lúc còn nhỏ đánh nhau, lớn lên rồi vẫn còn đối chọi gay gắt, mọi chỗ mọi nơi đều kẻ vạch phân cách rõ ràng.

Cô cảm thấy khó chịu, như thể trong dạ dày có cơn sóng ngầm, thực ra cũng chưa ăn gì, hay là do uống hỗn tạp quá nhiều thứ, trừ rượu vang ra cô còn uống đến 3 ly Long Island Iced Tea.

Anh sợ cô buồn nôn, lái xe cũng giảm tốc độ, mở thêm cả cửa sổ, nghe gió quất vào mặt tê buốt, cô cả đường đều cười hì hì, vậy mà lại không hề khóc.

Vừa vào cửa đã đá văng đôi giày cao gót, chân trần chạy trên sàn nhà, lòng bàn chân chỉ cảm thấy ngứa ngáy, may mà sàn ấm áp, không lạnh lẽo. Mà cô vẫn còn nhớ ra, lịch sự hỏi Kỷ Nam Phương: “Anh uống gì? Em có Mao Tiêm, còn có cà phê, nhưng chỉ là đồ đóng gói thôi.”

“Diệp Thận Thủ! Những chỗ đó là nơi cho con gái vào đấy à?”

Cô nghiêng đầu nghĩ cả buổi: “Con gái bên trong đó nhiều mà nhỉ, sao em lại không thể vào chứ?”

“Em lại còn nhảy nhót! Ở những nơi như thế em có thể nhảy được cơ à!”

Anh hình như bị tức chết, vốn dĩ cả đám người đi hát, lúc bước lên lầu đột nhiên có người để ý đến bóng dáng bắt mắt nhất điên cuồng nhất trên sàn nhảy, không kiềm được huyết khí: “Ồi chao! Em kia khá thật, nhất định học trường múa rồi, chẹp chẹp!”

Cả lũ người đều ngó qua nhìn, người khác nữa cũng nhin không được riu rít tán thành: “Mấy cậu nhìn eo em ấy uốn kìa, nhỏ đã man nhé....”

Có người cười: “Em ấy uốn thêm chỗ khác nữa, biết đâu càng thú vị hơn!”

Cả đám người đều bật cười đen tối, chỉ có anh mặt mày biến sắc, cách xa như thế, ánh đèn khi tỏ khi mờ, nhưng anh vừa nhìn đã nhận ngay ra cô. Đột nhiên tức đến cước lạnh tay chân: “Mấy người im hết cái miệng đi!”

Tất cả bọn họ đều ngơ ngác, Kỷ tam công tử vô duyên vô cớ lại nổi giận đùng đùng, trước giờ chưa từng có chuyện này, nhưng mấy gã bạn rượu thấy tình thế đều vội vàng: “Chỗ này hơi ồn, hay đổi bar khác đi?”

Mặt mày anh xanh xám: “Các cậu đi trước tôi, tôi theo sau.”

Anh ở lại để xem xem cô rốt cuộc đang làm gì, sau đó cô bao một phòng riêng, anh cũng theo lên, cũng bao luôn phòng bên cạnh, ai mà biết vừa mới không chú ý thôi, cô đã thanh toán rồi bỏ đi, nếu không phải anh kịp thời phát hiện bám theo sau, cô nói không chừng đã bị thằng yêu râu xanh kia kéo vào phòng rồi.

Ở chỗ như thế, cô lại say khướt, chuyện gì cũng có thể xảy ra, thuốc mê thuốc kích thích thuốc lắc.....anh nghĩ thôi đã nhịn không được trong lòng lại phát rét.

Cô say bí tỉ rồi cả người cũng trở nên ngây ngô, nghĩ nửa buổi mới chợt nghĩ ra: “Thì ra anh sớm đã thấy em sao?” lại giật gấu áo anh nói: “Không được nói với anh em, càng không được nói với bố em, nếu không họ đánh đòn em mất.”

Anh hận đến ngứa cả răng: “Em nghĩ anh không đánh em chắc?”

Cô ngây ngô rồi ngay lập tức cười hì hì: “Vây em hối lộ anh nhé.”

Trước đây cô thỉnh thoảng chọc giận phải Dịch Trường Ninh, cô tiện thể hối lộ cho anh.

Không đợi anh phản ứng lại, cô đã nhón chân, vịn chặt cổ anh, bờ môi ấm mềm dán lên môi anh.

Bờ môi anh có vị thuốc lá nhàn nhạt, còn có hương thơm bạc hà khiến cô chợt cảm giác bị thương, anh đột nhiên dùng sức gỡ tay cô ra, hung hăng đẩy cô. Làn nước mơ hồ chắn trước tầm mắt, anh cuối cùng lại đẩy cô ra, không cần cô nữa.

Cô ngoan cố bỏ nhào đến, sít sao túm vạt áo anh, cổ hôn anh lần nữa, anh vẫn đẩy cô ra mạnh mẽ như lần trước, dường như còn hung tợn hơn, cô giống như đứa trẻ con không nỡ buông tay, nước mắt giàn giụa, anh hết lần này đến lần khác đẩy cô ra, cô hết lần này đến lần khác nỗ lực muốn thử. Anh càng xô đẩy cô cô càng thăm dò mút mát, sự mạnh mẽ khi anh đẩy cô thu hẹp dần, sau cùng anh cũng siết lấy eo cô, hôn đáp trả cô.

Anh hôn đến như gấp gấp đến như đam mê, đến như chỉ muốn nuốt gọn lấy cô, cô có chút khó thở, kiểu vui sướng kì dị từ trong cơ thể chậm chậm bốc lên, cô thấy nóng, nhưng không cách nào xoa dịu được, cô đành gỡ cổ áo mình, anh giữ chặt tay cô, dường như muốn ngăn cản. Cô lại tiện thể mon men vuốt dọc cánh tay anh, khi khi cười, anh dậy cơn cuồng cuồng, hình như lại muốn đẩy cô ra, cô cố gắng hôn anh, anh dần dần mê man trong ái tình, cô chỉ cảm thấy chóng mặt, đồ đạc trong nhà quay mòng mòng, khuôn mặt anh xoắn xuýt, mờ nhạt.....cô cứ cười ngô nghê sau cùng ần ngược anh xuống giường, ý nghĩ duy nhất hóa ra là, đè lên thân người khác lại dễ chịu đến thế.

Anh hôn cô rất dễ chịu, trước tiên là môi, sau đó đến cổ, bịn rịn hôn tai cô—cô sợ buồn, khanh khách cười, thân mình nhũn ra rơi xuống, anh lật người qua, cô nằm dưới anh không ngoạ, rờ rẫm mọi nơi, lại không ngờ nhen nhóm lên 1 ngọn lửa, anh cắn lại cô, động tác bỗng nhiên thô bạo, mà bắt đầu cắn cô.

Sau đó mọi chuyện cô nhớ được cứ mờ dần, duy nhất một ấn tượng ấy là đau, đau đến nỗi cô khóc thét, cào xước cả mặt anh, anh dỗ cô, anh rì rầm dỗ dành cô: “Một lúc sẽ hết, một lúc thôi....” lời vuốt ve an ủi bên tai cô nỉ non, cô đau đến sưng người mồm hôi, chỉ cảm thấy anh đang lừa cô, một lúc thế này, một lúc thế nọ, cho đến vô tận, lòng tham không đáy. Cô nghẹn ngào khóc, sau cùng kiệt sức thiếp đi.

Hình như ngủ chưa được bao lâu, lại bị một âm thanh ồn ào rất quen thuộc đánh thức, giống như tiếng điện thoại, cô đầu đau như búa bổ, xương cốt toàn thân ê ẩm, chỉ cảm giác động nhẹ là vỡ nát, bên cạnh có người gọi tên, dường như rất gần, cô vùi đầu trong gối, tựa như rên rỉ: “Muốn ngủ thêm mà.”

Âm thanh ấy cuối cùng ngưng bật, cô lật mình, lại ngủ tiếp.

Ngủ cũng không được mấy, lại một âm thanh đơn điệu khác lần nữa đánh thức cô, cô cảm thấy cực lắm rồi, tại sao phải đánh thức cô chứ? Cô chỉ muốn ngủ thôi.

Âm thanh đơn ấy nhất quyết không chịu buông tha, kéo dài không ngớt, sau cùng trên giường hơi rung rung, cuối cùng có người xuống giường ra mở cửa.

Não cô dần dần phục hồi hoạt động—có người—xuống giường——mở cửa.....

Âm thanh đơn điệu đang réo kia là tiếng chuông cửa, đây là phòng ký túc, là phòng ngủ của cô, cô đang trên giường mình, thế nhưng—có người xuống giường ra mở cửa sao?

Rèm màn chưa kéo, ánh nắng sáng ngời rọi vào, một mảng nắng trắng lóa, trong đầu cô một khoảng trống cũng trắng xóa, tối ngày hôm qua tất thấy như đoạn phim nhanh chóng tua bằng chạy lại, cô ở quán bar uống say khướt, sau đó gặp phải Vạn Hồng Đạt, sau đó hắn kéo cô.....cô lên cơn rừng mình, túm vội lấy áo ngủ trùm vào, nhảy xuống giường chạy ra ngoài.

Chỉ nghe ngoài cửa có người rống át tiếng, dường như đang hét lên: “Kỷ Nam Phương! Sao cậu lại ở đây?”

Kỷ Nam Phương mắt ngáy ngủ gương mặt kinh ngạc vịn vào cánh cửa, thấy bên ngoài cũng một gương mặt kinh ngạc khác là Diệp Thận Khoan, Diệp Thận Khoan thấy anh đến khuy áo còn đang cài dở, trên mặt còn có vết cào, mà Thủ Thủ đứng ở cửa phòng ngủ, áo quần xộc xệch, cả đôi mắt khóc sưng vù. Trong phút chốc nghĩ ra một kiểu tình huống đáng sợ nào đó, không kìm được gầm lên: “Kỷ Nam Phương, thằng khốn nạn này!”

Trơ mắt nhìn Diệp Thận Khoan vung nắm đấm ra. Kỷ Nam Phương dường như còn đang lơ mơ, lại bị nắm đấm ấy nặng nề thụi lên mặt, tức khắc loạn choạng choạng văng lùi lại.

Diệp Thận Khoan chỉ cảm thấy giận đến không nén được, gân xanh trên trán giật giật: “Kỷ Nam Phương! Bao nhiêu năm nay tao coi mày là anh em!” Anh ta nghiêng rặng nghiêng lợi, lại thụi thêm một đấm: “Mày lại đi ức hiếp em gái tao ư!”

Kỷ Nam Phương bị 2 cú đấm thụi cho mê muội, đến quên cả né tránh.

“Mày đồ cầm thú!” Diệp Thận Khoan nghiêng rặng, lại giơ thêm cú đấm nữa: “Thủ Thủ chỉ là đứa trẻ! Sao mày cũng lờ ra tay chứ!”

Diệp Thận Khoan khác với Kỷ Nam Phương, anh học quyền anh từ bé, mỗi một cú đấm vừa hung hăng lại vừa chuẩn xác: “Tao hôm nay phải đánh chết bằng được cái loại khốn nạn như mày! Đến Thủ Thủ cũng không bỏ qua! Đồ cầm thú!”

“Diệp Thận Khoan, cậu điên chắc?” Kỷ Nam Phương cuối cùng nghĩ ra phải né tránh, tránh được một cú, Diệp Thận Khoan càng như dầu bỏ lửa, bỏ nhào đến: “Mày mới là đồ điên! Mày đừng chạm cả Thủ Thủ à, mày còn nhìn con bé nó trưởng thành đấy, hay mày không còn là người nữa hả!”

Hai người đàn ông đều nổi cơn tam bành, xô qua kéo lại, xô cả lên ghế rồi ầm ầm lật nhào, Thủ Thủ nhào lên muốn tách bọn họ ra: “Đừng đánh nữa anh cả ơi!”

Hai người đàn ông lớn tướng lại giống như trẻ con đang quần nhau trên đất, Kỷ Nam Phương trong lòng do dự, đột nhiên rơi vào tình huống thất thế, Diệp Thận Khoan hung hăng chặn cứng cổ anh, mắt như tóe máu: “Đồ khốn nạn! Tao coi mày như anh em, mày lại làm thế với Thủ Thủ!”

Thủ Thủ bỏ nhào lên kéo cánh tay anh: “Anh cả! Anh buông tay đi! Anh bóp chết anh ấy mất! Anh cả anh buông tay đi!”

Diệp Thận Khoan như con sư tử đang phát điên, rất nhanh gạt Thủ Thủ sang 1 bên, Kỷ Nam Phương thừa cơ lật mình, áp chặt cánh tay cậu ta: “Diệp Thận Khoan cậu bình tĩnh chút đi!”

Diệp Thận Khoan gầm gừ lật nhào anh, xô cả vào bàn trà, bàn trà văng ra xa tít, phát ra một loạt thứ tiếng ầm ầm. “Mày là đồ cầm thú! Tao hôm nay không thể không đánh chết mày!” lần này lại bóp chặt cổ họng Kỷ Nam Phương, Thủ Thủ chỉ cảm thấy trong lồng ngực có một mớ lộn xộn, cái khó ló cái khôn buông tiếng kêu to: “Anh! Anh đừng đánh nữa! Em và Kỷ Nam Phương yêu nhau cơ mà!”

*Tung hoa đi các cậu, the return of the king nó là thế đấy!

,*: () / :* ° * mừng cameo của Nguyễn Chính Đông nào.

9. Chương 09

Hai người đàn ông bỗng nhiên lắng xuống, thở hồng hộc trợn mắt nhìn đối phương, lại vẫn giữ thế thủ chặt lấy bên kia, trong căn phòng chỉ nghe được tiếng 2 người họ nặng nề thở dốc, từng chút từng chút.....

Sau cùng Kỷ Nam Phương buông tay trước, Diệp Thận Khoan vẫn không động đây, vẫn y nguyên siết chặt cổ Kỷ Nam Phương, nhìn chòng chọc vào mắt anh: “Cậu và Thủ Thủ đang yêu nhau à?”

Kỷ Nam Phương miễn cưỡng cười, Diệp Thận Khoan ánh mắt sắc nhọn, cánh tay lập tức gồng sức, tức lồng lộn: “Cậu cũng xứng để yêu Thủ Thủ cơ à? Loại công tử như cậu! Dựa vào cái gì đòi yêu Thủ Thủ hả? Con bé vẫn còn là trẻ con, nó chẳng hiểu cái quái gì cả!”

Kỷ Nam Phương buột miệng nói: “Tôi thật lòng đấy.”

Ai mà biết Diệp Thận Khoan lại hung tợn y như cũ thui thêm một đám nữa: “Cậu thì có cái gì thật lòng! Thứ miệng nam mộ bụng 1 bồ dao găm như cậu! Thủ Thủ chỉ là đứa trẻ! Cậu cũng dám xuống tay!”

Thủ Thủ liếc mình kéo Diệp Thận Khoan: “Anh cả! Đừng đánh nữa! Anh cả.....”

Không biết tại vì sao, Kỷ Nam Phương lần này không tránh né nữa, tùy cậu ta vung tay đá chân, Thủ Thủ nhìn Diệp Thận Khoan không chút kiêng nể, cú trước mạnh hơn cú sau, chỉ sợ sẽ gây ra án mạng mất, gấp gáp như chực khóc: “Anh cả! Anh cả à!”

Diệp Thận Khoan gân cốt rã rời, cuối cùng buông tay, hung dữ nói: “Kỷ Nam Phương, cậu cứ đợi đấy, xem tôi trị cậu thế nào!”

Rồi túm lấy Thủ Thủ: “Đi theo anh!”

Thủ Thủ bị anh ấy lôi ra ngoài đến lão đảo loạn choạng, quỳnh quáng gọi: “Anh, anh để em thay quần áo đã.”

Diệp Thận Khoan cũng tức giận đến mị cả đầu, nhìn áo ngủ trên người cô, cuối cùng lỏng tay, Thủ Thủ lùi bước chạy lại phía Kỷ Nam Phương, ngồi bệt xuống xem anh cả mặt đầy máu tươi nằm bất động ở đó, không kìm được hoảng loạn: “Kỷ Nam Phương! Kỷ Nam Phương anh không sao chứ?”

Anh cự quây một cái: “Chết làm sao được.”

Diệp Thận Khoan sục sôi, quay lại lôi Thủ Thủ dậy, một tay lại túm lấy vạt áo Kỷ Nam Phương: “Cậu còn dám nói chuyện với nó à! Cậu thử đụng vào nó lần nữa xem, tôi đánh chết cậu đấy!”

“Cậu đánh đi!” Kỷ Nam Phương lại nhếch miệng cười, thờ ơ không thèm quan tâm: “Dù sao tôi và Thủ Thủ cũng đang yêu nhau, không chỉ đang yêu nhau đâu, tôi còn muốn cưới em cậu nữa, cậu muốn đánh chứ gì, thế thì đánh đi, tùy cậu!”

Diệp đại công tử nhất thời mà sững sờ, qua nửa buổi mới lấy lại được ý nghĩ, siết vạt áo Kỷ Nam Phương: “Cậu mà dám không lấy Thủ Thủ, tôi sẽ đánh chết cậu!”

Cậu ta đột nhiên quay ngoắt 180 độ như thế, Kỷ Nam Phương không kịp được khả khả bật cười, Diệp Thận Khoan vốn đang tức giận không nén được, thấy anh mặt mũi bầm dập còn cười đến mừng rỡ, không hiểu tại vì sao, cơn tức giận cũng dần dần xuôi xuống, lại nhìn đến bộ dạng sống dở chết dở của Kỷ Nam Phương, dường như bị mình đánh thậm tệ lắm rồi, liền kéo anh dậy: “Còn giả vờ chết cái gì đấy?”

Kỷ Nam Phương bị đụng đến chỗ vết thương, đau đến cứ hít hà: “Anh cả! Anh xuống tay cũng đã man thật!”

Câu “anh cả” gọi sao mà vừa khéo, Diệp Thận Khoan nghĩ thế là từ nay Kỷ Tam vênh váo tự đắc sắp phải gọi mình là Anh cả, tâm trạng ngay lập tức khoan khoái trở lại, mặt vẫn lại kiên quyết như cũ: “Đây còn là nhẹ đấy, cậu mà dám không tốt với Thủ Thủ, cậu cứ đợi đấy.” vừa xoay đầu lại thấy Thủ Thủ chạy vào phòng ngủ, cửa đập lại “ầm” một tiếng.

“Ngây ra đấy làm gì?” Diệp Thận Khoan lập tức nhắc nhở em rể tương lai: “Mau vào dỗ dành đi chứ?”

Thấy Kỷ Nam Phương bất động, Diệp Thận Khoan chỉ hận rèn sắt không thành thép: “Bình thường không phải cậu giỏi nhất là dỗ dành con gái à? Mau vào nói mấy câu dễ nghe đi, đừng có mà để Thủ Thủ khóc. Hay tôi đi trước đây, đỡ làm Thủ Thủ cảm thấy xấu hổ.” Bước được mấy bước lại cảm giác không đúng lắm, ngoảnh đầu nói thêm Kỷ Nam Phương: “Qua mấy ngày nữa tôi tính sổ với cậu sau!”

Cậu ta đến nhanh, đi cũng nhanh, nói đi là đi, còn giúp bọn họ đóng cửa cẩn thận.

Thủ Thủ nằm sấp trên giường nằm im lìm, Kỷ Nam Phương nghĩ đến lần trước hôn cô đã khóc đến như thế, lần này tai vạ to rồi, còn không biết cô sẽ phản ứng thế nào nữa.

Thế nên nghĩ ngợi một lúc, mới thấp giọng nói: “Thủ Thủ, đừng ngủ nữa, anh đưa em ra ngoài ăn cơm nhé, sắp 12 giờ rồi.”

Thủ Thủ vốn không khóc, chỉ cả người rịn mồ hôi, nằm mẹp ở đó không động đậy.

Kỷ Nam Phương liền can đảm hơn một chút, áp sát nói: “Hay em đánh anh đi? Đánh anh một trận đi, thế nào?”

Thủ Thủ cảm thấy phiền, anh còn cố ý áp sát hơn: “Dù sao anh cũng vừa bị anh trai em đánh rồi, em muốn đánh thì cùng một thể đi, đỡ cho anh vừa dương thương xong rồi, em lại nhớ ra là muốn đánh anh.”

Thủ Thủ cảm thấy anh cười đùa cợt nhả như thế, thật sự đáng ghét đến cực điểm, lật mình lại đẩy anh: “Anh đi ngay cho em!”

Bàn tay vừa vịn đẩy phải sống mũi anh, sống mũi anh vốn đang bầm tím, nhịn không được kêu “oái” một tiếng, bụm lấy mũi: “Em còn định đánh thật ư?”

Cô giơ chân lại đá anh: “Em bảo anh đi đi!”

Anh mặt dày mày dạn: “Anh trai em vừa mới đánh anh thậm tệ, anh bị nội thương rồi, không đi được.”

Thủ Thủ nóng giận bực tức hỏi: “Thật cơ đấy? Anh nội thương chỗ nào cơ à?”

“Em xem mấy vết thương bên ngoài đây này” Anh chỉ lên mặt mình: “Nội thương đâu có nhìn ra được đâu, em nhìn mấy vết ngoại thương này là biết anh nội thương không nhẹ đâu nhé.”

Diệp Thận Khoan ra tay cũng thật chẳng nề nang gì, cả mặt anh một mảng thâm tím lại một mảng đỏ ửng, còn có vết móng tay cô cào lên một vết xước dài, cô lơ mờ nhớ lại một chút tình hình đêm qua, cả mặt liền nóng gắt, đột nhiên lại đạp anh thêm cái nữa: “Anh đi đi!”

Anh không đi, trái lại ôm lấy cô vào lòng, cô vùng vằng như chú vịt con đạp nước trong ao, nhưng anh giữ rất chặt, siết lấy cô, anh cúi đầu nói: “Thủ Thủ, chúng ta kết hôn nhé.”

Thủ Thủ ngây ra cũng được một lúc rồi mới hỏi: “Vì sao?”

Anh dường như cũng có chút thất thần, qua một hồi rồi bảo: “Chúng ta đương nhiên phải kết hôn rồi, bằng không anh làm sao giải thích với nhà em đây!”

Thủ Thủ lại hung hăng đạp anh: “Anh đi chết đi!”

Đây có lẽ là câu mắng người độc ác nhất của cô, từ nhỏ cô bị quản rất nghiêm, đến mắng người cũng không tìm ra nổi câu nào khó nghe hơn.

“Thủ Thủ...” Anh dỗ cô giống như dỗ dành 1 đứa trẻ: “Cưới anh nhé, 2 nhà chúng mình đã rất thân nhau rồi, bố mẹ anh nhất định sẽ rất yên tâm.”

Kết hôn ư?

Ánh mặt trời Nam California dường như chói lòa lấp lánh ngay trước mặt. Dịch Trường Ninh đôi mắt đen lầy xuyên qua lớp màn hình đau đầu nhìn vào cô, hơi gói gọn nét cười, phảng phất còn cái gì đấy như chưa từng thay đổi.

Thế nhưng cô lại không đợi được anh rồi.

Anh sẽ không quay về nữa rồi, càng sẽ không cưới cô nữa.

Vậy thì đời này cô gả cho ai, không phải đều như nhau ư?

Phải, cô sớm muộn gì cũng phải lấy người khác, bởi lẽ Dịch Trường Ninh đã kết hôn rồi.

Nản chí rồi, thế nên cũng sồn lòng đi.

Kết hôn thì kết hôn vậy, Kỷ Nam Phương nói đúng lắm, Kỷ gia và Diệp gia quan hệ nhiều đời, thân đến tận gốc rễ, ít nhất bố mẹ nhất định sẽ yên tâm.

Vả lại, anh kết hôn với người khác chứ gì? Tại sao cô không thể nào?

Sắc mặt cô mệt mỏi rã rời đến gần như trắng bệch, đôi lông mi dài cụp xuống, trong mắt phảng phất có đến hai đốm tối đen, Kỷ Nam Phương thấy không nỡ, sợ bản thân mình thúc ép dồn dập quá, liền nói: “Hay chúng mình đợi thêm một thời gian, đính hôn trước, sang năm mới kết hôn, được không?”

Không, cô không muốn đợi thêm nữa, bởi lẽ anh ta thật sự không cần cô nữa, không quay đầu lại nữa rồi. Đời người đã như lạch trôi khó qua, vậy thì chi bằng dứt khoát cắt đứt đi rồi tham vọng cuối cùng, cô không muốn đợi thêm nữa, cô vĩnh viễn không muốn đợi anh thêm nữa.

Cô nói: “Em muốn trong năm nay kết hôn, ngay bây giờ kết hôn, mẹ anh không phải cũng rất nôn nóng thúc giục anh kết hôn sao?”

Trước anh còn có 2 người chị gái, anh là con út trong có, cũng là đứa con trai duy nhất, vừa bước qua tuổi 25 mẹ anh đã nôn nóng lắm rồi, thúc giục đến gần 2 năm nay.

Kỷ Nam Phương hơi ngờ vực, nhưng mà chống chọi lại vận may xưa nay chưa từng là tác phong của anh, thế nên anh mừng rỡ nói: “Vậy không đính hôn nữa, kết hôn luôn! Hôm nay anh về nhà nói với ông cụ, ông cụ nhất định rất mừng.”

Anh ôm Thủ Thủ lại ra sức hôn một cái: “Bố em gần đây có nhà không? Hay nói bố anh gọi điện cho bố em trước nhé? Hay thôi, anh vẫn về nhà nói với ông cụ trước đã.”

Thủ Thủ chỉ thấy anh cười khắp khối, cả mặt vẫn còn bầm tím, khô hài không nói nổi, cuối cùng nhin không được: “Anh cứ thế này về nhà gặp ai chứ? Như đầu heo ấy! Rõ buồn cười!”

Kỷ Nam Phương thấy cô cười rồi, lập tức hả hê trong lòng: “Trư bát giới sắp có cô dâu, có thể không buồn cười à?”

Thủ Thủ nghe thấy 2 chữ “bát giới” ấy, trong lòng phút chốc như nhát dao xoẹt qua, nụ cười trên mặt cũng từ từ bọt nhạt, nhưng Kỷ Nam Phương không để ý lắm, anh vinh dự hôn cô.

Nhưng ngoài tầm với của Thủ Thủ lại là mẹ cô, mẹ cô nhận được điện thoại xong lập tức từ Châu Hải bay về, vừa xuống máy bay đã gọi Thủ Thủ về nhà ngay lập tức, thần sắc thận trọng đến dường như là nghiêm khắc: “Chuyện con và Kỷ Nam Phương, bố mẹ không thể đồng ý.”

Thủ Thủ ngẩng đầu tìm bóng dáng bố.

“Không cần tìm, bố con đi Phúc Kiến họp rồi, ý kiến của ông ấy và mẹ giống nhau.”

“Mẹ, sao mẹ lại không đồng ý?” cô có chút khổ sở: “Bố mẹ rất cuộc tại vì sao ạ?”

“Con mới 21 tuổi, chưa cần thiết phải kết hôn sớm thế. Lại nói, con còn muốn ra nước ngoài học thêm, thì tại sao phải kết hôn sớm thế này.”

“Con không muốn học lên cao nữa.”

Mẹ cô than thở: “Thủ Thủ, con còn bé, sớm thế đã quyết định chuyện cả đời, quá nông cạn rồi. Đợi vài năm nữa không được hay sao? Đối tượng phù hợp còn nhiều lắm, đợi con học xong rồi, đến lúc ấy từ từ chọn lựa cũng được mà.”

“Mẹ à, cho dù có đợi thêm vài năm nữa, những đối tượng mà mẹ gọi là phù hợp ấy cũng không qua nổi mấy người, không phải con trai của bạn bố, thì cũng là con trai của bạn cậu, bố mẹ dù thế nào cũng không để con lấy người khác. Kỷ Nam Phương phù hợp với đủ thể loại yêu cầu của bố mẹ, bố mẹ vì sao không đồng ý chứ?”

“Thủ Thủ, con nói chuyện như thế với mẹ đấy à?”

Thủ Thủ quay mặt né tránh, 2 mẹ con căng thẳng một hồi lâu, dì Tổng bước vào bưng theo món trứng ếch tiềm đu đủ cho mẹ cô, cười tí mắt nói: “Thủ Thủ, cháu không ăn trứng ếch, nhà bếp có chưng tổ yến, hay là ăn một chút nhé?”

(*chú: trứng ếch tham khảo ở đây các cậu tham khảo google images vậy T^T)

Cô biết dì Tống đang tìm cho mình 1 một lối thoát, nhưng cô bản tính cố chấp, giẫm đạp vài bước lên lầu, rồi nhốt mình trong phòng.

Chẳng mấy chốc điện thoại đổ chuông, vừa vặn là Kỷ Nam Phương, tâm trạng cô đang cực tồi tệ, vốn không định nghe máy.

Di động reo một hồi lâu cuối cùng im bất, chuyển sang máy bàn trong phòng lại bắt đầu đổ chuông, cô vừa nhìn chiếc máy màu đỏ, biết ngay nhất định là Kỷ Nam Phương, nhưng điện thoại đổ chuông kiên cường bất khuất, reo liên hồi. Cô lấy gối bịt 2 tai cũng vô dụng, đành oán hận nghe vậy: “Này Kỷ Nam Phương! Em nói cho anh biết! Bố mẹ em không đồng ý đâu, anh đến nhà em mặc áo kính hiệu với bố mẹ em cũng được, đào núi lấp biển cũng được, mà chịu đòn nhận tội cũng xong! Dù sao anh tự mình nghĩ các đi, em mặc kệ đây!”

(*chú: ‘mặc áo hoa kính hiệu với cha mẹ’ – hiểu thảo với cha mẹ, mặc áo sắc sỡ giúp vui lòng cha mẹ. Tích về Lão Lai Tử thời Xuân Thu, kha khá dài, các cậu lại google hộ tớ vậy. Thành thật xin lỗi T^T Đào núi lấp biển ở văn bản gốc là Ngu Công dời núi, ý nghĩa cũng tương tự với Đào núi lấp biển, ở đây tớ dùng câu đào núi lấp biển.)

Nói một lèo xong, đầu bên kia điện thoại có tiếng người bật cười, cô mới có chút ngưng ngừng: “Bố ạ...”

“Được rồi.” Diệp Dụ Hằng cười mừng rỡ nói: “Thắng bé đó nếu đã thật sự muốn lấy con gái bố, cứ bảo nó trước tiên đến hiểu thảo với bố mẹ, đào núi lấp biển, chịu đòn nhận tội đã nhé.”

Cô hờn dỗi: “Bố này!”

“Lớn bằng này rồi còn làm nũng, không biết ngưng sao?”

Cô trong điện thoại rầm rì lẩm bẩm, dứt khoát nũng nịu nịu nịu, từ nhỏ đã thế, bởi vì so với mẹ cô, bố cô thực ra càng cưng chiều cô hơn.

“Hôm qua bố Kỷ Nam Phương có gọi điện cho bố rồi, nói về chuyện của 2 đứa. Kì thực ý của bác ấy giống bố, các con còn trẻ, nhất là con, còn chưa tốt nghiệp đại học, không cần vội vàng kết hôn, các con nếu muốn xác lập quan hệ, hay là cứ đính hôn trước đã.” Ngừng một lúc, lại bảo: “Thủ Thủ, bố còn muốn giữ con thêm mấy năm nữa, con là tiểu công chúa của cô, bố không nỡ sớm gả con cho người ta đâu!”

Cô chỉ cảm giác chua xót, thực ra lúc cô ra đời bố còn đang ở Quảng Châu, sau này công việc lại vô cùng bận bịu, cô rất ít khi được gặp ông. Nhưng bố đúng là bố mà, giống như mọi ông bố trên đời này, rất thương yêu cô, gọi cô là “tiểu công chúa”, đêm giao thừa còn công cô lên vai đốt pháo bông, ra nước ngoài lúc về còn mua cho cô quà đặc biệt. Đến lúc cô đi Anh, bố mỗi lần đi châu Âu, luôn cố ý đi đường vòng qua thăm cô.

Cuối cùng Diệp Dụ Hằng nói: “Đợi lúc bố về, con dẫn Nam Phương qua nhà, bố muốn nghe ý kiến của bản thân Nam Phương. Con nghe lời bố, đừng giận đối với mẹ nữa, mẹ con thực ra cũng vì muốn tốt cho con, con còn trẻ, rất nhiều việc không hiểu hết được, cứ ba chân bốn cẳng gấp gấp muốn kết hôn như thế này, mẹ con là sợ con sau này sẽ hối hận thôi.”

Trong lòng ngực cô còn âm ỉ cảm giác đau đớn, bởi lẽ chỉ mình cô biết, cô vội vội vàng vàng muốn lấy chồng bằng được như thế, là tại vì cái gì.

Trong lòng cô chưa xót: “Bố à con hiểu mà, bố yên tâm ạ.”

Buổi tối mẹ đích thân lên gõ cửa phòng cô: “Thủ Thủ, ăn cơm nào.”

Cô không lên tiếng, mở cửa, cùng mẹ xuống lầu vào phòng ăn.

Có món bánh nếp xào cua bể mà Thủ Thủ rất thích, vừa nhìn đã biết là mẹ xuống bếp làm bữa cơm này. Mấy năm nay công việc bận rộn, mẹ cô rất ít khi tự mình xuống bếp. Thế nên Thủ Thủ một chút giận đối cũng hết veo, mừng rỡ ăn một chén cơm, còn dùng thêm một chén canh.

Thịnh gia có thói quen ăn xong cơm là phải đi bách bộ, bên ngoài nhiệt độ rất thấp, thế là Thủ Thủ đi cùng mẹ ra nhà kiếng trồng hoa.

Nhà kiếng thủy tinh trong suốt, có hệ thống cung cấp sưởi ấm và hệ thống tưới dẫn duy trì độ ẩm cùng độ ẩm, thực ra nói là nhà hoa, mùa này lại trồng cà chua và dưa chuột, mỗi lần người ngoài có vận may được chứng kiến đều cảm thấy kinh ngạc cả con mắt, bởi lẽ nơi đây giống y chang một trại rau xanh thật lớn.

Dưa chuột không dài quá một ngón tay, nhỏ xíu xiu, xanh mơn mơn rất đáng yêu, Thủ Thủ thích xoa lên đầu quả gờ rập, xoa xong quả này lại sờ đến quả khác, khom lưng bên khóm lá cà chua phía dưới, ngẩng xem quả nào chín đỏ sẽ ngắt xuống, hân hoan hết như quay về hồi còn nhỏ.

Mẹ cũng khom lưng tìm với cô: “Đừng có chạm vào dưa chuột, không bố con lúc về tìm con tính sổ đấy!”

Thủ Thủ hỏi: “Mẹ à, mẹ và bố cưới nhau như nào thế ạ?”

“Không phải con hỏi câu này nhiều lần lắm rồi sao?”

Thủ Thủ có hơi nhụt chí: “Lẽ nào thật sự là vì một quả dưa chuột ạ? Mẹ à, mẹ cũng dễ mắc lừa quá đi.”

Mẹ Thủ Thủ đứng dậy hơi mỉm cười, phụ nữ Thịnh gia đều có tiếng là xinh đẹp, mẹ Thủ Thủ cũng có 1 đôi mắt to, đen láy láng mịn, được di truyền những nét dung mạo đẹp đẽ từ bà ngoại Thủ Thủ. Bà dường như trầm ngâm suy nghĩ: “Bố con đối với mẹ rất tốt, mẹ cảm thấy ông ấy chính là người mẹ cần tìm.”

Thủ Thủ cảm giác xót xa trong lòng, cô cũng tìm được người mình cần tìm ấy, chỉ là người đó lại không cần cô.

“Bố con là con trai út ít trong nhà, ông nội con rất chiều bố, nghe nói mẹ là con gái của nhà họ Thịnh, liền nổi giận dưng dưng. Nói biết bao nhiêu cô gái con nhà căn bản thì không thích, tại vì sao lại yêu phải đại tiểu thư con nhà tư bản? Thời đó cải cách văn hóa vừa kết thúc, mọi người đều là những người từng trải qua chuyện kinh hãi, hề gặp chuyện gì đó tương tự dù bình thường cũng vô cùng sợ hãi, ông nội con lo lắng thực ra cũng có lý của ông, nhưng bố con không nghe lời, may mà chưa nổ ra cuộc cách mạng gia đình. Ông ấy nửa đêm trèo tường ra ngoài gặp mẹ, kết quả lại bị phát hiện, ông nội con tức đến nổi bắt bố con sung quân đến Nam Sa, nơi đó là một đảo nhỏ, nhỏ đến nỗi trên bản đồ muốn tìm cũng không tìm thấy. Mẹ lúc đó còn nhỏ, cũng chỉ 17 tuổi, trừ việc khóc lóc ra, cái gì cũng không biết. Nhưng bà ngoại con ủng hộ mẹ, cho mẹ 40 đồng, mẹ dùng 40 đồng ấy, ngồi tàu 4 ngày 3 đêm, chạy thẳng một mạch đến Nam Hải. Sau cùng tìm được đơn vị, người ta lại không cho mẹ lên đảo, lúc đó mẹ cũng không biết vì sao lại to gan thế, mẹ nói tôi là đối tượng của Diệp Dụ Hằng, tôi vạn dặm xa xôi đến tìm anh ấy, lẽ nào không thể để tôi gặp anh ấy một lần sao?”

“Sau đó cấp trên của họ không có ý kiến nữa, giúp đỡ mẹ lên thuyền đi ra đảo, thuyền bé sóng lớn, mẹ nôn thốc nôn tháo. Lên được đến đảo, thuyền còn chưa cập bờ, cả người đã xỉu đi. Sau cùng nghe nói là bố con nhảy lên thuyền bông mẹ xuống, sau đấy đợi mẹ tỉnh lại, chỉ thấy bố con đang ngồi trước giường nhìn mẹ cười. Bộ dạng lúc ấy, ngốc không gì tả nổi.”

“Ông ấy hỏi mẹ muốn ăn gì? Mẹ lúc đó chỉ muốn ăn dưa chuột, nhưng trên đảo làm gì có dưa chuột chứ? Thuyền tiếp viện đem đến đều là nước ngọt và đồ hộp thiết yếu, trên đảo quanh năm suốt tháng không có rau mà ăn, bố con đến đó được vài tháng, khỏe mồm bị tróc, không có nước tắm rửa, da dễ đều bị nấm.... nhưng ông ấy hoàn toàn đứng đưng. Bố con không để ý, mẹ càng không để ý, lúc về mẹ khóc suốt cả một đường đi, mẹ nghĩ mẹ thật sự sai lầm rồi, sau đó mẹ về có đi gặp ông nội con, mẹ nói, ông con điều bố con về đi, mẹ sau này không gặp bố con nữa là được. Rồi mẹ viết cho bố con 1 bức thư, bảo mẹ yêu một người khác rồi, muốn chia tay.”

“Bố con viết lại rất nhiều, nhưng mẹ một bức cũng không đọc, tất cả gói ghém lại. Ông ấy về liền đi tìm mẹ, mẹ cũng không gặp. Bố con ở ngoài gõ cửa, mẹ ở trong khóc, sau cùng bố con bỏ đi, không còn đến nữa. Chưa được 2 năm chính sách chuyển biến tốt đẹp, mẹ và cậu lớn của con đi Hongkong, mẹ nghĩ cả đời này có lẽ sẽ không được nhìn lại bố con nữa, đợi thêm vài năm, biết đâu ông ấy sẽ kết hôn với người khác rồi.”

“Sau đó có 1 năm mẹ về nhà ăn Tết, lại tình cờ gặp được bố con. Lúc đó ông ấy thực sự đã nguội lòng rồi, chuẩn bị lấy người khác rồi, không ngờ còn có thể gặp lại mẹ. Bố con dẫn mẹ đi xem nơi ông ấy trồng dưa chuột, bố con nói, anh đến dưa chuột cũng biết trồng rồi, em còn không muốn lấy anh nữa sao?”

Thủ Thủ cảm thấy khoảnh khắc này mẹ cô rất đẹp, đứng dưới hàng rào, mỉm cười xoa tay trên những quả dưa xanh mơn mớn, phẳng phất như một tay vỗ về hạnh phúc, khuôn mặt chỉ có kiểu rục rĩ của yên tĩnh lẫn bình ổn. Những việc đã qua đi giống như vùi sâu dưới những năm tháng rộng dài đã lên men, tỏ ra nồng đậm ngọt ngào.

“Thủ Thủ, mẹ chỉ hy vọng con đừng quyết định quấy quá cho xong chuyện, bố mẹ đặt cho con tên có chữ “Thủ”, là hy vọng con có thể “thủ vọng” được niềm vui của chính mình, bảo vệ được hạnh phúc. Điều kiện

mọi mặt của Kỷ Nam Phương không tệ, gia đình nhà ta lại quen biết với Kỷ gia đã 3 đời, theo lý mà nói bố mẹ đương nhiên đồng ý các con, nhưng mẹ vẫn hy vọng con thận trọng, con còn quá trẻ, đừng vì quá xúc động mà tùy tiện ra quyết định, để khỏi phải bỏ lỡ hạnh phúc thật sự.”

(*chú: ‘thủ vọng’- canh gác, canh phòng, giữ gìn, nhưng tiếng việt tớ không tìm được chữ nào trừ chữ thủ vệ, ko hợp lắm, các cậu lại thông cảm lần n vậy XD)

Chương 9-P2

Ánh mặt trời nhạt nhòa vừa vắn chụp trên khuôn mặt, Giang Tây tô màu son mới của chanel đang ngồi đối diện cô, một chút màu đỏ hồng, phẳng phất là hoa đào chúm chím, thanh bạch đến như cảnh xuân tơ xanh đang lượn lờ vắn vít, kì thực vẫn còn đang trong mùa đông. Thủ Thủ có chút ngẩn ngơ, bản thân thấy khó hiểu tại sao mình lại nghĩ đến những chuyện chẳng liên quan gì, bên tai hơi vo ve, rõ ràng Giang Tây vừa mới nói là: “Dịch Trường Ninh về rồi đấy.”

Cô dường như có mảy may ơ hờ.

Cô không lái xe đến, Giang Tây hỏi: “Hay ngồi xe tớ về nhé?” Thủ Thủ lắc đầu: “Không cần đâu, tớ gọi taxi về, hôm nay tớ về nhà.”

Bởi vì hôm nay là thứ 7, đã hẹn ngày này về nhà bố mẹ Kỷ Nam Phương, việc nhỏ không đáng kể, chuyện chẳng đáng gì, lại cứ nhớ đến rõ ràng thế này. Giang Tây đi rồi, cô ngồi trong quán cà phê, hóa ngẩn ngơ một lúc lâu, mới lấy di động ra gọi điện thoại cho Kỷ Nam Phương.

Đồ chuông rất lâu không có người bắt máy, cô đang định cúp điện thoại, anh cuối cùng nhắc máy: “Thủ Thủ!”

Anh thở có chút dồn dập, kéo theo hơi hổn hển, tín hiệu điện thoại cũng không được tốt, chỉ nghe thấy tạp âm xì xì xẹt xẹt, cô không kìm được hỏi: “Anh đang làm gì thế?”

“Tắm suối nước nóng,” anh hình như dân ra một hơi dài, tâm trạng kiểu vui vẻ: “Sao thế? Nhớ ra gọi điện cho anh à?”

“Hôm nay thứ 7, thứ 7 đầu tiên của tháng, đã nói trước là sẽ về nhà ăn cơm mà.” Cô rất nhẫn nại nhắc anh.

“Hả? Anh hồ như rất ngạc nhiên: “Xong rồi anh quên mất, anh đang ở Nhật mà.”

Cái con người này!

Thủ Thủ tức đến chết: “Anh kiểu gì thế hả? Những việc đã quyết rồi anh một chút cũng không để ý, anh rốt cuộc làm đây!”

“Được rồi được rồi em giận cái gì nào?” Anh nói: “Dù sao anh cũng không về ngay được, hay em gọi điện cho mẹ, nói anh có chuyện đột xuất, đi công tác rồi.”

“Kỷ Nam Phương, chúng ta li hôn đi.”

Đầu bên kia điện thoại lặng thinh vài giây, qua một lúc anh mới cười: “Em lại sao thế? Tín hiệu chỗ anh không tốt, lần trước em nói gì nhỉ, sô cô la phải không, anh nhờ người ởBelgiumđặt rồi, 2 ngày nữa là đến.”

“Em nghiêm túc đấy.” Cô thấy mệt mỏi, âm nhạc trầm thấp trong tiệm cà phê, buông lơ một bài hát tiếng Pháp, ca từ lẫn âm luật dày đặc, cô trong tiềm thức muốn phân biệt ca từ đang hát những gì, nhưng nghe không rõ lắm, chỉ có thể nghe rõ tiếng chính mình, dường như rã rời nặng nề: “Đợi anh về chúng ta nói tiếp vậy.”

Cô dập điện thoại, gần như ngay lập tức có tiếng điện thoại đổ chuông, Kỷ Nam Phương gọi lại, Thủ Thủ mệt mỏi không muốn nhận, khóa luôn máy.

Cô gọi về Kỷ gia, nói dối cả mình lẫn Kỷ Nam Phương đều đi công tác, mẹ chồng ngược lại không nói gì. Thủ Thủ không muốn quay về nhà mẹ đẻ, càng không muốn về nhà chỗ Kỷ Nam Phương, nghĩ ngợi sau cùng là đi về ký túc.

Cô tự pha cho mình một cốc trà nóng, đứng ở ban công hướng phía Tây, ngắm nhìn chiều tà.

Mặt trời rất to rất tròn, một ông mặt trời màu cam, kẹp giữa khe hở những tòa nhà, chậm chạp giáng xuống, giống như một hạt vệt muối, Thủ Thủ đột nhiên muốn ăn cháo trắng, liền vo gạo, tự mình nấu.

Thủ Thủ không thạo nấu ăn, nhưng trong bếp vẫn có vài đồ bếp đơn giản, đổ gạo vào nồi cơm điện, cho thêm nước, rồi ấn nút, sau cùng ngồi bên bồn rửa bát, lại bắt đầu ngẩn ngơ. Phòng bếp rất gọn gàng sạch sẽ, công ty giúp đỡ nội trợ mỗi tuần 2 lần đến dọn dẹp vệ sinh, xử lý đến trên bề bếp một hạt bụi cũng không còn, đến gạch men trên tường cũng lau chùi rất sạch sẽ sáng sủa.

Cô kì thực từng rất chăm chỉ học nấu cháo, dùng nồi đất, đun sôi nhỏ lửa, đun hạt gạo chín như đến tuyệt mỹ, vừa vào miệng đã tan ra. Nhưng trước nay chưa từng có cơ hội vận dụng, Dịch Trường Ninh còn chưa 1 lần nếm thử cháo cô nấu, họ đã chia tay rồi.

Chóng vánh như thế, chẳng kịp một cái gì, thỉnh thoảng nghĩ lại, cô luôn cảm thấy, những tháng ngày ấy giống như một giấc mơ, bởi lẽ quá hoàn mỹ, thế nên thật giống với cõi mơ, đến ngày hôm sau tỉnh lại, bằng như chẳng còn gì.

Giờ đi ngủ, kẻ rằng dường như còn lưu lại hương thơm của cháo, kì thực đã đánh răng qua rồi. Đồ đạc trong nhà chưa từng thay đổi, vẫn y nguyên với hồi cô mới đến thực tập, giường rất nhỏ, nhưng rất thoải mái, thế nên cô thỉnh thoảng cũng về đây ngủ. Lò sưởi rất ấm, cô cuộn tròn mình, chẳng mấy mà thiếp đi.

Bị điện thoại làm thức tỉnh, thì ra trời đã sáng, cô cầm điện thoại lên, nhìn ra là Kỷ Nam Phương, không kìm hỏi: “Anh lại muốn làm gì đây?”

“Thủ Thủ, em không ở nhà à? Ở đâu thế?”

“Em ở ký túc.”

Anh bật cười: “Anh đoán em đang ở ký túc mà, hoa anh tặng em nhận được chưa?”

“Hoa nào cơ?”

“Tiệm hoa chưa gửi đến à?” Anh hơi ngạc nhiên: “Anh gọi điện giục họ vậy!”

Vừa nói chuông cửa đã reo, cô nghĩ nhất định là người chuyển hoa: “Anh đợi chút, có người ấn chuông cửa.” Cô chưa cúp điện thoại, túm vội lấy áo khoác, đi ra ngoài nhìn qua màn hình ở cửa, quả nhiên là một bó tulip to không gì đo nổi, đến nỗi mặt người chuyển hoa cũng bị che lấp.

Cô mở cửa chuẩn bị kí nhận, rồi nói với Kỹ Nam Phương qua điện thoại: “Hoa gửi đến rồi này.”

“Anh biết.” Bó hoa được rời xuống, lộ ra khuôn mặt tươi cười của anh: “Ngạc nhiên chưa?”

Thủ Thủ lại không ngạc nhiên cũng chẳng vui thích, chỉ hỏi: “Sao anh quay về?”

“Em nói xem ? Em cũng ngốc quá, mẹ anh làm sao lại tin cả 2 đứa cùng lúc đi công tác chứ? Bà cụ cho rằng anh làm việc gì xấu đắ tội với em rồi, thế nên trong điện thoại dạy bảo anh một trận, hại anh cả đêm vội vàng quay về đây này.”

“Kỹ Nam Phương, là anh tự mình quên việc nhà, anh dựa vào cái gì đòi trách móc em nào?”

Anh cười, áp sát nhìn sắc mặt cô: “Ồ, giận thật sao? Anh mời em ăn cơm được chưa? Em ngủ đến bây giờ chắc chưa ăn cơm đâu nhỉ, phải ăn cơm trưa chứ, không lại bảo đau dạ dày.”

Điểm tốt đẹp duy nhất của anh chính là khoan nhượng, đa phần lúc cô giận anh đều cười trừ cho qua.

Kì thực là bởi anh vẫn coi cô như đứa trẻ con, lười chấp nhặt với cô.

Cô cũng thật sự đói rồi: “Anh đợi đấy, em thay bộ quần áo đã.”

Cô vào phòng ngủ thay quần áo, cởi áo khoác ra, vừa mở cửa tủ quần áo, không ngờ đột nhiên bị ôm ngang eo, lại là anh theo vào đây, nụ hôn nóng rát rơi xuống sau vành tai, cô dùng lực cự quật một lúc không thoát nổi: “Kỷ Nam Phương anh làm cái gì đây?”

Anh không quan tâm, vẫn tỉ mỉ như cũ hôn lên tai cô, hơi thở ấm nóng phả sau gáy, đôi bàn tay không đành hoàng, cách lớp áo ngủ móng dính bắt đầu rờ rẫm lên, cô thật sự tức tối: “Kỷ Nam Phương anh bớt điên đi có được không?” Anh xoay mặt cô lại để hôn, cô chỉ còn cách dùng sức cắn lấy môi anh: “Em muốn đi ăn cơm, em đói rồi!”

Anh dường như thì thào: “Anh cũng đói...” Sau lưng cô là cánh cửa tủ quần áo, anh ghim cô thật chặt, khả năng cự quật của cánh tay là không một mảy may nào, hơi thở anh dồn dập, cô càng vật lộn anh càng siết sao kẹp chặt hơn, anh hôn ngày càng sâu, dần dần trượt xuống hôn đến hõm vai, cô từ từ cảm thấy rối ren, may mà chân còn có thể động đậy, bèn ra sức đá anh 1 cái: “Này buông ra!”

Cú đá ấy thật sự mạnh, anh một hồi lâu không động đậy, cô cảm thấy hơi áy náy, vội vàng nói: “Anh vừa xuống máy bay chắc mệt lắm, hay quay về tắm rửa thay đồ trước nhé, có gì mai chúng mình nói tiếp.” Thấy anh không đáp lại, vội vã nói thêm: “Hay anh không muốn về nhà——đầu sao cũng có chỗ, phải không?”

Anh không nhúc nhích, nhất thời có chút lo âu, anh không phải đang giận chứ?

Qua một hồi lâu, anh cuối cùng nới tay, điềm nhiên như không nói: “Thôi vậy, chúng mình về nhà em ăn cơm trước đi, lâu rồi chưa ăn cơm cùng bố mẹ.”

Trước đó không gọi điện thoại nói, kết quả Diệp Dụ Hằng và Thịnh Khai đều không có ở nhà. Dì Tổng cười híp mắt nói: “Bố cháu 2 ngày nay đều đi họp, mẹ cháu hôm trước đi Thụy Sĩ rồi. Đúng rồi, 2 đứa ở nhà ăn cơm nhé, hôm nay bên Thiên Tân gửi cua đến, Nam Phương không phải thích ăn nhất món này sao? Còn có cá bạc dưa chua, dì bảo đầu bếp làm lẩu cho 2 đứa nhé.”

“Đừng phiền phức thế mà dì,” Thủ Thủ trái lại thở phào: “Chúng cháu vừa hay qua bên kia ăn cơm.”

Dì Tổng cười biết ý: “Bên kia cái gì mà bên kia, mấy đứa trẻ người non dạ nói chuyện chẳng chú ý gì cả, lần trước trước mặt mẹ cháu lỡ miệng nói thế, mẹ cháu lại mắng cháu đấy.”

May mà “bên kia” cũng không cách xa lắm, chạy xe nửa tiếng đồng hồ, bố Kỷ Nam Phương không có ở nhà, mẹ anh cũng vậy, bởi vì chị Kỷ Nam Phương là Kỷ Song Song mang bầu được 7 tháng hơn, kết quả phát hiện dấu hiệu sinh non, mẹ anh lập tức bay đi Canada.

Kỷ Nam Phương hơi hậm hực: “Đều đi cả rồi, thế là công cốc.”

“Nói mấy lời này làm cái gì thế? Anh mau gọi điện cho mẹ đi, xem chị thế nào rồi.”

Anh cười: “Được rồi, lúc này em đúng là dâu con, hiền lành đấy.”

Lại còn mồm mép láu lỉnh như thế, cô không nhịn được đẩy anh 1 cái. Kỷ Nam Phương gọi điện thoại cho anh rể mình, anh ấy đang ở bệnh viện nôn nóng đến quay tròn: “Mẹ còn chưa đến đâu, bác sĩ nói nhất phải làm phẫu thuật ngay, nếu không sợ nguy hiểm đến Dương Phổ.”

Kỷ Nam Phương chỉ có thể cố gắng ra sức an ủi anh ấy, cách xa đến mấy vạn cây số, chuyện gì cũng không giúp nổi. Đợi đến khi ngắt điện thoại rồi, Kỷ Nam chỉ cảm thấy buồn cười: “Bình thường nhìn anh rể cũng thật trọng là thế, hôm nay đến nói chuyện mà giọng cũng run.”

“Vợ sắp sinh, anh ấy còn không nôn nóng, vậy đâu có phải là đàn ông chứ?”

Kỷ Nam Phương hiềm khi thấy Thủ Thủ vui mừng thế này, cũng rất mừng rỡ: “Chúng mình đi ăn trước vậy, em đã không ăn sáng rồi, còn chưa đói à?”

Thật sự là đói lắm rồi, đói nên ăn rất nhiều, sau cùng dì giúp việc bưng đồ ngọt lên, ăn không vào nữa, cô ngồi trên ghế sofa ôm bụng nói: “Ôi, căng cứng rồi này.”

Kỷ Nam Phương ngồi bên cô, thuận tay lấy điều khiển từ xa mở tivi, nghe thấy thế đã lườm cô 1 cái mới bảo: “Ngủ thì ngủ cả nửa ngày, lại còn ăn, em giống heo thật đấy.”

“Anh mới là heo ấy,” cô giật điều khiển trên tay anh, “Xem kênh của em đi! Hôm nay có Rockets gặp Mavericks.”

“Cả đám người tranh nhau quả bóng bỏ vào rổ thì có gì hay để xem nào?”

“Em thích xem!”

“Hừm, cái gì mà thích xem, có mà em yêu Rukawa ấy.”

Chẳng ngờ đến cái này anh cũng biết. Cô từ hồi tiểu học đúng thời kỳ Slam Dunk đang hừng hực khí thế như lửa bỏng dầu, cô tua đi tua lại anime xem không biết bao nhiêu lần, mỗi lần Rukawa xuất hiện cô chỉ hận không bắt được nhân vật trong manga, mắt nổ đom đóp hình trái tim, cầm bông cổ vũ vung vẩy: “Rukawa! Em yêu anh! Rukawa! Em yêu anh!”. Thế nên bao nhiêu năm trước sau như một thích bóng rổ, đến lúc vào đài truyền hình thực tập, cũng không hề do dự tí tẹo nào mà chọn chuyên mục thể thao.

Không ngờ tình anh em này, dù cho cuộc sống hôn nhân 3 năm nay không thể nào tưởng được, nhưng để làm một người anh, anh vẫn đạt tiêu chuẩn vô cùng.

Trong cái rủi còn có cái may là thế chẳng.

Anh rất ít khi về nhà, càng ít khi ngồi ở phòng khách xem tivi, rút cuộc cô tìm một vòng không tìm ra kênh nào, ừ ừ quảng điều khuyến ra xa, nói: “Kỷ Nam Phương, hay chúng mình ra đằng sau bơi nhé.”

Kỷ gia có một bể bơi nhiệt độ ổn định rất tuyệt vời, 10 mấy năm trước hồ bơi kiểu này còn khá hiếm, thế nên lúc còn bé cả đám trẻ con thường đến đây bơi. Rất náo nhiệt cũng rất vui, đối với Thủ Thủ mà nói, nơi đây mang theo bao nhiêu là kỷ niệm vui vẻ thời thơ ấu. Nhưng anh lại bảo: “Muốn bơi em đi bơi 1 mình ấy, anh không đi.”

Lúc còn nhỏ cô từng suýt bị chết đuối, thế nên trước nay không dám bơi 1 mình, phải có người đi cùng mới dám xuống nước. Bèn lắc lắc tay anh: “Cùng đi đi mà anh, hiếm khi bố mẹ không có nhà, bố mẹ có nhà em cũng ngượng không dám dùng hồ bơi đâu.”

Sắc mặt anh không biết vì sao lại trở nên khó coi: “Anh không đi, anh muốn đi tắm.”

Anh thực sự xuống máy bay còn chưa thay quần áo, cô nói: “Hay em ở đây đợi anh nhé, anh tắm xong chúng mình đi.”

“Diệp Thận Thủ!” Anh đột nhiên phát câu: “Em đã không để anh chạm vào em, lại mọi nơi mọi chỗ lại đi kích anh, em rốt cuộc có gì đây?”

Cô ngây người, dường như hoàn toàn không nghĩ tới việc anh sẽ nói thế này.

Vấn đề giữa cô và anh tồn tại từ lâu rồi, có lẽ mới có khối, hơn nữa anh lại không thiếu gì phụ nữ.

Cô vừa nhớ lại đã cảm thấy toàn lưng rướm mồ hôi lạnh, từ tuần trăng mật cô mới biết, cô có thể cường ép bản thân nín chịu rất nhiều việc, lại duy nhất không tài nào chịu đựng được chuyện này, cho dù là sinh lý hay tâm lý, dường như đều không cách nào chấp nhận được, mặc dù trước đây từng có qua 1 lần, nhưng lần đó cô say đến mê man bất tỉnh, chẳng nhớ được một cái gì, chỉ khắc ghi được rất đau. Mà đêm tân hôn của 2 người rõ ràng là tệ hết biết, Kỷ Nam Phương chỉ vừa chạm vào cô thôi, cô đã căng thẳng đến run rẩy cả người, ban đầu còn muốn đổ kị, nhưng sau cùng lại buồn nôn đến nỗi không thể không bỏ nhào vào nhà vệ sinh mà ói mửa, anh buộc lòng phải buông cô ra.

Được cái ngày hôm sau 2 người khởi hành đi hưởng tuần trăng mật, đích đến là khu nghỉ mát Tahiti địa điểm hưởng tuần trăng mật hàng đầu – Polynesia của Pháp, tựa như một viên ngọc bích khảm nạm giữa Nam Thái bình dương, biển xanh cát bạc, quang cảnh bóng dừa như chốn thần tiên.

Cả ngày trôi qua vô cùng ung dung tự tại, Kỷ Nam Phương dạy cô lặn, dạy cô lướt thuyền buồm. Hai người kê vai sát cánh ngồi trong nhà tranh thoải mái ăn hoa quả nhiệt đới, sàn nhà được làm bằng kính trong suốt có thể ngắm nhìn dưới biển, vô vàn cá nhỏ bơi qua bơi lại. Hai người thậm chí còn đạp xe đạp đi uống nước dừa, trên hòn đảo đẹp như thiên đường này giữa họ thật sự có mùi vị của tuần trăng mật.

Đến buổi tối lại dường như là địa ngục, anh nỗ lực muốn khiến cô có cảm giác thích thú, cô cũng nỗ lực tiếp nhận thử nghiệm, nhưng kết quả mãi mãi khiến cả 2 trở nên tiến thoái lưỡng nan.

Tuần trăng mật thất bại thảm hại, tân hôn đương nhiên thất bại, cơn ngấm ngầm chịu đựng trong cô từ lúc khởi đầu cho đến tận cùng dường như là cơn chống cự theo bản năng đối với chuyện này, anh kiên nhẫn thử cho đến gần hẳn 1 năm, từ những nỗ lực ban đầu dần chuyển sang chán nản, nổi giận, chiến tranh lạnh.....giữa 2 người, tính kiên trì đều bị mài mòn đến tận cùng, khoảng thời gian sau đó anh cuối cùng cũng không về nhà, thỉnh thoảng về, cô cũng kiểm soát cãi nhau với anh, làm anh bực mình bỏ đi.

Hoặc biết đâu anh đã quá chán chường, anh quả nhiên rất ít khi rườm rà đến cô nữa, dần dần càng suồng sã chơi bời ở bên ngoài, so với trước khi kết hôn càng trắng trợn hơn. Cô ngẫu nhiên vài lần gặp phải anh bên ngoài, phạm vi cũng quá nhỏ bé, quanh đi quẩn lại cũng chỉ là mấy câu lạc bộ hay mấy nhà hàng. Lần đầu tiên chạm mặt có chút khó xử, sau rồi cũng quen dần, 2 người như có một ký kết ngầm nhằm ứng phó lại cha mẹ đôi bên. Diệp Thận Khoan sau cùng phát hiện ra, trước tiên hằm hằm giận dữ, nóng nảy trị cho Kỷ Nam Phương 1 trận, sau lại tình ý sâu xa dạy bảo Thủ Thủ, nhưng cả 2 người họ vừa ngoảnh đi vẫn lại như thường lệ tiếp tục diễn vở kịch cho cả nhà xem, đến Diệp Thận Khoan cuối cùng cũng mệt mỏi đến không buồn quản nữa, những kẻ khác càng không muốn làm việc dư thừa.

Kỷ Nam Phương cũng rất nể mặt cô, trước nay chưa từng làm khó cô, duy nhất có 1 lần khiến cô phải đi thu dọn tàn cuộc, thực ra cũng là ngoài ý muốn, y hết tình tiết bắc cầu trong phim truyền hình chiếu lúc 8h tối, có một người phụ nữ tên Chu Phụng Tử lại hẹn cô ra quán cà phê.

Cô so với đối phương còn bình tĩnh hơn rất nhiều, nhẫn nại nghe bằng hết, rồi trên mặt nở nụ cười nói với người phụ nữ thanh tú ấy: “Chu tiểu thư này, cô nói những chuyện này tôi tin đây đều là sự thật, tôi cũng cho rằng cô chắc chắn lừa tôi, cô thực sự có thai. Nhưng mà, cách giải quyết loại phiền hà như vậy trên đời này còn nhiều cách lắm, tôi tin cô có khả năng làm được, cô đến tìm tôi nói chuyện, tôi trừ tiền ra cũng chẳng có gì để cho cô cả, về phí phẫu thuật và phí bồi dưỡng, 20 vạn có đủ không? Hoặc 30 vạn vậy? Thật không phải, Kỷ Nam Phương trước giờ rất để ý, xưa nay chưa từng để tôi có dịp tìm hiểu những chuyện kiểu này, thế nên tôi không biết giá cả thị trường cho lắm.”

Chu Phụng Tử trái lại cả mặt rưng rưng nước mắt: “Tôi yêu anh ấy, tôi muốn sinh đứa bé này.”

Cô nâng cốc cà phê dừng đứng uống một ngụm: “Nếu như cô thật sự yêu anh ấy, tôi khuyên cô đừng làm như thế, bởi vì cô làm thế này, chỉ sẽ khiến anh ấy tức giận thôi.”

Thực ra cô tiểu thư ấy rất xinh đẹp, lúc cười yêu kiều nhìn vào rất dễ động lòng, cử chỉ cũng khá tao nhã, xuất thân hẳn không tệ, hơn nữa có khả năng đến gặp cô, cũng cho như có bản lĩnh. Chỉ thấy vị Chutiểu thư ấy nén nước mắt nói: “Tôi cũng không muốn gì khác, cho dù không có danh phận, tôi cũng chỉ muốn sinh đứa bé thôi.”

Dường như tim vừa bị thuy một quả đau đớn, Thủ Thủ đến hít thở cũng hơi gấp gáp, tay cô bắt đầu run lên, biết mình sắp mất kiểm soát, đặt tách cà phê xuống, nói: “Chu tiểu thư, nếu như cô thật sự không muốn gì khác, cô sẽ tự mình lặng lẽ sinh con, tuyệt nhiên sẽ không hẹn gặp tôi. Cô ngay từ lúc đầu đã biết anh ấy đã có gia đình, lại vẫn hy vọng hảo huyền, cô chắc chắn biết rõ hậu quả của việc ở cùng với anh ấy. Cô luôn miệng nói yêu anh ấy, nhưng thật sự yêu một người, sẽ không tính toán đến được hay mất thế này đâu, cũng không tính toán anh ấy sẽ yêu đáp trả cô bao nhiêu, càng không dùng tính mạng của đứa bé đi uy hiếp anh ấy. Thứ lỗi cho tôi được nói thẳng, cô thực ra không yêu anh ấy như cô vẫn nghĩ đâu, cô chẳng qua là người tự ngộ nhận, thế nên cô mới cảm thấy bằng lòng, thế nên cô mới tìm tôi. Cô mở mồm là nói

vì tình yêu, nhưng lại là vì ham muốn của bản thân mà thôi! Còn như đứa bé trong bụng cô, tôi thấy tiếc cho nó! Tiếc cho nó vừa mới còn là bào thai, lại bị cô đem ra làm quả cân thương lượng. Cô tình nguyện sinh đứa bé này ra thì cô cứ sinh đi thôi, nếu như cô có gan, có dũng khí đối mặt với cơn thịnh nộ của Kỷ Nam Phương, nếu như cô có gan, có dũng khí khiêu khích nhà họ Kỷ lẫn nhà họ Diệp, thì cô cứ việc sinh đứa trẻ này đi!”

Nói rồi cô phẩy tay áo bỏ đi.

Ra khỏi quán cà phê liền gọi điện thoại cho Kỷ Nam Phương: “Anh bị làm sao thế? Loại phụ nữ không biết tiến thoái ấy anh còn đi trêu đùa, anh không tìm được ai biết điều hơn chắc?”

Anh nhất thời còn chưa kịp phản ứng: “Phụ nữ nào nhỉ?”

“Cái người họ Chu ấy.”

Anh rất bất ngờ: “Cô ta đi tìm em à? Em đừng cáu, em đang ở đâu thế? Anh qua bây giờ, em đừng để ý đến cô ta.”

“Anh không cần qua đây, em đã gọi tài xế đến đón rồi. Kỷ Nam Phương, lần đầu tiên nên em tha cho anh, nếu như lần sau còn để em gặp phải loại phiền hà này, đừng trách em không khách khí!”

Tối ngày hôm đó anh về nhà từ rất sớm, trái lại chẳng có chút hổ thẹn nào, chỉ bộc trực nói với cô: “Anh bị cô ta bẫy rồi, xin lỗi em, Thủ Thủ, anh đảm bảo không có lần sau. Chuyện lần này anh sẽ giải quyết ổn thỏa, em yên tâm.”

Cô chỉ cảm giác buồn nôn, kiểu cảm giác lợm mửa trào lên trong lòng, riêng chỉ có chán ghét: “Anh đừng có để lại tai họa gì cả.”

Anh chỉ cười.

Lẽ dĩ nhiên là không có hậu họa, cô cũng không nghe thêm bất cứ chuyện gì về cô tiểu thư họ Chu kia nữa, Kỷ Nam Phương lúc tức lên rất đáng sợ, cô từng chứng kiến bản lĩnh của anh rồi, đương nhiên là đối với người khác. Anh nói được làm được. Từ lúc đó về sau không còn xảy ra những chuyện bất ngờ tương tự đến quấy rầy cô nữa. Anh theo lệ cũ ‘đi qua cả bụi hoa trăm đóa, một mảnh lá cũng chẳng dính thân’, 2 người cứ kiểu không ấm không nóng diễn kịch tiếp võ kịch trước mặt những người xung quanh, dường như có thể diễn đến cả một đời.

Chương 9-P3

Cả 2 cứ xem như nếu có cãi nhau, kì thực họ đến tận bây giờ đến cơ hội để gây nhau cũng trở nên ít ỏi, 10 ngày nửa tháng không gặp nổi mặt. Kỷ Nam Phương lại không thích phản ứng lại cô, có muốn cãi cũng không cãi nổi.

Chiến tranh lạnh cũng giống vậy, cũng xem như là hiếm khi.

Anh bực đến nỗi bỏ nhà đi luôn, vất lại mình cô ở nhà bên đó, may mà dì giúp việc nói cho cô biết tài xế của mẹ chồng đang có ở đây, cô đành nhờ bác tài xế đưa mình về chung cư.

Phòng khu chung cư này là cô tự mình mua sau khi mới kết hôn. Vốn cô thích ở ký túc, nhưng cưới chồng rồi về ký túc nhiều không tiện, lầu trên lầu dưới đều là đồng nghiệp, ra vào đều thấy rõ mồn một. Thế nên cô chạy đi tìm Lôi Vũ Tranh: “Anh Hai, bạn học chỗ em muốn mua nhà, có thể giúp em tìm căn nào đó tốt tốt một tí được không ạ?”

Lôi nhị công tử gọi trợ lý đến dặn dò mấy câu, kết quả người trợ lý nhanh nhạy khôn khéo ấy lập tức chọn giúp cô một căn phòng chung cư kiểu khách sạn ở khu bất động sản đắt khách nhất giữa trung tâm thành phố. Vị trí, hướng nhà, tầng lầu, diện tích, kiểu phòng, thiết kế, cô hài lòng về tất cả, dự tính giá cả cũng không bèo đâu, mà may cô vừa mới kết hôn, các anh trai đều mừng một món tiền lớn, tiền không thành vấn đề, cô liền hỏi: “Giá tổng cộng thế nào ạ?”

Lôi nhị công tử dở khóc dở cười: “Em gái ơi, em tha cho anh đi, chỉ cần em vừa mắt là được rồi, anh mà cầm tiền của em, ngoảnh lại còn mặt mũi nào nhìn người khác nữa không?”

“Thế không được đâu,” Cô nói, “Là bạn em mua cơ mà, không phải em, anh muốn nể mặt em, vậy giảm giá chút là được.”

Tác động nói đến hết lời, cô mua luôn căn hộ chung cư ấy với giá được giảm tới 70%, thỏ khôn phải đào ba hang, coi như đã bố trí xong 1 hang.

Về đến nơi mới phát hiện ra điện thoại đã chuyển sang chế độ rung báo có 5 cuộc gọi nhỡ, toàn bộ là số của Kỷ Nam Phương, thành ra làm cô giật nảy mình, cứ nghĩ là xảy ra chuyện gì rồi, vội vã gọi lại. Kết quả chờ máy rất lâu không có người nghe, đến lúc có người nghe, lại là giọng phụ nữ, vừa nghe thấy tiếng cô đã không chút khách sáo hỏi: “Cô là ai thế?”

Thủ Thủ cảm thấy hơi tức cười: “Nếu không phiền, làm ơn giúp tôi gọi Kỷ Nam Phương.”

Đối phương vẫn hùng hổ dọa người: “Cô rốt cuộc là ai?”

Không ngờ nổi khả năng thương thức của Kỷ Nam Phương dạo này càng ngày càng tệ, Thủ Thủ quyết định phải hù dọa cô nàng này thử xem, trịnh trọng nghiêm trang nói với cô nàng: “Tôi là bác sĩ chăm sóc sức khỏe cho Kỷ Nam Phương, phiền cô nói với anh ấy, kết quả xét nghiệm có rồi, mời anh ấy lập tức điện lại cho tôi.”

“Kết quả xét nghiệm cái gì?”

“Tôi không tiện tiết lộ.” Cô rất nghiêm túc nói, “Anh ấy làm ơn gọi lại cho tôi gấp.”

Nói rồi liền lập tức cúp máy, cả người đổ nhào xuống giường cười sặc sụa, cười chưa bao lâu, Kỷ Nam Phương quả nhiên có gọi lại, vậy mà cũng không nổi giận, hình như trong giọng nói còn lộ ý tươi cười: “Em nhàn rồi nhỉ?”

“Kỷ Nam Phương, là anh chọc em trước.”

Cô còn chưa quên 2 người họ đang cãi nhau, thế mà anh lại gọi điện thoại cho cô những 5 cuộc liền.

“Anh đâu có gọi cho em nhỉ.” Giọng anh trở nên lạnh nhạt, “Chắc anh quên khóa màn hình nên ấn phải nút gọi lại rồi.”

“Thế thôi vậy.” Cô vừa định ngắt máy, anh lại nói: “Đợi một chút, quên không nói với em, chị vừa đẻ mổ xong, sinh con gái.”

“Á! Tốt quá rồi, chị sao rồi anh? Đứa bé nhất định rất đáng yêu.” Cô rất thích trẻ con, tròn vo bụ bẫm, ôi tuyệt vời lắm. Xưa nay trong nhà luôn tính cô là bé nhất, khó khăn lắm mới có vài người anh họ kết hôn rồi có con, mà lại ở cả nước ngoài, cô không có cơ hội chơi với trẻ con, giống như Diệp Thận Dung ấy, từ bé đã biến cô thành đồ chơi.

Anh nói: “Mẹ tròn con vuông, nhưng có lẽ mẹ sẽ ở lại bên đó thêm một thời gian nữa.”

Tức là bọn họ trong thời gian ngắn không phải đúng lịch về nhà đối phó, nghĩ đến thôi đã mừng rồi.

“Lúc nào rồi chúng mình đi thăm chị và cháu nhé.”

Anh dường như lại có chút không vui, chỉ qua loa với cô một câu: “Đến lúc đó rồi nói.” Đã dập máy.

Bỏ đi, bỏ đi, bọn họ còn đang cãi nhau cơ mà.

Cuối năm rồi, các tiết mục tổng hợp mang tính chất tổng kết càng nhiều hơn, trợ lý đi chạy đề tài rồi, cô đành tự mình xuống lầu lấy vài bộ tài liệu. Lấy xong thì lúc ra ngoài đợi thang máy, đợi hồi lâu, vô công rồi nghề, cô cúi đầu mãi mê ngắm nhìn hoa văn trên nền gạch.

Thang máy “ding” một tiếng vang lên.

Đôi bên cánh cửa chậm chậm mở ra.

Dịch Trường Ninh mãi mãi cũng không quên được màn này, cửa thang máy chậm chậm mở ra, tầm nhìn ngày càng khoáng đạt, mà cô từ từ ngẩng đầu lên, tựa như một cảnh phim quay chậm, cứ chậm chậm, cứ ung dung, kí ức bí mật cất giấu quý giá nhất của anh, như thể bị đôi bàn tay số mệnh bóc lên, lần nữa xuất hiện trước mặt như thế đấy, cô mặc chiếc áo len ngắn tay màu trắng, quần dài vải cashmere màu đen, đôi giày bệt thêu hoa, lộ ra dáng vẻ nhu mì, tóc đã cắt ngắn, giống như bộ dạng vẫn còn là học sinh. Thực ra khí chất không giống, phong cách quần áo cũng có thay đổi, trước kia cô không mặc kiểu trang phục này, bây giờ lại rất có nét xinh tươi dễ thương. Tựa như một bông sen, trước kia chỉ là một búp non e ấp, đến ngày hôm nay đã bung rộ.

Có mùi hương dịu nhẹ lững lờ, anh thần sắc ngẩn ngơ, cũng chỉ là 3 năm, búp sen ấy vậy mà bứt nở khoan thai, hóa ra tránh không được, quên không xong, hóa ra vẫn luôn ở đó.

Cô đứng im lìm, ánh đèn hành lang sáng ngời, chung quanh thân thể ấy phảng phất bị chụp lên một quãng sáng, anh nhìn không rõ khuôn mặt cô, mà cả người cô hiện ra cũng không chân thực.

“Tiểu Diệp, em lên hay xuống?”

Đồng nghiệp đang đứng trong thang máy hỏi cô, cô cuối cùng đáp: “Em lên.”

Đồng nghiệp ấn giữ cửa chỉ lo thúc giục: “Vội nhanh nào.”

Cô tiến vào thang máy, đồng nghiệp giúp cô giới thiệu: “Vị này là Dịch Trường Ninh tiên sinh, nhân vật phỏng vấn trong tiết mục kỳ này của phòng chị.”

Cô gật đầu về phía anh, rất lịch sự nói: “Chào anh.”

Cô xưa nay chưa từng nghĩ đến tình huống gặp lại, dường như con người này sớm đã tan biến trên cõi đời này. Đến Giang Tây nhắc cho cô, cô đều cảm thấy chẳng có gì cả, bởi lẽ đã đau đến cực điểm rồi, duy có chọn lựa quên đi thôi. Chính như thời khắc mà cơ thể chạm đến đau đớn cực đại, lập tức sẽ ngắt lịm đi trong vô thức, bởi lẽ không thể tải nổi kích động, thế nên nơ-ron thần kinh chọn lựa tạm thời đình công, cơ chế bản năng bảo vệ của não là như thế đấy.

Mặt cô hướng ra phía cửa thang máy, Dịch Trường Ninh đứng ngay sau, chỉ có thể nhìn thấy sau gáy trắng nõn, mái tóc rối bồng lên như cuộn len, dường như chỉ cần thổi nhẹ, mái tóc ấy sẽ rướm vào lục phủ ngũ tạng, khó mà gỡ ra được.

Nhưng giây phút ấy anh lại có cảm giác ngọt ngào, vừa may thang máy dừng lại, cô bước ra, lịch sự quay người nói: “Tạm biệt.”

Không rõ là nói với đồng nghiệp, hay là nói với anh đây.

Thủ Thủ dường như thất thần bước vào phòng làm việc, bên cạnh máy tính đặt chậu cây nho nhỏ, là chậu Trích Thủy Quan Âm của Giang Tây tặng. Lá vào mùa đông hình như có chút khô héo, cô cầm bình xịt, tỉ mỉ phun dòng dinh dưỡng lên từng chiếc lá.

Sau đó ngồi xuống, pha một tách trà hạnh nhân. Dì Tổng ở nhà đã chuẩn bị sẵn giúp cô rồi, chỉ pha một lát là có thể dùng. Một thìa đường, hai thìa đường, cô rất thích ăn ngọt, may mà từ nhỏ đã được bà ngoại thường xuyên dẫn đi khám nha khoa, lúc ra nước ngoài Diệp Thận Dung quản cô càng chặt chẽ hơn. Lúc mọc răng khôn, cô đau đến chết đi sống lại, lần đầu tiên hiểu ra thế nào gọi là đau không muốn sống nữa, rưng rưng nước mắt đi nhổ răng, ăn tổng cộng 3 ngày cháo, nhưng 3 ngày xong tức khắc khỏe mạnh hoạt bát, cuộc đời lại như mới.

Trên đời này bệnh nào là bệnh chẳng khỏi.

Cô uống xong tách trà, lại trao đổi ý kiến với biên kịch, rồi lại xem phim, chọn tư liệu, dường như công việc của cả 1 tuần đều đã làm xong.

Lúc ra khỏi tòa nhà mới phát hiện thì ra trời đã sắp tối.

Đèn đường đã sáng, vô số ngọn bóng đèn chiếu rọi trên tòa nhà, vẽ lên đường nét kiến trúc cao lớn, mà nơi không xa kia là trục đường chính, tiếng xe cộ rít gào, láng máng nghe như tiếng sấm.

Cô đi ra đến cổng lớn phía Tây mới sực nhớ, mình quên gọi điện thoại cho tài xế đến đón, vừa mới lấy điện thoại ra, lại thấy phía bên kia con đường có đỗ một chiếc xe quen thuộc hết mức.

Chiếc Dodge màu đen, dòng xe của Mỹ anh vẫn quen lái.

Thủ Thủ không đứng lại, đi tiếp lên phía trước. Gió đông buổi tối buốt lạnh, cô thở ra từng cụm lớn không khí màu trắng, xe anh ấy theo sau cô không nhanh cũng không chậm. Thủ Thủ cả người toát mồ hôi lạnh, muốn gọi cho Kỷ Nam Phương, di động của anh lại khóa máy.

Trong điện thoại giọng nữ cứ lặp đi lặp lại: “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau.”

Phần tiếng trung nói xong, thêm một lần tiếng anh, tiếng anh nói xong, lặp lại một lần tiếng trung....Thủ Thủ cảm thấy chân tay bủn rủn, bước chân không nổi nữa, mà tay cũng nhũn ra, cuối cùng cô ngắt điện thoại, quay mình lại.

Anh đã bước xuống xe, đứng cạnh ô tô.

Ánh đèn đường màu cam, rải xuống tơ mịn tựa như kim sa, mà anh khoác áo măng-tô màu xám, cà-vạt màu bạc, cả người phảng phất như một thân cây, rần rởi đứng phía bên ấy.

Thủ Thủ cảm giác nụ cười trên mặt cứng nhắc, nhưng vẫn mỉm cười: “Chào anh.”

Họ gặp nhau, và cô lần thứ hai nói “Chào anh”, không kiểu cách trầm tĩnh như lúc trong thang máy.

Hoặc có lẽ bởi vì trời lạnh, tiếng cô nghe thành khô khốc, giống như dây đàn violon đột nhiên lạc điệu

Anh không biết nên nói gì mới được, bởi lẽ tất thấy đã không biết nên bắt đầu từ đâu, gió đông lạnh buốt của thành phố này sộc vào mũi anh: “Thủ Thủ, để anh tiễn em về.”

Thủ Thủ lại dường như hạ quyết tâm một cái gì đó: “Hay chúng ta đi uống cốc cà phê vậy.”

Trong quán cà phê rất yên tĩnh, đèn sáng ngời mà ấm áp, thích hợp để nói chuyện. Uống xong một cốc Latte, anh vẫn chưa nói gì, Thủ Thủ ngược lại nói rất nhiều: “Mấy năm nay em sống rất tốt, tốt nghiệp xong thì kết hôn, công việc cũng thuận lợi vô cùng. Mẹ em vốn vẫn muốn để em học lên cao, nhưng em không muốn học nữa. Bố em còn đùa, xuất giá tông phụ, Nam Phương đã đồng ý con không cần học thêm nữa, con cứ thế mà làm. Nam Phương là chồng em, anh ấy bên quản lý đầu tư, làm giám đốc một công ty có vốn nước ngoài. Bố anh ấy là bạn chiến đấu cũ của bố em, vốn hai nhà chúng em quan hệ cũng tốt, lúc nhỏ còn từng sống cùng một khu, thường hay chơi thành một nhóm với nhau.....” Cô cười cười, “Kì thực em cũng không nghĩ mình sẽ kết hôn sớm thế, Giang Tây cô ấy hay bảo em chẳng có tiền đồ gì, chỉ giỏi chơi. Giang Tây học vị cũng như em, mà cô ấy bây giờ vẻ vang hơn cả em, nhưng cô ấy luôn cố gắng, lại còn giỏi giang. Lần này anh về mấy ngày, hay em gọi cả Giang Tây, chúng ta đi ăn một bữa nhé, vốn anh toàn mời bọn em ăn cơm, lần này em và Giang Tây mời anh. Đúng rồi, Giang Tây có bạn trai rồi, tên là Mạnh Hòa Bình....”

“Thủ Thủ.” Anh cuối cùng ngắt lời cô, giọng vô cùng dịu dàng hỏi: “Em ăn cơm tối chưa?”

Bữa tối à?

Cô hơi thất thần, hình như là chưa, nhưng sao anh đột nhiên hỏi câu này? Cô lập tức nói: “Em đều về nhà mới ăn, suýt quên mất, em chưa gọi điện cho tài xế, ở nhà chắc lo lắm.”

Cô gọi điện về nhà, gọi bác lái xe đến đón mình. Rồi buông điện thoại xuống, nhìn đồng hồ: “Bác ấy chắc tầm 30 phút nữa mới đến được, chúng ta vẫn còn nữa tiếng.”

Nói dứt lời, cô mới tỉnh ra mình vừa nói cái gì thế, vội vã cười cười, may mà anh cúi đầu uống cà phê, dường như làm lơ.

Cô lại tiếp tục liên thoảng kể một vài chuyện nữa, không ngoài mấy câu chuyện hài trong lúc làm việc, mấy chuyện vui vui với bạn bè. Anh vẫn im lặng, cô cảm thấy hơi bất an, cũng may một chốc một lát lái xe gọi điện cho cô bảo đã đến nơi.

“Cháu ra luôn đây.” Cô cúp điện thoại rồi cầm túi, có chút áy náy nói với anh: “Em phải về rồi.”

Anh ấn chuông gọi waiter tính tiền, vừa rút ví ra, đương lúc chuẩn bị mở, đột nhiên dừng lại, cảm thấy không phải, mỉm cười với cô: “Xin lỗi, em có tiền lẻ không? Anh chợt nhớ ra, thẻ của anh có vấn đề, không thanh toán được.”

“Không sao, em có mà.”

Ra khỏi quán cà phê, anh lái xe đi trước. Cô đi lên phía trên tìm xe nhà, nghênh đón cô là gió đông thốc lạnh đến nghẹn thở, cô ấn chặt lồng ngực, vẫn bước đi trong mù mịt, bởi lẽ tìm không ra phương hướng. Con đường quen thuộc nhất dường như trong phút chốc trở nên hoàn toàn xa lạ, lác đác vài người đi bộ hốt ha hốt hải. Cô đi rồi đi, dừng lại, ngơ ngàng ngoảnh nhìn 4 phía, chung quanh đều là những tòa nhà đen

kín kịt, ánh đèn chẳng chịt đan xen, đột nhiên rớt xuống một khoảng không mê man hỗn loạn, cô phân biệt không ra, xe rõ ràng nên đỗ đợi cô ở một đoạn đường nào đó không hề xa.

Cô dừng trên vỉa hè gọi điện cho tài xế: “Bác Châu, bác ở đâu vậy?”

Tài xế rất ngạc nhiên: “Thủ Thủ, không phải cháu bảo bác đợi bên đường sau? Bác đang ở bên này đường.”

“Cháu không tìm thấy” cô chỉ cảm giác đến giọng mình còn đang run lên, “Bác ын còi xem.”

Đoạn đường này chắc chắn cấm còi xe, nhưng cô không cần biết. Tiếng còi xe vang cách đây không xa lắm, cô quay đầu kiểm tìm, quả nhiên là xe của nhà. Hóa ra chưa quá 30 mấy mét, gần ngay trong gang tấc.

Tất thấy thân quen đều quay trở lại, tất thấy tất thấy đều quay trở lại, những toà nhà, những ánh đèn, cả phương hướng.....toàn thể thế giới mà cô quen biết đều xuất hiện trước mặt cô lại từ đầu.

Tài xế đã xuống xe chạy lại phía cô: “Thủ Thủ, cháu làm sao thế?”

Toàn thân cô run rẩy, vừa bước lên xe lại nói không ra lời, bác tài xế nôn nóng: “Thủ Thủ! Cháu không sao đấy chứ? Hay bác gọi điện về nhà nhé? Thủ Thủ, cháu sao rồi? Bác gọi điện cho thư ký Châu nhé? Cháu sao thế này?”

“Cháu muốn về nhà.”

Bác tài xế cũng không dám hỏi gì hơn, đỡ lấy túi xách của cô, cô chỉ cảm giác kiệt sức, lên xe xong mới biết thì ra mình đang nghẹn ngào, vùi khuôn mặt trong lòng bàn tay, cô tưởng rằng 3 năm qua đi, tất thấy đều thay đổi, cô tưởng rằng bản thân mình đã trưởng thành, cô tưởng rằng bản thân mình đã có thể không chế tất thấy.

Mà lại hóa ra, tất thấy đều là uống phí.

Tài xế nhìn cô qua kính chiếu hậu.

“Cháu....cãi nhau với KỷNamPhương....” Cô nghẹn lời, “Bác đừng nói lại với bố mẹ cháu.”

“Được rồi.”

Tài xế chuyên chú lái xe, cũng không để ý cô nữa. Cô cảm thấy mệt, bụng cũng đau, hình như là bị cảm, toàn thân nhũn nhừ. Đã sắp về đến nhà rồi, ở ngã rẽ đoạn dừng đèn đỏ cuối cùng, xe dừng lại một lúc, cô lại nói: “Quay đầu đi bác, có lẽ về phía Tây đi.”

Căn nhà của cô với Kỷ Nam Phương mua lúc cưới nằm ở phía Tây nhà họ Diệp lẫn nhà họ Kỷ, thế nên luôn dùng câu phía Tây để thay thế. Tài xế liền quay đầu, lại vòng về.

Nhà rất to, Kỷ Nam Phương ít khi quay về, thế nên thực ra vô cùng quạnh quẽ. Dì giúp việc ở nhà vẫn chưa ngủ, thấy cô về có chút bất ngờ, vội vàng ra đón: “Thủ Thủ, cháu ăn cơm chưa?”

“Cháu ăn rồi.” Cô đến lời cũng ngại phải nói, liêu xiêu đi lên lầu 2.

Dì bảo: “Vậy dì đặt nước cho cháu tắm nhé, nhìn cháu hình như có vẻ mệt mỏi, ngâm mình nước nóng là hết ngay.”

Cô thực sự rất mệt, tắm rửa xong, càng cảm giác rã rời, lăn ra trên giường liền ngủ luôn.

Ngủ một giấc rất dài rất dài, ngủ sâu đến không mơ mộng gì. Có người ôm lấy cô, cô mới bừng tỉnh, thì ra trời đã sáng. Rèm cửa được kéo mở một nửa, có nắng rọi vào. Cô cảm thấy đầu đau buốt, toàn thân bải hoải, đến tiếng cũng khản đặc: “Sao vậy?”

Kỷ Nam Phương đang trầy trật giúp cô mặc áo khoác: “Em ốm rồi, chúng mình đi bệnh viện.”

“Em ngủ một chốc là đỡ thôi.”

“Đã 2 giờ chiều rồi, em còn muốn ngủ đến lúc nào mới đi? Hôm nay dì không gọi điện cho anh, nói em bị ốm, có phải em còn định bệnh chết ở nhà không? Em đã 20 mấy rồi, không phải đứa trẻ 2, 3 tuổi nữa, đến mình bị bệnh cũng không biết à? Sao em luôn ầu trĩ kiểu này thế nhỉ?”

Cô chẳng còn sức lực đi gây nhau với anh: “Em ấu trĩ thế đấy thì làm sao nào? Em tình nguyện bệnh chết cũng chẳng liên quan gì đến anh!”

Anh ném chiếc áo khoác lên giường, bực tức bỏ đi.

Cô mơ mơ hồ hồ thiếp ngủ thêm một lúc, dì giúp việc đột nhiên lại gọi cô dậy, nói bác sĩ Chương đến rồi, Thử Thử ngược lại có chút ngưng ngừng, liền vội nói: “Mời bác Chương ra phòng khách một lát, cháu dậy ngay đây.”

“Không sao, cháu đang ốm cứ nằm đi.” Bác sĩ Chương chưa thấy người đã nghe thấy tiếng, cười ha hả dẫn theo y tá bước vào, “Cháu từ bé một khi bị bệnh đều thế này, chẳng lẽ trước mặt bác Chương mà cũng xấu hổ à?”

Y tá đo nhiệt độ cho cô, quả nhiên đang sốt cao. Bác sĩ Chương nói: “Chắc chỉ là cảm sốt thôi, cháu từ bé đã thế, lúc cảm sốt đầu tiên là viêm họng, rồi phát nóng, sau cùng ho khan. Họng đau thì phải uống thuốc chứ, sao lại để phát sốt thế này?”

Cô hơi ngại ngùng: “Hai ngày nay chạy chương trình, cổ họng hơi khô, cháu tưởng chỉ một bình thường thôi.”

“Thanh niên trẻ tuổi công việc bận bịu, cũng nên chú ý thân thể.”

Bác sĩ Chương để y tá lấy từ hộp thuốc ra rẽ bản lam và ngân kiều, rồi nói: “Tắm với nước nóng nhé, trước khi tắm nhớ uống vitaminC. Nếu vẫn không giảm sốt, thì uống thêm ít nước đường.” cười rồi nói tiếp: “3 bước như cũ, đừng nhìn mấy thuốc này tiêm nọ ở bên ngoài, cũng không hữu hiệu bằng 3 bước cũ rích này của bác đâu.”

(*chú: rẽ bản lam và ngân kiều là tên 2 vị thuốc đông y)

Cô xin nghỉ phép 2 ngày ở nhà nghỉ ngơi, kì thực Thịnh Chỉ nói rất đúng, cảm cúm cũng chẳng cần phải thuốc men gì cả, chỉ là đến một lúc nào đó tự nhiên mà khỏi thế thôi. Dì giúp việc mỗi ngày đều hầm canh gà cho cô, mỗi ngày ăn canh đến nỗi cả người đổ đầy mồ hôi, rất nhanh đã thấy đỡ hơn.

Đi làm trở lại, cô sang một kênh khác, nhờ đồng nghiệp tìm ít tài liệu, vô tình lúc ở phòng biên kịch của bọn họ xem được nội dung phỏng vấn ngày hôm đó. Tin tức nhân vật Tài Chính, ngồi đối diện với ghế của MC, bóng hình người ngồi đó rất thân quen.

Khí chất xuất chúng tao nhã, bao nhiêu năm rồi mà người vẫn giống như năm nào. Chính lúc nói đến đoạn: “Không, tôi không cho như vậy. Thành công đối với tôi mà nói, vẫn luôn là sự cảm dỗ lớn nhất.”

Người đàn ông này lúc nói “không” rất anh tuấn, dường như một nhát đao, trở hết tài nghệ, lạnh không thể tưởng.

Đâm sâu vào tim bạn, một hồi lâu mới có cảm giác đau.

Đồng nghiệp thấy cô nhìn màn hình, liền cười đùa với cô: “Đẹp trai nhỉ? Giám đốc điều hành của EZ, tài mạo song toàn, lại hài hước hóm hỉnh, cực phẩm hiếm thấy đây mà.”

“Anh ấy có vợ rồi.” Thử Thử cũng cười, “Chẳng lẽ cậu muốn làm Wendi thứ 2 à?”

Đồng nghiệp rất bất ngờ: “Hả? Anh này kết hôn rồi à? Sao cậu biết?”

“Bởi vì tớ nhầm chán, thường xuyên xem báo chí này nọ.”

Đồng nghiệp quả nhiên bật cười ha ha. Thử Thử cảm thấy mừng vui thanh thản, cô đã có thể điềm nhiên như không lấy anh ra nói đùa, thật sự đã khỏi bệnh rồi, tốt biết bao

10. Chương 10

Buổi trưa xuống tầng dưới ăn cơm, ở lầu chính lại tình cờ gặp Quan Hạ, thật hiếm khi 2 người đụng mặt nhau ở cùng một chỗ, thế là cả hai cùng đi căng tin ăn thịt viên Tứ Hỷ, uống canh miễn phí. Mặc dù cơm canh không ngon, nhưng hai người đều cảm thấy như được trở về thời đại học, rất có cảm giác tưởng nhớ.

Quan Hạ nói: “Tưởng nhớ cái gì đấy? Cậu xưa nay vốn chưa từng ăn ở căng tin trường cơ mà, đại tiểu thư cổ hủ ạ.”

“Cậu mới vốn ngày nào cũng ăn đồ xào, nữ thanh niên văn nghệ cổ hủ ạ!”

Quan Hạ cười hề hề, nhớ ra hỏi cô: “Này, cần vé đêm liên hoan không?”

Cô từ trước đến nay không có hứng thú gì với thể loại tiết mục này, cần vé cũng toàn tặng người khác. Nghĩ trong nhà có con gái dì Tống thích xem ca nhạc, bèn nói: “Thế thì đưa tớ 2 vé đi.”

Quan Hạ buổi chiều lấy 2 vé đưa cô, vé làm rất đẹp, tên tiết mục có in nổi, giống như một tấm bưu thiếp lưu niệm. Thủ Thủ nói: “Lại đổi nhà tài trợ à? In ấn khá tinh xảo nhé.”

Quan Hạ phớt lờ: “Nhà tài trợ như tre già măng mọc, sóng sau xô sóng trước, không giết, không thịt đi thì phí lắm.”

Giọng điệu giống hệt với Tôn Nhị nương, Thủ Thủ bị cô nàng chọc cho tức cười. Thuận tay lật qua lật lại tờ tiết mục chương trình, không ngờ có một cái tên lóe lên trong mắt, cô còn tưởng nhìn lầm rồi, kĩ càng nhìn thêm lần nữa, vẫn là 3 chữ “Tang Uyển Uyển”, phía trước còn 1 hàng chữ: độc tấu violon.

(*chú: Tôn Nhị nương)

Dòng chữ viết hoa tao nhã, tinh tế in trên tờ tiết mục, sờ sờ ngay trước mắt như một lẽ đương nhiên.

Ngón tay cầm vé bắt đầu run lên, tim cũng rầy lên cơn rung mình, dường như mặt băng trôi giạt bấy lâu nay đột ngột rạn vỡ, lộ ra bên trong ngàn khe vạn rãnh, sâu đến hun hút khó lường. Giống như quay trở về thời còn rất nhỏ, rất rất nhỏ, cô ở bãi biển nhặt vỏ sò, rất nhiều vỏ sò xinh đẹp, cô xách theo chiếc xô nhỏ, tha hồ nhặt, vui sướng khôn cùng. Rồi bỗng nhiên quay đầu lại nhìn, sóng cuộn cuộn hung hăng lao đến với cô, như một bức tường, nước rét cóng hướng vào cô ập xuống, cô sợ đơ cứng cả người. Nước buốt lạnh ùn ùn kéo đến nhấn chìm cô, nước ngập đến tận đỉnh đầu, nước sộc cả vào trong cổ họng, không bật ra nổi một âm thanh nào, cũng không tài nào giẫy giụa cự quây, cả biển đen kìn kịt tựa như đang úp ngược xuống, có vô số đôi bàn tay nắm lấy chân cô, chìm cô sâu xuống tận đáy vực thẳm.

Cô ớn lạnh rung mình, cô không muốn mình lại sa vào kiểu tuyệt vọng đó nữa.

Cô gấp bằng tiết mục lại, hỏi Quan Hạ: “Đạo diễn buổi liên hoan ca nhạc lần này của các cậu là ai thế?”

“Trên vé có in đầy thôi”

Thủ Thủ nhìn lại một lần nữa, tìm được tên tổng đạo diễn: “Ồ? Lại còn in to, ở chính giữa cơ à.”

“Đùa à, nhạc kịch opera, đến ai ai đấy còn đến nữa là, ai dám không xem trọng chứ?” Quan Hạ cả mặt kì quái, “Cậu hỏi làm gì đấy?”

“Không làm gì cả, chỉ hỏi thôi.”

Quan Hạ rất bận, chẳng nói được mấy lại phải đi: “Tớ đi trước đây, rảnh rồi tụi mình đi uống trà sau nhé.”

Cô ấy vừa đi, Thủ Thủ lật cặp danh thiếp ra, khó lắm mới tìm được danh thiếp của Trần Trác Nhĩ, nghĩ ngợi một hồi, vẫn quyết định gọi cho anh ta. Trần Trác Nhĩ nhận được điện thoại của cô chùng như có hơi chút vừa mừng vừa lo: “Thủ Thủ à? Hôm nay cơn gió nào lại đụng chạm đến em rồi?”

Thủ Thủ hỏi: “Tối anh có rỗi không? Em mời anh ăn cơm.”

Trần Trác Nhĩ nói: “Đừng thế mà Thủ Thủ, có gì em cứ nói luôn đi, em đừng mời anh ăn cơm mà, bằng không anh cứ cảm thấy...” ngừng một lúc lại nói: “Ôi trời... hôm qua đúng là anh có ở cùng với Nam Phương, nhưng buổi tối bọn em chỉ đánh bài thôi, đánh đến cả đêm, những chuyện xấu xa khác không hề làm, thật đấy. Nếu em chưa tin em hỏi anh em đi, anh em cũng có mặt.”

“Không liên quan đến Kỷ Nam Phương đâu.” Thủ Thủ nói, “Là em có chút việc riêng muốn nhờ anh giúp.”

“Hả!?” Trần Trác Nhĩ vừa mừng vừa lo hơn gấp bội, “Vậy để anh mời em đi, có việc gì em cứ nói, chỉ cần anh làm được, nhất định sẽ giúp em làm.”

“Nói qua điện thoại không tiện.” Thủ Thủ bảo, “Tối nay gặp rồi bàn nhé.”

Buổi tối rất cuộc vẫn là Trần Trác Nhĩ mời cô bữa cơm, nghe cô trình bày xong mọi việc, cũng không hề hỏi lý do, lập tức mạnh miệng đồng ý: “Có việc cón con này, dễ thôi mà.”

“Nhưng mà bảng tiết mục đã in rồi.”

“Ôi dào, in rồi thì in lại, có gì đâu.”

Thủ Thủ nói: “Vậy anh giúp em luôn nhé, ngộ nhờ đến mai anh lại quên, em quyết không tha anh đâu.”

Trần Trác Nhĩ cứ cười: “Em gái à, anh đây còn chưa mắc chứng đãng trí của người già đâu, em khó khăn mở miệng nhờ anh, anh có 1 vạn cái gan, cũng không dám quên đâu.”

Thủ Thủ bị anh ta pha trò: “Được rồi, được rồi, lần này xem như em nợ anh một ân huệ rồi.”

“Có gì đâu, anh nợ Nam Phương còn nhiều hơn ấy chứ, có muốn tính cũng không tính nổi ấy.”

Anh ta mặc dù mồm mép lém lỉnh, nhưng đối với việc cô đã nhấn nhủ quả nhiên không dám qua loa đại khái, luôn tối hôm đó gọi điện cho cô bảo: “Xong rồi, vốn dĩ bên tổ chức còn hơi này nợ một chút, nói đến nước này rồi còn sửa lại tiết mục, như thế là làm khó bọn họ. Nhưng mà, anh gọi cho bên đơn vị chủ quản gọi điện thoại lại cho họ, thế nên không phải phí lời. Ngày mai tổng duyệt lần cuối, cô bé kia sẽ không tham gia tiết mục nữa.”

Thủ Thủ cảm giác chuyện này giải quyết đến là ổn thỏa, thế nên 2 ngày sau tâm trạng vẫn còn rất thoải mái, toàn bộ tình trạng công việc cũng tốt. Ai ngờ ngày hôm đó vừa từ phòng thu ra, mở di động lên đã nhận được một cuộc điện thoại.

Cô nhìn số gọi đến, biết rõ không nhận cũng không xong, chung quy là vẫn cứ phải nhận: “Thư ký Tào, chào anh.”

“Xin chào, Thủ Thủ, bố cô muốn gặp cô, tôi lập tức nói tài xế đến đón cô.”

“Tôi đang làm việc, không đi được.”

“Thủ Thủ, đừng thế, tài xế đến ngay bây giờ.”

Thủ Thủ cúp điện thoại, trái lại âm ỷ nảy sinh một kiểu gằn bướng, lập tức xin phép nghỉ với Chủ nhiệm, đợi tài xế đến liền đi cùng anh ta.

Vốn tưởng sẽ đến văn phòng của Diệp Dụ Hằng, ai dè tài xế đưa cô lên núi.

Diệp Dụ Hằng trong thư phòng, quay lưng lại phía cửa đang tìm sách gì đó trên giá, trên sàn trải thảm rất dày, cô bước chân lại nhẹ nhàng, bước vào phòng không một tiếng động, đang định giờ tay gõ cửa.

“Thủ Thủ” Diệp Dụ Hằng lại biết là cô đến, rút một cuốn sách, xoay mình vẫy cô: “ngồi đi.”

Cô vẫn đứng đó bất động.

Diệp Dụ Hằng nói: “Ông ngoại con là học giả lớn, nhà sưu tầm lớn, bà ngoại con xuất thân danh giá, từ lúc con còn bé ông bà đã đối với con rất nghiêm khắc, bố nhớ lúc con mới 3 tuổi, đã thuộc đến nghìn chữ,

4 tuổi đọc “Luận ngữ”, năm tuổi, bắt đầu đọc “Đại học”, “Trung Dung”. Năm đó bố không nỡ, cảm thấy con vẫn còn bé, nhưng bà ngoại con nói, ngọc không mài không thành đồ quý, chỉ có nghiêm khắc, mới có tương lai. Con từ nhỏ đọc sách không ít hơn bố mấy, con cũng 20 mười mấy rồi, không còn là trẻ con nữa, tất cả những đạo lý con đều hiểu. Thử Thử, hành động cũng cần có chừng mực, bất cứ việc gì vượt quá chừng mực, đều là không tốt.”

(*chú: Luận Ngữ, Đại Học, Trung Dung)

Thử Thử sắc mặt ngược lại vô cùng bình tĩnh: “Bố nói xong chưa ạ?”

“Con có ý gì đây?”

“Bố ạ, bố không cần phải nói khéo như thế, càng không cần chụp mũ gì cho con cả, cũng càng khỏi phải lấy bà ngoại ra dạy dỗ con. Bố dựa vào cái gì mà nhắc đến ông bà ngoại? Bố có xứng đáng với ông bà ở nhà không? Không phải người phụ nữ kia đến khóc lóc kể lể với bố, không phải bà ta đến nói với bố, thế nên bố mới gọi con đến dạy cho một trận chứ. Con không cho rằng con làm sai cái gì cả, con chỉ không muốn đặt người đáng ghét lọt được vào trong tầm mắt của mình thế thôi.”

Thử Thử cười nhạt: “Còn đây là ý gì ư? Bố ạ, trong lòng bố biết rõ nhất.”

“Thử Thử, con làm thế với người khác là không hề công bằng, nhất là đối với Uyển Uyển....”

Thử Thử vẫn lạnh nhạt cười cắt ngang: “Bố ạ, nếu như bố cảm thấy thế này đối với con bé là không công bằng, vậy bố nên dắt nó về nhà đi, công bố với thiên hạ rằng đây là con gái bố. Uyển Uyển....Uyển Uyển à....gọi thân mật thật đấy.....bố ạ, con rất khâm phục bố, bố thậm chí còn dùng thứ tự nhà họ Diệp đặt tên cho nó. Ất hẳn phải suy nghĩ nhiều lắm! Sao bố không dứt khoát đổi tên thành Diệp Thận Uyển đi! Bố lo gì nào? Bố lo danh dự, lo địa vị của mình ư? Năm đó bố có dũng khí làm loại chuyện này, vậy cũng nên có dũng khí đi gánh vác hậu quả chứ ạ!”

“Thử Thử! Con càng nói càng hư không thể tưởng nổi! Cho con ăn học bao nhiêu năm, là để con nói những lời này với bố đấy à?”

Giọng cô bắt đầu run lên: “Mẹ con không dạy con gì cả, mẹ chỉ kể cho con nghe một câu chuyện cổ tích. Một cô gái 17 tuổi, ngàn dặm xa xôi, ngồi tàu 4 ngày 3 đêm, theo đuổi một tình yêu trong cổ thích mà thôi. Bố, bố biết bố tàn nhẫn lắm không, bố đem thứ đẹp đẽ nhất trên thế giới này đập vỡ trước mặt con, con không biết con còn có thể tin tưởng vào cái gì, con không biết con còn có thể tin tưởng vào ai nữa đây.”

Diệp Dụ Hằng trầm lặng một phút chốc mới nói: “Bố có lỗi, con không thể giận cá chém thớt với Uyển Uyển được, con bé vô tội. Em ấy năm nay mới chỉ có 13 tuổi....Ngày hôm qua thông báo hủy tiết mục độc tấu, em ấy buồn lòng đến nỗi không làm gì được, chỉ nhốt mình trong phòng khóc đến cả một ngày...Lần này xem như cho qua đi, bố hy vọng con một vừa hai phải, đừng có lần sau nữa.”

“Lần này con làm thế, lần sau con vẫn sẽ làm thế! Bố có từng nghĩ cho con không? Con cũng là con gái của bố, bố có từng nghĩ cho con không?”

Thủ Thủ chỉ cảm giác không thể nín nhịn được nữa, nước mắt cuộn trào lên, “Con từng khóc bao nhiêu lần rồi bố biết không? Con buồn lòng bao nhiêu lần rồi bố biết không? Người ta ngưỡng mộ con có được một hạnh phúc giống như công chúa, bố biết từ đỉnh cao hạnh phúc ngã lộn cổ xuống có ý vị gì không? So với từ nhỏ không biết gì đến hạnh phúc còn khổ sở hơn gấp bội phần! Bố à, bố thật sự rất tàn nhẫn, bố dùng cách này làm tổn thương mẹ, dùng cách này làm tổn thương con, bố còn yêu cầu con phải độ lượng, con không làm được đâu! Con không làm được đâu bố ạ! Con nói với bố, nếu như giết người không phạm pháp, con nhất định sẽ giết bằng được hai kẻ bọn họ! Bởi vì bọn họ cướp đi mọi thứ thuộc về con, bọn họ cướp đi mọi thứ thuộc về mẹ con! Con vĩnh viễn không tha thứ cho lũ người bọn họ! Con nói rồi đấy, có thể bây giờ con không đụng được vào bọn họ, nhưng bố giữ được mẹ con họ 1 lúc, giữ không được mẹ con họ cả một đời, tương lai thế nào cũng có 1 ngày, con sẽ đem tất cả những khổ sở mà con chịu đựng, tất cả trả lại cho lũ người đó! Con sẽ khiến bọn họ sống khổ hơn con gấp nghìn lần vạn lần! Con sẽ khiến mẹ con bọn họ sống còn không bằng chết!”

“Bốp!”

Diệp Dụ Hằng không thể nhịn được, giáng cho cô một cái bạt tai: “Con điên rồi chắc?”

Tất xong ông mới sững sờ, Thủ Thủ lùi lại phía sau, lưng lay như chực đổ, dường như cũng không tin vào những gì đã xảy ra. Diệp Dụ Hằng hít một hơi, lên tiếng gọi: “Thủ Thủ...”

Thủ Thủ trái lại nghiêng mặt qua, kéo theo cái cười mỉm, cái cười ấy so với khóc còn khiến ông cảm giác hoảng sợ hơn. Cô từng từ từ từng chữ nói: “Bố ạ, bố thật sự cho rằng, 3 năm trước con vì muốn cưới Kỷ Nam Phương mà tự sát sao?”

Sắc mặt Diệp Dụ Hằng khê kinh hãi: “Thủ Thủ!”

Cô quay đầu chạy đi, tài xế đứng dưới lầu đợi, thấy cô ra liền giúp cô mở cửa xe. Thư kí Tào thở hồng hộc đuổi theo xuống dưới: “Thủ Thủ, đừng đi, có gì từ từ nói, đừng nóng nảy trẻ con thế mà.”

“Lái xe đi!”

Thư kí Tào chặn mở cửa xe: “Thủ Thủ, cô bình tĩnh một chút, bố cô đợt này sức khỏe không tốt lắm, cô thông cảm cho ông ấy...”

“Chú lái xe đi chứ!”

“Thủ Thủ...”

Cô cuối cùng lên cơn cuồng loạn: “Các người buông tha cho tôi có được không hả? Tôi không muốn ở lại nơi này nữa! Tôi không muốn gặp ông ấy nữa! Tôi không muốn đối mặt với tất cả những thứ này nữa! Các người để tôi yên ổn một lúc có được không hả? Tôi muốn về nhà! Tôi muốn về nhà tôi... Các người để tôi về nhà được chưa đây....”

Dòng nước mắt nóng hôi hổi chực trào ra, chỉ có mình cô biết, cô không phải muốn về nhà, cô chỉ muốn về lại như trước kia, về lại quãng thời gian không hề hay biết một cái gì như trước kia. Trước kia cô vẫn còn là cô công chúa nhỏ vô tư lự, là hạt minh châu duy nhất của bố mẹ, là mục tiêu cưng chiều của tất cả mọi người. Dù cho người của cả thế giới này đều không được như ý, cô vẫn có thể đạt được hạnh phúc. Bởi vì cô có một mái nhà hạnh phúc, có người mẹ thương yêu cô nhất.... và một người bố....

Thư kí Tào cuối cùng đóng cửa xe lại, dặn dò tài xế: “Tiễn cô ấy về tận nhà.”

Chiếc xe trong dòng nước mắt mờ nhạt cuối cùng cũng nổ máy, nước mắt không ngừng trào lên, đến cô cũng không hiểu, vì sao có thể chảy nhiều nước mắt đến thế. 3 năm tất cả giống như một cơn ác mộng, cái khoảnh khắc cô vô tình biết được tất cả ấy dường như là thời điểm mọi thứ sụp đổ! Tất cả niềm tin cô níu giữ hóa ra đều là giả dối, những thứ cô tưởng rằng mình đang có đều là giả dối! Hạnh phúc là sự giả dối, cổ tích là thứ giả dối, tốt đẹp là điều giả dối, đến yêu thương cũng đều là dối trá! Cái gì cũng không có, chỉ có sự thật trần trụi khiến người ta phải tởm lợm.

Không ai có thể san sẻ cùng cô, loại hoàn cảnh tuyệt vọng ấy. Cô nuốt cả một lọ thuốc an thần, lại bị đi giúp việc đã quen cẩn thận phát hiện ra, mang cô đến ngay bệnh viện rửa ruột. Tỉnh trở lại người đầu tiên cô nhìn thấy là mẹ mình, Thủ Thủ dường như tan nát cõi lòng.

Mẹ mọp trước giường bệnh mà khổ sở: “Thủ Thủ à, đứa trẻ ngốc nghếch này, con mà có mệnh hệ gì thì mẹ sống thế nào đây? Con bảo mẹ phải sống thế nào đây?”

Vì câu nói ấy, cô nằm trên giường bệnh không ngừng rót nước mắt, cứ một mực giàn giụa, cứ giống như nước mắt của cả đời này cả kiếp này đều đã chảy đến khô cạn, cứ giống như đem máu huyết của cả cơ thể hòa cùng nước mắt đều chảy đến khô mòn. Cô không muốn sống nữa, nhưng mẹ chỉ còn có cô mà thôi, cô làm sao có thể bỏ rơi mẹ chứ, cô làm sao có thể chứ....

Mẹ cô không biết gì cả, đến nỗi luôn hỏi cô vì sao lại làm chuyện ngốc nghếch ấy. Sống ở đời người cô lần đầu tiên hiểu rằng, hóa ra người không biết một cái gì, hóa ra người như vậy mới là người hạnh phúc nhất.

Dù cho hạnh phúc kia chỉ là giả tạo, cô cũng muốn giữ lại thật chặt cho mẹ mình.

Thế nên sau cùng bế tắc đến không còn cách nào khác, cô chỉ còn cách thốt ra 3 chữ: “Kỷ Nam Phương.”

Mẹ ôm lấy cô khóc không ngừng, chỉ lặp đi lặp lại bảo: “Đứa trẻ ngốc nghếch này! Mẹ chỉ nói con suy nghĩ thật trọng thôi mà, chứ có nói không đồng ý các con đâu. Con bé ngốc nghếch này....”

Kỷ gia biết chuyện sau đó càng làm chấn động hơn, mẹ Kỷ Nam Phương lập tức vội vã đến bệnh viện, bố Kỷ Nam Phương không cần biết “ba bảy hai mươi mốt” gì nữa, trước tiên đánh Kỷ Nam Phương một trận, sau đó đuổi anh đi cầu hôn.

Bộ dạng của Kỷ Nam Phương khó coi đến cùng cực, một người diện mạo tuấn tú như anh là thế, hôm nay đến râu cũng còn chưa cạo, dưới cằm đã lún phún màu xanh nhàn nhạt, sắc mặt dường như so với người đang nằm trên giường bệnh là Thủ Thủ còn tệ hại hơn: “Sao em lại đại thế này hả? Em muốn làm chuyện đại đột cũng phải bàn bạc với anh một tiếng chứ, anh với em cùng một phe cơ mà”

Thủ Thủ đành phải nói: “Thực ra em chỉ hù mọi người thôi.”

“Vậy muốn hù bọn họ cũng phải để 2 đứa phe mình cùng hù chứ.” Biểu cảm lúc đó của anh chực như suýt bật khóc, “Một mình em sao lại làm chuyện ngu xuẩn thế này?”

Mặc dù phòng bệnh chỉ có 2 người bọn họ, nhưng biểu cảm của anh dường như thật sự đau đớn đến tận cùng, cô rút cuộc bật cười.

“Em lại còn cười à! Em còn cười được nữa cơ à! Sao em lại thiếu lương tâm thế này nhỉ!” Anh nhìn thì hung hãn, nhưng giọng lại mềm đi, “Em cười anh, nhé, anh xin em cười anh đấy, được không, em mà không cười anh, bố anh lột da anh mất.”

Cô xuất viện không lâu sau cả 2 nhà đã bắt đầu chuẩn bị hôn lễ, bạn bè thân thích của 2 nhà quá nhiều, cứ trú ở nước ngoài còn nhiều hơn, rõ ràng cả tháng trời mới quyết định xong danh sách khách mời, cố gắng khiêm nhường hết mức nhưng cũng tránh không khỏi việc long trọng.

Cô dường như cũng không nhìn qua, Thủ Thủ luôn nhớ sáng sớm ngày hôm ấy, nụ cười của mẹ dịu dàng mà mỹ lệ. Mẹ ngồi bên cạnh đưa mắt nhìn mấy người trợ lý vây quanh Thủ Thủ giúp cô thay áo cưới, nhìn nhà tạo mẫu tóc cùng chuyên viên trang điểm bận bịu, mẹ cứ mỉm cười ngắm nhìn...sau cùng đôi môi ẩm mềm của mẹ hiện hậu hôn lên trán cô: “Con gái ngoan, mẹ hy vọng con gái mẹ luôn luôn hạnh phúc.”

Hôn lễ theo nghi thức đông tây kết hợp, mùa xuân ấm áp hoa nở, tiệc cưới buổi tối được tổ chức bên bờ biển. Một sân cỏ hướng ra mặt biển, sau thảm cỏ đều trồng cây bích đào rực rỡ, hoa đào nở rộ đến đỏ như lửa trắng như lau, giữa vô số ngọn bóng đèn chiếu rọi lên, một mảng lớn thật là lớn hoa và biển còn tươi sáng rực rỡ hơn cả, rất nhiều những con người đã khắc sâu hình ảnh hoa đào nơi đáy lòng, đều cảm thấy nơi đây tựa như một bộ phim có sử dụng hiệu ứng đặc biệt, đẹp đến như là tiên cảnh. Lúc đầu khách khứa chỉ có 300 người, đơn thuần là bạn bè thân thích cả 2 nhà, cũng không có người ngoài.

Bởi vì ông cụ bên nhà họ Thịnh sớm đã lên tiếng: “Hôn lễ của Thủ Thủ nhà ta, mấy đứa thế nào cũng phải làm cho thấu tình đạt lý! Quyết không được để con bé tủi thân.” Thế là 3 ông cậu của Thủ Thủ đặc biệt từ 2 tháng trước, dưới mối quan hệ xã hội của công ty đã lôi từ Mỹ về đội ngũ tinh nhuệ, phụ trách sắp đặt đám cưới này, phải đạt đến thập toàn thập mỹ mới thôi.

Thực ra Thủ Thủ duy nhất chỉ có cảm giác đây là mệt, cô cả ngày trừ đôi giấy vẽ thêu hoa mặc với lễ phục kiểu Trung Quốc ra, giấy mặc với những bộ khác đều là gót cao chừng 10 phân. Đã thế lại còn phải nhảy

với Kỷ Nam Phương điệu waltz đầu tiên nữa chứ, may mà con gái nhà họ Thịnh kỹ năng nhảy từ bé đã thành thục, điệu waltz này vẫn hào hứng như cũ, nhẹ nhàng như cánh bướm. 6 người phụ dâu có cả bạn thân của cô Nguyễn Giang Tây, Giang Tây nói: “Tớ tương lai có kết hôn nhất định bay ra nước ngoài mà đăng ký, đỡ phải giống như cậu.”

“Hòa Bình nhà cậu có chắc đồng ý không?”

Bạn trai cô ấy – Mạnh Hòa Bình hôm nay cũng là một trong những phù rể, cùng với mấy phù rể khác giúp Kỷ Nam Phương luân phiên mừng rượu khách khứa, chặn đứng từng tốp mũi nhọn tấn công vào chú rể.

Giang Tây toét miệng cười: “Anh ấy bảo anh ấy nghe tớ hết mà.”

Giang Tây đứng trước một cây đào, cành đào đỏ đang khoe sắc rung rinh trước gió, vài cánh hoa lạc trên tóc cô ấy, lại có vài cánh hoa đậu trên vai áo bộ lễ phục, nụ cười cô ấy còn mang nét ngọt dịu của gió xuân. Cứ thế yêu nhau, cái gì cũng nghe người yêu sắp xếp, những năm tháng tương lai, thời gian vĩnh cửu đều đặt cả vào tay anh ấy, nắm tay, đi cùng nhau đến một đời già nua. Thử Thử cảm giác hốt hoảng, mưa hoa càng rơi càng vội, tựa như gió đông một đêm thổi tới, mà ngàn cây vạn cây, ráng mây thấm đượm hóa thành cơn mưa.

Tài xế đưa Thử Thử về thẳng đến nhà, Thử Thử cứ lặng lẽ đi thẳng lên lầu, mẹ vẫn ở Thụy Sĩ chưa về, trong nhà quanh quẽ lạnh lẽo, dì Tống từ phía đằng sau nhà bước vào, chỉ kịp nhìn thấy cô đã bước lên cầu thang, liền hỏi: “Thử Thử cháu về rồi à? Bữa tối cháu muốn ăn gì?”

Thử Thử cũng không ngoảnh đầu lại, đứng ở cầu thang ngưỡng một lúc mới nói: “Cháu không ăn cơm ở nhà đâu.”

Cô thay bộ quần áo mới rồi xuống lầu, dì Tống lại cũng chỉ kịp nhìn thấy bóng cô vội vã, vẫn hỏi: “Thử Thử, cháu ra ngoài sao, hay bảo lái xe đưa cháu đi nhé?”

“Không cần đâu, Nam Phương sắp đến rồi, anh ấy đến đón cháu.”

“Ừ, vậy thôi.”

Cô đi thẳng ra cổng chính, lần xe kéo dài thành tĩnh mịch, cô đi bộ rất lâu mới ra được phía đường cái, lại xuôi theo con đường đi một lúc rất lâu nữa mới vẫy một chiếc taxi: “Đến trạm xe điện.”

“Tiểu thư, cô đến trạm xe nào?”

“Trạm xe điện gần đây nhất.”

“Tiểu Thư à, vậy cô xuống xe đi, đi thẳng thêm 200 mét nữa là tới, cô nhìn thấy chưa, chỗ giống lô-cốt kia kìa.”

Cô cảm thấy hơi nực cười: “Chú à, cảm ơn chú.”

“Không cần, không cần.”

Cô trước nay chưa từng ngồi tàu điện ngầm ở thành phố này, lần đáp xe điện cuối cùng hình như vẫn còn là lúc ở London cùng với Giang Tây, may mà bản đồ bên xe rất rõ ràng, cô suôn sẻ đến được nơi cần đi, lại không lỡ trạm nào, cũng không ngồi ngược chuyến nào.

Ra khỏi bến xe điện lại bắt taxi, cuối cùng tìm được con đường đấy, cả thể con phố đều một kiểu cửa tiệm, mặt bằng không rộng lắm, nhìn kĩ thì cũng đều như nhau, nhưng đi sâu vào thì như một túi càn khôn, trên trời dưới đất đủ loại mẫu mã bày trên kệ tường, không thiếu một vật gì, có rất nhiều thứ Thủ Thủ còn không hiểu dùng để làm gì, cô giống như lần đầu tiên cảm thấy rối ren hoa mắt, vừa đi đường vừa ngẫm nghĩ, vẫn chưa tìm ra cửa tiệm trong ký ức ấy, sau cùng cũng vào đại một cửa hàng, chủ cửa hàng nghênh đón chào hỏi: “Cô gái, muốn mua đồ trang bị gì vậy?”

Chủ cửa hàng khoảng chừng ba mươi mấy, râu ria đầy mặt, bù xù nhìn còn tưởng là người rừng, vừa cười đã lộ ra cả một miệng đầy răng, lại càng giống người rừng hơn: “Chọn được gì chưa? Có cần tôi giúp cô giới thiệu qua không?”

Thủ Thủ nhìn bộ râu ria ấy mới chợt nhớ ra, chính là cửa hàng này đây, cô còn nhớ chủ cửa hàng họ Hồ, bởi lẽ lần trước Dịch Trường Ninh đưa cô đến, nghe được ông chủ tự giới thiệu mình họ Hồ, lại còn nhẹ nhàng đùa với cô: “Có thấy anh này giống Hồ Nhất Dao của Kim Dung không?”

(*chú: chữ “hồ” trong tiếng trung còn có nghĩa là “râu”, “râu ria”)

Thế nên cô gọi một tiếng: “Ông chủ Hồ.”

“Ồ, cô là khách quen giới thiệu đến à?” ông chủ Hồ gãi gãi đầu: “Xem ra lại phải giảm giá rồi, nào nào, nói xem, cô em muốn đi đâu? Leo đỉnh Everest à, hay du sông Kim Sa, hay Lhasa, hay xuống Mê Kông? Hoặc xuôi dòng Tam Giang à, hay là đi xem thượng nguồn Hoàng Hà?”

“Thực ra tôi chỉ muốn đi loanh quanh thôi...”

“Phượt bộ à?” Anh Hồ ngoác miệng cười, “Cô là người mới đi phượt đúng không? Nào nào, tôi giới thiệu cho một vài trang bị nhập môn.”

Anh Hồ thực ra rất nhiệt tình, đưa cho cô không ít thứ, lại giúp cô phối đồ thành cả bộ trang bị vừa nhẹ nhàng vừa thực dụng: “Lều bạt này, túi chống ẩm này, túi ngủ này, áo gió này, ủng leo núi này, bình nước, đèn pin cầm tay, mũ có đèn nữa...”

Thủ Thủ không ngờ phải cần đến nhiều thứ như thế, hơn nữa mỗi thứ đều thiết kế thẩu đáo, không thể thiếu được. Anh Hồ giúp cô thu gọn vào một ba lô to, Thủ Thủ cũng cảm giác tới kinh ngạc, ăn uống vui chơi ngủ nghỉ đủ cả, lại một ba lô to cái gì cũng nhét được vào.

Anh Hồ còn đặt vào trong ba lô cho cô vài túi lương khô: “Lúc cô xuất phát, ghé qua siêu thị mua thêm thứ gì có sô cô la mang theo, loại đầy bổ sung nhiệt lượng tốt nhất đấy.”

Thủ Thủ đã đi thay quần áo, áo gió mặc lên cảm giác rất có sức sống. Trên lưng khoác ba lô, may mà không nặng như vẫn tưởng, anh Hồ vẫy ngón tay cái biểu lộ ý với cô: “Đẹp đấy!”

Bản thân cô tự mình nhìn qua chiếc gương chiều ngang chật hẹp, cũng cảm thấy khá ra dáng.

Trước tiên qua siêu thị mua sô cô la và mì ăn liền, sau đó đi thẳng đến ga tàu hỏa, mua một vé chuyển gần nhất, chán chường ngồi trong ga đợi tàu. Trong phòng chờ có rất nhiều người, bởi vì học sinh cũng sắp đến kỳ nghỉ đông, nơi nơi đều có người đứng xếp hàng, không ít người kê báo ngồi dưới đất, cô chưa từng có dịp được gặp những trường hợp này, bản thân còn không tin mình có thể lách lên được tàu không nữa đây.

Trên thực tế cô lo lắng quá thừa thãi, lúc soát vé cô hóa ra không cần phải tiến lên phía trước, toàn bộ người đằng sau đã dồn cô lên rồi, lúc lên được đến tàu mà vẫn lơ mơ chưa rõ mình lên được bằng cách nào, nhưng cũng không còn chỗ ngồi nữa.

Cô cả cuộc đời lần đầu tiên đi tàu lúc nửa đêm nửa hôm, tàu hỏa đi chậm rì rì, lúc đi lúc dừng, cô lúc đầu thì đứng, sau cùng chân rã rời, lại ngồi mộp trên ba lô, người bắt đầu buồn ngủ, nhưng khoang tàu nhiều người vô cùng, tiếng nói chuyện bô bô, còn tiếng trẻ con vừa khóc vừa cười, cô mệt lử khép lại đôi mắt, cực nhọc nghĩ, mấy đứa trẻ nhỏ như thế, sao bố mẹ chúng lại nhét chúng lên tàu, lại nói bây giờ vé máy bay cũng đều hạ giá rồi, bay qua bay lại không đơn giản hơn hay sao, ít ra đâu cần phải chịu khổ chịu sở như thế này.

Cuối cùng đến khi tàu dừng bánh, lúc khoác ba lô nhảy xuống bên, chân cẳng thiếu điều không còn bước nổi. Trời đã sáng, lúc ra khỏi ga, cô còn không phân biệt nổi Đông Tây Nam Bắc, may mà cầm theo tờ chỉ dẫn.

3 năm trước đã in tờ chỉ dẫn này ra, không biết còn có thể dùng được nữa hay không, lúc đó 2 người họ vừa mới quen nhau không lâu, anh hẹn cô đi leo núi ở Trường Thành, lúc nhỏ cô chỉ được các chú các bác dẫn đi Trường Thành chơi, đều là những nơi có cảnh đẹp dành cho tham quan du lịch. Từ trước đến nay, chưa từng nghe qua việc đi bộ qua Trường Thành. Dịch Trường Ninh kể với cô, có rất nhiều du khách nước ngoài đặc biệt thích đến phượt ở Trường Thành, bởi vì phong cảnh ở Trường Thành vô cùng hùng vĩ.

Thật sự rất mệt, mặc dù trước đó đã chuẩn bị sẵn sàng đầy đủ đồ dùng rồi, nhưng đó là lần đầu tiên cô đi một chặng đường xa đến thế, dường như không có đường lên núi, mà Dịch Trường Ninh không ngừng khích lệ cô, cô cũng hăng hái vô cùng, 2 người cứ đi rồi nghỉ, vậy mà cũng gần như đã hoàn thành toàn bộ hành trình dự tính. Sắc trời nhuộm màu hoàng hôn, hành trình còn lại đã gần kề, 2 người càng rảo bước, lúc xuống núi, có một con sóc đột nhiên từ trong bụi cây lao ra, Thủ Thủ “a” một tiếng, trong lòng tràn ngập

thích thú muốn tóm lấy nó, Dịch Trường Ninh gọi: “Đừng đuổi theo!” Cô đã đạp lên hòn đá, trượt chân ngã nhào, may mà anh kịp thời tóm lấy cánh tay cô, mới không trượt xuống núi, sợ toát cả mồ hôi hột: “Nguy hiểm qua đi mất.”

Dịch Trường Ninh nói: “Em to gan thật đấy, không nhìn xuống chân xem đây là nơi nào à!”

Cô giờ mới cảm giác mắt cá chân buốt đau kinh khủng, anh cũng nhận ra ngay: “Sái chân rồi à?” liền quỳ xuống kéo cao chân cô lên, rồi nắn cổ chân cô, mặc dù anh làm rất nhẹ, nhưng cô đau đến gần như muốn thét thật to, anh nói: “Không biết xương có sao không.”

Anh dỡ ba lô trên lưng xuống, lấy từ bên trong ra 2 bình nước, đút vào trong túi áo, sau đó quăng luôn ba lô vào bụi rậm: “Anh công em, đi tìm bác sĩ vậy.”

Thủ Thủ cảm thấy rất áy náy, bởi vì trước đó hai người đến dắt tay cũng còn rất ít khi: “Vậy ba lô phải làm sao? Hơn nữa anh công em rồi làm sao đi được?”

“Thế em quan trọng hay đồ đạc quan trọng nào? Anh công em một lúc, từ Trường Thành đi lên, qua bên đó có điểm dừng, có đường xuống núi rồi.” anh vừa bực lại vừa buồn cười: “Mau nào! Đêm đến trên núi có sói đấy, anh không muốn vừa công em vừa bị sói đuổi đâu.”

Vừa nhắc đến sói, cô sợ đến hết hồn, lập tức ngoan ngoãn leo lên lưng anh.

Anh công cô lên núi, quay về Trường Thành, đường núi có tốt hơn, chỉ là phải đi càng lúc càng xa hơn, sống lưng anh ầm ập, thành thang mà quá đổi tin cậy.

Sắc trời dần dần sụp tối, đường cũng khó đi. Hơi thở anh dần dần trở lên nặng nề, cô cảm thấy lo lắng: “Em có thể xuống đi được, không cần lo gì đâu.”

Anh nói: “Không được, ngộ nhờ bị thương đến xương bên trong, là không đùa được đâu.” Rồi dường như cười đùa: “Anh công Bát gỏi, chẳng mấy khi có cơ hội.”

Cô mọp trên lưng anh cười khanh khách.

Mặt trời lặn rất đẹp.

Ánh tịch dương như màu máu, Trường Thành tựa như một con rồng khổng lồ uốn lượn màu xám, chồm mình trên rặng núi, ánh chiều tà mạ lên tất thấy một lớp ánh kim nhàn nhạt, từng bước chân của họ trên con đường Trường Thành, chỉ cảm giác trời đất mênh mông, bốn bề không bờ bến, mà họ đón mặt trời ngụp lặn xuống, phẳng phất như muốn đi sâu vào bóng nắng chiều ấy.

Anh ngừng một lúc nghỉ ngơi, chân cô đứng không vững, đành dựa vào anh, anh cẩn thận vặn mở nắp chai nước, rồi mới đưa cho cô.

Bóng chiều tà khổng lồ đang chậm chậm chìm xuống chân núi không xa, bóng chiều phủ lên mặt anh ánh dát vàng nhàn nhạt. Gió rất to, anh hỏi cô: “Lạnh không?” Rồi cởi áo gió ra, khoác lên vai cô. Chiếc áo còn mang theo hơi ấm riêng mình anh, phảng phất hương thơm bạc hà, mát lạnh và sáng khoái.

Cô uống no nước, nhấp từng ngụm từng ngụm, nắng bao lấy khuôn mặt cô như một búp sen, có hơi ửng màu hồng xinh đẹp, trên môi còn đọng lại vệt nước long lanh, tựa như giọt sương óng ánh.

Đến nỗi mê hoặc, anh lại không hề nghĩ ngơi gì cứ thế hôn lên môi cô.

Thủ Thủ dường như đến hô hấp cũng dừng lại, chỉ dư lại hơi thở mát rượi của anh, còn có ấm áp đọng lại quyến luyến bịn rịn. Cho đến khi anh lưu luyến không nỡ rời xa môi cô, trong mắt cô vẫn y nguyên một nỗi ngưỡng ngừng mê man mơ hồ. Đến mức nhìn anh 1 cái thôi hình như cũng trở thành một chuyện khó khăn vô cùng, cả người như một cục than đá, dường như sắp nhóm lên.

Sụp tối hẳn, bầu trời đêm càng đẹp đẽ, dần dần lóe lên ánh sao, xán lạn tích tụ như khóm hoa, vừa sáng vừa gần, dường như dang tay là có thể chạm được vào một khóm nào đó.

Anh kể với cô: “Lúc anh còn nhỏ, vẫn còn ở trong nước, có xem qua 1 bộ film, tên là <Wonder boy>, kể về một đám trẻ chạy lên Trường Thành đợi người ngoài hành tinh, trong đó cảnh bầu trời đầy sao rất đẹp, thế nên anh luôn mơ tưởng xem lên tới Trường Thành ngắm trời sao thì sẽ thế nào, lần này cuối cùng cũng có cơ hội.”

Cô liền cười: “Trên Trường Thành không có người ngoài hành tinh đâu, Trường Thành chỉ có Chư Bát Giới thôi.”

Anh cũng cười: “Anh thích Chư Bát Giới đấy, có cách gì nào.”

Cô vui mặt trên lưng anh: “Vậy anh rốt cuộc thích em điểm nào chứ?”

Anh nói: “Anh không biết, thích thì thích thôi, nào có nói rõ được là vì sao đâu.”

Đúng rồi, cô cũng không biết mình vì sao lại yêu anh, nhưng yêu chính là yêu thôi, chẳng cần lí lẽ, cũng chẳng cần nói lí do. Cô không tìm được áp lên lưng anh, nghe tiếng tim anh đập thùm thụp, cô có chút không yên tâm hỏi: “Anh ném ba lô đi rồi, chúng ta cũng chẳng còn gì ăn, lỡ gặp phải Sói thì làm sao?”

Anh cả buổi nửa đùa nửa nghiêm túc: “Nếu thật sự gặp sói ấy à, anh sẽ hy sinh chút sắc đẹp vậy, nói không chừng là một con sói hảo sắc, em phải nhanh chóng chớp thời cơ chạy đi đấy nhé.”

Chỉ câu này mà thôi, cô càng cảm giác an tâm, có anh ở bên, cô nhất định không cần sợ hãi: “Thế nếu là một đàn sói, vậy phải làm sao đây?”

Nhào người trên lưng anh, nghe tiếng anh cười nặng trĩu: “Nếu gặp phải một đàn sói, anh sẽ hát. Nhân viên công ty anh nói, anh hát có thể thu hút được cả sói đấy. Đến lúc đó anh vừa hát vừa chạy về phía trước, kéo theo bọn chúng chạy. Em không phải an toàn rồi à?”

Cô thoải mái cười lớn: “Em còn chưa được nghe anh hát nhé, anh mau hát 1 bài cho em nghe đi.”

“Không được! Ngộ nhớ kéo đàn sói đến thì sao? Hay em hát đi, nhé?”

Cô vẫn còn nhớ, vĩnh viễn vẫn còn nhớ, dưới bầu trời đầy sao rực rỡ ấy, anh công cô, mà cô kể tai anh hát, 2 người đi xuyên qua bầu trời đầy sao ở Trường Thành. Cứ đi, cứ đi, dường như đất trời thênh thang, không gian bát ngát. Ngày đó cô hát rất nhiều rất nhiều bài, lúc còn nhỏ bà ngoại đã dạy cô bài “Quả bưởi xanh”, đến mẹ cũng thích bài “Cỏ hoa lan”, lại còn trong trường cũng dạy mấy bài tiếng trung, tiếng anh, thậm chí còn có 2 bài tiếng pháp duy nhất cô thuộc.

Hát đến sau cùng lúc khô họng rất cổ, nhưng trong lòng ngập tràn hân hỷ, bởi lẽ bắt gặp nhà dân dưới chân núi đang sáng đèn, giống như sao đầy trời, cũng sáng rực lấp lánh. Cô và anh đi bao xa như thế, cuối cùng lại quay trở về với thế gian này.

Lúc về đến trước cổng thôn, nhân lúc con đường nhỏ tối mịt mù, anh lướt nhẹ qua môi cô một cái: “Đợi một lúc nữa sợ không hôn được.”

Tính trẻ con là thế, hiếm khi bắt gặp lắm. Mặt cô trong bóng tối nóng rực cả lên, thì thầm nói: “Sau này anh không được phép leo Trường Thành với người khác đâu đấy.”

Anh trong âm u ấy cũng cười không ra tiếng: “Từ nay về sau, anh chỉ leo Trường Thành với mình em thôi.

Về sau, ‘leo Trường Thành’ trở thành bí mật giữa cô và anh, lúc anh muốn né mọi người, muốn hôn cô, anh luôn khẽ nói với cô: “Này, anh muốn leo Trường Thành.”

Những dịu ngọt ấy, nay lại đã trở thành quá khứ hư vô huyền ảo mất rồi.

Đến ngày hôm nay, cô một thân một mình đến Trường Thành, đến ngắm bầu trời đầy sao sáng rực rỡ.

Thời tiết cũng không tốt, âm u mịt mù, hoặc có lẽ cô đến vận may được ngắm sao cũng không còn.

Cô ở ga tàu đã thuê 1 chiếc xe ô tô, đảo điên rối rắm mất đến hơn một giờ đồng hồ, cuối cùng mới tìm được thôn nhỏ dưới chân núi trước kia.

Ngước đầu lên nhìn, đã có thể thấy dãy núi ngoằn ngoèo gồ ghề mình, tựa như một con rồng khổng lồ màu xám, là Trường Thành trầm mặc, là sống lưng lịch sử từ cổ chí kim đến nay chưa từng thay đổi. Đã không còn nhìn ra đâu là đầu, đâu là đuôi, chạy dọc theo thể núi, tan biến dần ở bên bờ tầm mắt.

Trong thôn có vài khách sạn bình dân, 2 năm trở lại đây phượt Trường Thành đã trở thành hoạt động du lịch bụi có sức hấp dẫn, người trong thôn nhìn thấy cô vai đeo ba lô cũng không phải chuyện kì quái lắm, chỉ cho cô chỗ khách sạn.

Cô ở khách sạn tắm rửa qua, lúc ra ngoài ngủi thấy mùi cơm canh, mới sực nhớ ra bản thân mình từ tối ngày hôm qua đến tận bây giờ chưa ăn cơm. Tay nghề của bà chủ rất tuyệt vời, xào cho cô 2 món, cô ăn vô cùng ngon miệng. Bà chủ nói chuyện với cô, tò mò hỏi: “Cô bé này, cháu định một mình lên Trường Thành ư?”

“Vâng ạ.”

“Vậy thì cháu đừng đi xa quá, từ đoạn này trở lên là đường đã tu sửa qua rồi, cháu đi xem ra cũng còn dễ, chứ đi xa thêm chút nữa, một cô gái như cháu, có thể nguy hiểm đấy. Hôm nay dự báo thời tiết nói buổi tối có thể còn đổ tuyết nữa...”

Rồi cảm râm kể cho cô nghe, có rất nhiều những người đi du lịch bụi gặp phải nguy hiểm gì đấy, chủ yếu là bên ngoài Trường Thành có rất nhiều chỗ đang tu sửa, sụp đất rất đáng sợ, thế nên rất khó leo trèo.

“Cô à, không sao đâu, trước đây cháu từng đi 1 lần rồi. Hôm nay cháu chỉ đi loanh quanh xem thôi, không việc gì phải lo đâu.”

Thực ra trong lòng cô đã không còn điểm dừng, dù cho sục lún kia có bao nhiêu nguy hiểm đi chăng nữa. Khoác ba lô lên chậm chậm men theo đường lên Trường Thành. Con đường đoạn đầu rất dễ nhận ra là vừa mới được tu sửa xong, rộng rãi bằng phẳng, so với Trường Thành ở Bá Đạt Lĩnh cũng xấp xỉ như nhau. Thời tiết không thuận lợi, mây đen phủ đầy đặc, bầu trời dường như chạm tay là có thể với tới, may mà không nổi gió, người leo núi lác đác, đi một đoạn lâu sau, cuối cùng gặp được một tốp sinh viên, tầm 7 8 người, trên lưng đều đeo ba lô, còn cả trạc giá đỡ máy ảnh 3 chân, âm ỉ huyền não vô cùng. Cô ngừng nghỉ một lúc rồi lại đi về phía trước, không lâu sau tốp sinh viên đã vượt qua cô, có người giơ tay với cô: “Hi!”

Cô cũng vẫy tay lại: “Hi!”

Đám đông sinh viên ấy đi rất nhanh, chẳng mấy mà đã khuất sau những bức tường nhấp nhô. Địa hình núi bắt đầu dốc ngược, cô chuyên chú tập trung vào leo núi, lúc bắt đầu cũng không thành thạo gì, sau này từ từ nghĩ đến Dịch Trường Ninh hồi trước từng dạy cô chút ít kinh nghiệm, hiểu ra làm thế để tiết kiệm sức lực. Cuối cùng leo lên được một đỉnh núi, đứng trên vọng lâu, tức khắc bỗng nhiên có cảm giác thoải mái mà xưa nay chưa từng xuất hiện.

Đất trời bao la, chỉ có thành lũy không ngừng vươn dài về phía trước, ngọn núi này cao hơn ngọn núi kia, đỉnh vọng lâu này hiểm thế hơn đỉnh vọng lâu kia. Cô cả một dọc đường, cũng không cảm giác trầy trật, cũng không biết rốt cuộc là đi được bao xa rồi, dù sao cũng đã vượt qua vài đỉnh vọng lâu, mới dừng lại nghỉ ngơi. Cô uống chút nước, đứng trên vọng lâu quay đầu nhìn lại, chỉ thấy quan ải trùng điệp, cảnh chiều chạng vạng, mà núi sông im lìm. Đường như nơi chót vót này, chỉ còn sót lại mình cô.

Cô đơn lắm, nhưng trong lồng ngực ngược lại có một mảnh thư thái.

Đứng ở một nơi cao như thế, phóng hết tầm mắt đi, trời cùng đất hùng vĩ khiến con người ta sâu sắc cảm nhận được bản thân sao nhỏ bé đến thế.

Cô vẫn tiếp tục đi về phía trước, đường càng ngày càng hẹp, có rất nhiều nơi đều đã đổ nát, con đường cũng càng ngày càng dốc, có một đoạn tường thành chừng như dốc đến dựng thẳng đứng, hơn nữa còn bị thời gian mài mòn rất nhiều, giống như một đồng gạch phế thải bị ai đó đập bỏ, cứ thế trút từ trên đỉnh núi trút xuống. Cô đành đồng thời cả tay lẫn chân leo lên, vừa mới leo lên được lưng chừng, trên mặt đột nhiên buốt lạnh, thì ra là có tuyết rơi.

Vạn bông tuyết nhỏ bị gió cuốn lấy trong núi, cả một màn trời đất chốc lát bị chụp trong tấm màn tuyết rơi mịn mù, vô số bụi hoa 6 cánh rơi xuống. Triền núi xám bạc từng chút tô thành màu trắng nhợt nhạt. Trời sụp tối rất nhanh, cô bắt đầu do dự, quay về giờ không còn kịp nữa rồi, cũng không thể nữa rồi. Đêm sâu có lẽ còn đóng băng, cô phải mau chóng nghĩ cách chống lều trại thôi, sau đó nhóm lửa, tốt nhất là phải đuổi kịp được tốp sinh viên vừa này, đi cùng bọn họ có lẽ an toàn hơn.

Không còn đường lùi, duy chỉ có hy vọng cố đến được đỉnh vọng lâu kế tiếp trong thời gian nhanh nhất. Cô nhớ lần trước, từng gặp không ít lần vọng lâu còn được bảo tồn đương đối hoàn hảo, có thể cắm trại được. Lầu vọng lâu cô vừa đi qua cũng còn khá tốt, so với nhà dân cũng kiên cố hơn khá nhiều, bờ tường dày đến tiếng gió cũng không còn không lọt qua. Cô lấy đèn ra, từng bước tiến lên phía trước, tuyết rơi đường trơn, cô không quen đeo găng tay, không bám chặt được vào tường thành, cô cắn răng gỡ găng tay ra, bắt đầu tay không rờ rẫm.

Buốt lạnh, tuyết càng rơi càng lớn, mà thể núi càng lúc càng dốc, cô leo đến càng leo càng chậm.

Trời sụp tối hẳn, gió thét gào, nhiệt độ hạ xuống mức thấp nhất, vô số bông tuyết rét cồng vỗ vào mặt cô, cô bắt đầu cảm giác vừa lạnh vừa đói.

Một kiểu tuyết vọng trước nay chưa từng có dần dần xâm nhập trong ý nghĩ, hoặc có lẽ cô mãi mãi không cách nào đến được lầu vọng lâu tiếp theo, hoặc biết đâu lầu vọng lâu tiếp theo đã sụp rồi, hay cô đêm nay đành hóa băng trên núi này.....

11. Chương 11

Cô dùng đôi tay đông cứng đến gần như hóa đá mò mẫm lấy sô cô la ra, hung hăng gặm một miếng lớn, sô cô la phổ biến hay bán trong siêu thị, so với loại sô cô la Bỉ cô hay ăn, so với loại sô cô la Thụy Sĩ tự nhiên có khác biệt một trời một vực, nhưng giờ đây, đói rét khổ sở, vẫn cố nuốt.

Chất cao thơm ngậy đem lại cho cô chút năng lượng, cô vừa nhai vừa leo lên phía trước, đèn trên đầu rọi sáng chỉ có hạn, cô dường như không biết bản thân đã đi được bao lâu, ngẩng đầu lên nhìn, đột nhiên thấy ánh đèn lập lờ.

Cô tưởng rằng mình hoa mắt chẳng, nhưng trong bụi tuyết trắng xóa mênh mông, thật sự thấp thoáng ánh đèn mờ nhạt, ở nơi núi hoang thành trống này, lại nổi bật rõ ràng.

Cô vuốt xuống lớp bông tuyết bám trên mặt, chăm chú nhìn lại, không phải hư ảo, cũng không phải ảo giác, thật sự có ánh sáng.

Bên đó là một đỉnh vọng lâu, bên đó có người, có lẽ là một người leo núi khác nào đó, thậm chí biết đâu là đám sinh viên chụp ảnh ban này.

Cô lại ăn một mẩu sô cô la, rồi gồng mình hướng phía ánh sáng từng bước từng bước trèo lên. Đôi bàn tay đã cứng đến nỗi mất đi cảm giác, chân càng đi càng nặng nề, gần như không tài nào bước đi được nữa.

Cô dường như thật sự sắp tuyệt vọng, từng đợt khí thở dốc từ miệng phát ra đều bị gió cuốn lấy, cô có lẽ cũng chẳng còn rên nổi thành tiếng nữa, nhưng âm thanh ấy trong lòng đang rên gào ngàn vạn lần, cổ họng tắc nghẹn đầy ắp gió, đến một sợi âm thanh cũng không thoát nổi ra.....

Mà ánh sáng kia rõ ràng đã gần ngay trước mặt, cô không được buông xuôi, cô không được phép!

Đương lúc đỉnh vọng lâu ấy dần dần hiện ra trọn vẹn trong ánh đèn, cô suýt òa khóc.

Trong vọng lâu có ánh lửa, còn phảng phất mùi mì ăn liền, cách xa là thể mà cô vẫn nghĩ thấy, là mùi mì ăn liền.

Cô gần như lao đến, leo lên đỉnh, trong đỉnh vọng lâu ấm áp an toàn đến không thể tưởng tượng nổi, cuối cùng đã không còn những cơn gió buốt lạnh như cắt da cắt thịt, cuối cùng đã không còn những bông tuyết vỗ lên mặt vừa đau vừa rát....cô thở hồng hộc. Bên bờ tường dựng một nóc lều, trước lều nhóm một bếp dầu, nồi nhỏ nấu súp sôi, người ngồi trước bếp lửa quay đầu lại, ánh sáng đỏ rực rạo rọi trên mặt anh ta, lúc tỏ lúc mờ. Mà tiếng gió tuyết rú gào bên ngoài, toàn bộ dường như đã là một thế giới khác.

Thủ Thủ cảm giác mình nhất định điên rồi chẳng, nếu không thì cũng là vì đến được nơi an toàn, thế nên xuất hiện dấu hiệu bệnh tâm thần, bởi vì người cô nhìn là Dịch Trường Ninh, nhìn rõ mồn một.

Cô đứng ở đó bất động, cũng không còn sức lực để động đây, lồng ngực vẫn mãnh liệt nhấp nhô lên xuống, chỉ nhìn anh, tựa như tất thấy nơi đây đều chỉ là một giấc mơ, cô vẫn còn đang lơ đãng giữa gió tuyết trên núi, không còn đường lùi, hoặc có lẽ sau một giây thôi đã trượt chân rơi xuống sườn núi, cả người rơi đến thịt nát xương tan.

Cô nhất định điên rồi, cô nhất định điên thật rồi....

Cả người anh lay động, cuối cùng từ từ đứng lên, qua một lúc lâu mới bước đến phía cô, anh đi rất chậm, dường như cũng không thể tin nổi....tất cả đầy đều giống với một giấc mơ.

“Thủ Thủ....”

Anh lao đến kéo cô vào lòng, ôm cứng cô trong lòng mình, đến âm thanh cũng trở nên khàn đục: “Sao lại là em?”

Sao lại là em ư?

Đợi rồi lại đợi, tìm rồi lại tìm, cô vốn tưởng rằng, không thể chờ đợi được nữa, không thể tìm lại được nữa, tại sao lại là anh?

Giữa gió và tuyết giao thoa, gần như đã lâm vào bước đường cùng, tại sao lại là anh chứ?

Xuất hiện lần nữa trước mắt, tại sao lại là anh chứ?

Nước mắt anh nhỏ giọt trên đầu Thủ Thủ, mà nước mắt cô cũng rưng rưng ùa lên, cả cơ thể đều như hốt hoảng: “Anh nói mà không giữ lời....”

Đây là lần đầu tiên cô bắt gặp anh khóc, anh không nói gì, siết lấy cô trong lòng mình, siết đến sít sao, giống như chỉ cần buông tay thôi là cô sẽ biến mất ngay lập tức, giống như chỉ cần buông tay thôi, số mệnh sẽ lần nữa cướp cô đi.

Đầu gối cô bải hoải, cả người nhũn nhão, lưng lay chực đổ nhào, anh bế cô lên, đặt cô vào trong lều, kéo bếp lửa lại gần chỗ cô, cởi áo gió của mình ra, bọc lấy người đang run lẩy bẩy là cô.

Cô túm chặt vạt áo anh, không nỡ buông tay, cũng giống như chỉ cần cô buông tay, anh sẽ lại bỏ rơi cô.

“Em nói dối anh, em sống không hề tốt, một chút cũng không hề tốt....” Cô giống như một đứa bé, ngập ngừng từng cơn từng hồi, nức nở nghẹn ngào: “Em trải qua tất thấy đều không dễ dàng gì....em nhớ anh, em luôn nhớ anh, nhưng anh bỏ rơi em không thèm quan tâm em...bố em lại đánh em...mẹ em không biết gì cả....em cảm thấy khổ sở lắm rồi, sao anh có thể bỏ em chứ, sao anh lại không muốn thấy em nữa....em sắp không thể chống đỡ được nữa rồi....”

Cô nói năng lộn xộn, rồi bồng bồng kể hết cho anh nghe, tất thấy 3 năm này, giống như một đứa trẻ nhỏ cuối cùng quay trở về được nhà mình, bao nhiêu là uất ức đã chịu đựng, bao nhiêu là nước mắt đã nín nhịn, duy chỉ kể với anh, mới có thể giảm nhẹ đi vài phần đau kim nén trong lòng.

Không cần biết cô nói những gì, anh chỉ lặp đi lặp lại: “Thủ Thủ, xin lỗi, là anh không tốt, xin lỗi em, xin lỗi em...” anh bưng bát mì nóng, từng miếng từng miếng dứt cho cô, tựa như đang dỗ dành đứa trẻ ấy, từng miếng nhỏ dứt cho cô. Hơi ấm dần dần quay trở về với thân thể cô, tay áo anh ẩm ướt lạnh lẽo, tất thấy đều bám nước mắt cô. Cô khóc rồi lại khóc, cứ khóc cho đến khi rã rời kiệt quệ.

Cô nói biết bao nhiêu là chuyện, từ đầu đến cuối, 3 năm trở lại đây, biết bao nhiêu là việc không như ý đã xảy ra, giữa kiếp phồn hoa trong mắt người khác, đời người như buồm gắm đu đưa, chỉ mình cô biết, muôn ngàn buồm qua buồm lại, chỉ có gặp được anh, chỉ có đối với anh, cô mới có thể kể lể. Cô nói đến khi khô rất cả cổ họng, mà anh vẫn ôm lấy cô, như ôm lấy một đứa bé, vỗ lên lưng cô: “Tất cả sẽ ổn thôi....anh ở bên em...tất cả đều sẽ ổn...em đừng sợ...”

Cô biết, thế nên mới mở lòng nhẹ nhõm, cô mệt mỏi lắm rồi, cũng chán chường lắm rồi. Anh lại đưa cô uống thêm chút nước ấm, bế cô vào trong lều, lấy túi ngủ cho cô: “Em ngủ đi, Thủ Thủ, ngủ một lát, anh sẽ trông chừng cho, em nghỉ một lúc đi nhé, em vất vả rồi.” Cô vẫn còn nghẹn ngào, trong túi ngủ có mùi vị quen thuộc của anh, dường như là mùi bạc hà thoang thoảng, cô cảm thấy an lòng, không đến một phút, đã nhắm mắt, thiếp đi.

Cô nằm mơ, rất nhiều giấc mơ, đầu tiên mơ thấy lúc nhỏ suýt bị chết đuối ở biển, không có người đến cứu, cô gào khóc suốt suốt, rồi lại mơ đến bố...Cô mơ đến rất nhiều người, mơ đến rất nhiều việc, đều khiến cô sợ hãi, không cách nào chạm vào được....dường như bản thân vẫn còn đang trong cơn mưa tuyết, từng bước từng bước lết đi trên tường thành, trước mặt chỉ một vách treo đen ngòm đen ngịt, tiến lùi đều vô phương, mất khả năng cự quậy....cô bắt đầu gào khóc, hoặc có lẽ cô đã gọi mẹ, hoặc có lẽ đã gọi tên một ai đó, dù thế nào đi chăng nữa, cô đều bật khóc thành tiếng...

“Thủ Thủ, anh ở đây.” Giọng anh gần trong gang tấc, người anh cũng kề bên. Ngoài kia tiếng gió tiêu điều thét rú, chùng như cả thế giới, đều bị gió bắc thổi lật nhào. May mà tường thành dày dặn ngăn cách tất thấy gió tuyết, lều du lịch nho nhỏ tựa như con thuyền độc mộc giữa sóng gió nguy nan. Anh đã lấy cả lều của cô ra, dựng lên, 2 đỉnh lều gắn sát nhau, anh ngủ ở ngay lều bên kia, nhưng cô vẫn cảm giác hoảng sợ: “Anh sang đây với em đi.”

Anh bằng lòng cô, mang túi ngủ chống ẩm sang lều bên đó, nằm kề ngay cạnh cô. Giống như hai mầm rau giá đỗ, dàn hàng nằm song song, ẩm cúng mà lại an toàn.

Anh giờ một tay vuốt vuốt mái tóc cô: “Ngủ đi nhé.”

Mặt cô áp trong lòng bàn tay anh, ấm áp lắm, cứ như vậy lại chìm sâu vào giấc ngủ.

Đến cùng, lúc tỉnh dậy trời đã sáng, trong túi ngủ ấm êm, cô nhất thời có chút ngẩn ngơ, dường như còn chưa rõ mình rốt cuộc đang ở đâu, qua một lúc lâu mới mặc áo gió, kéo khóa mở cửa lều, bước ra ngoài.

Ở ngoài không có người, bếp dầu vừa châm lửa, trên bếp đun một nồi nước, nước vừa sôi tới, hơi nước trắng xóa lan tỏa đi khắp nơi.

Thủ Thủ đi ra cửa, bỗng nhiên hít nhẹ một hơi, khẽ nheo đôi mắt.

Bầu trời đã trở lại vẻ quang đãng, mặt trời thẳng đứng, mà không gian được một màu trắng mêng mông bao phủ, từng chóp núi màu trắng bạc liền kề nhau, giống như người khổng lồ áo trắng đội chiếc nón tuyết, trên sườn núi ngắt quãng bởi dải Trường Thành nhạt màu, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, tất thấy những gì hiện hữu đều bừng sáng rạng rỡ, màu trắng viền lên mép tường dốc đứng, nét cong cong trở nên dịu nhẹ mà tươi đẹp. Trường Thành uốn lượn dường như một con rồng khổng lồ lưng phủ tuyết trắng đang nhào mình về phía trước, tư thế oai phong kiêu hãnh.

Không còn gió rít, cả thế giới yên bình đến lạ lùng, giữa đất trời tất thấy giống như bị tuyết trắng tinh khiết bọc kín, bao gồm cả âm thanh.

Dịch Trường Ninh quay đầu: “Đẹp thật, phải không?”

Từ nhỏ cô có thuộc lòng câu thơ:

“Cõi bắc xinh thay
Nghìn dặm băng dày
Vạn dặm tuyết gieo
Ngắm Trường Thành bát ngát
Trong, ngoài trắng dải
Đại Hà trên, dưới
Bỗng sóng ngừng reo”

Anh cũng thì thầm:

“Núi: rắn bạc vờn
Gò: voi sáp ruổi
Muốn thách trời ai kẻ thấp cao
Khi trời hừng
Ánh hồng lồng ánh bạc
Rất đổi yêu kiều”

(*chú: trích đoạn ‘Thăm viên xuân –Tuyết’ – Mao Trạch Đông, bản dịch thơ Hoàng Trung Thông, Nam Trân)

Núi sông đẹp dường như vậy....

Cảnh sắc trước mắt rung động đến nỗi không cách nào rời tầm mắt đi được, thì ra tráng lệ hùng vĩ chính là đây, cô hơi nheo đôi mắt, không từ ngữ nào của bản thân có thể miêu tả được phong cảnh này. Sau vụ chết hụt của ngày hôm qua, thì ra còn có thể bù đắp lại bằng cảnh đẹp này.

Cô bắt đầu hiểu ra, lý do vì sao Diệp Thận Dung lại đam mê lặn đến thế, mỗi năm anh luôn ở Great Barrier phải đến 2 3 tháng, bộ môn thể thao này rõ ràng rất mạo hiểm, cả nhà đều kịch liệt phản đối, nhưng Diệp Thận Dung vẫn khăng khăng muốn theo đuổi.

(*chú: Great Barrier)

Tính mạng mỏng manh là vậy, mà thế giới lại luôn tươi đẹp đến thế.

Nhưng cũng đáng lắm.

Anh quay đầu mỉm cười với cô: “Em đói bụng chưa?”

Cô gật đầu, anh nói, “Nào, anh mời em ăn nhé, nhưng mà chỉ có mì ăn liền thôi đấy.”

Anh dùng nắp nồi đựng mì, điệu bộ khôi hài vô cùng, cô nhin không được buông tiếng cười, anh nói: “Thế thì em để nồi cho anh ăn đi.”

“Thôi mà!” Cô từ lúc sinh ra đến giờ, lần đầu tiên ăn bằng nồi, làm sao có thể dễ dàng nhượng lại được chứ.

Ăn no rồi, nghe tiếng đụn tuyết trên cành thông tróc xuống, chỉ có một chú sóc nhỏ nhảy đến trước mặt bọn họ, chân chừ, rồi cẩn thận chạy qua, trên mặt tuyết in lại những dấu chân nhỏ xíu, sau cùng nhảy vọt xuống rừng thông dưới chân tường thành.

Cô dựa bên vai anh, dường như không muốn nhúc nhích: “Tuyết nhiều thế này, nó còn ra ngoài làm gì nhỉ?”

Anh cũng im lìm, hơi thở phả trên đỉnh đầu cô, đượm chút ấm nồng: “Có lẽ bạn nó đến leo Trường Thành, thế nên nó đành ra ngoài tìm bạn.”

“Ngốc thật đấy.”

“Chẳng lẽ lại không, ngốc y như em.”

Cô bật cười, thế mà rung rung lại làm ngấn nước quanh viền mắt trào ra, nhỏ giọt lên tay anh.

“Thủ Thủ,” Giọng anh rất nhẹ, bởi lẽ hai người ngồi rất gần. Cô cảm giác tiếng nói ấy của anh dường như là cơn chấn động rung lên từ vực sâu nơi lồng ngực, anh nói: “Anh muốn nói với em một chuyện.”

Cô không nhúc nhích: “Em không muốn nghe.”

“Thủ Thủ.” Anh xoay mặt cô lại, “Em nhất định phải nghe, bây giờ chỉ có 2 người chúng ta, thế nên anh nhất định phải nói với em.”

Cô nhìn anh, Dịch Trường Ninh cảm giác chật vật, bởi trong đôi mắt đen láy sáng long lanh ấy, phản chiếu lại bóng hình anh. Anh tự huyễn hoặc mình mà quay mặt đi: “Thủ Thủ, Tang San là dì họ anh, Tang Uyển Uyển là em họ anh.”

Sắc mặt cô đột nhiên còn trắng bệch hơn cả tuyết rơi bên ngoài, người hơi ngã về phía sau, gấp gáp tìm ánh mắt anh, nhưng anh luôn tránh né cô: “Thế nên lúc đó anh nghĩ rằng chúng ta không thể ở bên nhau được, em cũng không nên yêu anh, 3 năm trước lúc anh biết chuyện này xong, anh đã chọn lựa phải ra đi, bởi anh biết anh không thể nào ở bên em được nữa, nhưng em cái gì cũng không biết, thế nên anh thà rằng mình là người khiến em phải oán ghét...”

Anh không thở nổi, chỉ có cơn đau, cơn đau rấy lên chặn đứng hô hấp, mà anh căn bản không nhìn vào cô: “Anh biết em nhất định căm thù cả nhà anh, một khi em biết chuyện, nhất định sẽ hận thấu anh, thế nên anh chọn lựa buông tay, anh thà tạo cho mình một lý do khác để em hận. Thủ Thủ, nếu như em thật sự oán hận anh, oán hận dì anh, oán hận Uyển Uyển, chi bằng ngay ngày hôm nay, em tại đây, đẩy anh xuống núi đi, sẽ chẳng có ai biết anh vì sao chết cả, bọn họ sẽ chỉ cho rằng anh say chân trượt ngã mà thôi.”

Cô ngồi đó, giống như một kẻ bị tê cứng, sau cùng cũng đứng dậy, liêu xiêu xiêu vẹo, dường như những cây thông trùng điệp trên núi kia, tàn tích quá đỗi là tuyết, nặng nề hiện ra đến không cang đáng nổi. Cô tiến lên phía trước vài bước, lúc đầu đi rất chậm, sau bước chân mỗi lúc một nhanh, giống như một cơn điên, chỉ lao đảo đi về phía trước. Đường núi rất dốc, tường thành phủ đầy tuyết lại chật hẹp, cô cứ lao đầu đi xuống, giống như lao xuống đến tận con dốc. Anh đuổi theo, muốn kéo cô lại, cô liêu mình vùng vằng thoát khỏi anh, loạng choạng ngã nhào xuống đồng tuyết, anh muốn ôm chặt lấy cô nhưng cô cật lực giãy giụa, 2 người lăn lộn trong tuyết.

Có cái quái gì đó từ người anh văng ra trong lúc giằng co, 2 người dùng dằng trượt xuống, cô không cực quậy được với anh, làm càn đánh hung hăng cắn tay anh một cái, anh đau cũng không muốn buông, cô liều mạng bổ nhào xuống đồng tuyết mênh mang dưới núi. Anh có chết cũng đuổi theo giữ bằng được cô lại, đến giọng nói cũng run rẩy, “Thủ Thủ, anh xin em Thủ Thủ, em đừng thế này.”

Anh xưa nay chưa từng có khẩu khí như thế này, người ngạo mạn như anh, lại khấn khoản van nài như thế này đây, mặt cô đầm đìa nước mắt, nhìn xuống vật dưới chân đang giẫm lên, thì ra là ví tiền của anh, đã bị dẫm đến toang hoác, lộ ra tấm ảnh bên trong. Hai con người từng vui vẻ là thế, 2 khuôn mặt gần kề nở nụ cười tươi sáng như là ánh mặt trời, lóa mắt nổi bật trong tuyết.

Tấm ảnh chụp chung này, năm ấy cô tự tay nhét vào ví anh, bảo anh: “Vĩnh viễn không được lấy ra đâu đây, như thế này mỗi lần anh rút ví trả tiền đều sẽ nhìn thấy em, anh sẽ nỗ lực kiếm tiền hơn, kiếm nhiều tiền để cho em tiêu.”

Anh cười hôn cô: “Uh, vĩnh viễn.”

Cô nhớ đến ngày hôm đó ở quán cà phê, anh không muốn thanh toán, không phải vì thẻ tín dụng thật sự có vấn đề, cũng không phải vì không có tiền lẻ, chỉ là anh không nỡ mở ví ngay trước mặt cô.

Anh sợ cô nhìn thấy bức ảnh.

Sâu trong đáy tim có cái gì đó lại lần nữa vỡ tan tành, dường như cả thế giới đang sụp đổ tan tác, thà rằng anh sớm xé bức ảnh này đi cho xong, hoặc là vất quách nó đi, thà rằng anh thật sự thay lòng đổi dạ, đừng có yêu cô nữa, đừng có quay lại nữa. Mà xuyên qua rèm mắt mờ hồ, tất thấy đã không còn rõ rệt. Cô qua quýt quẹt dòng nước mắt, tàn bạo nắm lấy từng vốc tuyết to ném thẳng vào mặt anh, ném thẳng vào người anh: “Ba năm trước anh chưa từng hỏi em, anh đã vứt bỏ em rồi. Anh dựa vào cái quái gì đòi hỏi em chứ? Em hận em, em căm hận anh. Anh đi chết đi, anh sao không đi chết đi, anh đi chết quách đi. Em căm ghét anh. Em hận thấu anh, sao anh không đi chết đi, bây giờ anh đi chết ngay đi!”

Anh cũng không lảng tránh, vô số nắm tuyết vút đến như làn đạn, mạnh mẽ đánh vào anh, đau hận cứ thế hung hăng nện xuống, nện xuống đầu anh, nện lên mặt anh, nện cả vào người anh, anh không động không dậy nửa quỳ ở đó, mặc cô ném, sau cùng kiệt quệ, bốn bề tuyết đều bị cô vơ sạch sẽ, trên đầu anh, trên thân anh phủ toàn tuyết trắng xóa. Cô ngồi bệt xuống thở dốc từng cơn, anh không nói gì, chỉ phủi tuyết trên mặt, rồi bước lại phía cô, kéo theo kiểu mạnh mẽ dường như là ngang tàng, túm lấy cô, bó lấy eo cô, nụ hôn man dại.

Cách trở 3 năm, 3 năm cách trở dài đằng đẳng, hơn một ngàn đêm ngày, đôi môi lạnh lẽo ấy, lại tồn tại nỗi khát khao ấm áp nhất trên đời này. Trong lòng cả hai hầu như đã là tuyết vọng, càng hôn chỉ càng thương tâm, chỉ là đã không còn kịp, chỉ là đã không còn đủ, giống như không còn có trước kia, không còn có tương lai, tất cả đều là không thể, đều là tuyết vọng, cô theo bản năng túm lấy vạt áo anh, giống nắm lấy sợi dây dựa dẫm cuối cùng bám trên thân anh.

Đến khi anh buông cô ra, trên mi mắt vẫn đọng lại một giọt nước long lanh, dường như là tuyết, bị dung hòa bởi hơi thở giữa 2 người họ, dôi ra trên hàng mi đen nhánh dãy rậm, đọng đưa chỉ chực nhỏ xuống.

Cô nghĩ đến chiếc bút của mình, anh khép hờ đôi mắt, cả hội trường dường như có thể thấy từng sợi lông mi trượt qua thân bút chì màu bạc, mà nụ cười anh ấy ở khoảnh khắc đó hồn nhiên như thể trẻ con. Đã lâu lắm rồi, giờ đây vẫn còn khá rõ nét, giống như tất thấy quay trở về như ban đầu, giống như xưa nay chưa từng biến đổi.

Anh vẫn vững chãi túm chặt cô, giọng anh thâm trầm rõ rệt, lại vô cùng có lực, tựa như ngón tay mình: “Thử Thử, anh sẽ không đi chết đâu, bởi trước kia anh không biết, anh không chắc chắn cái gì, anh cho rằng em vẫn còn trẻ, em sẽ không yêu anh giống như anh yêu em. Thế nên anh làm một việc sai lầm, anh đẩy em ra đi, anh cho rằng anh có thể tự mình chịu đựng, anh tưởng rằng em xa anh sẽ rất sống thoải mái hơn, nhưng ngày hôm nay, không, tối ngày hôm qua, thấy em từ trong gió tuyết liêu xiêu đi vào, em cả đêm hôm qua gọi tên anh, anh đã hạ quyết tâm, anh không muốn rời xa em nữa, anh cũng không muốn làm em đau lòng nữa. Người con gái anh yêu, anh không muốn để cô ấy phải chịu khổ sở nữa. Trên đời này không ai, không chuyện gì, có thể làm chúng ta li biệt thêm lần nữa, cho dù em thật sự căm hận anh, anh cũng muốn

em cả đời ở bên anh, hận anh, nếu như em muốn anh chết, cũng hãy đợi anh thỏa lòng yêu em cả đời này xong, rồi hãy để anh chết!”

Giọng cô nhẹ đến dường như là tuyết bị gió thổi xỏa tung: “Em không yêu anh, em thật sự không yêu anh, anh không cần phải thương hại em.”

Ánh mắt anh khản khoản: “Thủ Thủ, mặc kệ em yêu anh hay không yêu anh, anh sẽ không buông tay nữa đâu. Em nói anh dễ tiện cũng được, bí ỉ cũng được, anh sẽ không buông xuôi em lần nữa đâu.”

Trong cô duy nhất chỉ có tuyệt vọng: “Nhưng em kết hôn rồi, anh cũng kết hôn rồi.”

“Anh chưa kết hôn.” Anh cuống cuống áp lên mặt cô, “Anh muốn để em bớt đau buồn, anh muốn để em mau chóng quên anh đi, thế nên anh tạo ra bức ảnh đó, đăng những bức ảnh ấy lên một trang web giả, rồi thiết lập chương trình, chỉ cần em đăng nhập, sẽ tự động chuyển sang trang web giả kia. Là anh lừa em thôi, tất cả là trả vờ thôi, Thủ Thủ, em mắng chửi anh đi. Là anh đã tạo ra những chuyện này. Thủ Thủ, em mắng chửi anh đi.”

Giây phút nhìn thấy trang web ấy, cô từng thà rằng dùng cả thế gian này để đánh đổi, đánh đổi cho điều đó chỉ là một trò bịp bợm, đánh đổi cho điều đó chỉ là một giấc mơ, cho đến ngày hôm nay tận tai nghe anh nói, tất thấy chỉ là lừa bịp, cô lại không cách nào hít thở được nữa, trong lòng giống như bị vắt lên một chảo dầu chiên, vô số bọt dầu sôi sùng sục, cứ xối lên mình quần quai, đau đến không thể oằn mình. Nặng rọi trên tuyết, chói lòa là thế, chói đến nỗi cô chỉ có thể nhắm chặt mắt: “Nhưng em thật sự đã kết hôn rồi.”

“Thủ Thủ, em không yêu anh ta cơ mà.” Anh ôm lấy cô, bóp chặt cô vào lòng, “Hôm qua em nói với anh, em không hề yêu anh ta, hơn nữa anh ta làm như thế là không tôn trọng em, là có lỗi với em, là không hề trân trọng em.”

“Em đã kết hôn với anh ấy rồi.”

“Vậy thì li hôn đi.” Ngữ khí anh dịu dàng, lại có một sự kiên định không thể chất vấn, “Anh cần em! Anh cần em ở bên anh cả đời này.”

Đây là Dịch Trường Ninh của cô mà, đây là Dịch Trường Ninh cô vẫn yêu mà, xác định mục tiêu xong thì không hề chùn bước, chắc chắn là thế, kiên quyết là thế, trên đời này chẳng ai có thể dao động được anh.

Cô dần dần nói năng không đầu không đuôi: “Mẹ em... Mẹ em sẽ đau lòng lắm...Mẹ em chỉ còn có em thôi...”

“Việc khiến mẹ em mừng nhất chắc chắn là việc em tìm được hạnh phúc của chính mình, mà không phải trở nên giống như bà, níu giữ hạnh phúc giả tạo trải qua cả một đời người.”

“Nhưng mẹ em không biết gì cả...”

“Vậy cả đời đừng để mẹ em biết.” Anh nguội lạnh nói, “Nếu như bọn họ gây áp lực với em, cứ để bọn họ gây với anh, tất thấy đều là sai lầm cả anh, 3 năm trước anh sai rồi, nhưng bây giờ anh sẽ không sai lầm như thế nữa.”

Cô không còn sức lực để tranh luận, cũng không muốn cùng anh tranh luận

Trước mắt trắng xóa chỉ có tuyết, đất trời một mảng trắng trải.

Có anh ở bên, ôm lấy cô, nắm tay cô, giữa đất trời, chỉ có 2 người bọn họ.

Cô chỉ muốn thời gian cứ ngưng đọng lại ở đây đi, năm tháng ở khoảnh khắc này trở nên vĩnh hằng....

Cô thà rằng cứ như thế này, như thế này cũng tốt.

Cô thà rằng vĩnh viễn không cần quay lại, giống như tuyết kia, bị ánh mắt trời rơi trên núi, thế cũng cam lòng.

Cô nói: “Em không muốn nói tới chuyện này nữa, được không?”

Anh bảo: “Được rồi.”

Hai người ngồi trước đỉnh vọng lâu, vai kề vai, ngắm nhìn mặt trời dần dần nhô lên, nhô lên đến đỉnh đầu, cô vẫn không nhúc nhích, anh quán lấy cô trong lòng mình, cũng không hề cựa quậy.

Chỉ có 2 người bọn họ, phẳng phất đã lâu dài như trời đất, một đêm bạc đầu.

Đồ ăn bọn họ đem theo không đủ, nếu như trời lại đổ tuyết thêm lần nữa, có lẽ bọn họ sẽ thật sự bỏ mạng ở nơi này.

Cô cảm thấy có chết ở đây cũng được thôi, ở bên anh, chết chung cũng có là gì đâu.

Mặt tuyết phản xạ lại ngưỡng ánh nắng quá lâu, gần như khiến người ta lóa con mắt, sau cùng có một đốm đen nhỏ xíu ở tít xa động đây, cô hình như còn cho rằng mình lòa thật rồi, thế nên mắt mới có vấn đề.

Dịch Trường Ninh cũng động đây, cô hỏi: “Đó là gì thế?”

Anh nói: “Anh không biết.”

Cô ngại hỏi lại, ngả sâu vào lòng anh, anh cũng không nói nữa.

Đốm đen càng lúc càng to, cũng càng lúc càng gần, thì ra là rất nhiều người, đều là công an, Thủ Thủ mới nhúc nhích một chút, từ trong lồng ngực anh, ngẩng đầu lên. Chiến sĩ công an nhìn 2 người bọn họ càng sáng sủa hơn: “Hai người là ai, làm gì ở đây?”

“Chúng tôi leo núi.” Dịch Trường Ninh đáp.

Đi đầu hình là như tiểu đội trưởng, thấy bên trong vọng lâu có 2 lều trại, lại nhìn 2 người bọn họ, nói: “Phiền anh chị lấy chứng minh ra.” Xem xong chứng minh của Thủ Thủ và Dịch Trường Ninh, anh ta trả lại cho bọn họ, “Nói không chừng sắp có tuyết, hai người mau chóng thu xếp đồ đạc, xuống núi cùng chúng tôi. Đúng rồi, hai người có nhìn thấy một đôi sinh viên không? Có đội sinh viên nhiếp ảnh vừa mất tích ở Trường Thành này.”

Thủ Thủ nhớ ra liền nói với anh ta, “Chiều qua tôi có gặp bọn họ, bọn họ đi nhanh hơn tôi, tôi cũng không đuổi kịp.”

“Anh chị mau thu dọn đi.” Đội trưởng dứt khoát nói, “Rồi xuống núi cùng chúng tôi, ở lại trên núi rất nguy hiểm.”

Những chiến sĩ công an khác không giải thích gì, đã bắt đầu động tay động chân giúp họ dỡ lều. Dịch Trường Ninh cũng đành bắt tay thu dọn, công an quả nhiên động tác linh hoạt, thuần thục thành thạo loáng cái đã xong, một người giúp Thủ Thủ khoác ba lô lên, lại thêm một người khác hộ Dịch Trường Ninh, Dịch Trường Ninh nói: “Cảm ơn, tôi làm được, để tôi.”

Thế là đội trưởng chỉ định 2 người đưa họ xuống núi. Nhóm còn lại tiếp tục tìm kiếm đội sinh viên kia.

Đường xuống núi rất khó đi, may mà đồng chí công an là người bản địa, rất thành thạo địa hình. Chặt hai cành thông đưa bọn họ chống đỡ, dắt hai người một mạch xuống núi. Có những chỗ thế núi rất dốc, có tuyết lại trơn trượt, công an ở trước đón, Dịch Trường Ninh ở sau đỡ, Thủ Thủ mới có thể xuống núi yên ổn.

Nhếch nhác vô cùng, mà cũng cực nhọc vô cùng, cho đến khi trời tối sịt, mới đến được chân núi.

Cả bốn người đều thở phào nhẹ nhõm, xa xa nhìn thấy thừa thớt lác đác ánh đèn, hai chiến sĩ công an nói: “Các vị tự vào thôn vậy, chúng tôi phải quay lại đây.”

Dịch Trường Ninh và Thủ Thủ vô cùng biết ơn, hai đồng chí công an cũng rất lúng túng, bắt tay rồi đi luôn.

Dịch Trường Ninh dắt tay cô: “Đi nào, chúng ta đi ăn cơm tối thôi.”

Đường rất gian nan, tuyết bị xe cán người giẫm, vô cùng lầy lội. Trong thôn cũng có nhà trọ, hơn nữa nhà trọ lại náo nhiệt, rất nhiều người làm nhiếp ảnh đến, đều muốn đến chụp cảnh tuyết ở Trường Thành, mọi người bàn tán về nhóm sinh viên mất tích, đều rất lo lắng. Đã chẳng còn món gì, bà chủ nấu cho họ 2 bát mì, nhúng thêm 2 quả trứng, Thử Thử ăn đến ngon lành. Dịch Trường Ninh vớt quả trứng bên bát mình đưa cho cô: “Anh không thích ăn cái này.”

Cô trợn mắt nhìn anh, nhưng không thể gấp trả lại được, đành ăn vậy.

Bà chủ ở bên cứ cười mãi: “Đôi vợ chồng trẻ này đậm thắm quá.”

Không biết tại vì sao, câu nói ấy khiến Thử Thử khó xử vô cùng.

Cô nhẹ nhàng buông đũa, Dịch Trường Ninh cũng miễn cưỡng phát hiện ra, anh nói: “Không muốn ăn nữa thì thôi vậy.”

Trong nhà trọ chỉ còn lại một phòng.

Bà chủ trái lại chẳng cảm giác gì: “Vừa hay còn phòng cuối cùng, dành cho đôi vợ chồng anh chị vậy.”

Giường còn có lò sưởi bằng đất, ấm cúng vô cùng, hơn nữa chỉ có một chiếc chăn, phủ lên trên xem ra còn như mới.

Dịch Trường Ninh mở ba lô, lấy ra 2 túi ngủ, phủ lên giường đất, rồi nói với cô: “Em ngủ bên nào?”

Cô nói: “Bên nào cũng được.”

Anh ra ngoài một lúc, vặn mở một bình nước sôi ra, bảo: “Rửa tạm mặt đi.”

Góc phòng chỉ có chậu nhựa, nhưng mà nhìn có vẻ rất khả nghi, cô quyết không dùng. Anh vắt khăn mặt ướt đưa cô: “Lau qua đi vậy.” Cô giơ tay đón lấy, anh đột nhiên lại nói, “Cẩn thận nóng.” Nói rồi anh giữ một lúc bát nóng mới đưa lại cho cô.

Thử Thử lần đầu tiên cảm thấy lau mặt bằng khăn nóng vẫn khoan khoái dễ chịu, mặc dù đã hai ngày chẳng tắm rửa gì, nhưng cô mệt mỏi đến kiệt sức, cả đời có bản thể này thì cô cũng đành chịu thôi. Chẳng mấy khi ra ngoài chịu khổ một phen, sớm đã chuẩn bị sẵn tư tưởng rồi.

Cô vẫn y chang ngày hôm qua chỉ cởi áo gió đã chui tọt vào túi ngủ.

Dịch Trường Ninh rửa mặt đại khái xong, một lúc rồi cũng lên giường, mặc nguyên áo quần mà chùm túi ngủ.

Anh tắt đèn đầu giường, trong phòng chỉ tối đen một mảng, nhưng chẳng lâu sau, mắt Thử Thử đã thích ứng với màu đen ấy, cách một lớp rèm màn cửa sổ, ánh sáng vắng lặng bên ngoài len lỏi xuyên vào, có lẽ là ánh trăng, hoặc là màu tuyết trắng.

Đi đến cả nửa ngày đường núi, vốn dĩ rất oải, nhưng không biết vì sao lại không buồn ngủ.

Dịch Trường Ninh cũng chưa ngủ, bởi lẽ cô nhìn vào đôi mắt anh.

Anh hỏi cô: “Sao em không ngủ đi?”

Cô nói: “Em sợ.”

Không biết là đang sợ cái gì, nhưng trong lòng thật sự tồn tại một loại khiếp đảm, dường như biết rõ đến khi thức tỉnh, bọn họ sẽ phải đối mặt cùng gian nan trắc trở.

Anh cười một tiếng: “Bé ngốc ạ.”

Từ trong túi ngủ vươn tay ra, xoa mái tóc cô: “Mau ngủ đi. Đừng suy nghĩ linh tinh, còn có anh mà.”

Lòng bàn tay ấm nóng, áp trên khuôn mặt cô, qua rất rất lâu, anh cũng chưa thu tay lại, cô mơ mơ hồ hồ nói: “Trường Ninh, ngày mai em về nhà, sẽ nói chuyện với mọi người.”

“Ừm.” Giọng anh gần kề ngay gang tấc, vẫn còn êm dịu hoàn toàn như trước đây, “Em ngủ đi đã, chuyện mai nói sau, ngủ đi nhé.”

Cô thở dài, cuối cùng chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau vẫn là một ngày trời quang trong xanh, bọn họ thuê một chiếc xe.

Đường rất khó đi, cả đường trồng thành, Thử Thử ngủ không ngon, bữa sáng gần như chưa ăn một cái gì, sắc mặt khó coi vô cùng. Ngồi lún ở ghế sau chỉ cảm giác trong dạ dày giống như nổi dậy từng cơn sóng ngầm, Dịch Trường Ninh ôm cô, mặc dù không nói lời nào, nhưng anh cũng rất sốt ruột.

Đến lúc vào thị trấn anh đi mua thuốc đau dạ dày cho cô, rồi tìm một tiệm cơm, ngồi xuống gọi món nhưng cô vốn không buồn ăn: “Em không muốn ăn.”

“Từ giờ đến lúc ra được đường cao tốc cũng còn vài tiếng nữa.” Anh giống như dỗ dành một đứa nhỏ, “Không ăn sẽ say xe đấy, uống chút canh nhé? Anh thấy trong thực đơn có canh cá này.”

Miễn cưỡng nuốt xuống quả nhiên cũng không ổn, chiếc xe bọn họ thuê, chưa đi được đến 1 phần 3 chặng đường, cô đã thấy khó chịu, nôn thốc nôn tháo, tài xế đạp phanh vội vã tấp vào lề đường, dường như cả mặt dịch cũng ói hết ra. Cô xưa nay chưa từng say xe dữ dội đến nhường này, Diệp Thận Dung một mạch chạy xe đến vận tốc 200 300 cây số, cũng không bằng cô say đến như ngày hôm nay.

Khó khăn lắm mới chịu đựng được đến lúc xe hòa vào đường cao tốc, anh hỏi cô: “Anh đưa em về nhà nhé?”

Cô lắc đầu: “Đừng, em muốn về nói rõ với mọi người trước đã.”

Anh nói: “Anh không muốn để em đơn phương đối diện với bọn họ.”

Thực ra cô cũng có chút sợ hãi, anh nắm tay cô: “Thủ Thủ, tin anh, chúng ta ở bên nhau, rồi sẽ thuyết phục được bọn họ thôi.”

Cô trầm lặng một hồi, mới nói: “Không, sớm muộn gì một mình em cũng phải đối mặt, em muốn về nhà nói chuyện với anh ấy trước đã, thế tốt hơn.”

Anh một lúc rất lâu sau không hề nói gì, nhưng sau cùng vẫn kiên trì: “Vậy cũng được, bản thân em cần thận nhé, anh sẽ gọi điện cho em.”

Anh tiễn cô đến cửa ngõ thành phố, ôm cô lần cuối. Cô kì thực rất sợ, anh vỗ nhẹ lưng cô, cô dần dần trấn tĩnh lại, không còn sợ hãi gì nữa, cô đã trưởng thành, rồi sẽ phải đối mặt với tất cả mà thôi.

Cô đã chuẩn bị sẵn sàng tư tưởng, nhưng vẫn ngoài dự liệu của mình, dì Tổng thấy cô viên mắt đã ửng đỏ: “Thủ Thủ, cháu đi đâu thế? Bố mẹ cháu cuống đến sắp phát điên rồi!” Cô không ngờ mẹ đã từ Thụy Sĩ trở về, bố cũng không ở văn phòng, nghe thấy cô đã về, mẹ từ trên lầu loạng choạng đi xuống: “Thủ Thủ...” cầm được tay con gái mà mắt gần như đã đẫm lệ, “Con bé này, con đã đi đâu thế?”

Cô không nói gì, có chút hóa đá đứng đó, Diệp Dụ Hằng từ phía sô pha đứng dậy, cô lần đầu tiên trong đời phát hiện, người bố xuất thân quân nhân của mình, dáng lưng thẳng tắp thì ra cũng đã hơi khom rồi, đầy mắt bố vẫn vẹn tở máu, ánh nhìn dán lên cô một lúc lâu, nhưng cũng không nói lời nào.

Tất cả mọi người đều đang đi tìm cô, tối hôm ấy Diệp Dụ Hằng về nhà, phát hiện cô không ở nhà, lập tức gọi thư ký đi tìm Kỷ Nam Phương, nghe nói Thủ Thủ không ở chỗ Kỷ Nam Phương, Diệp Dụ Hằng đã loáng thoáng nghĩ có chuyện gì đó không đúng rồi, còn tưởng rằng cô chỉ là một lúc giận dỗi nhất thời. Ai dè ngày hôm sau điện thoại của cô vẫn khóa máy, Kỷ Nam Phương cảm giác có chút không bình thường, liền vội chạy qua ký túc xá, cả nhà ở khu chung cư cũng đều tìm qua, rồi gọi điện cả cho Giang Tây, mới biết cô không đi làm, cũng chẳng xin phép nghỉ.

Cô xưa nay thỉnh thoảng vẫn đùa nghịch kiểu trẻ con, nhưng chưa từng để xảy ra chuyện tương tự. Người trong nhà phát hiện điện thoại cô cũng không mang theo, mà thẻ tín dụng đã rút đến 2 vạn tiền mặt. Mẹ Thủ Thủ nhận được tin lập tức bay về. Cả thể hai ngày hai đêm, dường như đã lật tung cả thành phố lên tìm kiếm. Tất cả các thể loại danh sách hàng khách mua vé máy bay, danh sách khách trọ ở khách sạn, tất cả đều lục tìm qua, lại không tìm được một mảy may manh mối nào. Đến ngày thứ 3 cả nhà họ Diệp thật sự chán động, Diệp Thận Dung đi liên hệ với tất cả bạn bè của cô, mà Diệp Thận Khoan cũng đi tìm người kiểm tra toàn bộ camera giám sát giao thông trong thành phố.

“Mẹ...” Cô nhìn thấy mẹ như thế càng cảm giác xót xa, “Con xin lỗi.”

Mà mẹ cô chỉ ôm chặt lấy cô: “Trở về là tốt rồi...” ngấm nhìn cô một lượt, nói “Tại sao có mấy ngày không gặp, con đã gây đến thế này...”

Diệp Dụ Hằng vẫn không nói gì, cho đến tận lúc mở lời. “Nam Phương này” ông nói với Kỷ Nam Phương đang đứng bên ghế sofa, “Con đưa Thủ Thủ lên lầu, bảo dì giúp việc chuẩn bị nước cho con bé tắm, nghỉ ngơi một lát đã.”

Thủ Thủ giờ mới để ý, thì ra Kỷ Nam Phương cũng có mặt.

Sắc mặt anh xem ra cũng không tốt, có lẽ vì mất ngủ, bộ dạng ấy hiện ra đến trầm mặc, nhưng trước mặt hai vị trưởng bối, đặc biệt trước mặt bố mẹ 2 nhà, anh đã trở nên quá đỗi quen rồi.

Thủ Thủ hít một hơi: “Bố, con có chuyện muốn nói.”

Diệp Dụ Hằng mặt vẫn cứ không biểu cảm gì, ông thậm chí không nhìn cô thêm nữa: “Con mệt rồi, để Nam Phương đưa con lên nghỉ ngơi đi, bố có việc ở văn phòng, có chuyện gì thì để tối nói.”

“Bố!”

“Thủ Thủ” Mẹ kéo cô lại, “Nghe lời đi con, đi với Nam Phương đi con, bố con tối ngày hôm qua gần như không ngủ, con đừng chọc giận ông ấy nữa, có gì thì để tối nói.”

“Mẹ...”

“Thủ Thủ” Kỷ Nam Phương cuối cùng mở lời, “Chúng mình lên lầu đi, em phải tắm cái đã, rồi ăn gì đó, nghỉ ngơi đi.”

“Được rồi.” Cô cuối cùng chịu khuất phục, toàn thân từ trên xuống dưới bẩn đen xì xì, đã hai ngày không tắm rửa, cô cả đời còn chưa từng bẩn thỉu qua, hơn nữa cũng phải có tinh thần thật tốt để ứng phó được với cuộc đàm phán này, cô đành nghe lời bước lên lầu.

Di Tổng sớm đã bảo người chuẩn bị đầy ắp một bồn nước tắm cho cô, cô từ tốn tắm gội, sau cùng mặc áo ngủ, đứng trước gương tự soi lại hai má đang đỏ ửng, không, cô không cần phải sợ hãi, cô chỉ cần một chút dũng khí. Còn chưa sấy khô tóc, đã kéo khăn lau đầu xuống, tùy tiện chải vài cái đã đi ra.

Kỷ Nam Phương đang nói chuyện điện thoại, hình như là mẹ anh gọi đến. Anh đang nói: “Con ở cùng với Thủ Thủ.” Thấy cô ra, lại nói thêm hai câu rồi cúp máy. Anh ngồi xuống ghế bên cửa sổ, tiện tay thấy di động lên một bên bàn trà, rồi châm điếu thuốc. Mặt anh ngược sáng, thế nên anh đang có biểu cảm gì cô nhìn không rõ, nhưng cũng không cần thiết phải biết. Tóc còn ẩm ướt, cô cũng ngại sấy, chỉ ngồi xuống trên chiếc giường nhỏ nhảu mềm mại, suy tính nên mở miệng thế nào.

“Thủ Thủ” Không ngờ anh dụ điếu thuốc, trái lại mở lời trước: “Sao em có thể không biết điều đến thế này nhỉ?”

Vẫn là giọng điệu dạy dỗ trẻ con kiểu ấy, cô hạ quyết tâm, cuối cùng ngẩng đầu lên: “Kỷ Nam Phương, chúng ta li hôn đi.”

“Đừng lúc nào cũng lời giọng đẩy ra dọa anh.” Giọng anh lạnh lùng, “Anh xem ra em càng lúc càng vô lý rồi, cứ thế bỏ đi, điện thoại cũng không cầm theo, em trừ việc cầu kính buông thả ra, em còn biết làm gì khác nữa không?”

“Em rất nghiêm túc đấy.” Cô trái lại cũng bình tĩnh hơn, “Hai ngày nay em nghĩ rất rõ ràng rồi, hơn nữa chúng ta vốn không có tình cảm, hai người sống chung đều cảm thấy khó chịu, không bằng li hôn đi.”

“Này Diệp Thận Thủ, nếu như em thật sự nghiêm túc muốn li hôn, thế thì hỏi ý kiến của bố mẹ trước đã nhé!”

Cô biết đã không còn cách nào khác, thế nên chán nản vô cùng: “Bố mẹ...anh rõ ràng biết phải cần anh phối hợp mới được cơ mà...”

“Anh phối hợp ấy à?” Anh chẳng những không bực mình mà còn bật cười, “Anh dựa vào cái gì mà phải phối hợp với em nào?”

Xem ra hôm nay khó tránh khỏi phải cãi nhau rồi, cô cực kỳ sồn lòng: “Em mệt rồi, em không muốn tiếp tục thế này nữa.” Cô ngược mặt lên nhìn anh: “Kỷ Nam Phương, anh không thấy mệt mỏi hay sao? Rõ ràng chúng ta cứ thế này, trước mặt bố mẹ thì đóng cảnh hòa thuận giả tạo, vừa ra ngoài đã đường ai nấy đi. Anh nghĩ bố mẹ không biết chắc? Họ chỉ đang cố tình tỏ vẻ như không biết thôi, không muốn vạch trần chúng ta mà thôi, những ngày như thế này em không muốn phải trải qua nữa.”

“Nhưng anh trải qua đã đủ đâu.” Anh cười khẩy, “Anh hiện tại không biết phải tỏ ra mãn nguyện đến thế nào nữa, em không muốn trải qua chút gì, nhưng anh muốn.”

“Kỷ Nam Phương, anh đừng có ích kỷ như thế.”

“Anh ích kỷ à?” Giọng anh dần trở nên cay nghiệt, “Năm đó kết hôn là em tình nguyện, anh theo em, anh chẳng ép buộc gì em cả đâu đấy.”

Cô không muốn nghĩ đến nữa, bởi lẽ vừa nghĩ đến thôi cả người đã run lên lấy bầy, những chuyện đau đớn, cô cố chấp xóa sạch từ trong kí ức, như thể trước nay chưa từng xảy ra, cứ thế chống chọi lại, cô tức tốc lấy chồng, nhanh đến nỗi không cho phép bản thân được nghĩ ngợi.

Cô gồng ép mình phải thật bình tĩnh: “Em hy vọng chúng ta ly hôn cũng là có anh tình nguyện.”

“Em muốn li hôn à?” Anh lại bật cười, “Nhưng anh thì không muốn li hôn đâu, thế nên không thể nói câu anh tình nguyện ở đây được.”

“Kỷ Nam Phương, anh có lương tâm một chút đi được không hả?” cô dần nổi cơn giận dữ, “Bao nhiêu năm nay, em tự hỏi em đối với anh tận tình tận nghĩa, trước mặt sau lưng em đều giữ sĩ diện cho anh, với tư cách vợ anh, em nỗ lực cố gắng đến tận cùng. Bây giờ em đã chịu đựng đủ lắm rồi, em không muốn như thế này nữa, em hy vọng tương lai mình sẽ có những ngày tốt đẹp hơn, anh có thể buông tha em được không?”

12. Chương 12-13

“Em nỗ lực lắm rồi à? Em còn không để anh đụng vào người em, em làm vợ kiểu gì thế?”

“Làm chuyện đó mà không có tình yêu, có khác gì động vật không? Tại sao phải đòi hỏi ở em?”

Câu nói này xem chừng chia thẳng vào anh, anh đột ngột tóm lấy cô, bộ dạng ấy gần như phải bóp chết bằng được mới thôi. Đụng chạm khiến cho thứ cảm giác quen thuộc lại dần xộc đến với cô, cô bắt đầu toát mồ hôi lạnh, ấn chặt ngực, chỉ cảm giác buồn nôn. Vài năm rồi, cô vẫn luôn cảm thấy tình dục khiến con người ta lợm lợm, nhưng Dịch Trường Ninh quay trở về, Dịch Trường Ninh thức tỉnh cô, giống như một kẻ sắp chết ngạt đột nhiên hít vào được luồng không khí trong lành. Cô nhớ đến những hoàn mỹ mà tình yêu từng có, là dịu ngọt, là thuần khiết, những con người yêu nhau ở bên nhau, cho dù chỉ là một cái nắm tay, nhưng tim vẫn đập thùm thụp đến cả nửa buổi.

Mà không phải thứ tình dục khiến cho con người ta phải lợm lợm buồn nôn kiểu này.

Cô không cách nào khoan dung độ lượng được với kiểu sống trước mắt, bởi lẽ dối trá khô khốc gần như làm đổ vỡ một con người. Giống cá sa lưới, càng vùng vẫy càng mắc chặt, dồn ép đến nỗi cô không thể không gồng mình, muốn vùng thoát khỏi ràng buộc. Nhưng anh không làm gì cả, ngón tay chỉ bấm chặt, cô thấy đau, nhưng vẫn mở to mắt nhìn xoáy vào anh: “Anh cảm thấy cuộc hôn nhân này có ý nghĩa à? Em không chịu đựng được nữa, em không thể nào chịu đựng thêm được nữa anh có hiểu không? Lý do trước kia em cưới anh, thực ra em muốn tháo chạy khỏi cái nhà này, vậy mà cái anh dành cho em lại là một chỗ nước

sôi lửa bỏng để em nhảy vào. Em kết hôn với anh 3 năm, em cảm giác mình đã già hơn đến chục tuổi, em không muốn cả đời mình bị nhốt trong cái lồng này, tại sao anh không nỡ tha cho em một đường sống chứ? Nếu như anh muốn một bia đỡ đạn để thỏa sức vui chơi, ngoài kia cả đám con gái lúc nào cũng sẵn sàng làm bia đỡ cho anh, trong khi em không muốn, em chỉ muốn li hôn. Anh buông em ra đi, được không?”

Anh thực sự bị chọc tức đến bực mình rồi, lúc anh thực sự tức giận, thường không buông lời, chỉ có đôi con người nhanh chóng co rút lại.

Sau cùng anh nói tay, rất ung dung mỉm cười: “Diệp Thận Thủ, em đừng nằm mơ nữa! Anh không buông em đâu! Em đời này đừng có hòng muốn li hôn! Em bảo đây là một cái lồng à, vậy em cả đời này cứ cố gắng ở trong cái lồng này đi vậy.”

“Kỷ Nam Phương!”

Anh đập cửa rồi đi.

Anh đi thẳng một mạch xuống dưới nhà, Thịnh Khai đang ở phòng khách, thấy anh xuống thì rất đổi ngạc nhiên: “Sao rồi con?”

“Không sao ạ,” anh cười, “Mẹ, công ty gọi điện, có chút việc cần giải quyết nên con đi trước đây ạ.”

“Ừm.”

“Thủ Thủ hình như rất vất vả rồi, con để cô ấy ngủ một lát, mẹ nói dì Tổng một lúc nữa gọi cô ấy dậy ăn cơm ạ.”

“Được rồi,” Thịnh Khai cũng cảm thấy mệt mỏi rồi, “Con cả một ngày một đêm chưa chợp mắt rồi, giải quyết xong công việc, sớm về nghỉ ngơi đi nhé.”

“Vâng ạ.”

Tài xế đến đón anh, giữa đường thì nhận được điện thoại của Trần Trác Nhĩ: “Cậu đang ở đâu thế?”

Anh thực sự chẳng còn tâm trạng để đáp lại: “Sân bay.”

“Cậu dạo này lại đi tài trợ cho hãng hàng không à? Tuần trước gọi cậu bảo cậu đang ở Nhật, thứ hai gọi cậu đã đến Queensland, hai hôm trước tôi gọi cho cậu thì cậu vừa xuống máy bay, bây giờ gọi lại đã thấy cậu chạy ra sân bay rồi, còn năng bay qua bay lại hơn cả siêu nhân rồi đấy, này, không phải cậu nắm được em tiếp viên hàng không nào rồi đấy chứ? Thế nên mới theo con nhà người ta bay lượn khắp bầu trời nhỉ.”

“Cút.”

Trần Trác Nhĩ bật cười: “Có mỗi này, người ta muốn bàn bạc với cậu bằng được đấy.”

“Không có tâm trạng đâu.”

“Lại sao thế, kiếm tiền mà cũng không có tâm trạng à?” Trần Trác Nhĩ cười trong điện thoại, “Hay là người đẹp bằng giá lần trước thật sự cho cậu đóng băng luôn rồi?”

“Xéo ngay.”

“Được rồi, anh trai ạ, nói mỗi tẹo mà cậu đuổi tôi những 2 lần, nóng tính thế nhỉ! Lẽ nào mấy ngày trước cậu thật sự trúng nắng ởQueenslandrồi à? Được rồi, hôm nay không phải sinh nhật của cậu sao? Mấy anh em mời cậu bữa cơm đây, lại cả văn nghệ giúp vui nữa chứ, đủ có thành ý rồi chứ nhỉ.”

“ ‘văn nghệ giúp vui’ cái gì?”

Trần Trác Nhĩ khi khi cười: “Không thể tiết lộ được, cậu đến thì biết, đảm bảo hài lòng.”

“Đừng có vớ vẩn nữa, nói chuyện chính đi.”

“Chuyện chính là mấy anh em tổ chức sinh nhật cho cậu. Cậu bằng lòng thì đến ăn tiệc với chúng tôi đi, cậu không vui thì cứ bay tiếp đi vậy. À đúng rồi, em tiếp viên hàng không kia có xinh không? Dẫn đến cho bọn này mở mang tầm mắt tí đi?”

Kỷ Nam Phương cúp điện thoại, nói với tài xế: “Quay lại đi, không ra sân bay nữa.”

Ở nhà hàng quen, vừa thấy anh đến, cả căn phòng chật kín người đều cười reo hò, đám đồng bồ nhào đến, ba chân bốn cẳng, ấn anh ngồi vào vị trí. Trần Trác Nhĩ càng phấn khởi hơn: “Nào nào nào, hôm nay là ngày vui, gọi món trước đã, chúng ta từ từ ăn uống, sau đó chúc rượu mừng sinh nhật sau.”

Tửu lượng của Kỷ Nam Phương rất tốt, thế nên Trần Trác Nhĩ sớm đã gài người liên minh công thủ, người này nâng cốc, kẻ kia cầm bình rượu, mồm năm miệng mười, xưng anh gọi em, vừa vỗ vai bá cổ vừa chúc rượu, cả đồng người kích nhau, vốn tưởng phải gặp nhiều trắc trở lắm, ai mà biết Kỷ Nam Phương ngày hôm nay đặc biệt thoải mái, ai chúc gì cũng nhận, ai mời gì cũng nể mặt uống, đến khi món bò Kobe được đưa lên, rượu trên bàn đã hết veo tổng cộng 6 chai loại cực to.

“Được rồi được rồi.” Trần Trác Nhĩ thấy mắt Kỷ Nam Phương đã đỏ au, trong lòng trái lại mắc phải ngờ vực, vội vàng dàn xếp: “Đừng làm cậu ấy quá chén nhé, say rồi là mất hay đi.”

“Ai nói tôi say đây?” Kỷ Nam Phương cười gằn, “Chỉ dựa vào mấy cậu mà làm được tôi say ấy à? Gọi phục vụ đổi cốc to hơn đi!”

“Được được, đổi cốc to nào!” Trần Trác Nhĩ thuận miệng hòa theo anh, rồi vẫy tay gọi phục vụ, thấp giọng dặn dò: “Đưa món Lộc Tiên Cổ lên trước đi, để mọi người tráng miệng đã.”

Ngày hôm đấy rốt cuộc có đến vài người uống rồi gục luôn tại trận, ngay cả Trần Trác Nhĩ cũng trở nên lơ mơ, thế mà Kỷ Nam Phương hình như vẫn còn rất tỉnh táo: “Tiết mục văn nghệ góp vui của cậu đâu rồi?”

Trần Trác Nhĩ móc ra thẻ phòng, cười mờ ám vô cùng: “Phòng 3118, tóc dài mắt to nhé, đúng kiểu của cậu, nhớ thương hoa tiếc ngọc một chút nhé, người ta còn là cô bé đấy, mới học năm nhất đại học P thôi.”

Cậu ta cười hì hì rồi nhét thẻ phòng vào túi áo khoác của Kỷ Nam Phương: “Người anh em này, chúc cậu sinh nhật vui vẻ!”

Hành lang trải thảm rất dày, Kỷ Nam Phương thật sự đã ngà ngà say, cảm giác dưới chân lênh bênh, ra khỏi thang máy tìm tới tìm lui vẫn không tìm ra phòng mình.

Ánh đèn nơi ấy hơi tối, hành lang lại quanh co, cách quãng không xa mới đặt một ngọn đèn chiếu sáng yếu ớt, như những viên ngọc trai lóe sáng từ trong kẽ hở cửa vỏ sò, ánh ngọc quay vòng, mông lung lại chấp chờn, anh cảm thấy chóng mặt, dựa vào bên tường nghỉ một lúc, có chút hối hận rồi, vừa nãy butler của khách sạn muốn đưa anh lên, anh lại nói không cần, chẳng ngờ rõ ràng đã từng đến đây 2 lần rồi, hôm nay sao lại không tìm nổi phòng cơ chứ.

Anh lấy điện thoại ra, gọi cho Trần Trác Nhĩ, ai ngờ điện thoại đổ chuông hồi lâu không có người nhấc máy, gã này dám chạy đi đâu rồi không biết nữa, đến điện thoại cũng không nhận. Anh vừa định thôi, thì lại có người nhấc máy.

Giọng nữ rất thân thương mà cũng xa xăm vô cùng, anh cảm thấy đầu càng buốt hơn, lật điện thoại ra nhìn lại, hóa ra không biết tại sao lại ấn nhầm số cho Thủ Thủ.

“Thủ Thủ...” Anh ngược lại còn bật cười, “Em chưa ngủ à?”

Cô nghe giọng anh đoán anh uống say rồi, thế nên cũng không nóng nảy gì, hỏi lại: “Anh uống say à?”

“Anh có uống đâu,” Anh nói lỏng cà-vạt, men theo hành lang đi về phía trước, rẽ vào một góc khuất, không đúng rồi, lại rẽ sang một lối khác, vẫn không đúng....

Anh càng cảm giác choáng váng hơn, đành dừng lại một lúc: “Em đang ở đâu thế?”

“Em đang ở nhà.” Cô đã mệt mỏi đến nỗi chẳng buồn nói với anh, “Kỷ Nam Phương, chuyện li hôn, anh cứ từ từ cân nhắc đi nhé.”

Anh lớn tiếng cười, “Tại sao anh phải li hôn với em nào? Anh làm sao mà phải cân nhắc chuyện li hôn? Có em làm lá chắn, anh thích chơi bởi thế nào thì chơi, anh đang chơi rất vui đây.”

Cô đập máy “tạch” một tiếng, anh vẫn cầm điện thoại đứng một lúc lâu, rồi mới bước đi tiếp, cuối cùng lần tìm ra được cánh cửa phòng.

Cô bé kia nghe thấy tiếng cửa mở, dường như bị dọa giật thót mình, theo bản năng bật dậy khỏi ghế sofa, nhìn anh rồi lập tức cúi thấp đầu, luống cuống bối rối.

Anh đứng ở đó, chỉ nhìn thấy mái tóc dài đen nhánh, bởi dáng cúi đầu ấy mà mái tóc xòa tung như thác đổ, che khuất nửa khuôn mặt cô bé, nhưng vẫn có thể nhận ra vẻ xinh đẹp, các nét rất thanh tú, lông mi dài, giống như 2 đũa quạt, hơi cúp xuống. Anh đứng một lúc, rồi đặt điện thoại lên cà-vạt, tất cả đều quăng lên bàn trà, sau mới hỏi: “Em tắm trước hay tôi tắm trước? Hay là tắm chung?”

Cô bé ấy ngẩng đầu nhìn anh. Mặt ửng đỏ, một lúc mới ấp a ấp úng nói: “Em tắm rồi...”

Anh giờ mới để ý cô ấy vốn đang mặc áo ngủ, một bộ đồ ngủ dài tay kín đáo, in hình gấu kẻ ca-rô rất dễ thương, anh cảm giác hốt hoảng, dường như là đã từng gặp bộ đồ ngủ kiểu ấy ở đâu rồi nhỉ, hoặc có lẽ anh thật sự đang say, thế nên anh rẽ qua phía phòng tắm: “Vậy tôi tắm rửa trước đã.”

Anh ở trong đó rất lâu, gần như đã ngủ một giấc trong bồn tắm, lúc sức tỉnh thì nước đã nguội ngắt. Rốt cuộc lúc ra ngoài, người đã không thấy đâu, anh chỉ cảm thấy thú vị đây, nếu như cô bé nhìn có vẻ kinh hồn bạt vía ấy mà bỏ chạy rồi, hóa ra mới là chuyện nực cười.

Ai biết đâu vừa bước vào phòng ngủ, thấy cô ấy vẫn chưa bỏ đi, mà đang ngồi trên giường đợi anh.

Thấy anh ngồi xuống giường, cô bé siết chặt lấy góc ga giường, hình như hơi run.

Lúc anh hôn, cô ấy thực sự trở nên run rẩy, anh gỡ từng chiếc cúc trên bộ áo ngủ gấu kẻ ca-rô ấy, dự vọng mịt mù lan tỏa, hơi thở anh thô ráp, không còn đủ nhấn nại nữa, anh cắn lên chiếc cổ có làn da non mềm, nhưng sau cùng cô ấy bật khóc thút thít, anh đành ngừng lại. Lòng bàn tay anh chạm đến đôi mắt rực nóng, mà trong vòng tay anh, cô cứ run lên lấy bầy. Dường như là bản năng, cánh tay chống đỡ trước ngực anh, kháng cự từng động tác tiến tới của anh. Sức kháng cự yếu ớt của cô, thứ cảm giác quen thuộc mà chán nản lại ủa về phá vỡ cảm xúc, đâu đâu cũng thấy, khiến anh thất vọng chán chường, không tài nào tiếp tục được nữa.

Anh buông tay, bước đến bên cửa sổ, châm một điếu thuốc.

Dường như là chênh choáng hơi men, chỉ cảm thấy cơn mệt mỏi rã rời.

Cô bé kia rụt rè tụt khỏi giường, bước đến sau anh, khẽ nói: “Xin lỗi, chỉ là em sợ....”

Anh quay đầu lại, giờ đây mới nhìn rõ cô bé ấy có ánh mắt trong trẻo, dường như chớp nháy thoáng có làn nước mắt, anh không muốn nhìn thêm nữa, xoay mặt đi, tiếp tục hút điếu thuốc.

Qua một lúc khá lâu, một cơ thể ấm mềm dán lên người anh, hai cánh tay cô ấy vòng qua ôm lấy eo anh, anh sững sờ một lúc, gỡ đôi bàn tay ấy ra, anh nói: “Em đi đi.”

Cô bé hơi sợ hãi, lại nức nở: “Em xin lỗi, em thật sự chỉ là sợ....”

“Tôi biết em sợ.” Anh sốt ruột ngắt lời, “Thế nên em đi được rồi đấy, tôi không có hứng nữa.”

“Nhưng hôm qua họ đã đưa em tiền rồi...” cô bé luống cuống ngược mắt lên. “Xin anh đừng đuổi em đi....tiền em đã tiêu hết rồi, không cách nào trả lại cho bọn họ được nữa.”

“Bọn họ đưa em bao nhiêu?”

“10 vạn ạ.”

“Em dùng tiền đấy làm gì?”

“Cho anh em, anh em bị máy cán đứt tay, bác sĩ nói không có tiền thì không thể làm phẫu thuật được. Bao nhiêu năm nay anh ấy làm thuê ở bên ngoài, còn chưa lấy vợ, đến bạn gái cũng chưa có, bởi vì anh ấy muốn nuôi em ăn học. Lần này tay bị cán đứt. Bác sĩ nói nếu để muộn hơn sẽ không kịp nữa....thế nên em hết cách, em có người bạn làm ở KTV, cô ấy hỏi em có đồng ý làm....”

“Được rồi, đừng khóc nữa.” anh cắt ngang có chút cộc cằn, đi lấy ví tiền của mình, đưa cho cô ấy một tấm thẻ. “Trong này còn ít tiền, đưa anh em đến bệnh viện nào tốt một chút, đừng chần chừ chữa trị nữa, bây giờ em đi được rồi đấy!”

Cô ấy rưng rưng nhìn anh, mà anh đã xoay mặt đi, châm thêm một điếu thuốc khác.

Cô bé không cầm thẻ, nhưng cúi mình trước anh, sau đó thay đồ, đi mất.

Anh hút hết sạch một bao thuốc lá. Chỉ cảm giác mệt mỏi, liền nằm vật ra giường, trên mặt có thứ gì đó mềm mềm, thì ra là bộ đồ ngủ hình gấu kẻ ca-rô ban nãy, cô bé kia quên cầm theo.

Anh túm lấy bộ quần áo, vất xuống thảm.

Qua một lúc lâu, anh lại xuống giường, nhặt bộ áo ấy lên, xếp gọn, đường đường chính chính đặt bên cạnh gối nằm.

Chiếc áo thoang thoảng mùi hương thiếu nữ, không phải mùi nước hoa, cũng không phải bất kì hương thơm tổng hợp nào.

Thực ra cũng chẳng giống lắm, mùi hương từ cô có vị ngọt ngào, có lẽ là mùi từ loại sữa tắm hay dùng, hoặc biết đâu, là mùi của kem dưỡng da, vương lên đôi chút thơm lây, biết rành rành là không phải, hương thơm ấy chỉ mình cô có, đi đến đâu đâu cũng không tìm ra được.

Anh cảm thấy hồ thẹn, thời gian sao mà dài đến thế, lần cuối họ ở bên nhau có lẽ là 2 năm về trước. Cho đến tận ngày hôm nay anh thường xuyên 10 ngày nửa tháng cũng không gặp nổi cô lấy một lần, đến lúc gặp rồi cũng chẳng còn thân thiết được nữa, nhưng lại cứ nhớ đến rõ ràng là thế, từng li từng tí đều nhớ đến rõ mồn một. Tìm tới tìm lui, tìm rồi lại tìm, biết bao cô gái từng qua lại, vậy mà đến một mảy may giống thôi, cũng không hề có.

Anh lật mình, cuối cùng thiếp ngủ.

Tiếng chuông điện thoại đánh thức anh, mặc dù tỉnh táo rồi, nhưng cơn đau đầu dường như cũng đồng thời hồi tỉnh theo ý thức mà xộc đến, bốn phía lớp màn rèm còn che kín, cách âm, cách cả ánh sáng, trong phòng vẫn còn đọng lại màu tối đen của bóng đêm, anh vốn không muốn nghe, nhưng điện thoại réo rất liên hồi, cứ như một trái bom hẹn giờ, chưa nổ chưa chịu thôi, anh đành bật dậy, nhưng phát hiện ra điện thoại còn vất ở ngoài phòng khách, cửa phòng không khép, yên tĩnh quá, điện thoại để cách xa như thế mà khi reo lên cũng thành long trời nổ đất.

Cuối cùng cầm chắc được quả bom hẹn giờ ấy trên tay, liếc nhìn thấy số gọi đến, tinh thần không kìm được phấn chấn: “Mẹ, sớm thế mẹ đã gọi điện, có chuyện gì ạ?”

“Còn sớm à? Con ở bên đó là mấy giờ rồi hả? Con đang ở đâu đấy?”

“Còn có thể ở đâu nữa ạ, con đang ở công ty.”

“Vớ vẩn, thư kí của con vừa mới nói con đang họp, con học nói dối từ bao giờ thế hả, con rốt cuộc đang ở đâu?”

“Con đang ở công ty họp đây.”

“Họp gì mà lại yên tĩnh thế hả?”

“Con phải ra chỗ yên tĩnh để nhận điện thoại của mẹ mà.”

“Con với Thủ Thủ làm sao rồi hả?”

Anh sững một lúc: “Đâu có sao, vẫn tốt mà.”

“Thế tại vì sao con bé vừa mới gọi điện cho mẹ, nói 2 đứa muốn li hôn?”

Anh trầm lặng lúc lâu mới bảo: “Chiều qua con với cô ấy cãi nhau, làm cô ấy giận, mẹ cũng biết tính cô ấy mà, hết như trẻ con, tức lên là náo loạn cả.”

“Con phải họp rồi. Mẹ, tối con gọi lại cho mẹ sau mẹ nhé.”

“Được, con làm việc đi, nhớ tan sở thì về nhà ngay, rồi từ tốn mà dỗ dành Thủ Thủ, vợ chồng cãi nhau đầu giường, làm lành cuối giường, làm gì có chuyện giận nhau lâu đâu chứ.”

“Con biết mà mẹ, tạm biệt mẹ.”

Anh rất kiên nhẫn chờ mẹ nói câu tạm biệt rồi mới cúp máy.

Chiếc điện thoại hung hăng lao vào tường, vút qua trượt xuống đất, linh kiện bên trong vỡ tung tóe thành từng mảnh, anh vào phòng, nhấc điện thoại trên kệ kê đầu giường lên, gọi vào số máy của Thủ Thủ: “Diệp Thận Thủ, em thật sự muốn li hôn chứ gì?”

“Đúng thế.” Cô không hề chần chừ.

“Vậy em qua đây, chúng ta sẽ nói chuyện.”

Cô hỏi: “Anh đang ở đâu?”

Anh nói cho cô tên khách sạn cùng số phòng, cô nói, em qua đó luôn đây.

Anh tắm xong, mới phát hiện hóa ra đã là giữa trưa, liền gọi điện cho khách sạn đưa bữa trưa lên. Anh ăn rất chậm, sau cùng ly rượu vang uống cạn, vừa lúc nghe tiếng chuông cửa. Anh để khăn ăn xuống, đích thân đứng dậy ra mở cửa, quả nhiên là cô.

Anh trái lại vẫn cười với cô: “Ăn trưa rồi chứ? Sớm biết em đến nhanh thế, anh đã gọi thêm một phần nữa.”

“Em ăn rồi.” Cô bước vào, hơi quan sát xung quanh, khẽ nhú mồm. “Chúng mình đổi chỗ khác nói chuyện đi.”

“Em không thích chỗ này à?” Anh nheo mắt. “Sao thế?”

Cô ngại phải nói nhiều, chỉ có nét mặt lạnh nhạt: “Anh không đổi thì em đi đây, đợi bao giờ anh rảnh chúng mình lại nói.”

“Anh muốn nói chuyện ở đây.”

Giữa hai người một chốc đã trở nên bế tắc, điện thoại của cô đổ chuông, cô cầm lên xem, nói lời: “Xin lỗi.” Rồi định ra ngoài bắt máy. Ai dè anh đột nhiên tóm lấy cánh tay cô, “Đưa anh điện thoại em!”

Cô chẳng động đậy: “Không.”

“Đưa điện thoại của em đây.”

Cô không muốn, nhưng anh một tay túm chặt lấy cô, chặt đến nỗi cánh tay hằn đau đến tận xương tủy, cảm giác cánh tay ấy dường như đang bị bóp nát, anh tước điện thoại từ tay cô. Vừa nhìn màn hình hiển thị đã cười gằn: “Dịch Trường Ninh...thì ra là hấn à.”

Cô trái lại nở 1 nụ cười: “Kỷ Nam Phương, anh không hiểu ư? Dù cho Dịch Trường Ninh không quay trở về, em cũng sẽ li hôn với anh.”

Điện thoại vẫn đổ chuông liên hồi, liên hồi, anh hình như đã bình tĩnh lại: “Vậy lúc đầu tại sao em lại kết hôn với anh?”

Mí mắt cô sụp xuống: “Xin lỗi anh, em tận lực rồi, nhưng em không yêu anh. Anh Ba, đều là em sai...”

“Chúng ta cưới nhau rồi.” Anh cắt ngang, “Đừng có gọi anh là anh Ba!”

“Chúng ta li hôn đi thôi.”

“Bố mẹ sẽ không đồng ý em càn quấy kiểu này đâu, em đừng hy vọng hão huyền nữa đi!”

Cô cả mặt uể oải: “Bố mẹ không đồng ý em cũng phải li hôn, nếu như anh thật sự không thể, em đành mời luật sư đến nói chuyện với anh vậy.”

Anh chỉ cười gằn: “Anh lại muốn xem xem tay luật sư nào có bản lĩnh ấy đấy!”

“Từ Thời Phong.” Cô không ngờ lại rất bình tĩnh, “Em nghĩ rồi, người khác không dám, nhưng anh ấy dám.”

Anh thật sự nổi cơn giận dữ, nhưng vẫn bật cười: “Diệp Thận Thủ, em còn non nớt lắm!”

“Chuyện li hôn, em cân nhắc đã rất lâu rồi.” Cô vô cùng thành thật thừa nhận, “Anh nói em non nớt cũng được, nhưng em yêu Trường Ninh, mãi yêu, từ lúc bắt đầu cho đến tận bây giờ, người em yêu là anh ấy, anh ấy trước nay chưa từng thay đổi, thế nên mong anh tác thành giúp chúng em.”

“Em bỏ nhà đi hóa ra là ở cùng với hần ta chứ gì.” Giọng anh xuyên suốt một kiểu lạnh lùng khó nói nên lời, “Chẳng trách vừa về đã đòi li hôn với anh.”

“Kỷ Nam Phương!” Cô hiểu ý anh, thế nên càng bực mình, “Anh đừng có cho rằng ai cũng một kiểu như nhớp giống anh.”

“Anh nhơ nhớp à?” Anh hình như đang cười, mà lại là kiểu cười khẩy, “Em luôn khinh anh nhơ nhớp chứ gì? Em khinh anh không sạch sẽ, em khinh anh làm vậy bần em à? Em cảm thấy anh không đáng để chạm vào em à? Anh nói cho em biết, em là vợ anh, anh có bần thủ thế nào đi chăng nữa em cũng vẫn là vợ anh! Anh muốn vậy bần em giống như anh đấy, anh muốn em nhơ nhớp như anh đấy!” Không đợi cô phản ứng lại, anh chớp mắt đã lôi cô lại, ấn xuống ghế sofa, cuồng loạn hôn, một mặt xé lớp quần áo cô.

“Anh làm gì thế?” Cô vừa vẫy vùng vừa kêu gào, “Anh bị điên à! Anh bỏ em ra!”

Anh dùng bờ môi mình chặn đứng miệng cô, những thứ đó không phải là hôn, lại như man dại trút hết nỗi tổn thương. Cô chỉ có thể phát ra những âm thanh mơ hồ không rõ ràng, liệu mình muốn thoát khỏi anh. Lớp quần áo dưới ngón tay anh phanh rộng, làn da trần trụi khiến cô rùng mình. Anh không chút kiêng nể lật người cô lại, trối buộc dưới tấm thân mình. Cô bật khóc, ra sức vật lộn, cánh tay bị anh siết chặt, mặt cô bị đè áp sát lên chồng gối mềm của sofa, vừa đủ phát ra tiếng kêu, nhưng chỉ có nghẹn ngào: “Kỷ Nam Phương! Anh là đồ khốn nạn!”

“Anh khốn nạn đấy thì sao nào?” Anh cười gằn, dường như không kèm theo bất kì cảm xúc nào, “Anh hôm nay sẽ khốn nạn một lần cho em xem!” Anh dùng một tay tự gỡ quần áo mình, cô thừa cơ vùng chạy ra phòng khách, chưa được mấy bước da đầu đột nhiên căng giật, anh lại túm lấy tóc cô! Tóc cô cắt ngắn lắm, bị anh túm như thế, đau đến ứa cả nước mắt, “Kỷ Nam Phương, anh buông tay ra, em đau lắm!”

Cô xưa nay chưa từng bắt gặp anh như thế, hung tàn như thế dã thú, hơi thở hỗn hển phả trên mặt cô, dường như đến hơi thở cũng mang theo kiểu khát máu nào đó. Cô bị anh đẩy đến lão đảo, nhưng chưa kịp ngã nhào, anh đã túm lấy cô lần nữa, bế bổng cô lên, cả người như cá sa lưới, có nẩy thế nào có bật thế nào cũng không thoát được. Anh hung hăng ném cô lên giường, rồi cả người đè lên.

Thủ Thủ cảm giác tất thấy như một cơn ác mộng, không cần biết cô vật lộn thế nào, khóc lóc thế nào, ngay cả thể cũng không cách nào tỉnh dậy được. Đau đớn của thân thể cùng hoảng sợ trong lòng đồng thời xâm chiếm lấy cô, đến tận cùng âm thanh trở nên im bật, cảm giác bản thân bị xé nát thành ngàn mảnh vụn

mảnh, không tài nào gom góp lại với nhau được nữa. Mà bốn bề bao quanh bởi nước biển rét cóng, bỏ nhào đến, cứ bỏ nhào đến, nước biển lạnh lẽo như cơn tuyết vọng nhẩn chìm cô, cô đắm mình giữa bóng đêm của biển cả.

Trời chiều có cơn mưa tuyết nhỏ, giao thông bắt đầu trở nên trúc trắc, xe trên đường lúc chạy lúc dừng, dần dần ngoằn ngoèo tắc đường tạo thành một đuôi rồng dài. Xe ô tô của Dịch Trường Ninh cũng rơi vào thế trận đuôi rồng ấy, chỉ có thể chầm chầm nhích lên theo dòng xe phía trước, Thử Thử mãi không nhận điện thoại, lúc gọi lại đã tắt máy rồi. Anh có hơi do dự, vừa cúp máy, điện thoại đã đổ chuông, thì ra là dì Tang San hỏi anh: “Trường Ninh, buổi tối cháu có đến ăn cơm không?”

Bố mẹ anh sớm đã di cư sang Mỹ, trong nước chỉ có dì là người thân duy nhất, anh trả lời: “Có dì ạ.”

Tang San sống ở sâu trong một ngõ hẻm, khu nhà đơn có sân nhỏ vô cùng tĩnh lặng. Trong sân trồng 2 gốc cây lựu cực to, thành phố mùa này yên bình mà bầu trời trong xanh vô cùng, tôn lên chớp tường là những chạc cây cối mạch lạc như vẽ.

Dịch Trường Ninh đỗ xe ngoài sân, xuống xe ấn chuông cửa, dì đích thân ra mở cửa cho anh, bảo: “Để xe vào trong đi cháu.”

Sân nhà không to cũng không nhỏ, khoảng sân vừa hay có thể để được 2 chiếc xe. Mặc dù ngôi nhà theo phong cách cũ, nhưng mấy năm trước vừa sửa sang lại, thế nên thật ra sống cũng khá thoải mái. Gian phòng ẩm thấp, điều hòa sưởi vừa bật, Dịch Trường Ninh cởi áo khoác ngoài, “Uyển Uyển đâu ạ?”

“Đến nhà bạn rồi.”

Không để người làm động tay, Tang San tự mình xuống bếp làm mấy món, rồi hỏi: “Cháu uống rượu vang hay rượu hoa quả?”

“Cháu không uống đâu.” Anh nói, “Ăn cơm là được rồi dì ạ.”

Tài nghệ nấu ăn của Tang San rất tuyệt vời, món ăn có mùi vị giống mẹ anh vẫn làm, thế nên thường gọi anh qua dùng cơm. 3 năm trước cũng vậy, biết thế nào cũng có ngày anh vô tình hỏi đến Diệp Dụ Hằng.

Hai người đều lặng lẽ dùng cơm, anh cũng không ăn được là bao nhiêu, Tang San hỏi anh: “Sao thế? Không hợp khẩu vị à?”

Anh dứt khoát buông đũa, nói: “Dì à, có gì thì dì cứ nói thẳng đi ạ.”

Tang San trầm mặc một lúc lâu mới bảo: “Trường Ninh, dì không có tư cách nói gì cả, nhưng cháu biết tiểu Diệp con bé đối với cháu, đối với Uyển Uyển...lúc nào cũng có thái độ thù địch rất lớn...”

“Cháu sẽ đưa cô ấy ra nước ngoài trước đã.” Dịch Trường Ninh nói, “Thực ra Thủ Thủ lòng dạ rất lương thiện, cô ấy nói không thể chấp nhận được, thế nên cháu sẽ đưa cô ấy ra nước ngoài, không để cô ấy phải đối mặt với những chuyện này nữa.”

Tang San mặt mày có chút nhợt nhạt: “Con bé là con gái nhà họ Diệp, cũng là dâu trưởng nhà họ Kỷ, cháu có biết như thế này....”

“Vậy thì có làm sao ạ? Cô ấy không hạnh phúc!” ánh mắt Dịch Trường Ninh trái lại trở lên sắc bén, “Dì à, dì tình nguyện chịu tội thân, hơn nữa đã chịu uất ức bao nhiêu năm như thế rồi, là bởi vì dì cảm thấy hạnh phúc, dì cảm thấy đáng giá! Từ lúc bắt đầu cô ấy đã không hạnh phúc rồi, cô ấy vì sao còn phải tội thân chính mình, giữ lấy cuộc hôn nhân hữu danh vô thực ấy? Gã công tử bột kia vốn dĩ không yêu cô ấy, hẳn chỉ làm tổn thương cô ấy thôi. Dì à, dì biết thấy người mình yêu khóc có cảm giác gì không ạ? Dì biết thấy người mình yêu khổ sở có cảm giác gì không ạ? Nếu như cô ấy hạnh phúc, nếu như cô ấy vui vẻ, cháu tuyệt đối sẽ không làm phiền đến cô ấy nữa, những thực tế lại không phải vậy. Lúc cô ấy khóc trước mặt cháu, cháu đã hạ quyết tâm rồi, cháu nhất định phải đưa cô ấy đi, cháu không thể để cô ấy phải trải qua những ngày tháng như thế nữa!”

Tang San thở dài: “Bố con bé sẽ không đồng ý chuyện li hôn đâu.”

“Thủ Thủ sẽ kiên trì cho đến khi ông ấy đồng ý thì thôi.” Ngữ khí anh trầm lặng, “Cháu hiểu cô ấy.”

“Nhưng mà Diệp gia có thể sẽ giận lây sang cháu mất, cứ cho như sau cùng Diệp gia sẽ đồng ý, nhưng còn Kỷ Gia, Trường Ninh à, cháu tội gì mà....”

“Dì ơi, 2 năm trước cháu từng hỏi dì việc tương tự, lúc đó dì đã trả lời cháu, chỉ cần ở bên ông ấy, có khổ sở thế nào cũng là đáng giá. Cũng là vậy, chỉ cần có thể ở bên Thủ Thủ, bất luận giá nào, cháu cũng cảm thấy rất xứng đáng.” Anh lặng nghe, hình như cảm thấy bản thân mình nói lời quá kịch liệt, liền hạ thấp giọng, “Dì, cháu xin lỗi.”

Viễn mắt Tang Sang ửng đỏ: “Không, Trường Ninh, là dì có lỗi với cháu. Dì biết, 3 năm trước nếu như không phải vì dì và Uyển Uyển, cháu sẽ không bỏ đi. Trong lòng cháu nhất định rất hối hận...”

Dịch Trường Ninh không nói gì, cái tôi trầm xuống, chỉ nghe tiếng đồng hồ tích tắc tích tắc trên tường. Sau cùng, anh nói: “Cháu không hối hận, thế nên cháu mới làm như vậy. Cháu biết cháu làm thế có lẽ sẽ tổn thương đến một số người, thậm chí bao gồm cả dì lẫn Uyển Uyển, nhưng cháu đã sai lầm một lần, cháu tốn thời gian ba năm mới nhận ra sai lầm, thế nên cháu không cách nào chấp nhận có lần thứ 2 nữa.”

Anh từ nhà dì đi ra, sắc trời đã tối đen, cây trên vỉa hè tồn dư lại chút tuyết trắng, được ánh đèn đường nhuộm thành sắc cam nhàn nhạt. Anh gọi lại lần nữa vào điện thoại của Thủ Thủ, vẫn tắt máy, anh có chút không yên tâm, đến ngã tư đường quay đầu xe lại, chạy thẳng đến ký túc xá của Thủ Thủ.

Từ xa đã nhìn thấy ô cửa sổ tối mịt, không ánh đèn. Anh dừng xe. Nhìn đồng hồ, do dự 1 lúc lâu cuối cùng cầm máy gọi vào 1 số.

Giọng nữ ôn hòa tiếp điện thoại: “Xin chào!”

Có lẽ là dì giúp việc nhà họ Diệp, anh hỏi: “Xin chào, cho hỏi Diệp Thận Thủ có nhà không ạ?”

“Cô ấy vẫn chưa về, xin hỏi ai đấy ạ, có gì xin cứ nhắn lại?”

“Ồ, cảm ơn, không cần đâu ạ.”

Dì Thôi cúp điện thoại rồi quay mình trở lại phòng khác, nói với Thịnh Khai: “Vị Dịch tiên sinh kia vừa gọi điện thoại đến.”

Thịnh Khai hỏi: “Vậy Thủ Thủ?”

“Đang ở trong phòng rồi.”

“Kỷ Nam Phương đâu? Không phải thằng bé cùng về với Thủ Thủ sao?”

“Vẫn ở ngoài hành lang.”

“Hai cái đứa này.” Thịnh Khai không còn cách nào. “Chị đi lấy chìa khóa dự phòng đi, tôi lên trước xem sao.”

Vừa lên lầu đã gặp Kỷ Nam Phương, anh trầm mặc đứng cuối hành lang, thấy bà lên, thấp giọng nói: “Mẹ ạ.”

Thịnh Khai gõ cửa phòng Thủ Thủ: “Thủ Thủ, mẹ đây, con mở cửa nào.”

Vẫn không tiếng trả lời, Thịnh Khai liền hỏi Kỷ Nam Phương: “Con với Thủ Thủ rốt cuộc có chuyện gì?”

Kỷ Nam Phương im lặng cúi đầu, Thịnh Khai không nén được thở dài: “Con bé lần này giận dữ bỏ đi, thực ra là vì bố nó mắng nó mấy câu. Con cũng biết, Thủ Thủ có lúc giận hờn cố chấp, nhưng nó là đứa thật lòng, không nói đâu xa, ngay lúc đầu nó sống chết phải kết hôn với con bằng được, con cũng biết mà, trong lòng nó rất coi trọng con.”

Dì Thôi cầm chìa khóa dự phòng lên, Thịnh Khai không tiện nói nữa, lấy chìa khóa mở cửa. Trong phòng một mảng tối tăm, đèn không bật, đèn hành lang rọi vào một chút ánh sáng, thấp thoáng mập mờ thấy rèm cửa chưa buông, mà Thủ Thủ nằm im lìm trên giường, cả người cuộn tròn trong chăn.

Thịnh Khai ngạc nhiên: “Con bé này sao thế?” dì Thôi bật đèn đầu giường, vốn tưởng Thủ Thủ đang ngủ, ai ngờ hai mắt cô vẫn mở trừng, trên chiếc gối đơn màu xanh lơ càng làm nổi lên khuôn mặt trắng như tuyết, đến nửa phần sắc hồng cũng không còn. Thấy mẹ bước vào, người cô hơi động đậy, cất tiếng gọi rất nhỏ: “Mẹ...”

Thịnh Khai dang tay xoa trán cô: “Sao lại toàn mồ hôi thế này?” Ánh mắt Thủ Thủ rơi trên người Kỷ Nam Phương, anh đứng ở ngưỡng cửa, bóng hình cao to ấy khiến cô không nén được run cầm cập, đến chút màu hồng cuối cùng trên môi cũng hầu như tiêu tan, dường như quá khích: “Cút ra ngoài!”

“Thủ Thủ!” Thịnh Khai trách móc, “Sao con lại nói như thế với Nam Phương hả?”

Sắc mặt Kỷ Nam Phương cũng rất bực dọc, giống như muốn nói lời gì đó, qua vài giây, cuối cùng anh chẳng nói gì cả, quay mình rồi đi mất. Thịnh Khai vừa vội vừa bực. Để Thủ Thủ đấy: “Đợi lát nữa mẹ nói chuyện với con.”

Bà ở cầu thang gọi anh lại: “Nam Phương.”

Kỷ Nam Phương đứng lại, Thịnh Khai nói: “Con đừng chấp nhặt với Thủ Thủ, con bé hai ngày nay làm mình làm mẩy với bố nó. Con đừng để bụng nữa, để mẹ bảo nó.”

Kỷ Nam Phương nói: “Mẹ đừng trách cô ấy, chuyện hôm nay đều là lỗi của con.”

“Vậy con ở lại trước đã, con chắc chưa ăn tối, mẹ bảo nhà bếp làm mấy món cho con nhé.”

“Mẹ ạ.” Anh miễn cưỡng cười, giữa đôi mày có nét mệt mỏi rõ ràng không thể nào giấu diếm được, “Con về nhà đã ạ, Thủ Thủ có lẽ mệt rồi, mai con lại đến.”

“Hai đứa con rốt cuộc xảy ra chuyện gì thế?” Thịnh Khai hỏi, “Con đừng giấu mẹ, nếu là do Thủ Thủ, mẹ sẽ bảo nó.”

“Là con không đúng, Thủ Thủ không sai gì cả, cô ấy không để ý con cũng đúng thôi.” Anh khẽ nói, “Mẹ nghỉ ngơi sớm đi ạ.”

Ngày hôm sau anh cũng không đến, Thịnh Khai dò hỏi Thủ Thủ, mà Thủ Thủ một lời cũng không hé. Chỉ xin nghỉ làm hai ngày, hết ngày nghỉ, lại đi làm như thường.

Cuối cùng nhận được điện thoại của Dịch Trường Ninh, anh vô cùng lo lắng nói: “Thủ Thủ, điện thoại của em sao lại tắt máy?”

Cô giờ mới nhớ ra, điện thoại của mình ngày hôm đó bị Kỷ Nam Phương quăng trên đất, sau đó cô cũng quên luôn, cũng không rõ sau đó Kỷ Nam Phương cầm đi rồi, hay là bị rơi vỡ rồi nữa.

Cô nói dối: “Em mất điện thoại rồi.”

“Thủ Thủ, em không sao chứ?”

“Vâng.”

“Vậy anh đến đón em lúc tan ca nhé?”

Cô chần chừ một lúc nhưng vẫn đồng ý với anh.

Trời về chiều bắt đầu đổ tuyết, thành phố giữa cơn mưa tuyết dần dần chìm vào vòng vây của bóng đêm. Anh tự mình lái xe đến đón cô, đưa cô đến một câu lạc bộ rất yên tĩnh, ánh đèn mờ màng nơi hành lang, trần nhà có đa dạng các kiểu tranh sơn dầu, đèn pha lê tỏa sáng long lanh óng ánh, mà trong phòng treo một bức tranh thêu thủ công to, khiến người ta cảm giác an bình lẫn riêng tư.

Thực đơn vẫn có món Tứ Xuyên như cũ, anh hỏi cô: “Ăn cá nhé?”

Kỉ thực cô không muốn ăn gì cả, nhưng vẫn gật đầu.

Người phục vụ ra ngoài rồi, anh hỏi: “Có cái này muốn tặng em.” Là một chiếc điện thoại mới, anh nói: “Anh lấy số giúp em rồi, số gần giống với số của anh, đỡ cho em phải quên.”

Cô không có thiên bẩm nhớ những dãy số, toàn bộ số điện thoại muốn nhớ lại phải rất lâu mới nhớ ra được, thế nên anh mới nói như thế.

Điện thoại mới nhỏ xinh, cô giơ tay ra nhận, anh lại đột nhiên nắm lấy ngón tay cô, cô chợt quây một cái, anh khẳng khẳng lật cổ tay cô lên, rồi kéo cao tay áo, làn da vốn dĩ trắng nõn trắng nà, trên cổ tay lại hằn một khoanh tròn bầm tím, dưới ánh đèn của căn phòng, càng nhìn càng giật mình. Đầu ngón tay anh mát lạnh, nắm lấy tay cô cũng trở nên lạnh lẽo.

Anh không nói gì cả, qua một lúc lâu cuối cùng thả lỏng tay. Bởi lẽ món ăn đã được đưa lên, phục vụ nói tên món, bàn ăn lung linh, có món cá nấu mà cô vẫn thích.

Vị cay không còn đậm như trong kí ức, cô cố gắng ăn thật nhiều. Lúc ăn anh không nói một lời nào. Sau cùng lúc ra xe, anh mới nói: “Thủ Thủ, em dọn ra ngoài ở đi.” Anh bảo, “Anh muốn em ở nơi anh có thể gặp được.”

Cô vậy mà yên lặng: “Cho em thêm chút thời gian, em có thể giải quyết ổn thỏa, anh không cần lo cho em đâu, em sẽ không để những chuyện kiểu nà phát sinh nữa.”

“Em định giải quyết thế nào đây?” Tay anh bởi lẽ nắm chặt lấy vô lăng mà trên mu bàn tay thấp thoáng những đường gân xanh nổi lên: “Nếu như anh ta lại động tay động chân với em nữa, em có cách gì nào?”

Cô nói: “Là ngoài ý muốn thôi, chuyện này sẽ không xảy ra nữa đâu.”

Anh siết chặt vô lăng, ánh mắt chỉ hướng về phía trước, trong xe chỉ còn nghe thấy tiếng đèn đuôi xe chớp nháy, lách tách những tiếng rất nhẹ, rất nhẹ, cô đặt tay mình lên cánh tay anh, cả người anh đều căng cứng, cô dịu giọng nói: “Trường Ninh, bây giờ em chuyển ra, càng làm bố mẹ thêm tức giận, chỉ có hại mà không có lợi gì đâu.”

Anh khẽ thở dài, cuối cùng chạy xe, anh xưa nay không thở dài, bất kể lúc nào, bất kể là chuyện gì, anh mãi mãi đều như có tính trước kỹ càng.

Anh tiễn cô đến dưới ký túc xá. Cô nói: “Anh đừng lên, em về phòng sẽ gọi lại cho anh.”

Anh kiên quyết muốn tiễn cô lên, cô cũng đành để kệ anh.

Lần đầu tiên anh đến đây, phòng rất nhỏ, hình như cũng không trang trí gì nhiều, sắp xếp rất sạch sẽ.

Cô vào bếp, anh thấy trên bàn trà đặt mấy quyển tạp trí, liền lấy lên xem, bên dưới lại có 1 chiếc bút, lăn lông lốc rơi ra.

Anh nhận ra, đó là bút của mình, thì ra, bao nhiêu năm rồi cô vẫn còn giữ.

Trong bếp loảng xoảng một tiếng, liền sau đó nghe thấy tiếng cô thất thanh ngẩn ngủi, anh lao vội vào bếp: “Sao rồi?”

Là chiếc cốc bị vỡ, mảnh vụn trên mặt đất vẫn còn tỏa hơi nóng, anh vội vàng kéo tay cô qua, bật vòi nước lạnh, lật qua lật lại để xối nước, thực ra bóng cũng không hề hấn gì, đau rất ở đầu ngón tay dần dần cũng tiêu tan, cô hơi ngẩng mặt lên, vừa hay anh lại cúi thấp xuống.

Dường như qua một lúc rất lâu, nụ hôn ấy mới rơi trên môi cô, nụ hôn ấy mềm mại dịu nhẹ kỳ diệu lạ lùng, tựa như một chiếc lông vũ, hay một bông hoa tuyết, hơi thở từ từ trở nên chậm rãi, dường như cả thế giới đều ì trề, chỉ có hương thơm dịu nhẹ, cả thân thể cô cũng trở nên yếu ớt, đột nhiên tiêu hao sức lực, cũng không biết là bao lâu sau, anh mới buông cô ra, bởi lẽ có tiếng chuông điện thoại đang đổ liên hồi.

Chương 13

Là số máy bàn, Thủ Thủ cả mặt ửng hồng, lúc chạy ra nhận điện thoại vẫn còn hơi ngẩn ngơ, đầu bên kia nói một chặp, cô vẫn chưa kịp hiểu, đối phương đành lặp lại thêm một lần nữa.

Dịch Trường Ninh thấy thần sắc cô đỡ đỡ, một lúc khá lâu mới cúp máy, liền hỏi: “Có chuyện gì thế?”

“Là Kỷ Nam Phương...” mặt cô trắng xanh, “...anh ấy gặp tai nạn giao thông rồi.”

Nguyên do là xe chạy quá tốc độ lao vào dải phân cách, cả xe bị tông đến bẹp lép, may mà trên xe trang bị sẵn hệ thống 8 túi hơi an toàn, Kỷ Nam Phương chấn thương không nặng, chỉ bị rạn xương chân.

(*chú: hệ thống túi hơi an toàn)

Lúc Thử Thử đến bệnh viện, chân anh đã bó bột xong, đồng thời cũng được treo lên cần thận, xem ra rất thảm hại. Trong phòng bệnh sớm đã bị vây chặt như nêm cối, có giáo sư chuyên môn, có bác sĩ, y tá, thậm chí còn triệu tập cả khoa chỉnh hình uy tín nhất đến, Kỷ Nam Phương nằm im trên giường bệnh không cựa quậy, đột nhiên xuyên qua đám người anh thấy cô, liền nhếch cười.

Thử Thử thấy anh còn có thể cười, không kìm được nhẹ nhõm thở phào.

Đợi bác sĩ đi khỏi, phòng bệnh chỉ còn lại trợ lý của Kỷ Nam Phương, Thử Thử bình thường rất ít khi giao thiệp với anh ta, chỉ nhớ anh ta họ Trần, vừa nãy là anh ta gọi điện báo cho cô, vị trợ lý Trần hỏi Kỷ Nam Phương: “Thư kí Triệu có gọi điện tới, theo ý anh, tôi đã nói xương cốt không vấn đề gì, chỉ bị giãn dây chằng, bên đó có chèn chừ một lúc, tối nay có lẽ không sao cả.”

Kỷ Nam Phương gật đầu, lại nói: “Nếu mẹ tôi có gọi qua, cũng nói như thế đi, đỡ cho bà phải hoảng sợ.” Trợ lý Trần trả lời một câu, thấy anh không còn gì dặn dò nữa, cũng đi ra ngoài, tiện tay khép cửa lại.

Thử Thử lặng im một lúc, mới hỏi: “Tại sao lại thành ra thế này, hăng còn phải nói dối người nhà nữa sao?”

Kỷ Nam Phương điềm nhiên như không cười với vô: “Đã tầm này, nói không chừng các cụ đã ngủ rồi, các cụ hàng ngày đều dựa vào thuốc an thần cả, lẽ nào vừa ngủ được vài phút đã dựng các cụ dậy, chẳng lẽ anh lại bất hiếu thế à.”

Thử Thử bỗng nhiên cúi người, Kỷ Nam Phương chỉ cảm giác đôi mắt ấy vừa đen lại vừa sáng, dường như hai viên đá quý phẳng phất còn có thể nhìn rõ bóng mình đổ ngược trong đó, mà nét mặt cô càng lúc càng áp lại gần. Người cô ấy vẫn có hương thơm y nguyên là vậy, thoảng qua là vị ngọt ngào, anh gần như cảm thấy khó thở, cô đã đứng thẳng dậy, “Anh uống rượu chứ gì? Lái xe sau khi uống rượu, đáng đời!”

“Ai nói anh uống nào?”

“Anh tự nghĩ người mình xem.” Thử Thử khề nhăn mày: “Em còn nghĩ ra là mùi Eiswein đấy, còn định lừa ai nữa?”

Anh cười: “Lừa ai cũng không lừa được em nhỉ, mũi thính như cú ắt ấy.”

Thủ Thủ hừm một tiếng, Kỷ Nam Phương nói: “Đừng giận nữa nhé, cứ cho như anh đáng đời đi, anh cũng thành ra thế này rồi, em cũng nên nguôi giận đi chứ.”

Thủ Thủ hiểu ra anh nói một lời hai ý, cảm giác có chút lúng túng, quay mặt đi không thèm để ý đến anh nữa, chẳng được bao lâu, Kỷ Nam Phương đã bắt đầu rầm rì: “Thủ Thủ, chân anh đau.”

“Em giúp anh ấn chuông gọi bác sĩ nhé.”

“Gọi bọn họ đến để làm cái gì.” Anh hậm hực, “Họ không nỡ cho anh liều thuốc giảm đau, lại còn bảo sẽ ảnh hưởng đến vết thương khó lành.”

“Vậy anh cứ cố nhịn đi.”

Anh thở dài: “Em qua đây đã, em đứng xa thế, anh nói khó lắm.”

Thủ Thủ bảo: “Anh muốn nói gì thì cứ nói đi, em đứng đây được rồi.”

Kỷ Nam Phương cười không biết phải làm sao: “Anh cũng chẳng phải hổ, hơn nữa anh đang treo giò thế này, còn không động đây nổi, em qua đây được không. Anh thật sự nói hết hơi rồi, nói chuyện cũng thấy mệt nữa.”

Phòng bệnh không có ghế, mà sô pha lại đặt cách một đoạn khá xa, Thủ Thủ chần chờ một lúc, cuối cùng vẫn ngồi xuống bên giường bệnh, Kỷ Nam Phương nắm lấy tay cô, cô vốn định dụt lại, thấy mặt anh cố nhịn không cười, rốt cuộc cô cũng dần xuống được.

May mà Kỷ Nam Phương nắm tay cô thôi đã cảm giác mãn nguyện rồi, ngón trỏ anh vô tình vuốt nhẹ trên mu bàn tay cô, Thủ Thủ vùng ra: “Buồn mà.” Anh cười: “Thủ Thủ, hôm nay lúc bị đâm xe, anh đã nghĩ nếu như anh chết rồi, em sẽ khóc vì anh chứ?”

Thủ Thủ ngây người, chẳng ngờ anh sẽ nói những lời này, trong chốc lát dường như trở thành ngoài ý muốn. Chỉ khe thở dài, quay mặt đi, đèn phòng bệnh sáng trưng, bóng cô đổ như thể mặt giấy cắt, rõ ràng mà hiển nhiên, đôi lông mi đen nhánh đầy cong vút tựa cánh bướm, một thoáng rung động.

“Thủ Thủ.” Giọng Kỷ Nam Phương rất trầm: “Trước đây đều là lỗi của anh, sau này chúng ta sẽ cố gắng sống tốt hơn, được không?”

Lần đầu tiên trong cuộc đời, Thủ Thủ thao thức mất ngủ, những kí ức rồi bồng bong như thể một giấc mơ, lúc ở cùng với Giang Tây, lúc ở cùng với các anh trai, thỉnh thoảng cũng nghĩ đến Kỷ Nam Phương, nhưng cũng mơ hồ lắm. Anh lớn hơn cô 6 tuổi, hồi bé chơi cùng với các anh, trước kia còn không thích dắt cô theo, chê cô còn bé, chê cô là con gái, chê cô phiền phức. Lớn hơn một chút, anh lại ra nước ngoài, cũng giống như bất kì một người anh thân thiết nào, cô trước nay chưa từng nghĩ mình sẽ cưới anh, mà hôn lễ còn tổ chức gấp rút vội vàng là vậy, cho dù cưới nhau cũng được một thời gian dài rồi, cô vẫn chưa thể quen được,

thỉnh thoảng tỉnh ngủ giữa đêm, đột nhiên thấy bên cạnh mình lại có người đang nằm, thường sẽ sợ đến toát cả mồ hôi, phải định thần một lúc mới nhớ ra, hóa ra là Kỷ Nam Phương, mình với anh ấy đã là vợ chồng rồi. Phải một thời gian dài cô mới thích ứng được, mà Kỷ Nam Phương cũng vậy, bởi lẽ cô quen ngủ một mình rồi, thỉnh thoảng nửa đêm anh lật mình vô tình chạm phải cô, cô thường sẽ giật mình bừng tỉnh.

Sau này anh cuối cùng quen nếp ngủ sát mép giường, chỉ nằm ít chỗ nhất có thể, đến ngủ say rồi cũng không chạm vào cô nữa, có hôm sáng dậy sớm, thấy anh rụt tay rụt chân nghiêng mình ngủ, bộ dạng lúc ấy lại thành ra cực nhọc vô cùng.

Nhưng lúc ấy anh hầu như mỗi ngày đều về nhà, cho dù tiếp khách muộn đến mấy, uống say đến mấy, cũng đều được lái xe đưa về, chỉ lúc uống say anh mới không nằm bên mép giường, mà thích bám lấy cô, cả người nóng hầm hập như bếp lửa, kiên trì dán mình lên lưng cô, cô gỡ tay anh ra, anh ngoan ngoãn ngủ được một lúc, một lúc không lâu sau lại áp sát, năm lần bảy lượt như thế, cô thực sự không thể ngủ tiếp được, đành nửa đêm nửa hôm mò ra phòng khách ngủ, sau này anh biết rồi, uống say về cái là tự động ra phòng khách ngủ.

Thực ra nhiều khi con người anh ấy cũng không tệ, luôn nhường nhịn cô, bởi vì cô nhỏ hơn anh mà, lúc kết hôn cô mới 21 tuổi thôi, gia đình đôi bên đều cảm thấy tính khí cô vẫn còn trẻ con lắm, Kỷ Nam Phương đối với cô như đối với một đứa trẻ, có vài lần thật sự bị cô làm cho bực mình, cũng không bỏ cô lại mà đi, dần dần sau này mới ít khi về nhà, nhưng mỗi lần cô có việc gọi điện cho anh, anh luôn xuất hiện rất kịp thời.

Diệp Thận Khoan có lúc cũng dạy bảo cô: “Kì thực Nam Phương đối với em rất tốt, chỉ cần em đối với cậu ta có lòng một chút thôi, cậu chàng sẽ không lông bông chơi bời bên ngoài nữa đâu.”

Một lần hai lần nói đến nhảm rồi, cô dứt khoát cãi lại: “Anh cả, em thấy chị dâu đối với anh cũng có lòng lắm, sao anh vẫn chơi bời bên ngoài thế?”

Một câu thôi đã khiến Diệp Thận Khoan nghẹn gần chết, tức đến vài tuần sau cũng không thêm nói cô nữa.

Thủ Thủ không ngủ được, ngày hôm sau dậy thì đã muộn giờ, bèn gọi điện xin nghỉ một ngày phép, đến giữa trưa thì có điện thoại, thì ra Thịnh Khai mới biết Kỷ Nam Phương xảy ra tai nạn xe cộ, Thịnh Khai không kìm được quở trách cô: “Thủ Thủ à, con quá lắm rồi, Nam Phương xảy ra chuyện, sao con không đến bệnh viện thăm chồng?”

“Con đã đến qua rồi mà.”

“Đến qua là được à? Con bây giờ đáng lẽ nên ở bệnh viện mà chăm sóc Nam Phương chứ, vợ chồng 2 đứa, phải đồng cam cộng khổ, sẵn sóc giúp đỡ lẫn nhau, những lúc này sao con một chút lo lắng cũng không có thể hả? Con có thái độ gì đây?”

Thủ Thủ đành lại đến bệnh viện lần nữa, nhớ ra hôm qua Kỷ Nam Phương phàn nàn quần áo ở bệnh viện hoàn toàn không tào mạt mặc nổi, cô dẫn đi một lát mới gọi điện thoại cho lái xe của Kỷ Nam Phương, dặn anh ta cầm thêm 2 bộ áo ngủ cho anh, rồi nhân tiện đưa qua bệnh viện.

Lúc đến bệnh viện, vừa rẽ đến hành lang đã thấy rầm rộ khác thường, từ trong ra đến ngoài xếp chặt kín hoa tươi lẫn trái cây, đoán trước đám bạn xã hội của anh đều ngóng được tin tức, lũ lượt trước sau đến thăm hỏi, từ xa đã nghe thấy tiếng Trần Trác Nhĩ tình ý sâu xa trình trọng nói: “Với quan điểm chuyên môn của tôi, dựa vào tấm phim X-quang này mà nói thì là, tôi cảm giác không phải chỉ gãy chân thôi đâu, trái lại hình như còn liên quan đến hông đấy, Nam Phương này, sau này cậu phải từ từ một chút nhé.”

Trong phòng bệnh tức khắc bật cười rầm rầm, cô đẩy cửa bước vào, đám người hãy còn cười đến nghiêng ngả, thấy cô mới bốt phóng túng hơn: “Ồ, Thủ Thủ đến rồi.”

Cô tiện tay đặt túi sang một bên, Kỷ Nam Phương vẫn cứ để ý thấy: “Cầm theo gì thế?”

Thủ Thủ nói: “Đồ ở nhà, hôm qua anh bảo phải thay quần áo mà?”

“Há!” Trần Trác Nhĩ cầm đầu ồ lên “Chúng ta né đi vậy, đừng làm ảnh hưởng đến Nam Phương thay quần áo nữa nhì!”

Thêm một giọng khác tấm tắc: “Đằm thắm quá, thế này là trêu tức bọn này rồi còn gì? Bọn này toàn lũ độc thân, nhớ ra không cẩn thận mà bị thương, đến quần áo cũng không có người giúp thay ấy.”

Lại còn có kẻ chêm lời chỉ sợ không được nói: “Ồ kìa, thế ‘5 tiêu chuẩn gia đình văn hóa toàn quốc’ có phải bình xét lại không nhỉ?”

“Chuyện này trách nhiệm thuộc về tôi, để tôi.” Trần Trác Nhĩ vỗ ngực: “Khỏi phải nói ‘tiêu chuẩn gia đình văn hóa toàn quốc’, kể cả là huy chương lao động toàn quốc, tôi cũng kiếm được cho vợ chồng nhà cậu 1 cái.”

“Biến ngay!” Kỷ Nam Phương cười mắng: “Mấy cậu ý tôi bây giờ không động chân động tay được hả?”

“Ai nói cậu không động chân động tay được thế, bọn này không làm phiền cậu động tay động chân nữa.” Trần Trác Nhĩ nháy mắt, cả đám người lại cười rầm rầm, dùng một cái là tản đi hết. Lũ lượt ra về, đến Trần Trác Nhĩ cũng đi luôn, tiện tay còn giúp bọn họ đóng cửa phòng.

Trong phòng chỉ còn lại Thủ Thủ và Nam Phương, Kỷ Nam Phương nói: “Đừng để ý bọn họ, cả đám nhí nhỏ ấy mà.”

Thủ Thủ đặt túi lên giường: “Em cầm cho anh 2 bộ áo ngủ ở nhà, đợi lát nữa y tá đến, anh bảo họ giúp anh thay, em về đi làm trước đây.”

“Em hôm nay còn có việc à?” Kỷ Nam Phương hình như hơi thất vọng, lại bảo: “Tối nay em qua đây một lượt nữa được không? Mẹ anh nói tối nay đến thăm anh, không thấy em ở đây, lại lòi thôi ra.”

“Tối nay em không đến nữa.” Thủ Thủ dường như lại hạ quyết tâm gì đó, nói: “Chuyện chúng mình, anh sớm để bố mẹ biết thì hơn, em sợ đến lúc đó bố mẹ lại khó chấp nhận.”

Kỷ Nam Phương vốn đang truyền thuốc, nghe thấy cô nói những lời này, dường như lại coi như chưa từng nghe, chỉ ngẩng nhìn dòng thuốc chạy dọc ống truyền, tí tách tí tách, không vội không chậm rơi xuống. Phòng bệnh vốn yên tĩnh, Thủ Thủ cảm thấy yên tĩnh đến nỗi phát sợ. Bởi lẽ cô còn có thể nghe thấy tiếng tim mình đập, vừa rồi lại vừa nhanh, bịch bịch bịch bịch, dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, qua một lúc khá lâu, Kỷ Nam Phương mới xoay mặt sang nhìn cô. Thủ Thủ chỉ cảm thấy khuôn mặt anh bình tĩnh vô cùng, nhưng lại không thể nhìn ra điều gì, mà giọng anh cũng bình lặng: “Em có ý gì?”

“Kỷ Nam Phương.” Cô chạm vào tay anh, tay anh rất lạnh, lạnh lẽo như một tảng băng, hoặc có lẽ là vì anh đang truyền thuốc, cô nói: “Hôm qua em nghĩ rất nhiều rồi, anh thực ra đối với em rất tốt, 3 năm này em cảm ơn anh, nhưng em không còn cách nào cả.”

Anh nhìn xoáy vào cô, như nhìn một kẻ xa lạ xưa nay chưa từng quen biết, ánh mắt đó phẳng phất một mũi sắc nhọn, hơi thở anh trở nên dồn dập, bỗng nhiên bùng lên, hung hăng gạt tay cô ra: “Cút, em cút ngay cho anh.”

Thủ Thủ bật dậy nắm lấy túi xách, Kỷ Nam Phương lại ngã người ra, trán anh hằn lên vệt gân xanh: “Em tưởng anh yêu em chắc? Buồn cười, nếu như em không phải họ Diệp anh liệu có cưới em không? Lúc đầu nếu như không phải bố mẹ dồn ép anh liệu có cưới em không? Em tự cho em là ai nào? Trước đây anh trêu đùa em, là bởi vì anh chưa chơi chán, giờ anh chán ngấy rồi, em muốn bỏ nhau chứ gì? Bỏ thì bỏ! Em tưởng anh yêu em chắc, em cút ngay cho anh, cút!”

Thủ Thủ xưa nay chưa thấy gặp anh như thế này, đến mắt cũng đỏ au, như thể vừa uống say, lại như thể đã biến thành một người khác, một người cô không hề quen biết, cô thấy sợ, giật lùi lại vài bước, mà anh đã chỉ thẳng ra cửa, lập lại lần nữa: “Cút ngay!”

Li hôn so với trong tưởng tượng của cô lại phức tạp hơn rất nhiều, thái độ đôi bên đều cương quyết, Kỷ Nam Phương vô vị đồng ý li hôn, nhưng bố anh lại nổi giận lôi đình, đập vỡ cả cốc chén, thiếu điều đích thân đến bệnh viện đánh mắng Kỷ Nam Phương một trận nên thân.

Thái độ của Thịnh Khai cũng rất kiên quyết: “Thủ Thủ, con rút cuộc trúng tà gì thế này? Con với Nam Phương đang yên đang lành, sao lại phải li hôn?”

“Mẹ, con không yêu anh ấy.”

“Lúc đầu con quyết phải lấy bằng được nó, mẹ đã khuyên con rồi, nói thẳng bé chưa chắc đã là người phù hợp nhất với con, nhưng con khăng khăng làm theo ý mình, đã cưới nhau đến được ngày hôm nay rồi, em đáng lẽ nên chăm chút cho gia đình, chăm chút cho hôn nhân. Sao con lại có thể tùy tiện như thế này, nói cưới là cưới, nói bỏ là bỏ ư? Bố con hôm qua gọi điện về, hỏi chuyện con với Nam Phương, mẹ cũng không biết phải nói thế nào cho ông ấy hiểu nữa. Thủ Thủ à, con không còn bé nữa, sao có thể ấu trĩ kiểu này chứ?”

Mẹ Nam Phương thì tự mình đến gặp Thủ Thủ, ý nặng tình sâu nói với cô: “Thủ Thủ à, mẹ biết Nam Phương có tật này tật nọ, mấy năm nay tủi thân cho con rồi, nhưng ‘một ngày làm vợ chồng, nghìn năm ân nghĩa’, làm sao có thể tùy tiện nói li hôn được chứ? Có phải là do nó chơi bời bên ngoài không? Con yên tâm, mẹ nhất định giúp con giáo huấn nó, đợi nó xuất viện rồi, để nó đưa con ra nước ngoài cho khuây khỏa, ra ngoài đi đi lại lại, thay đổi không khí, thế được không? Hai đứa ấy à, thật sự trẻ con quá, bố nó dạo này bị nó làm tức đến...Ồi, Thủ Thủ à, dù cho Nam Phương làm chuyện gì sai, con cứ nể mặt mẹ, bỏ qua nó đã nhé? Cho nó một cơ hội, nó sau này mà không chịu sửa chữa đi, về bảo với bố cho nó một trận, được không con?”

Đến Diệp Thận Khoan cũng mắng cô: “Thủ Thủ, em có lí trí một chút đi, được không? Em biết li hôn có ý nghĩa gì không hả, em nhẩn tâm làm khó bố mẹ mình đến thế nào nữa đây? Em kể cả không nghĩ cho người khác, em cũng phải nghĩ cho bố mẹ em chứ, hôn nhân có phải trò chơi trẻ con đâu, em đừng tưởng anh không biết là Dịch Trường Ninh về rồi nhé, anh nói cho em biết, em nếu như thật sự muốn tốt cho tay họ Dịch kia, liệu bảo hắn tránh xa em một chút!”

Thủ Thủ vừa kinh ngạc vừa bực mình: “Anh, anh mà dám động vào Dịch Trường Ninh, em chết cho anh xem!”

Diệp Thận Khoan tức đến phải tay áo mà bỏ đi: “Như ma làm mất rồi.”

Cứ thế mà chẳng đến một tháng sau, Thủ Thủ đã gầy sọp đi, ăn Tết xong đi làm trở lại, bữa đi ăn cơm cùng Giang Tây, đầu óc vẫn cứ để đầu đầu.

Nguyễn Giang Tây thấy cô cầm dao nĩa cắt vụn miếng bít tết, không kìm được nói: “Cậu thật sự tự rước khổ rồi.”

Thủ Thủ thở dài, Giang Tây lại bảo: “Tớ thật sự không chịu nổi cậu nữa, biết trước có ngày này, thì lúc đầu việc gì phải thế.”

Thủ Thủ giận hờn: “Kệ đi, tớ xin dài cho nghỉ phép, đi nghỉ ngơi đã.”

Giang Tây phụt cười: “Cậu kể cả có chạy đến chân trời góc biển rồi cũng phải đối mặt với hiện thực thôi.”

Thủ Thủ nói: “Tớ có trốn tránh hiện thực đâu.”

Giang Tây bảo: “Cậu cứ cãi nữa đi.”

Nói thì nói thế thôi, thực ra cuối năm, đài truyền hình cũng bận đến không thể dứt ra được, Giang Tây bớt chút thì giờ đến bệnh viện một chuyến thăm Kỷ Nam Phương, Kỷ Nam Phương thấy cô lại càng vui mừng: “Ồ, em đúng là khách quý đây, hôm qua Thần Tùng đến, hôm nay em lại ghé, anh cảm thấy mình thật sự bệnh nặng lắm rồi đây.”

Giang Tây chỉ mỉm cười: “Em vốn dĩ muốn đến cùng Thủ Thủ, nhưng cô ấy đi Thanh Đảo quay tiết mục rồi, dạo này chỗ bọn họ bận rộn lắm, anh không biết Thủ Thủ gầy đến thế nào đâu, cả khuôn mặt chỉ to còn bằng lòng bàn tay thôi.”

Kỷ Nam Phương lại không tiếp lời cô, trái lại nói kiểu trêu đùa: “Sao em lại đến có một mình thế này, không kéo Thần Tùng theo, 2 đứa cãi nhau à?”

Giang Tây vốn nhỏ hơn anh vài tuổi, nhưng nói chuyện với anh luôn thoải mái, thế nên cũng nửa đùa nửa thật bảo: “Em với Thần Tùng còn chưa cãi nhau đâu, anh với Thủ Thủ cãi nhau thì có.”

Không ngờ Kỷ Nam Phương lại cười: “Cãi gì nữa nào? Anh đồng ý li hôn rồi, còn gì hay để cãi nhau nữa?”

Giang Tây không nghĩ tới việc anh sẽ thẳng thắn thế, thấy anh vẫn bình chân như vại, lại không tìm được ngăn người.

Kỷ Nam Phương đã xoay mặt đi, nhìn hướng ra ngoài cửa sổ, không biết là đang nhìn gì nữa. Giang Tây thuận theo ánh mắt nhìn ra, chỉ thấy nắng rực rỡ, thời tiết hiếm khi đẹp thế, cây cối còn chưa đâm chồi nảy lộc, vài cành non nhẵn bóng xiên ngang qua ô cửa sổ, dường như nét phác thảo bóng đổ tỉ mỉ.

Cô không nhìn nữa, lại liếc đến tủ đầu giường có hộp cơm giữ nhiệt màu đỏ, một hộp nhựa giữ nhiệt bình thường vô cùng, nửa mới nửa cũ, nhưng được rửa rất sạch sẽ, bao gồm cả tay cầm màu trắng, cũng được lau cặn kẽ đến không dính một hạt bụi. Cô nghĩ những thứ này không giống với đồ dùng của Kỷ gia lắm, vừa vặn Kỷ Nam Phương quay sang, thấy cô nhìn hộp cơm, không biết vì sao lại đi giải thích: “Là một người bạn gửi canh gà đến cho anh thôi.”

Giang Tây biết anh phong lưu đào hoa, nhưng mà những đồ vật thế này, thật sự không giống kiểu mấy cô hồng nhan tri kỷ của anh vẫn hay làm, mấy người đẹp ấy từ áo quần đến phấn son, chỗ nào mà chẳng khéo léo thu hút đến lay động lòng người, cho dù có là canh gà của bệnh viện, chỉ e cũng phải dùng đến loại hộp cơm ZOJIRUSHI tinh xảo lắm.

Giang Tây cũng không lán lại phòng bệnh lâu lắm, chỉ ngồi nói chuyện một lúc với Kỷ Nam Phương, lúc ý tá đến đổi thuốc, cô cũng nhân tiện chào tạm biệt, ra đến ngoài rồi mới gọi cho Thủ Thủ một cuộc điện thoại: “Cậu thật sự muốn li hôn đấy à?”

Thủ Thủ bị cô hỏi thẳng một câu như thế, chỉ cảm thấy vô duyên vô cớ, liền buột miệng nói: “Đương nhiên rồi, sao tự nhiên cậu lại hỏi thế?”

Giang Tây thở dài: “Vợ chồng nhà cậu, có lẽ thật sự là trao duyên nhầm rồi.”

Thủ Thủ kinh ngạc: “Cậu xúc động cái nỗi gì đấy?”

Giang Tây nói: “Có gì đâu.” Ngừng giây lát rồi cũng bảo: “Thủ Thủ này, tớ chỉ mong cậu hạnh phúc thôi.”

13. Chương 14-15

Thủ Thủ gác điện thoại, không tìm được bàng hoàng đứng bên cửa sổ.

Bên ngoài ô cửa là một vệt xanh ngọc bích, nắng giữa trưa soi tỏ, mà mặt biển điểm lên những đốm buồm trắng, đội tuyển Olympic quốc gia đang dàn hàng luyện tập. Nắng đổ trên người cô có phần oi ả, gió đẩy rèm cửa trắng tinh hây hẩy tung bay, gió vuốt lên tóc cô, chiếc khăn quàng cổ cũng bị gió thổi phát phơ, cà vào mặt ngứa ngáy, cô nhớ ra, chiếc khăn này là của Kỷ Nam Phương tặng, lúc ấy họ vừa mới cưới nhau, vốn sáng ngày hôm sau sẽ bay đi hưởng tuần trăng mật, thế nên sáng sớm hôm ấy, vừa đánh răng xong, anh không biết từ lúc nào nhảy vọt vào nhà tắm, ôm lấy cô từ phía sau, hôn cô: “Chào em.”

Cô còn chưa quen lắm mới nụ hôn của anh, chỉ úp mở lên tiếng trả lời, anh đã lấy chiếc khăn ra tặng cho cô: “Tặng em đây.”

Lúc cưới nhau anh cũng tặng cô rất nhiều thứ, phần lớn đều là đồ trang sức quý giá, thực ra trưởng bối trong nhà cũng tặng cô nữa, cô bao giờ cũng lễ phép cảm ơn, rồi khi về nhà thì cất vào trong hộp trang sức.

Lựa tơ tằm sờ trên tay mềm mại, tựa như một đụn mây, quấn quanh đầu ngón tay, hoa văn trắng điểm trên nền đen, đẹp vô cùng, cô vốn tưởng là khăn hiệu Hermes, nhưng phong cách hoa văn chẳng giống lắm, quả nhiên anh nói: “Anh tự nhuộm đây.”

Thủ Thủ kinh ngạc, giống như nhìn phải một người ngoài hành tinh là anh, anh lại bật cười ha ha: “Không ngờ chứ gì, hồi trước chuyên ngành của anh là Hóa học mà.”

Thủ Thủ chỉ cảm giác ngược đời, cũng không rõ anh từng dùng chiêu này dụ được bao nhiêu cô bé vây tròn xung quanh anh rồi. Nhưng màu sắc chiếc khăn rất nền nã, phối với quần áo gì cũng uống công, lần này đi công tác, cô tiện tay cầm theo 2 chiếc khăn quàng cổ, không ngờ có cả chiếc khăn này.

Có tiếng chuông cửa, cô ra mở, thì ra là Đường Đường ở phòng bên cạnh, nói với cô: “Đi ăn cơm đi, đối tác mời bữa hải sản.”

“Tớ hơi mệt.” Thực ra cô bị bệnh cũng gần một tuần nay rồi, như kiểu cảm cúm, mê mê man man không sức sống, cả người bải hoải, nhưng cổ họng lại không đau, cũng chẳng phát sốt, thế nên cũng ngại uống thuốc. Mỗi ngày đều uống một chai nước kim ngân, dây dưa rề rã mãi vẫn không đỡ hơn: “Trưa nay tớ không đi đâu.”

Đường Đường hiểu cô không thích đi xã giao với mấy tay doanh nghiệp, bèn bảo: “Thế cũng được, cậu nghỉ ngơi đi, muốn ăn gì để tớ mang về cho?”

Thủ Thủ nói: “Không cần đâu, lúc ngủ dậy tớ tự mình đi ăn ít cháo là được rồi.”

“Ừ, cậu tự chăm sóc nhé.”

Đường Đường đi rồi, căn phòng cũng lắng xuống yên tĩnh, chỉ nghe tiếng gió lay rèm cửa, nắng vụn vỡ rọi trên giường, Thủ Thủ cảm giác mệt mỏi, thế là ngủ một giấc.

Rồi lại bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, ngủ mê mệt rồi cũng chẳng còn nhìn ra ai gọi đến: “A lô, Diệp Thận Thủ nghe đây ạ.”

“Thủ Thủ.”

Tiếng Dịch Trường Ninh mát rượi như làn nước, phảng phất hương bạc hà dịu nhẹ, khiến cô dần dần bình tĩnh từ trong cơn mê man, anh hỏi: “Bạn à?”

“Em đang ngủ ở khách sạn.”

“Em không khỏe à?” Giọng anh đượm sự lo lắng: “Không quen khí hậu sao?”

“Không phải đâu, chỉ mệt chút thôi.”

“Vậy còn sức ra ngoài không, anh mời em ăn cơm.”

Thủ Thủ bật cười: “Anh bay qua đây đi.”

Anh cũng cười trong điện thoại: “Được thôi, anh bay qua ngay, em đợi đấy.”

Lời còn chưa dứt, chuông cửa đing đong đing đong vang lên, Thủ Thủ nghĩ chắc bạn đồng nghiệp quay về rồi, nhìn hé qua cửa, lại là Dịch Trường Ninh.

Chỉ cảm giác vui mừng phát cuồng, trong lòng tràn ngập hơn hở, vừa mở cửa đã nhào vào lòng anh, ngửa mặt chỉ cười: “Sao anh lại đến?”

Dịch Trường Ninh cười ôm cô: “Sao anh lại không thể đến chứ?”

Cô được anh bế xoay 2 vòng, xoay đến chóng cả mặt, liền vùng khỏi cánh tay anh, chỉ ngẩng mặt nhìn anh: “Sao anh lại gây thành thế này?”

“Em mới gầy ấy.” Anh nói: “So với trước nhẹ hơn rồi.”

“Sao anh đột nhiên lại đến?”

“Anh qua bàn một vụ làm ăn, thế nên vừa hay đến thăm em luôn.”

Anh dẫn cô đi ăn cơm, nhà hàng có cửa sổ hướng ra cảnh biển, thời khắc hoàng hôn, gió biển lồng lộng, ngàn lớp sóng vỗ, sóng biếc òa lên vô vàn bọt nước li ti, phong cảnh đẹp dễ lắm, đồ ăn đúng tiêu chuẩn 5 sao, chẳng mấy khi mà Thủ Thủ có cảm giác vừa miệng, ăn hết veo một đĩa cá tuyết sốt, Dịch Trường Ninh nói: “Lần đầu tiên anh đến Thanh Đảo, anh cũng không biết chỗ nào hay ho cả, thế nên dẫn em đến đây.”

Thủ Thủ thích sữa chua tự chế ở đây lắm, uống xong hình như vẫn có cảm giác dư âm lắng đọng, Dịch Trường Ninh lại gọi giúp cô thêm một phần nữa.

Thủ Thủ bảo: “Em thì không phải lần đầu tiên đến Thanh Đảo đâu, lúc nhỏ theo ông bà nội đến đây vài lần rồi, lúc học đại học cũng đi với các bạn thêm vài lần nữa, em có thể tạm làm hướng dẫn viên du lịch cũng được.”

Dịch Trường Ninh nói: “Thế nhé, tối nay là em phụ trách hướng dẫn tham quan đấy nhé.”

Buổi tối hai người đến quận Bát Đại, cả đường đi tài xế taxi thao thao bất tuyệt: “Hai vị đến hưởng tuần trăng mật phải không? Vậy thì nên chụp ảnh cưới ở Thanh Đảo chỗ chúng tôi đi, khu 1, khu 2, cảnh biển chụp lên đẹp vô cùng, có rất nhiều người đến chụp rồi, cứ đến khu phố cổ mà xem, này, không chừng lại chụp thêm bộ ảnh nữa ấy. Không tin anh chị ngày mai ra bãi biển, người ta đến chụp ảnh cưới nhiều lắm nhé...”

Thủ Thủ cảm thấy khó xử, Dịch Trường Ninh lại rất chăm chú, thường hỏi lại một vài câu, tiệm ảnh nào chụp đẹp, tiệm ảnh nào chuẩn bị hậu kỳ đặc biệt nhất, tài xế thuộc như lòng bàn tay, sau cùng đưa cho họ một tấm danh thiếp: “Cầm cái này, nói là tôi giới thiệu, họ sẽ giảm giá cho anh.”

Dịch Trường Ninh cảm ơn rồi nhận lấy, đợi đến quận Bát Đại, lúc xuống xe xong, anh rất tự nhiên kéo tay Thủ Thủ, nói: “Chúng ta đi ăn kem nhé.”

Thực ra quận Bát Đại khắp nơi đều là kiểu nhà cổ, rất nhiều biệt thự cũ vẫn bảo tồn được dáng dấp năm nào. Tiệm kem trong một căn nhà kiểu cũ, đèn đuốc sáng trưng, từ xa đã thấy tinh tế đặc sắc như một phân cảnh trong phim.

Trong tiệm chỉ có tốp năm tốp ba đôi tình nhân, Thủ Thủ vừa ăn cơm xong, không còn buồn ăn nữa, thế nên chỉ gọi một viên kem trà xanh, Dịch Trường Ninh cũng gọi một tách cà phê ngồi cùng với cô. Vị kem rất ngon, Thủ Thủ vừa ăn được vài thìa, đột nhiên răng cắn phải cái gì đó.

Một tình tiết có tính rập khuôn, mà Dịch Trường Ninh chỉ nhìn cô mỉm cười.

Chiếc nhẫn cũng không to, nhẫn bằng vàng trắng nhỏ xinh, khảm kim cương chung quanh, đúng kiểu cô vẫn thích, đơn giản mà trang nhã. Cô nhìn chiếc nhẫn đang nằm trong lòng bàn tay, cuối cùng cười cười: “Chiêu này xưa rồi.”

Dịch Trường Ninh nắm tay cô, giúp cô đeo chiếc nhẫn, nói: “Mấy cô ở công ty dạy anh đây, theo đuổi con gái, nhất định phải tục 1 tý, cách này cổ rồi, nhưng thật lòng là được mà.”

Chiếc nhẫn vừa khít, anh luôn tỉ mỉ như thế, chỉ đối với cô mà thôi.

Bên cạnh có đôi tình nhân đang liếc nhìn, thấy anh đeo nhẫn cho cô, lập tức vỗ tay lớp lớp, mấy người con gái bên cạnh còn xúc động giơ tay cái ra dấu với họ, nhân viên tạp vụ cũng nhìn họ cười, cả tiệm hoan hô, còn có người bảo: “Hôn đi, hôn đi.” Sôi nổi vô cùng, niềm vui tràn ngập, mọi người đều cảm thấy màn này ngọt ngào không gì so đo được.

Ngọt ngào đến thế, đến dường như không phải là sự thực.

Ánh mắt Thủ Thủ dần nhòa đi, thực ra 3 năm trước Kỷ Nam Phương lúc chính thức cầu hôn cô, là ở nhà cô, là ở trong phòng cô, Thủ Thủ cứ cảm giác ngày hôm đó anh như thể muốn nói gì đó, nhưng mãi chỉ ngập ngừng không nói, sau đó anh lấy nhẫn ra, cô mới hiểu, một chiếc nhẫn đúng chuẩn mực có gắn viên kim cương rất to, lúc đó anh dường như lúng túng vô cùng, những ngón tay nóng rực, cầm tay cô, nói với cô: “Thủ Thủ à, em lấy anh nhé? Anh sẽ chăm sóc cả đời này.”

Quãng thời gian ấy, thật sự đã nguội lạnh trong lòng, dờ dẫm để anh đeo nhẫn vào tay mình, anh cúi người hôn lên môi cô, mà môi cô lạnh lẽo lắm, dù cho không hề bật khóc.

Cô chê chiếc nhẫn ấy nặng quá, kiểu dáng cũng không vừa ý, nên chẳng mấy khi đeo, thế mà ngày hôm nay, tất thấy đều trở thành uống phở, trước đây cứ đợi rồi lại đợi, đã đợi bao lâu rồi, thật sự đợi được đến ngày hôm nay, ấy thế mà lại biết rõ, hạnh phúc này, không hề chân thật.

Cô tháo nhẫn ra, để lên bàn.

Dịch Trường Ninh cơ hồ có chút kinh ngạc, chỉ nhìn cô, cô đã đứng dậy đi ra ngoài, anh gọi một tiếng: “Thủ Thủ”. Cô đi rất nhanh, Dịch Trường Ninh đuổi theo: “Thủ Thủ.”

Lúc cô quay đầu lại, anh đã thấy cả khuôn mặt ấy đầm đìa, anh hỏi: “Sao lại thế.”

Cô không nở nói, chỉ đứng ở đó, Dịch Trường Ninh ngẩng nhìn cô, ánh đèn đường kéo bóng cô dài ra đến cực điểm, nhỏ bé yếu ớt tựa như một viên mây trên trời, tôn lên ánh trắng, mỏng manh đến không lời nào diễn tả được.

Mà cô chỉ nhìn anh, làn nước nhạt nhòa.

Anh hỏi: “Sao lại thế?”

Cô dường như không thể nói được gì, duy chỉ có nghẹn ngào, anh hiểu ra một lúc rồi cũng tiến tới bên cô, vùi cô vào lòng mình: “Thủ Thủ....” Anh nói: “Anh không ép em, anh sẽ đợi, được không, anh đợi em, được không nào?”

Anh nắm lấy đôi bàn tay cô: “Em đã đợi anh lâu thế rồi, bây giờ, anh cũng sẽ đợi em.”

Thủ Thủ từ Thanh Đảo quay về, cũng vừa lúc Kỷ Nam Phương xuất viện, Thịnh Khai sợ cô không đến bệnh viện, từ sáng sớm đã gọi tài xế đến đón cô, liên tiếp mấy ngày làm bố mẹ nổi giận, cô cũng muốn dằn xé một chút, thế nên rất nghe lời đến bệnh viện.

Tháo bó bột rồi, nhưng Kỷ Nam Phương đi lại vẫn còn bất tiện lắm, anh kiên quyết không chịu ngồi xe lăn, bác sĩ cũng hết cách, đang khuyên đến rất cổ rất hòng, Thủ Thủ vừa lúc đến.

Lần trước anh đuổi cô đi xong, hai người gần như một tháng không gặp mặt, Thủ Thủ chỉ cảm giác sau ngày hôm đó Kỷ Nam Phương dường như trở thành một người khác, hôm nay gặp nhau mà vẫn cứ cảm thấy lạ lẫm, mặc dù anh vẫn vậy thôi, nhưng trên mặt lại tỏ vẻ khó chịu, từ lúc cưới nhau đến giờ, anh chưa từng lạnh nhạt với cô là vậy. Cô cũng chỉ nói vài câu: “Hay là nghe lời bác sĩ...”

Anh đã lạnh lùng lườm cô, cô lập tức mím chặt môi, không còn thốt ra câu gì nữa.

Sau cùng anh rút cuộc cũng không ngồi xe lăn, có người dìu anh ra thang máy, xuống đến tầng 7 có người ấn dừng, bước vào là một cô bé, hình như còn là sinh viên, mặt mày thanh tú, nuôi một mái tóc rất dài, trên vai còn đeo ba lô, tay cầm một hộp cơm giữ nhiệt màu đỏ, cô bé ấy nhìn Thủ Thủ một cái, rồi cụp mi mắt, rất tĩnh lặng đứng ở một góc trong thang máy, cô cứ nghĩ bản thân dạo này lên hình cũng nhiều, bị người khác nhận ra, nên cũng chẳng nghĩ ngợi gì nhiều.

Lên xe Thủ Thủ mới hỏi: “Anh về bên nào?”

“Về nhà.”

Tức là nhà họ Kỷ, Thủ Thủ không nói gì nữa, xe chạy rất nhanh, đến đón bọn họ là tài xế của Kỷ gia, bên lên mà rất chuyên tâm lái xe, đối với tình hình ở ghế sau hoàn toàn coi như không nhìn thấy gì, nhưng vào dịp cuối tuần, trên đường tắc nghẽn tại trận, xe cộ bế tắc không tài nào nhúc nhích được, qua nửa buổi mới có thể nhích lên phía trước một chút xíu, Thủ Thủ cảm thấy bầu không khí nặng nề quá, Kỷ Nam Phương đang cầm điện thoại nhắn tin, cô thấy lạ, bởi lẽ anh xưa nay dù là nói chuyện qua điện thoại với ai cũng không đủ kiên nhẫn để nhập từng chữ, có lẽ đợt này ở bệnh viện nghỉ ngơi thành ra buồn chán, đến nhắn tin cũng học được rồi, qua một lúc, có tiếng chuông tí tít, có lẽ là tin nhắn trả lời, anh xem rồi nhếch miệng

cười, cô cũng ngại hỏi. Hoặc có lẽ Kỷ Nam Phương cảm thấy mệt rồi, tiện tay buông điện thoại ra, nhắm mắt nghỉ ngơi, Thử Thử nhìn ra bên ngoài cửa xe, xe lúc chạy lúc dừng, phải đến 1 tiếng đồng hồ mới về được nhà.

Mẹ anh đang ở nhà, thấy Kỷ Nam Phương được dìu vào, đau lòng đến tột đỉnh: “Con xem xem, thành ra thế này đây...”

“Mẹ!” Kỷ Nam Phương sốt ruột ngắt lời bà: “Con mệt rồi.”

“Được...được...” Mẹ anh nói: “Mẹ đã bảo người chuẩn bị nước nóng rồi, để Thử Thử giúp con tắm rửa nhé, ở bệnh viện nhất định là không thoải mái, tắm xong ngủ một giấc nghỉ ngơi đã.”

“Thử Thử còn có việc.” Kỷ Nam Phương nói: “Đài truyền hình chỗ cô ấy còn phải tăng ca, chốc nữa con tự tắm được.”

“Vớ vẩn nào! Con xem con đến đứng còn không vững, còn tỏ vẻ cái nỗi gì nữa?” Bà trách cứ anh, rồi quay sang Thử Thử nói: “Hôm nay cuối tuần, sao lại phải tăng ca? Nam Phương hôm nay xuất viện, thực ra cũng có lý do, thế này đi, mẹ nói người gọi điện giúp con xin nghỉ phép mấy ngày, ở nhà giúp mẹ chăm sóc Nam Phương, thế nhé?”

Thử Thử biết bà nói là làm, mềm rắn đủ cả kiểu này, tự mình cũng không cách nào từ chối, đành khẽ nói: “Mẹ, con tự gọi điện xin phép là được mà.”

“Con ngoan.” Mẹ Kỷ Nam Phương vỗ vỗ lên tay cô tán thành, lại liếc Kỷ Nam Phương một cái: “Không để con dâu mẹ giúp con tắm, con đã lớn nhường này rồi, lẽ nào còn để mẹ phải tắm cho con à?”

Nói đến đây, dì giúp việc bưng trà lên cũng bật cười: “Nam Phương là hay ngượng lắm, lúc còn nhỏ tắm cho cậu ấy, còn quay lại bằng cơ mà.”

“Đúng rồi, đúng rồi.” Mẹ anh cũng cười, tràn đầy hứng thú: “Còn dùng loại máy quay cũ để quay đấy, mẹ đi tìm, băng để ở đâu rồi ấy nhỉ, cuộn băng ấy thú vị lắm, bố nó hồi đó thích xem nhất, lần nào xem cũng cười.” ,

Cười nói là thế, dường như chưa từng xảy ra việc gì, Kỷ Nam Phương lại đánh mặt: “Mẹ, để cô ấy về đi, còn thú vị cái gì nữa?”

“Con bày bạ cái gì đấy?” Mẹ anh nổi giận đùng đùng, “Đi tắm đi, từ bệnh viện về, nhìn đã thấy bẩn thỉu rồi.”

Anh không bật ra tiếng nào, quay đầu khập khiễng đi ra phía sau, nhà của Kỷ gia xây theo kiểu cổ, sàn lát đá xanh. Mẹ anh hẩy nhẹ Thử Thử: “Đi đi con!” Thử Thử không biết phải làm sao, đành đuổi theo anh, đỡ anh xuống bậc, lại lên thêm, qua một cửa thủy hoa, phòng của 2 người ở sau góc phía tây, dọc theo lan

can hành lang bước vào phòng chính 3 gian đã được sửa thành phòng khách và phòng ngủ. Lúc mới cưới có sửa sang qua, thế nên bên ngoài nhìn có vẻ không đập vào mắt, nhưng bên trong thực ra bài trí khá thoải mái, nhưng hai người cưới nhau xong rất ít khi về đây, thế nên Thủ Thủ vừa bước vào chỉ cảm giác xa lạ.

Thủ Thủ vào phòng tắm xem xét, nước tắm đã chuẩn bị rồi, Kỳ Nam Phương lấy áo tắm, nói: “Em ngồi đây đi, đợi mẹ anh ngủ rồi thì về.”

Thủ Thủ gật đầu, anh đã vào phòng tắm rồi.

Nội thất trong phòng mang màu sắc xưa cũ, giường mềm phong cách cổ, Thủ Thủ cảm giác buồn chán, ngồi xuống tiện tay lật đồng báo trên bàn trà, nhìn ngày tháng trên báo thì vào tầm 2 tháng trước, có lẽ di giúp việc cũng không động vào những thứ này, thế nên theo thường lệ đặt cả ở đây, chắc chắn Kỳ Nam Phương cũng ít khi về nhà.

Nội dung báo rất vô vị, cô lật mấy trang đã cảm giác buồn ngủ, bặm miệng ngáp một cái, rồi đặt báo sang 1 bên.

Lúc tỉnh dậy chỉ thấy một màu đen kịt, thì ra trời đã tối rồi, trong phòng không bật đèn. Cô nằm ngủ im lìm không động dậy, đề lên cánh tay đến tê cứng, trên người lại phủ một lớp chăn len, ngủ đến khô cả cổ, cũng đói rồi, dạ dày khó chịu vô cùng.

Kỳ Nam Phương không biết đã đi đâu rồi, cô đẩy chăn ra bật dậy, ra đến ngoài cửa mới lơ mơ thấy anh ngồi trên ghế đá cạnh hòn non bộ, cô nghĩ mặc dù thời tiết đang nóng, nhưng ghế đá ban đêm nói cho cũng vẫn lạnh lẽo, anh ngồi như thế, nhớ đâu bị mẹ nhìn thấy, nhất định sẽ rầy la, thế nên định bước qua gọi anh vào phòng ngồi.

Bước đến gần, mới phát hiện anh đang nói chuyện điện thoại, đột nhiên nghe thấy anh nhắc đến: “Bảo phải làm khó dễ gã họ Dịch ấy, tôi chưa bao giờ nói...” Anh nghe thấy tiếng bước chân, chợt quay đầu lại.

Thủ Thủ đứng bên đó, lặng lẽ nhìn anh, hai bên lan can hành lang có thấp một ngọn đèn, cây cối trong sân nhuộm một màu ánh sáng, mà cô đứng đó, cả người lại không kim được đang hơi run rẩy.

Kỳ Nam Phương thấy cô, tạm ngưng một chỗ, rồi nói với người ở đầu bên kia điện thoại: “Tôi có chút việc, lát nữa nói tiếp.”

Anh gấp điện thoại, Thủ Thủ chỉ cảm giác đứng không còn vững nữa, chân tay cứ nặng trĩu, cô vịn vào cạnh hải đường, dạ dày trào lên cảm giác sóng vỗ dồn dập khó chịu, chỉ thấy lợm giọng mà buồn nôn, hai bên thái dương co giật nhức nhối, đau như thể búa bổ, đau đến nỗi dường như mỗi một dây thần kinh đều chạy thẳng vào tim, ngay cả hô hấp cũng trở nên chật vật mà nín nghẹn, Kỳ Nam Phương từ từ đứng dậy, anh vốn dĩ đi lại khó khăn, bước vài bước lại phía cô, cũng chẳng muốn làm gì khác, chỉ nhìn chăm chăm vào cô.

Thủ Thủ cũng nhìn lại anh, đôi mắt đen láy sáng ngời, ngơ ngác nhìn anh, qua một lúc khá lâu mới chậm rãi nói: “Anh Ba...”

Anh lộ vẻ lo lắng kì quái, xoay mặt đi: “Đừng có gọi anh là anh Ba.”

“Kỷ Nam Phương.” Cô nhấn từng từ từng chữ mà nói: “Dù cho chúng ta làm vợ chồng chẳng có ý nghĩa gì, nhưng bao nhiêu năm nay, tôi luôn cảm thấy anh không phải là người xấu xa...” Cô chỉ cảm giác nóng nẩy đan xen bức tức, “Không ngờ anh bỉ ổi đến thế, trừ việc đâm lén sau lưng ra, anh còn biết cái gì khác không, trừ việc dùng mấy loại thủ đoạn tráo trở bẩn thỉu này ra, anh còn trò khác nữa không? Ngoài việc cậy thế cậy quyền ra, anh còn biết làm cái gì nữa hả? Tôi không ngờ anh là cái loại ấy, anh khiến tôi phải chán ghét anh.”

Anh nhìn cô, như thể xưa nay chưa từng gặp cô, qua một lúc lâu, anh quay mặt, lại vẫn giọng điệu thờ ơ như không: “Anh biết em chán ghét anh rồi, em thương tiếc tay họ Dịch kia chứ gì? Anh nói để em biết nhé, cái ngày để em tiếc họ hẳn vẫn còn ở sau này đấy!”

Thủ Thủ chỉ cảm thấy con tim mình đau đớn: “Tôi mù rồi nên mới cười anh.”

Anh vậy mà lại cười: “Hối hận à, anh biết em hối hận từ lâu rồi, nếu không phải anh ngủ với em, em có lẽ cười anh không, nếu không phải chuyện của mẹ em, e sẽ cười anh chắc, nếu không phải vì em muốn bố mình phải lo lắng, Diệp Thận Thủ, em đừng tưởng rằng anh không biết, đừng có cho rằng anh không hiểu em tính toán những gì, em đùa giỡn trước mặt anh nhưng mà em còn non lắm, anh đóng vai kẻ khù khờ đã 3 năm rồi em cảm thấy còn chưa đủ à, em còn muốn anh phải thế nào nữa đây? Được thôi, em yêu Dịch Trường Ninh chứ gì, cũng được thôi, chỉ cần em bỏ được anh, chỉ cần em làm được, thì em đi mà lấy hắn đi.”

Thủ Thủ dồn toàn bộ sức lực hung hăng ném cho anh một cái bạt tai.

Kỷ Nam Phương theo bản năng nghiêng mặt, nhưng cái tát vẫn rơi trên gò má anh, tiếng vang chất chúa.

Thủ Thủ giật lùi lại phía sau, trong lòng chập chờn nghĩ, anh biết ư, anh hóa ra biết tất cả ư, vậy mà còn nói như thế, đến chút tình cảm cũng không còn, nói lời trần trụi là vậy đấy, động cơ ấy cô ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ vậy mà anh đã nói toạc ra cả rồi đây, đề hèn là thế, chân tướng không thể chịu nổi ấy cũng được nói toạc ra rồi. Trong lòng cô giờ đây chỉ còn một ý nghĩ duy nhất, phải rời khỏi đây, không thể ở lại đây thêm được nữa. Cô lảo đảo men theo hành lang, liêu xiêu nghiêng ngã chỉ tiến về phía trước, Kỷ Nam Phương nhìn cô, anh nhìn cô loạng choạng bước đi, rồi đột nhiên đuổi theo, túm lấy tay cô: “Thủ Thủ”, cô lại thực mạng vùng vẫy, vùng vẫy khỏi tay anh, anh dùng lực rất mạnh, giữ eo cô: “Thủ Thủ, nghe anh nói đã!”

Cô không lên tiếng, chỉ kịch liệt vật lộn, anh muốn vặn mặt cô hướng sang phía mình, cô đột nhiên nhớ đến ngày hôm đó ở khách sạn, hồi ức đáng sợ ấy xâm lấn tâm trí, lợm mửa, hoang mang, sợ sệt, khủng hoảng, đớn đau....Cô run lên cầm cập, giằng co càng thêm chặt vật, tay chân quơ loạn: “Anh bỏ tôi ra.” Cô đá bên chân vốn đang bị thương của anh, anh đau đến khom người, cô quay đầu bỏ chạy ra ngoài, anh vẫn cứ đuổi theo, tiếng nói lại có phần lộn xộn: “Thủ Thủ...” Cô căng người dẫn xuống cơn buồn nôn dội lên từ dạ dày: “Anh đừng có qua đây...”

Bờ môi anh khẽ động, dường như muốn nói gì đó, anh cuối cùng tóm lấy tay cô, chỉ sát sao giữ lấy tay cô mà thôi: “Thủ Thủ em nghe anh nói, không phải thế đâu!” Cô vùng không thoát khỏi anh, vừa tức giận vừa quỳnh quáng lại vừa phẫn nộ, tại sao mình lại không thoát khỏi tay anh, cô vẫn đá vẫn đánh anh, anh đành gồng mình kìm hãm cô lại, hơi thở cô dồn dập, trước mắt chỉ có thể cảm nhận mọi vật nhòe nhạt, hình như không tìm ra được trọng điểm, lại như thể ống kính dùng đầu lọc, trời đất mơ hồ méo mó, đu đưa lắc lư, rồi dùng cái đã xoay tròn...Thân người lung lay, cuối cùng khụy ngã.

Như thể cô đã nằm mơ một giấc mơ, trong mơ cô thấy lúc nhỏ được bố dẫn đi xem pháo hoa, khi đó lễ quốc khánh có hội bắn pháo hoa quy mô rất to, hoa khoe màu đua sắc rực rỡ ngập trời, từng chùm lại nối tiếp từng chùm nổ rộ, dẹt lên bầu trời đêm những chùm hoa ngũ sắc, giống như vàng bạc đá quý đẹp đẽ dát lên màn đêm nhung tơ, mỹ lệ là thế, phần hoa là thế, đứa trẻ nào mà chẳng mơ ước, cũng như mơ thấy mình lạc vào một vườn hoa, mà chiếc đầu nhỏ xíu của cô cứ ngẩng lên nhìn, đến cổ cũng ngẩng đến mỗi nhừ, lúc ấy nắm chặt lấy tay mẹ, tay kia lại bám vào bố, một nhà 3 người, vĩnh viễn không chia lìa. Thế rồi cũng bật khóc, hoặc có lẽ đã biết rõ, hạnh phúc chẳng qua chỉ là một màn pháo hoa, dù đẹp dù hay, chớp mắt thế nào mà chẳng sẽ lụi tàn.

Bàn tay cô luôn có người nắm chặt, bưng tỉnh rồi mới biết thì ra là mẹ, Thịnh Khai nắm lấy tay cô, cả mẹ Kỷ Nam Phương cũng ân cần trông bên giường bệnh, trong phòng có bác sĩ y tá, cả bác sĩ Chương cũng đến, híp mắt cười nhìn cô: “Tốt rồi, tỉnh rồi.”

“Dọa mẹ sợ hết hồn.” Thịnh Khai oán trách, “Đứa con ngốc nghếch này, sao lại hồ đồ đến thế, thật chẳng hiểu biết gì cả.”

Mẹ Kỷ Nam Phương cũng hòa theo: “Mẹ mắng cho Nam Phương một trận rồi, cả hai đứa đều hồ đồ quá, may mà không có chuyện gì, Thủ Thủ à sao con không nói với mẹ chứ, lại cả Nam Phương...” Bà quay đầu gọi: “Còn không mau qua đây, nhận lỗi với Thủ Thủ đi chứ, con chưa nghe bác sĩ nói à, Thủ Thủ có dấu hiệu có thể sẽ sinh non, con mà dám chọc Thủ Thủ giận, thế nào mẹ cũng trị con cho mà xem.”

Kỷ Nam Phương lúc này mới ngẩng lên, mà Thủ Thủ thì chỉ nghe tiếng ù ù bên tai, đột nhiên trước mặt là một mảng trống rỗng. Cô chậm kinh nguyệt hơn một tháng rồi, cũng bởi trong lòng ngổn ngang nhiều mối, lại công tác xuôi ngược, cứ tưởng là sinh hoạt thất thường, thành ra chẳng để ý nữa, vả lại hai năm nay rất ít khi ở cùng với Kỷ Nam Phương, càng không bao giờ nghĩ chuyện này lại có thể xảy ra.

Thịnh Khai thấy tay cô vừa lạnh lại vừa buốt, liền vỗ nhẹ nhẹ rồi nói: “Con với Nam Phương còn trẻ, đều không hiểu chuyện chút nào cả, chuyện này đâu có phải là chuyện đùa chứ? Có thai rồi sao lại còn đi giấu bố mẹ? Hôm nay nhớ ra mà có mệnh hệ gì, thì phải làm sao đây?”

“Để Thủ Thủ nghỉ ngơi đã.” Mẹ chồng cũng cảm thấy sắc mặt Thủ Thủ nhợt nhạt đến kinh người, dường như không còn chút máu, không tìm được nơm nớp lo sợ: “Ồn ào cũng quá nửa đêm rồi, có gì thì để mấy hôm nữa hẵng nói. Bác sĩ không phải cũng đề nghị Thủ Thủ nên nghỉ ngơi mà? Hai cái đứa này, lúc nào cũng khiến mọi người phải bận tâm lên bận tâm xuống. Trời ạ...”

“Mẹ...” Thủ Thủ mấp máy môi, thầm gọi Thịnh Khai: “Con muốn về nhà...”

“Bác sĩ nói con nên tỉnh dưỡng.” Thịnh Khai vuốt ve tay cô như an ủi: “Qua mấy ngày nữa hẳn về, được không? Mẹ ngày nào cũng đến thăm con mà, lại nói đây cũng như nhà con rồi.”

“Mẹ ơi...”

“Đừng có trẻ con như thế, con cũng sắp làm mẹ rồi...” Thịnh Khai giúp cô đắp lại chăn: “Ngoan nào.”

Thủ Thủ níu tay bà không nỡ buông, Thịnh Khai ngồi nói với cô thêm một lúc lâu nữa, nhưng đêm cũng muộn rồi, hôm sau còn có việc khác phải làm, không thể không về nhà. Tất cả mọi người đều đi, Thủ Thủ mới buông rơi giọt nước mắt, từng giọt từng giọt, vô thức rơi trên chăn, thấm cả lên mặt tấm chăn thuê hình hoa mai, nước mắt lã xuống, đầm thành một mảnh...Kỷ Nam Phương đứng lên, giọng u uẩn: “Anh xin lỗi.” Cô cũng ngồi dậy, nhưng không ngoảnh mặt qua, chỉ cảm giác khó chịu, làn nước mắt chen lẫn xô đẩy mà trào xuống.

Kỷ Nam Phương hơi khó khăn nói: “Thủ Thủ, anh không biết...Anh thật sự chưa làm gì cả. Dù em không tin cũng được, chỉ là một người bạn gọi điện cho anh, kể cho anh việc công ty Dịch Trường Ninh có sự cố thôi.” Thủ Thủ đột nhiên quay đầu lại nhìn anh, anh như thể bị ánh nhìn của cô đâm cho nhói đau, xoay mặt né tránh cái nhìn thẳng thừng ấy, qua một lúc, cuối cùng vẫn bước đến bên giường: “Thủ Thủ, em tin anh lần này, được không. Anh thật sự không làm gì cả, anh làm em giận, thực ra bởi vì trong lòng anh rất khó chịu, anh không chịu được, anh không kìm được khi thấy em đối với anh ta như thế, thế nên anh mới cố ý nói những lời đó với em.” Giọng anh dường như trở nên ríu rít “Nhưng lúc em bỏ đi, khoảnh khắc ấy anh mới cảm thấy, nếu như anh để em ra đi thật rồi, giữa chúng ta thế tức là hết. Trong lòng anh sợ hãi nên mới kéo em, anh không biết em có con...Anh...”

Anh bối rối hỗn loạn, giơ tay muốn quờ vào cô, cô lại theo bản năng thu mình lại vào góc giường, né tránh bàn tay anh.

“Thủ Thủ...” anh ăn nói nhũn nhặn, “Anh thật sự bị ma làm nên mới nói như thế. Em tin anh một lần này, nhé?” Thủ Thủ quệt qua dòng nước mắt, ngẩng mặt lên: “Anh muốn tôi làm sao để tin anh đây?”

Anh ngồi đó, vô thức tay đã siết chặt tấm ga giường, rồi lại từ từ thả lỏng, anh nhìn cô, đôi mắt ấy chỉ còn bi thương lạnh lẽo, cô giấu nhẹm xoay mặt đi, phải một lúc lâu sau mới thấy giọng anh cất lên trầm thấp đến gần như không thể nghe được: “Thủ Thủ, anh chỉ không biết phải làm sao với em nữa, vài năm nay, dù cho anh nỗ lực đến mấy, em đều... đến sau cùng anh cảm giác đã nản lòng, nhưng hôm nay anh hối hận rồi, thấy em bỏ đi, anh thực sự hối hận.” Anh ngược nhìn cô: “Thủ Thủ, anh biết anh không tốt, nhưng em cho anh một cơ hội, được không?”

Cô lại trấn tĩnh đến kì lạ, bình lặng mà lạnh nhạt nói: “Thôi, đừng phí sức nữa, tôi hiểu ý anh, anh không phải vì tôi có thai rồi chứ? Anh muốn đứa con này chứ gì? Anh tưởng đứa bé là của anh à? Tôi nói cho anh biết nhé, đứa trẻ này là của Dịch Trường Ninh.”

Cả người anh chấn động mạnh, nhìn trần trối ở cô, tay không kìm được giương cao, cô lại hiển nhiên hất mặt lên, thấy vẻ căm phẫn nghiêm trọng vụt qua trong anh, nhưng dường như chỉ càng tăng thêm nỗi xót xa vương lại, cô không kháng định lắm, bởi lẽ anh rất nhanh đã nắm chặt lòng bàn tay lại, cô cười lạnh lùng: “Muốn đánh tôi à, anh không dám đâu, ai bảo tôi mang họ Diệp chứ, nếu tôi không mang họ Diệp

liệu anh có lấy tôi không? Nếu bố mẹ anh không thúc ép, liệu anh có lấy tôi không? Tôi cảm sùng anh đấy, nhưng không sao, chỉ cần anh nhịn đi, chúng ta cứ dây dưa như thế này, đợi đến khi đứa trẻ ra đời rồi anh đi làm giám định AND mà xem, tôi chỉ sợ đến lúc đó anh không chịu nổi kích động thôi!”

Cô cũng không biết tại sao bản thân lại nói như thế, nhưng dường như chỉ có như vậy, cơn đau thắt trong lồng ngực ban nãy mới chịu lắng xuống, như con thú sập hố tuyệt vọng, chỉ liều mình cào cấu lớp da, từng lời từng chữ của cô đều như mũi tên, vun vút lao đến, cắm ngập thân anh, đem theo biết bao là cảm hờn lẫn oán giận, anh chỉ thấy cả người đang run lên, gồng toàn thân mình mới có thể kìm chế không để bản thân vung nắm đấm về phía cô, chính phút chốc ấy anh sức cùng lực kiệt, đến giọng nói cũng khản đặc: “Diệp Thận Thủ, em biết không, em rất tàn nhẫn.”

Cô cuối cùng òa lên: “Vậy còn anh, anh không tàn nhẫn à, anh có thể buông tha tôi không, để tôi có được cuộc sống mà tôi mong muốn được không? Tại vì sao anh cứ ép tôi phải theo anh, cả ngày diễn kịch cùng anh, cả đời bị vây hãm trong ngục tù này của anh, anh rõ ràng đã đồng ý li hôn rồi cơ mà, tại sai anh lại nuốt lời, vì tôi có thai à, anh muốn đứa bé này anh, họ Kỷ nhà anh muốn đứa bé này à. Tàn nhẫn ư? Những gì anh làm mới gọi là tàn nhẫn, tôi hận anh, Kỷ Nam Phương, tôi xưa nay chưa từng hận ai đến thế, ghét ai đến thế! Nhưng tất cả con người anh đều khiến tôi hận anh, ghét anh. Anh nói một đằng làm một nẻo, tự tư tự lợi, tôi yêu Trường Ninh anh biết không? Tôi yêu anh ấy! Anh có biết không hả, mà thôi bỏ qua đi, anh vĩnh viễn cũng không bao giờ biết được, vì anh vốn không hiểu thế nào là yêu, anh ngoài việc ăn chơi đàng điếm ra, anh còn hiểu được cái gì cơ chứ? Anh trừ việc gái gú ra, anh nào có hiểu cái gì? Anh vốn đã không hiểu, anh có biết yêu một người là thế nào không? Anh biết cái gì gọi là tình yêu không?”

Anh trầm lặng rất lâu, mới bật cười tự giễu cợt: “Đúng vậy, anh không hề biết.”

Anh quay mình bước ra ngoài, bước những bước vừa mãnh liệt lại nóng nảy, xô vào góc bàn trà, lại đứng bên chân bị thương, anh nặng nề ngã xuống, ước chừng ngã rất đau, qua một lúc lâu mới đầu tranh đứng lên được. Nhưng không hề thốt ra tiếng nào, cũng không hề ngoảnh lại, chỉ lảo đảo vịn vào bờ tường đi mất.

Thủ Thủ vì mình trong chần, thất thanh bật khóc đau đớn, gối bị nước mắt làm cho hoen ướt, lớp vải lạnh lẽo bám lấy mặt cô, cô nức nở bất động ở đó, Kỷ Nam Phương mặc dù đã bỏ đi rồi, sự việc vẫn chẳng có gì thay đổi cả, cô không còn cách nào khác, bởi lẽ đứa trẻ chẳng hiểu từ đâu lại tới này, bởi lẽ mầm sống ngoài ý muốn này, cô còn có thể làm sao nữa đây, cô cả đời này, có lẽ sẽ bị vây hãm ở đây mất thôi, có chạy thế nào cũng không thoát được. Có vùng vẫy thế nào cũng không vùng lên được.

Cô chỉ ở lại Kỷ gia 3 ngày, Kỷ Nam Phương từ hôm đó bỏ đi xong, 3 ngày liên tiếp không thấy nổi bóng dáng anh, mẹ anh hiển nhiên giận dữ vô cùng, đến Thịnh Khai cũng góp mở phê bình, thế nên Thủ Thủ gọi điện bảo muốn về nhà, bà cũng thở phào nhẹ nhõm, đến đón Thủ Thủ về. Chỉ thế thôi đã làm kinh động cả ông ngoại, ông ngoại nổi trận lôi đình sai người đi tìm Kỷ Nam Phương về.

Ngoài khung cửa sổ phòng cô có một cây hải đường, cảnh xuân tươi đẹp rộ nở, trăm hoa trăm lá xanh biếc đầy cành, thời tiết vào mùa ấm áp, Thủ Thủ ngồi trước ô cửa, ngẩn ngơ ngắm nhìn cây cối, qua một lúc lâu xoay ra đã thấy Kỷ Nam Phương đến từ lúc nào, anh đứng im lặng, dường như cũng đang ngắm hoa, cô xoay mặt lại, anh cũng di chuyển ánh nhìn. Dì Tổng dẫn Kỷ Nam Phương lên, thấy cảnh ấy, cũng làm thỉnh rồi đi xuống, tiện tay giúp bọn họ đóng cửa. Thủ Thủ nói: “Anh ngồi đi.” Chân anh hiện giờ vẫn chưa thể đứng lâu được, thế nên cũng im ắng ngồi xuống, 2 người không ai nói câu gì thêm nữa.

Mấy ngày trôi qua, Thủ Thủ vất vả quay vòng, gọi đi biết bao nhiêu là cú điện thoại, sau cùng nhờ Giang Tây mới nghe ngóng được việc của Dịch Trường Ninh. Thì ra giám đốc công ty khách hàng góp vốn chủ yếu với Dịch Trường Ninh ở nội địa đi Hồng Kông công tác, đột nhiên mất tích lạ thường ở Hồng Kông, mà vợ ông ta từ lâu đã di cư ra nước ngoài. Có kẻ nặc danh tố cáo ông ta sợ tội bỏ trốn, dẫn đến việc phía công an sinh nghi, đến điều tra, nghi ngờ người này không những lợi dụng chức quyền tiến hành rửa tiền vượt biên, hơn nữa còn dính líu đến việc nhận hối lộ của nhiều doanh nghiệp đầu tư. Công ty Dịch Trường Ninh là đối tác làm ăn trọng điểm với công ty kia, đương cũng ở diện phải hỗ trợ điều tra, bên công an xem xét thì phát hiện một năm trước con trai vị giám đốc này xin ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, Dịch Trường Ninh bỗng dưng lại là người bảo lãnh, hơn nữa trong mục dấu thầu, thu lại phần lớn cũng là của công ty Dịch Trường Ninh. Kẻ chủ mưu đầu sỏ thì đã mất tích, doanh nghiệp đều là những công ty có bề nổi chủ chốt, Dịch Trường Ninh khó mà chứng minh được mình trong sạch, anh bị hạn chế xuất cảnh. Bên công ty cũng bị thẩm kê, rà soát lại toàn bộ. Tất cả dường như là một cái bẫy được bày bố công phu, mỗi một tình tiết đều hoàn hảo đến không thể ngờ.

Thủ Thủ nghĩ mãi, cũng không tài nào liên lạc được với Dịch Trường Ninh, đành hỏi qua một vài luật sư quen biết, nhưng căn bản vẫn hóc búa vô cùng: “Loại án kinh tế này, một khi đã điều tra thì phức tạp lắm, bởi vì làm gì có công ty nào dám nói mình sạch sẽ đâu, phí hải quan, chiết khấu, phí thăm hỏi...Làm gì có công ty nào là chưa từng dính vào những vụ này? Nói là nghiêm túc hẳn hoi, điều tra 10 phần thì cũng 8 9 phần xảy ra chuyện này nọ.” Thủ Thủ hết cách, mấy ngày trời lẩn lộn nghĩ ngợi, tuy rằng khôn khổ, cuối cùng vẫn phải hạ quyết tâm.

Cô nói với KỳNamPhương: “KỳNamPhương, em không li hôn nữa, nhưng xin anh tha cho Dịch Trường Ninh.”

Phản ứng của anh lại ngoài dự liệu của cô, không cười khinh bỉ, cũng chẳng đột ngột tức giận, chỉ vô cùng trầm lặng, chăm chú nhìn cô. Qua một hồi lâu, thậm chí còn cười: “Thủ Thủ, trước khi đến đây anh đã nghĩ rồi, em thế nào cũng nói câu này, rốt cuộc ra, anh đoán nào có sai.”

Cô lặng lẽ không nói gì, giọng anh rất bình tĩnh: “Chúng mình li hôn thôi.”

Thủ Thủ nhìn anh, rồi lại xoay mặt đi: “Được thôi, coi như em chưa từng nói gì.”

Anh vẫn không nhìn cô, chỉ nghiêng mặt qua, nhìn gốc hải đường đương độ nở hoa bên ngoài ô cửa sổ, thêm một lúc lâu: “Em thật sự không muốn đứa bé này, thật sự không cần chứ gì.”

Thủ Thủ không nghĩ anh sẽ nói như thế, có chút bất ngờ nhìn anh, mà anh vẫn không quay mặt lại, bóng râm khung cửa vừa vắn che lấp đi khuôn mặt anh, thế nên cô không thể nào nhìn ra anh đang có biểu cảm gì

“Tại sao?”

Anh không trả lời, Thủ Thủ rơi xuống một cảm giác mờ mịt không lời nào diễn tả nổi, dường như không hiểu rốt cuộc đang làm sao nữa, cô trước giờ chưa từng cảm nhận thấy thế, liền lập lại thêm một lần nữa: “Tại vì sao?”

Anh đến cùng vẫn không nhìn cô lấy một cái, chỉ nhàn nhạt nói: “Anh đang thật sự yêu một người, anh hy vọng có thể cho cô ấy hạnh phúc.” Thủ Thủ man mác mà khó nhọc nhìn anh.

Anh chợt bật cười: “Thực ra em từng gặp cô ấy rồi, nhưng em không biết thôi, hôm đó ở thang máy, cô ấy xuống cùng với chúng ta, cô ấy kiên quyết muốn gặp em, anh đành đồng ý, anh rất chân thành, chân thành yêu cô ấy.”

Thủ Thủ cố gắng nhớ lại, cô bé cầm hộp cơm hôm đó, trong ánh mắt ấy hình như đã từng thăm quan sát mình, thì ra là cô ấy, nhưng sao không thể nhớ ra cô ấy rốt cuộc trông như thế nào nhỉ, chỉ nhớ mái tóc rất dài, hình như là kiểu dẹt dài ôn hòa, so với bạn gái thường ngày của Kỷ Nam Phương thì còn cách khá xa.

Trong lòng cô nhốn nháo, không hiểu đang muốn vẽ vờ ra cái gì, chỉ nghe anh nói: “Lúc anh ở bệnh viện, cô ấy mang canh gà đến cho anh, mỗi ngày đều đem đến. Cô ấy từ trường đến được bệnh viện phải ngồi tàu điện ngầm rồi lại đổi 2 lần xe bus, mất đến 2 tiếng đồng hồ, nhưng mỗi ngày cô ấy đều đến nói chuyện với anh, cô ấy kể chuyện ở trường lớp cho anh nghe, giúp anh đỡ buồn, khiến anh rất vui, Thủ Thủ, cô ấy là một người tốt, anh không muốn phụ lòng cô ấy, anh biết chuyện tương lai rất khó nói trước, nhưng anh quyết tâm muốn thử, anh muốn cưới cô ấy, thế nên chúng ta li hôn thôi.”

Chương 14-P2

Thủ Thủ dường như hơi bất ngờ, liền hỏi: “Sao trước đây anh không nói.” Anh ngừng một lát mới bảo: “Cô ấy cảm thấy can thiệp vào giữa chúng ta là chuyện chẳng về vang gì, sợ làm tổn thương em, sau đó, anh nói với cô ấy chuyện chúng mình, anh với em lấy nhau, chỉ vì áp lực của bố mẹ, như thế đối với cả hai bên đều không công bằng.”

Thủ Thủ mơ hồ nhìn anh, dường như anh là một người xa lạ không hề quen biết. Anh nói: “Thủ Thủ, là anh có lỗi với em, chúng ta li hôn đi.”

Cô sao lại không có cảm giác như trút được gánh nặng thế này, mà cứ chết trân nhìn anh. Anh nói: “Anh biết, em vốn dĩ không muốn có con, là anh cố chấp...” Anh cuối cùng quay đầu lại, nhìn vào cô, khóe mắt hoe đỏ, thấm đầy tơ máu. Có lẽ anh ngủ không ngon, hoặc biết đâu những lời này quá khó khăn để nói hết, “Nếu em muốn...” Không biết tại vì sao, giọng anh hình như rít lại tạo thành những câu ngắt ngứ, “Anh sẽ đưa em đến bệnh viện...”

Khóe miệng cô giật giật, sau cùng vẫn nói: “Nếu bố mẹ biết thì phải làm sao đây?”

Anh lại quay mặt đi, ánh nhìn vẫn dán vào cây cối bên ngoài ô cửa sổ, nắng xuân chếch nghiêng, đã gần thời khắc hoàng hôn, từng cụm từng chùm, từng nhành hoa, tựa như vô vàn cánh bướm, quây quần trên tán lá xanh, điểm xuyết lên là ánh chiều rực rỡ.

Sau cùng, anh nói: “Chúng ta cứ giấu trước đã, đừng để mọi người biết vội.” ngừng rồi lại nói: “Nếu không anh đón em về căn hộ của anh, mấy ngày nữa hãy đi bệnh viện, có thể mọi người mới không để ý.”

Thủ Thủ chỉ cảm thấy ngọt ngát, thì ra anh đã nghĩ cả rồi à, đến con đường lui cũng đã để dành xong, có lẽ trong phòng không có thông gió, nhưng cửa sổ vẫn rộng mở, mà không hiểu vì sao lại cảm giác bức bách, ruột gan rồi bởi nói: “Tùy anh vậy.”

Anh một thời gian rất dài không nói gì nữa, Thủ Thủ tự huyền hoặc mình mà quay mặt đi, ngóng nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Căn phòng rơi xuống tĩnh lặng như thể một ao sâu, còn nghe được cả tiếng ong vờn bên nhánh cây, những tiếng vo ve vi vu không ngừng.

Thủ Thủ nghĩ chắc anh đã đi rồi, quay đầu ra, mới thấy anh vẫn đứng y nguyên tại chỗ.

Lần này anh không nhìn cây bên ngoài, mà anh lại đang nhìn cô, nhưng cô vừa quay mặt qua, anh đã rời ánh mắt sang chỗ khác, cô vốn không kịp nhìn rõ ánh mắt ấy của anh, nhưng dường như khuôn mặt anh trắng xám, có lẽ do mệt. Chân anh vẫn đang trong thời gian bình phục, phải thường xuyên trị liệu xoa bóp.

Cô hỏi: “Chân anh đỡ chưa?”

Anh nói gọn lỏn: “Không què được.” rồi lại bảo: “Anh đi trước, mai tài xế đến đón em.”

Thủ Thủ sầu muộn ngủ cả một ngày ở nhà, Thịnh Khai chỉ nghĩ cô đang mang thai thời kỳ đầu, tâm trạng không ổn định, hơn nữa lại còn xích mích với cả Kỷ Nam Phương, thế nên hôm sau thấy Kỷ Nam Phương đến đón cô, Thịnh Khai mừng lắm, dặn đi dặn lại Nam Phương: “Chăm sóc Thủ Thủ cẩn thận nhé, nó xưa nay vốn không hiểu chuyện, bây giờ lại không được như bình thường, hai đứa không còn là trẻ con nữa, con chú ý đến nó nhiều vào nhé.”

Kỷ Nam Phương vâng dạ, thấy Thủ Thủ từ trên lầu đi xuống, trước đã nói là tài xế đến đón cô, Thủ Thủ không nghĩ anh sẽ tự mình đến.

Lên xe rồi cô mới hỏi: “Sao anh lại đến?”

“Tiện đường thôi.”

Thực ra ít nhiều là sợ Thịnh Khai không cho phép, từ lần trước cãi vã một trận, bố mẹ đôi bên đều cảm giác bọn họ như thể ma xui quỷ ám gì, đến hôm nay lại chuyển biến, tự nhiên thành ra theo sát chặt chẽ vô cùng.

Từ lúc cưới xong cô chẳng bao giờ đến chung cư chỗ Kỷ Nam Phương nữa, không ngờ người quản gia ở đó lại vừa nhìn đã nhận ngay ra cô, rất lịch sự chào hỏi cô: “Kỷ phu nhân, xin chào.”

“Xin chào.”

Quản gia giúp họ mở cửa rồi cũng lặng lẽ ra ngoài.

Ba năm không quay lại, trong phòng hình như chẳng thay đổi gì cả, có người giúp việc thường xuyên đến quét dọn sắp xếp thế nên nhà cửa vẫn sáng sủa sạch sẽ. Tất thấy đều đâu ra đấy.

Anh bảo: “Anh định để dì Vương đến chăm sóc em, nhưng sợ bố mẹ biết, nên...”

Cô nói: “Không sao, em ổn, không cần người chăm sóc.”

Anh hỏi: “Em cần lên lầu nghỉ ngơi một lát không? Tối muốn ăn gì, anh gọi điện đặt cơm.”

Cô lắc lắc đầu, kì thực cô chẳng lòng dạ nào ăn cơm, chỉ cảm giác mệt mỏi.

Lên đến phòng ngủ tầng 2, căn phòng vẫn như trước đây, ngấn gọn hai màu đen trắng, nội thất không có gì mới, không biết Kỷ Nam Phương bao lâu rồi chưa về đây, mặc dù sạch sẽ không dính một hạt bụi, nhưng rút cuộc vẫn lạnh lẽo đến nỗi người ta chỉ cảm nhận được sự trống trải.

Anh lên cùng với cô, thấy sắc mặt cô nhợt nhạt, liền bảo: “Em ngủ đi, anh ở dưới nhà, có gì cứ gọi anh.”

Anh hình như đã không còn muốn đơn độc ở bên cô nữa, những lúc ở bên nhau, anh luôn cố ý hoặc vô ý mà tránh né ánh mắt cô, nói xong anh đã quay mình, khép lại cánh cửa.

Thủ Thủ mệt mỏi rã rời, lại dường như chẳng cảm giác gì, chỉ ngã ngay xuống giường, dù không tài nào nhắm mắt lại được.

Gối nằm có mùi nước hoa nhẹ nhẹ, chẳng ngờ nổi đến cả chỗ này anh cũng dẫn đàn bà về. Chỉ nghĩ đến thế thôi cô đã cảm thấy tởm lợm, bật ngay dậy, chạy vào nhà vệ sinh, nôn thốc nôn tháo, chẳng nôn ra cái gì trừ nước.

Bám lấy thành bồn rửa mặt đã cảm giác không còn chút sức lực, dường như đứng không vững, trên gương phản chiếu lại một khuôn mặt xám ngoét, giống hệt ma quái. Cô xả nước lau mặt, như thể gột rửa đi những cảnh tượng cấu bẩn trong đầu, không biết là phải rửa bao nhiêu lần, cho đến sau cùng, mặt bà người dựa vào tường.

Cô không muốn lán lại chỗ này, cô với khăn mặt, lau chùi qua loa, rồi bước xuống nhà.

Dưới nhà tĩnh lặng, cô đi một vòng, dừng lại bên cửa phòng giải trí.

Cửa phòng khép hờ, cô đẩy nhẹ, bên trong tối lơ mờ, chỉ có ánh sáng màn hình chớp động, lại vô cùng yên tĩnh.

Nhờ ánh sáng thỉnh thoảng lóe lên từ màn hình, cô thấy anh ngồi một mình trước ghế sofa, im lìm bất động.

Đó là một bộ phim rất cũ, “Casablanca”, không biết vì sao anh không mở tiếng, màn hình cũng chẳng có phụ đề, tựa như một bộ phim câm, chỉ thấy trên màn ảnh, Ingrid ngẫu nhiên nở nụ cười, tươi sáng dường như một ánh chớp, gần chói lóa mắt người xem.

Cô đã từng xem bộ phim ấy rất nhiều lần, nhưng chưa từng xem trong im hơi lặng tiếng đến vậy, nhân vật xuất hiện đang mỉm cười, rồi ngập ngừng, đến do dự, cả than thở, cũng có hồi tưởng, đến đau khổ, lại vật lộn...

Cảnh kinh điển vô thanh vô thức xuất hiện trên màn hình, cô dường như còn nghe thấy cả nhạc nền quen thuộc, dù cho trên thực tế, căn phòng vẫn trầm mình trong yên ắng, cho đến khi có một tiếng “cạch” vang lên, cô giật mình, thì ra Kỷ Nam Phương đánh hộp quạt, khoảnh khắc đốm lửa nhỏ bùng lên, phản chiếu khuôn mặt anh, dường như phảng phất có vệt nước mắt, anh châm một điếu thuốc, đốm lửa đỏ hồng ấy ngưng đọng bên bờ môi anh, run run khe rùng mình.

Thủ Thủ đứng ở ngoài cũng không động đậy, bao năm rồi, cô chưa từng thấy anh khóc, bởi vì anh lớn hơn cô, lại là đàn ông con trai, từ nhỏ nào đã thấy anh khóc bao giờ. Lúc lớn lên lại càng không, một con người hăng hái hăm hở như anh, làm sao có thể khóc được đây?

Chỉ là một cảnh phim, người muôn hình muôn vẻ, đến rồi đi, hợp rồi lại tan, trong im lìm vô thức, lời thoại cũng hóa thành trạng thái mơ hồ bên bờ môi nhân vật trên màn ảnh.

Lần đầu tiên Thủ Thủ cảm giác mình không còn thuộc lòng bộ phim này nữa, bởi lẽ cô đã không còn biết nhân vật chính đang nói những gì.

“Of all the gin joints in all the towns in all the world, she walks into mine.”

Câu thoại ấy, đã đến chưa nhỉ?

Lần đầu tiên xem bộ phim này, câu thoại ấy khiến cô cảm động biết bao, số phận đã an bài như thế, đã yêu rồi thì cứ yêu thôi, đều là số mệnh cả. Dẫu cho lí trí đấu tranh ra sao, cũng đâu có còn cách nào khác.

Thì ra cô cứ tưởng chỉ bản thân mình vật lộn trong bước đường cùng, mà chẳng ngờ Kỷ Nam Phương cũng gặp được một người, có thể khiến anh khó mà tự thoát khỏi nông nỗi này.

Trong miệng cô một vị đắng nghét lại chát xít, cổ họng cũng ngứa râm ran, một lúc không nín nổi, bật tiếng ho khan.

Kỷ Nam Phương dường như giật thót mình, đốm lửa hồng bên môi tróc xuống, chẳng quan tâm đến vệt khói rơi xuống trên nền nhà, anh quỳnh quáng mà bối rối quay ra, nhìn thấy cô, liền đứng dậy, giọng khàn như tắc nghẽn ở cổ họng: “Sao em lại xuống đây?”

Không hiểu sao, hình như cô lại có chút chột dạ, đến tiếng cũng thấp tịt: “Em không ngủ được...”

Thực ra anh không nhìn ra biểu cảm của cô, mà cô cũng chẳng nhìn ra khuôn mặt anh, hai con người tan ra trong bóng tối, ngẫu nhiên mới có ánh sáng từ màn hình đổi cảnh vụt lóe lên.

Anh hỏi: “Đói chưa, có muốn ăn gì không?”

Cô lắc đầu.

“Hay em đi ngủ đi.” Anh nói: “Em quen ngủ trưa mà.”

“Em không thích chiếc giường đấy.”

Anh lại chẳng nói gì.

Không khí đột nhiên hơi quánh lại, Thử Thử sau cùng mới nói ra: “Anh sắp xếp để em gặp cô ấy nhé.”

Kỷ Nam Phương hình như chưa kịp hiểu: “Gì?”

“Cô bé ấy...” Thử Thử nói: “Em muốn gặp cô ấy một lần.”

Giọng Kỷ Nam Phương có chút thiếu tự nhiên: “Không cần thiết phải vậy đâu.”

Thử Thử kiên quyết: “Em muốn gặp cô ấy.”

Anh do dự vài giây rồi bảo: “Vậy để anh gọi điện thoại.”

Anh đi gọi điện, nói một lúc rất lâu, tiếng anh nói chuyện rất nhỏ, Thử Thử không nghe được anh đang nói những gì, chừng 10 sau anh mới gác điện thoại, rồi hỏi Thử Thử: “Buổi tối được không? Buổi chiều cô ấy có tiết.”

Ngoại trừ người lớn trong nhà ra, đây là lần đầu tiên Thử Thử nhân nhượng thời gian với người khác. Càng khó tưởng tượng hơn là Kỷ Nam Phương cũng tán thành chiều theo như thế, trước nay chỉ có phụ nữ đợi anh, thế mà ngày hôm nay anh đã cảm nhận như một chuyện hoàn toàn bình thường, việc kiểu này, hiển nhiên không phải chỉ một lần.

Thủ Thủ đã bắt đầu nghi hoặc, cô đang nghĩ, người con gái ấy phải thế nào mới có thể khiến Kỷ Nam Phương bất thường giống như ngày hôm nay.

Họ hẹn gặp ở một quán cà phê, Kỷ Nam Phương dường như còn sốt ruột hơn cả cô, vừa ngồi xuống, anh đã liếc đồng hồ trên tay đến hai lần, Thủ Thủ nói: “Hay bảo tài xế đến đón cô ấy.”

“Không cần, cô ấy đáp tàu điện qua.” Anh bảo: “Em dùng gì trước nhé?”

Cô chỉ lắc đầu.

Anh nói waiter giúp cô gọi một phần cheese cake, cô vốn rất thích đồ ngọt, nhưng vào đây rồi lại chẳng hứng thú dùng gì cả, đành miễn cưỡng ăn một miếng, đợi thêm một lúc thì người cũng đã xuất hiện, liền đẩy đĩa sang một bên, cẩn kẽ quan sát.

Kỷ Nam Phương chỉ giới thiệu đơn giản: “Trương Tuyết Thuần.”

Tên thanh tú như người, từ lần trước Thủ Thủ chưa kịp nhìn rõ mặt cô ấy, lần này tỉ mỉ đánh giá, nét mặt cô ấy xinh đẹp, lại có chút mềm mại thùy mị. Ngồi nghiêm chỉnh mà có chút bức rức, tay vẫn còn siết chặt quai balo. Đôi lông mi dài dầy run run bất an, thỉnh thoảng ngược mắt lên nhìn, vội vã chớp đôi mắt trong veo như một chú nai nhỏ, e ấp mà thuần khiết, so với trong tưởng tượng của cô hoàn toàn khác biệt.

Thủ Thủ hỏi: “Trương tiểu thư còn đang đi học phải không?”

“Em đang học năm nhất đại học P ạ.” giọng Trương Tuyết Thuần cũng thẹn thùng, gò má ửng hồng, dường như là bất an.

“Đại học P rất tốt, khuôn viên trường cũng rất đẹp.” Thủ Thủ nói, rồi bảo với Kỷ Nam Phương: “Anh ra ngoài hút thuốc đi, em muốn nói chuyện riêng với Trương tiểu thư một chút

Kỷ Nam Phương do dự vài giây, lại liếc nhìn sang Trương Tuyết Thuần một cái, cô bé dường như cũng có chút hoang mang, ngược mắt nhìn anh, anh cười như an ủi Trương Tuyết Thuần: “Được, anh ở ngay bên ngoài.”

Bàn ghế ở sân bên ngoài rất đẹp, trên bàn đặt chân nến pha lê, ánh nến dập dờn thướt tha trong gió xuân dịu dàng. Kỷ Nam Phương ngồi xuống, waiter đã lập tức bước đến, nhã nhặn lịch sự hỏi: “Kỷ tiên sinh, anh dùng gì ạ?”

“Nước lạnh.”

Cốc nước lạnh rất nhanh đã được đưa lên, Kỷ Nam Phương ngồi im lặng, cốc thủy tinh đọng lại những giọt nước, xuôi theo viền cốc chậm chậm lăn xuống.

Nước trùng lại trong đặt đĩa gốm nhạt màu, dưới ánh nến toát lên vẻ mông lung mờ mờ, anh cảm thấy tình cảnh này quen thuộc lắm, dường như đã gặp ở đâu đó rồi thì phải, cuối cùng cũng nhớ ra, từ lần hẹn gặp Thủ Thủ ở nơi này, lúc anh vừa bước vào, cũng là lúc cô đang dùng tay khua khua những cánh hoa, những cánh hoa tôn lên bàn tay trắng tuyết ngọc ngà, phảng phất như đang tan chảy, có vài phân kiều diễm đến không thể chạm nổi. Mà ánh nến vừa lúc rơi lên trong mắt cô, chút đốm lửa dập dềnh, phảng phất như đá quý yếu ớt, rạng rỡ hơi ánh lên. Rồi con người cô nhanh chóng mờ mịt đi, dường như chôn vùi trong tàn tro xám xịt, long lanh vừa mới như chỉ là ngọc sáng từ mấy đời.

Ngày hôm đó cô vốn dĩ tỏ thái độ bất bình thay người khác, mà tên cô gái đó là gì, anh cũng đã quên sạch rồi, chỉ nhớ lúc ấy cô vẫn còn chút ngây thơ như tính khí trẻ con, giận dữ hất cả cà phê lên quần áo anh.

Bộ quần áo ấy sau này đem đi giặt là về, anh cũng không mặc nữa.

Gió tối hơi lạnh, trong sân căn bản không còn khách ngồi, chỉ có anh lẻ loi ngồi đó, đợi một cốc nước lạnh tan chảy, thật sự tan chảy rồi, lót cốc đã thấm đẫm giọt nước, từng hàng từng hàng lan xuống, lòng bàn tay cầm cốc dường như có lớp mồ hôi, anh không uống dù chỉ một ngụm, đã đặt cốc xuống.

Rất xa đó có ánh đèn, sắc vàng cam ôn hòa, thấp thoáng dường như có một cánh cửa, sau cánh cửa lại chẳng có một thứ gì, anh ngồi đó rất lâu, thấy Trương Tuyết Thuần chạy lại phía anh, thực ra hôm nay cô bé ấy cũng trang điểm một chút, còn thay cả 1 đôi giày mới, đường rất sỏi nhỏ, Trương Tuyết Thuần quýnh quáng, cũng bởi còn chưa quen đi giày cao gót, dường như liêu xiêu lẹo vẹo, những bước nhỏ càng lại gần phía anh, sắc mặt càng tích tụ hoang mang bất an: “Anh Kỷ...”

“Sao rồi?”

“Chị vừa đi vào toilet, em đợi mãi mà vẫn chưa thấy ra, em nghĩ chị ấy đã đi rồi, nhưng mà...”

Anh qua vài giây mới hiểu cô ấy nói “chị” ở đây là ai, vừa hiểu ra, đã lập tức bật dậy chạy vội vào trong.

Lối vào toilet xuyên qua quán cà phê rồi quẹo trái, anh vội vã lao đến, suýt nữa còn đụng vào người ta, anh xin lỗi người phụ nữ ấy, vẻ mặt nôn nóng vô cùng: “Xin lỗi, có thể giúp tôi vào trong đó xem xem, vợ tôi ở trong đó mãi chưa ra, cô ấy vốn không được khỏe...”

Đại khái thấy anh có vẻ gấp gáp, người phụ nữ ấy cũng đồng ý, vừa vặn lúc Trương Tuyết Thuần đuổi tới, thấy anh đứng ở ngoài cửa, ngó ra người phụ nữ kia vừa bước vào đã thất thanh kêu lên: “Trời ơi, có ai đó giúp với!”

Trương Tuyết Thuần còn chưa kịp phản ứng, Kỷ Nam Phương đã đẩy cửa “bang” một tiếng bổ nhào vào bên trong, chỉ thấy Thủ Thủ ngã vật trên nền nhà trước bồn rửa tay.

Người vừa nẩy dường như muốn đỡ Thủ Thủ dậy, mà Thủ Thủ hoàn toàn không cảm giác, đầu vẹo đi trong lòng chị ta, Kỷ Nam Phương chỉ cảm giác máu đang dồn hết lên đầu, không kịp nghĩ ngợi gì thêm nữa, anh khom người bế Thủ Thủ lao ra ngoài.

Xe đậu dưới bãi đỗ xe, ở đường quốc lộ phía bên ngoài quán cà phê, lần đầu tiên trong cuộc đời anh cảm giác ngày hôm nay dài đến vô cùng tận, cứ chạy mãi, chạy mãi, lại dường như xa xôi không tài nào cán đích nổi, chỉ nghe thấy hơi thở mình nặng trĩu. Cơ thể cô cũng không nặng, tựa như đứa bé ngoan ngoãn nhắm mắt, dựa vào lồng ngực anh. Cô xưa nay chưa từng gần kề anh như lúc này, nhưng vào lúc vô thức ấy, anh chỉ cảm thấy sợ hãi, hình như không phải đang bế cô, mà đang ôm một vốc cát, có cái gì đó cứ luồn qua kẽ tay anh mà rơi rớt từng chút từng chút, chỉ cần buông ra là biến mất ngay. Anh khiếp đảm kinh hoàng đến cùng cực, Trương Tuyết Thuần đuổi theo, hình như có nói gì đó nhưng anh không còn kịp nghe, chỉ cuống cuồng tìm xe, chiếc xe màu xám bạc, đáng lẽ dưới ánh đèn đường phải dễ tìm mới phải chứ, nhưng tại sao lại tìm không ra thế này?

Điều khiển từ xa trong túi áo anh, nhưng anh không còn tay để tìm, anh xuyên qua vô vàn những chiếc xe đậu trong bãi đỗ, cuối cùng Trương Tuyết Thuần đã đuổi kịp, anh gầm lên với cô bé: “Chìa khóa!”

Trương Tuyết Thuần luống cuống lúng túng, hình như hơi nghệt ra, mà anh một tay đỡ Thủ Thủ, cô vội vã chạy đến giúp anh đỡ đầu chị ấy. Anh cuối cùng sờ thấy chìa khóa, xe “bíp” một tiếng, nghe theo âm thanh ấy, anh quay đầu cũng tìm ra xe mình, còi báo động âm vang, đèn trong xe chớp nháy loạn xạ.

Anh bế cô, ruột nóng như lửa đốt chạy về phía xe mình, Trương Tuyết Thuần vội vàng đuổi theo sau, giúp anh mở cửa, anh đặt Thủ Thủ nằm ở ghế sau, sắc mặt cô dưới ánh đèn xe tỏ rõ nét nhợt nhạt phờ phạc, đến nửa sắc hồng cũng không còn.

Anh nóng lòng sốt ruột quay xe, vừa đi đường vừa gọi điện thoại, gọi cho bác sĩ Chương thì máy bận, gọi cho bác sĩ riêng thì lại không có người nhận máy....

Anh vất điện thoại sang một bên, bất thành linh đánh vô lăng quay đầu, Trương Tuyết Thuần vừa kịp ngồi xuống đang đóng cửa xe, suýt nữa thì bị hất ra ngoài, may mà nắm được chỗ vịn. Kỷ Nam Phương cứ thế nhả ga phóng thẳng đến bệnh viện.

Anh chỉ chạy xe có mười mấy phút đã đến được bệnh viện, xuống xe bế Thủ Thủ lao vào phòng cấp cứu, bác sĩ y tá phòng cấp cứu ba chân bốn cẳng đỡ Thủ Thủ lên xe đẩy vào phòng, anh ở ngoài cách lớp cửa ngăn trở. Cả thế giới dường như đang lắng xuống chính tại khoảng khắc đó, lắng xuống đến nỗi còn nghe được cả tiếng tim mình nhảy loạn xạ, thịch thịch thịch thịch, nhảy đến gấp gáp đến cuồng cuồng, anh giờ tay lên, trên lòng bàn tay dính đầy máu. Là máu của Thủ Thủ, là máu của con.

Anh cuối cùng đã hiểu thứ rò rỉ ra từ giữa những kẽ tay là gì, còn là gì khác nữa, là máu, là máu đứa con của anh và cô. Anh đỡ đầu nhìn vết máu tươi bết trên những ngón tay, mặc dù cô nói những lời cay nghiệt là thế, mặc dù cô từng làm anh nổi giận, nhưng mà biết đứa con này là của anh, nếu không cô làm sao phải tức giận, cô tức giận, cũng chỉ bởi vì cô không muốn có đứa con này của anh, thế nên mới ném cho anh những lời cay nghiệt.

Lúc chuẩn bị vứt bỏ đi đứa con ấy, anh thật sự tưởng rằng mình đã có thể, hận đến nỗi phải hạ quyết tâm là thế, hy vọng mong ngóng bấy lâu, bao gồm một tương lai mờ mịt muộn màng, tất thấy đều vứt bỏ. Chỉ bởi cô không cần, anh cứ tưởng mình có thể cam chịu dứt bỏ, anh có thể làm được cơ mà. Thế mà giờ khắc này đây khi đã hiểu ra, anh đau đớn đến không tài nào nín xuống, anh vốn dĩ không cách nào tha thứ được cho sự mất mát này, so với cắt bỏ khúc ruột còn đau đớn hơn nhiều, là cắt bỏ đi tương lai duy nhất, là đau đến khắc hẳn vào xương tủy, là đau đến ngấm hẳn vào mạch máu, dường như cả trái tim cả cơ thể đều bị cắt rời từng mảnh, anh không làm được. Trơ mắt mà nhìn, dường như khiến người ta phát điên, anh thật sự không thể làm được.

Có bác sĩ vội vã chạy qua anh, chạy vào phòng phẫu thuật, rồi lại có y tá hốt hải chạy ra, lấy thuốc, lấy túi truyền máu, bác sĩ cấp cứu nói với anh: “Bệnh nhân hiện tại đang mất máu, phải làm phẫu thuật gấp, đứa bé có lẽ không giữ lại được. Anh là người nhà phải không? Qua bên kia ký tên đã.”

Y tá đã cầm sẵn tờ đơn thông báo phẫu thuật đến, Kỷ Nam Phương hốt hoảng tổng kết lại bản thông báo, nhìn dòng chú ý dưới cùng mà kinh hoàng: Những điều bất trắc khi gây mê, thuộc phạm vi không thể kiểm soát, sau phẫu thuật có thể phát chứng....

Anh chỉ có thể hỏi bác sĩ: “Cô ấy có nguy hiểm đến tính mạng không?”

“Còn phải xem tình hình phẫu thuật.” Bác sĩ đeo khẩu trang, phát ra những tiếng ù ù, dường như là ở một nơi rất xa xăm: “Phát hiện chảy máu là phải lập tức đưa đến bệnh viện ngay, tại sao chần chừ đến tận bây giờ?”

Anh không biết, anh không biết gì cả, cô không nói cho anh biết gì cả, kể cả có là không thoải mái, cô xưa nay cũng chưa từng kêu ca dù chỉ một tiếng trước mặt anh, huống hồ cô vốn dĩ không muốn có đứa bé này, cô cự tuyệt anh, thế nên cô cự tuyệt tất cả những gì thuộc về anh, anh không biết gì cả, cô thà ngất trong nhà vệ sinh chứ cũng không thèm nói với anh rằng cô thấy không khỏe.

Bác sĩ nói anh đi nộp viện phí, mà không thể quẹt thẻ tín dụng được, anh liền gọi cho thư ký riêng, giọng nói vẫn còn rất minh mẫn: “Cậu mang ngay 2 vạn tiền mặt qua cho tôi, ngay lập tức.” Rồi đưa địa chỉ của bệnh viện cho cậu ta.

Thư ký hoàn toàn lơ mơ, nhưng cũng không hỏi gì thêm, nửa tiếng sau đã rút tiền mặt mang qua cho anh, một bọc gói giấy da bò nặng trĩu, anh xưa nay chưa từng cảm giác 2 vạn tệ lại nặng đến thế, thư ký đi nộp tiền đặt cọc, Trương Tuyết Thuần vẫn im lặng ngồi cạnh anh, đến lúc này mới rụt rè gọi: “Anh ơi...”

Mất anh vờn đảo, như thể đã uống say, thần trí hốt hoảng, chỉ cảm giác bốn bề tất thấy đang xoay vòng vòng, mà người ngay trước mắt cứ mơ hồ không rõ ràng, cổ họng anh dính chặt, âm thanh phát ra rấp nhám: “Em rút cuộc đã nói gì với cô ấy hả?”

Trương Tuyết Thuần chực bật khóc: “Em không nói gì cả, thật mà, chị ấy chỉ hỏi em quen anh thế nào, quen bao lâu rồi, em đều nói theo những gì anh đã dặn, sau đó chị ấy bảo muốn vào toilet, em ngồi ở bàn đợi, đợi một lúc lâu vẫn chưa thấy chị ấy ra, em liền đi tìm anh...”

Anh làm chuyện điên rồ, hành động điên rồ này, chỉ bởi tưởng rằng cô sẽ không để ý, anh siết chặt nắm tay, đầu móng tay cắm vào da thịt sâu hoắm. Mạch máu cũng sục sôi, dường như máu trong cơ thể đang sôi lên ừng ực, anh đã làm chuyện ngu xuẩn này, ngu không ai bằng, dù cho cô ấy có không để ý, anh cũng không nên kích động cô, cô vốn dĩ đã tuyệt vọng với hôn nhân, anh lại đi khiến trở nên cô ấy khó xử là vậy ư.

Thủ Thủ đau đớn đến đấm mình mồ hôi, chỉ cảm thấy đau, trước nay chưa từng trải qua cơn đau như thế, dường như có thứ gì đó từ trong cơ thể bị lôi kéo cắt xé. Nhưng dù cô cật lực muốn vùng vẫy, muốn khóc gào, mà cả người đã rời, hoàn toàn không hề có chút sức lực, cô nghĩ, đây nhất định là mơ rồi, là một cơn ác mộng mà thôi, tỉnh dậy là sẽ qua, tỉnh dậy là sẽ trôi qua thôi mà, cứ thế cho đến tận lúc đêm khuya cô mới tỉnh lại, cơn đau khiến cô phát ra những âm thanh mơ hồ không rõ ràng, bên cạnh có người nói: “Anh ở đây.”

Ánh sáng trong phòng bệnh chập chờn, ý thức trong cô cũng không còn minh mẫn, người đó hình như là Kỷ Nam Phương, cô cảm thấy dần dần yên tâm trở lại. Anh nói: “Thuốc mê hết hiệu lực rồi, bác sĩ nói sẽ đau một chút...” Tay cô đặt trên bụng dưới, nhưng chợt biết chuyện gì đã xảy ra, biết bản thân đã mất đi thứ gì, trong lòng bức bối đến ghê gớm, cô muốn động dậy, anh nắm lấy tay cô, cô nói với anh những điều mơ hồ: “Đừng nói với mẹ em...”

“Anh hiểu.”

Có thứ gì đó nóng hổi rơi trên mu bàn tay cô, cô khó chịu lắm, nhưng không khóc nổi, chỗ nào đó trong người dường như bị khoét trống rồi, khiến trong lòng cô càng như bị xoắn vặn, vẫn là những cơn đau, đau đến lục phủ ngũ tạng cũng vỡ nát tươm. Cô vùi mặt trên gối, chỉ có như vậy mới không có ai nhìn thấy cô đang khóc, cả một quãng thời gian dài sau khi cưới, cô đều tự nhốt mình trong phòng khóc trong âm thầm, khóc đến khi tuyệt vọng, mà không hề có ai hay biết. Có bàn tay vươn ra, lau đi vệt nước mắt trên mặt cô, bàn tay ấy ấm nồng, giống với bàn tay của bố, nhưng biết bố vĩnh viễn không còn yêu thương cô như lúc còn bé nữa, cái gọi là hạnh phúc, cô đã đánh rơi từ rất lâu rất lâu rồi. Bàn tay ấy lau khô giọt nước mắt cô, nhưng có hạt nước lại rơi trên mặt, trong lòng cô nghĩ, là ai thế, đây là ai thế. Hơi ấm áp khiến người ta mê man, là ai vậy?

Cô ở bệnh viện quan sát 48 tiếng, Kỷ Nam Phương luôn túc trực bên cạnh, sau đó cô kiên quyết muốn xuất viện, bác sĩ đề nghị nằm viện thêm 1 tuần, nhưng cô cứ khóc mãi, Kỷ Nam Phương cũng không còn cách nào khác, lúc ra khỏi bệnh viện thì trời đã tối, Kỷ Nam Phương bế cô lên xe, tài xế ngồi trước, anh bồng cô ngồi ghế sau, 48 tiếng đồng hồ ấy cô truyền rất nhiều rất nhiều thuốc, truyền đến nỗi mê mê man man nhưng vẫn nói: “Đừng về nhà nhé.”

Anh nói: “Anh hiểu.”

Họ quay lại khu chung cư, anh vẫn ôm cô, anh mang riêng một chiếc áo khoác, lúc xuống xe thì quần quanh người cô, từ trong xe ra đến thang máy, từ thang máy lên đến nhà, từ dưới lầu vào đến phòng ngủ. Lúc anh nhẹ nhàng đặt cô xuống giường xong, mặt cô chạm xuống mặt gối lạnh lẽo, lại rơi nước mắt. Cũng không hiểu là vì sao, hoặc có lẽ sợ đau, lại lạnh, cả người cứ run lên, anh kéo chăn cho cô, cô nghẹn ngào nói: “Anh đừng đi, em sợ lắm.”

Anh liền ngồi xuống, cô giống như một đứa trẻ sơ sinh khóc không ngừng, cứ khóc mãi, anh thử ôm chặt lấy cô, cô cũng không giãy giụa, thế nên anh nửa nằm nửa dựa vào đầu giường, cô gọn thon lỏn trong lòng

anh, tư thế ấy cũng không thoải mái gì, trước đây cô cũng chưa từng dựa vào anh như thế, nhưng cô lại thấy ấm cúng, chỉ là không tìm được, nước mắt cứ trào ra, ướt đầm áo len anh. Anh xoay mặt, nói: “Em đừng khóc, các cụ nói lúc này mà khóc không tốt đâu, sau này sẽ để lại bệnh đấy.”

Nước mắt cô lại càng nhiều hơn, làm thế nào cũng không tìm lại được, vốn dĩ oán hận đứa bé này, oán hận cả anh ấy, nhưng mất đi mầm sống kia, cô lại cảm giác đau đớn, đau đến như bị xuyên thủng. Giống như thứ quan trọng nhất đã không còn nữa, mà còn biết rõ rằng sau này có muốn tìm cũng không tìm lại được, cô túm lấy áo anh, khóc cứ khóc không ngừng, khóc đến khi thiêu thiêu thiếp ngủ.

Lúc tỉnh dậy trong phòng không có ai, cả căn phòng to lớn, trống không trở lại mình cô, cô sợ hãi lắm, vật lộn bò dậy, cơn đau vẫn còn, cô vịn vào tường, loạng choạng đi xuống. Bên ngoài tĩnh mịch, trong nhà dường như chỉ còn sót lại mình cô mà không hề có ai khác, anh ấy cuối cùng vẫn bỏ cô lại, không thêm quan tâm đến cô nữa.

Cô vừa kinh hãi và hoảng loạn, bầu vú lấy tay vịn cầu thang chỉ muốn bật khóc thật to, từ từ dò lần xuống dưới lầu, tìm từng phòng một....

Không một ai...cô đẩy hết cửa căn phòng này đến cửa căn phòng khác, không có một ai, cô càng tìm càng cảm giác tim loạn nhịp, dựa vào tường thở dốc, cô lại nghe thấy ở cuối hành lang có tiếng động. Nơi đó cô chưa từng vào, cũng không biết phòng đó là nơi nào, cô vật lộn men theo tường, cánh cửa khẽ khép hờ, trong lòng vừa hốt hoảng vừa hỗn loạn, từ từ đẩy cửa rộng mở.

Thì ra là nhà bếp, bên trong bài trí rất đơn giản, nhưng đầy đủ không thiếu thứ gì, chỉ là kệ đặt gia vị ngắn ngang, thớt và dao xếp bừa bộn, bên cạnh còn đặt một rổ rau đã rửa sạch. Nước nhỏ lóng bống từng tiếng, Kỷ Nam Phương 2 tay ao xấn cao, cúi đầu bên bồn rửa gì đó. Một nồi điện bằng đất đang bật, hơi nóng bốc lên phù phù, anh vợ lấy thứ đang rửa trong bồn, Thủ Thủ mới biết hóa ra anh đang rửa hành lá, nhưng anh vụng về, lại nhặt từng cọng từng cọng lên, rồi mới đặt vào rổ cho ráo nước.

Thủ Thủ chỉ cảm giác hòng mình ứ đọng, chôn chân ở đó, bối rối dựa hẳn vào cánh cửa, anh chăm chú vào nồi đất, hình như đang nghĩ gì đó, lại dường như chẳng nghĩ gì cả, nồi đất xì hơi nước bốc lên, khoảng không gian ngăn trở giữa 2 người, đến bóng lưng anh cô cũng chỉ nhìn thấy lơ mơ, bao lâu sau mới nghe được tiếng anh: “Đun nhỏ lửa sau 30 phút, thái hành....” Thì ra là đang đọc sách dạy nấu ăn, không biết là chép từ đâu nữa, anh khom người cúi đầu đọc cẩn thận, từng chữ từng chữ đều thì thầm đọc lên thành tiếng.

Thủ Thủ chỉ cảm giác gò má râm ran, đưa tay lên xoa mới biết thì ra là nước mắt, Kỷ Nam Phương vẫn đang chăm chú nghiền cứu sách, hoàn toàn không để ý xung quanh, cô vịn vào tường lại đi về phòng.

Cô tồn một một lúc lâu mới lên được đến trên lầu, đau đớn làm thân mình sưng ửng mồ hôi, lại lần mò vào phòng ngủ nằm xuống, cả cơ thể đau đến co quắp, nước mắt rơi mãi không thôi, cũng không biết là vì đau, hay tại vì lạnh, rồi cũng thiếp đi...

Sau đó Kỷ Nam Phương gọi cô dậy, bảo cô uống chút canh, là món canh gà, bên trên đã hớt đi lớp vàng dầu, hơn nữa cũng đã thổi nguội cho dễ uống, cô nhìn bát canh mà ngẩn người, anh có vẻ không được tự nhiên: “Mùi vị thế nào?”

Cô hỏi: “Canh này ở đâu thế?”

Anh nói như máy: “Gọi điện ở dưới nhà mang lên.” Rồi lại hỏi: “Hay em muốn ăn cháo, anh lại gọi họ đem lên nhé.”

Cô nhấp một ngụm, thực ra trong canh bỏ nhiều đông trùng hạ thảo quá, vị hơi đắng, cô vẫn uống đến hết: “Còn nữa không?”

“Còn, để anh đi lấy.”

Anh lại lấy thêm một bát canh đầy, bát canh nóng hôi hổi, thế nên anh cứ đứng khẽ khàng thổi cho mau nguội, cô nhìn dáng vẻ anh lúc đó, vụng về biết bao, chỉ càng khiến người ta co thắt trong lòng, chực thoảng có chỗ nào đó nhói đau. Anh thổi canh đến lúc hơi nguội, rồi mới đưa cho cô, cô lại không nhận: “Chúng mình li hôn đi.”

Anh không ngẩng đầu, cũng không nhìn vào cô, cô lập lại: “Kỷ Nam Phương, chúng ta li hôn thôi.”

Cuối cùng anh buông lời: “Em uống canh trước đã, chuyện sau này để hôm khác hẵng nói.”

Cô lại bật khóc, đầu tiên chỉ có nghẹn ngào, sau dần rưng rưng không thành tiếng, anh vẫn đứng trong im lặng, chỉ nhìn cô, khuôn mặt hoen ướn nước mắt, cô nói: “Em xưa nay chưa từng ghét anh đến thế, anh tưởng rằng anh làm những chuyện này thì có tác dụng gì sao? Em không yêu anh tức là không thể yêu anh, em hận anh, anh ngay từ đầu đã đoán ra, đợi đến khi thấy em trở thành trò nực cười, anh cái gì cũng biết, anh còn tính toán với em, em muốn kết hôn anh liền đồng ý kết hôn, anh đợi cái ngày này sao, anh biết tất cả là để đợi cái ngày thấy em trở thành trò cười ư, anh rõ ràng cũng không muốn có đứa bé này cơ mà, tại sao anh còn phải tỏ ra như thế? Trong lòng anh chỉ mong có vậy, anh đã thấy vui mừng chưa, anh đã thấy mãn nguyện chưa?” cô vỡ òa tất thảy: “Kỷ Nam Phương, sao anh phải ác đến thế, em đã thành ra nông nổi này anh còn chưa buông tha cho em sao, anh rốt cuộc muốn thế nào nữa, anh rốt cuộc còn muốn thế nào đây?”

Anh không nói gì cả, đặt bát canh lên tủ đầu giường, chỉ bảo: “Em uống canh đi rồi nghỉ ngơi.”

Anh xoay mình bước ra ngoài, cô cầm bát canh ném về hướng anh, nhưng bàn tay không có sức, không trúng được vào người anh, chiếc bát rơi loảng xoảng trên nền nhà, nước canh bắn tung tóe, anh sững lại, cũng không quay đầu, rồi lại nhanh chóng đi mất.

Thủ Thủ chôn mặt trong chăn bật khóc thành tiếng, tự mình cũng không biết mình đang khóc vì cái gì nữa, chỉ khóc lóc đến rất bỏng cổ họng, khóc đến khi cả người co quắp, khóc đến đứt hơi khản tiếng, cả hốc mắt sưng phù, bản thân cô cũng biết thế là hết, thứ mất đi không thể nào tìm lại được nữa, giờ đây chỉ biết dốc cạn bầu sức lực, khóc đến dường như đã khô héo, anh vẫn không quay lại.

Đến tận sáng ngày hôm sau, anh mới quay lại, cả khuôn mặt đã khốc đến phù trũng, mắt cũng sưng to, biết mình lúc này thật giống như một kẻ điên, thế là cô khóa chặt cửa phòng. Anh đứng bên ngoài gõ cửa, cô nhất quyết không mở, nhưng anh cũng chẳng kiên trì mấy, qua một lúc đã bỏ đi. Hoặc có lẽ đã không còn đủ nhẫn nại với cô nữa, một lát sau bác sĩ Chương dẫn theo y tá đến, cô mới mở cửa.

Y tá ở lại chăm sóc cô, Kỷ Nam Phương từ đó cũng mất dạng, nhưng cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, mẹ anh biết chuyện xong, đến mẹ cô cũng biết, 2 người lập tức vội vã đến thăm cô, Thịnh Khai vừa nhìn thấy cô, đã rớt nước mắt: “Hai đứa tạo nghiệt gì thế này? Con còn giấu mẹ à? Cả hai đứa đã tạo nên nghiệt gì?” Mẹ anh vặn hỏi y tá, mới biết Kỷ Nam Phương đã 10 ngày nay chưa về, càng hầm hầm nổi giận: “Con thì đã mất, vợ thì đang nằm trên giường, nó còn chạy đi đâu thế này?”

Bà gọi điện thoại tứ phía mới tìm được Kỷ Nam Phương về, vừa về đã mắng chửi ập đầu anh một trận, Kỷ Nam Phương chỉ cúi đầu, sau cùng trước mặt mẹ anh lẫn Thịnh Khai, anh đã nói: “Mẹ, là con có lỗi với Thủ Thủ. Nhưng con muốn li hôn, mong mẹ đồng ý cho chúng con, mẹ dù không đồng ý, chúng con vẫn phải li hôn.”

Mẹ anh vốn dĩ đang đau lòng vì chuyện của Thủ Thủ, giờ đây thêm việc anh cãi lại chắc như đinh đóng cột là thế, giận đến nổi suýt lịm đi, việc này giấu không nổi bố anh nữa, nhưng Kỷ Nam Phương đã hạ quyết tâm kiên quyết đòi li hôn, Thịnh Khai xưa nay vẫn chu đáo, có đi hỏi thăm các nơi, mới biết rõ đầu đuôi ngọn ngành chuyện xảy ra ngày hôm ấy, thấy Thủ Thủ cả người gầy rộc đi, tiêu tụy hốc hác mà khiến bà xót xa đến không thể không oán trách: “Con gái ngốc nghếch ơi, vì một đứa con gái mà con tự biến mình thành ra đến nông nổi này, con trị không nổi ả, thì còn có mẹ mà, cứ cho như con không thèm chấp cô ta, thì chỉ cần ý tứ một tý, mẹ chồng con cũng tự nhiên giải quyết ổn thỏa thôi, Kỷ Nam Phương rõ là ma xui quỷ khiến mất rồi mới đi làm việc càn quấy ấy. Con còn ma làm hơn cả nó, tại sao lại đi gặp ả đó? Bác sĩ đã nói con có dấu hiệu sẽ dễ non rồi, bảo con phải nằm giường nghỉ ngơi, tại sao con vẫn còn chạy ra ngoài đi gặp cô ta?”

Thủ Thủ chỉ cúi gầm không nói gì, Thịnh Khai thở dài: “Đều tại mẹ, chiều con quá đậm hư. Thực ra những việc thế này vốn không cần tự mình ra mặt, đàn ông là thế, ngẫu nhiên sẽ có lúc hồ đồ, làm những chuyện ngu xuẩn. Thực ra với điều kiện của Nam Phương mà nói, có biết bao nhiêu là phụ nữ sẽ chủ động bám lấy nó, dù nó không có tâm tư ấy thì cũng không ngăn được có kẻ giở trò này nọ, chỉ cần nó không vượt quá giới hạn, con mắt nhắm mắt mở, thằng bé cũng chẳng dám làm gì, lẽ nào thật sự phải đến bước bỏ nhau, đi lấy con bé họ Trương kia hay sao? Dựa vào con bé ấy cả đời này cũng đừng hòng bước vào cửa nhà Kỷ gia, chứ đừng nói đến những thứ khác, việc này mà truyền ra ngoài rõ ràng là chuyện nực cười, Kỷ gia có chấp nhận nổi loại người đó không? Con nhìn bố con mà xem, sao nào, người đàn bà họ Tang kia lẫn con gái bà ta vĩnh viễn có ngẩng mặt lên nổi đầu, đều phải đi đường vòng đầy thôi, bố con còn cảm thấy mắc nợ mẹ, xin lỗi mẹ, mọi lúc mọi nơi đều chiều theo mẹ, con đúng là dễ bị kích động quá, lúc vừa mới cưới nhau, mẹ cảm thấy con có thể giữ được Nam Phương, làm gì cũng có chừng mực, thế nên mẹ yên tâm lắm, tại sao bây giờ con càng lúc càng thật lùi? Con thành thực nói cho mẹ biết, rốt cuộc là con muốn li hôn, hay là Nam Phương nó muốn li hôn đây? Trương Tuyết Thuần là một chuyện, Dịch Trường Ninh lại là một chuyện khác, có phải con đề nghị li hôn với Nam Phương trước không?”

Thủ Thủ chỉ cảm thấy sấm sét ỳnh oàng, đờ đẫn như trời trồng nhìn mẹ mình, qua nửa buổi cô mới thốt ra được một câu: “Mẹ, mẹ biết cả rồi ư?”

Thịnh Khai vỗ tay cô: “Con là con gái của mẹ, con có chuyện mà mẹ không biết chứ?”

“Nhưng mà...” Thủ Thủ khó khăn nói, “Bố đối với mẹ như thế, mẹ không để tâm sao?”

“Chuyện đều đã qua rồi.” Thịnh Khai mỉm cười: “Bố con đã không định để mẹ biết chuyện, cũng có nghĩa ông ấy đối với mẹ còn có sự tôn trọng, mẹ cũng chẳng muốn truy cứu mọi việc, nửa đời cứ thế mà trải qua thôi, lẽ nào mẹ quyết chí nửa đời sau không ở với bố con nữa hay sao? Lại nói đến người đàn bà họ Tang kia vốn dĩ không cách nào phá vỡ được cuộc hôn nhân của bố mẹ, quá lắm nếu coi như đối thủ không đủ đẳng cấp thì lại thành ra xem thường bản thân mình mất rồi, Thủ Thủ à, mẹ dạy con bao nhiêu năm là thế, lẽ nào con đến chút con con này cũng không hiểu rõ ư?”

“Mẹ ơi...” Thủ Thủ vô phương vô kế, lại không cách nào biểu đạt thành lời, chỉ nghèn nghẹn: “Mẹ đối với bố, đối với tình yêu...”

“Yêu so với được yêu vất vả nhiều lắm, yêu một người không những phải trả giá cho tất cả, thậm chí còn phải hi sinh chính mình, lúc còn trẻ mẹ cũng ngốc như con, nhưng bà ngoại dạy mẹ hiểu một việc, khi con yêu một người nhiều hơn người đó yêu con, thì là lúc con nên tính đến việc buông tay, còn khi một người yêu con nhiều hơn con yêu họ, là lúc con có thể gạt hái được hạnh phúc.”

“Sao mẹ lại nói vậy, nếu như tình yêu lại tính toán chi li như thế, đâu có còn gọi là tình yêu nữa?” Cô nhất thời buột miệng: “Mẹ ơi, con luôn nghĩ mẹ khác với người ta, thì ra mẹ cái gì cũng biết, mẹ còn để mặc con cười Kỷ Nam Phương...”

“Lúc đầu là con tự mình muốn lấy Nam Phương, mẹ khuyên con rồi, con lại khẳng khái cố chấp.” Thịnh Khai dường như cũng cảm thấy mình quá kịch liệt, liền dịu giọng nói, “Thực ra Nam Phương đối với con rất tốt, trong lòng con tự hiểu, đúng không nào?”

“Không bằng nói mẹ tính toán đến lợi ích của việc làm thông gia, không bằng mẹ bảo cảm thấy con lấy Kỷ Nam Phương đối với nhà họ Diệp mà nói có lợi ích tuyệt đối, chi bằng mẹ cứ nói năm đó mẹ cầu cũng không được.”

“Thủ Thủ” Thịnh Khai nổi giận, “Mẹ là loại người thế ư? Mẹ cần phải lấy hạnh phúc cả đời của con ra để đổi lại lợi gì à? Mẹ chỉ mong con sống tốt. Thực ra Nam Phương nó thật sự yêu con, mẹ biết, nó yêu con, nó có khả năng làm con hạnh phúc, thế nên mẹ mới đồng ý gả con cho nó.”

Chương 14-P3

“Nhưng con không hạnh phúc, mẹ ơi, con không hề hạnh phúc...” Thủ Thủ náo lòng, chỉ cảm giác tất cả hóa ra đều là sai lầm, tất cả hóa ra đều là uổng công: “Điều khiến con cảm thấy hạnh phúc nhất, là được ở bên người mình yêu, mà không cần phải tính toán xem ai yêu nhiều hơn ai...” Cô ngẩng mặt lên, mắt ươn ướt, “Mẹ, con yêu Dịch Trường Ninh, con yêu anh ấy, yêu đến nỗi con không cách nào khống chế nổi bản thân mình. Con lúc đầu cưới Kỷ Nam Phương, là vì hy vọng mẹ có thể hạnh phúc, mẹ ơi, con thật sự mong mẹ sẽ hạnh phúc hơn con. Con tưởng rằng mẹ sẽ hiểu, Kỷ Nam Phương không phải người con cần, anh ấy đối với con tốt, nhưng con không cách nào sống cùng anh ấy được. Con ở bên anh ấy không hề có cảm giác an toàn....con không biết lúc nào thì anh ấy sẽ về nhà...lúc nào anh ấy sẽ thay lòng đổi dạ. Quanh anh ấy quá nhiều cảm dỗ....anh ấy lại không tự chủ được bản thân....con không cách nào yêu được....mẹ ơi....con sợ lắm....con sợ anh ấy sẽ giống bố....con không thể làm giống mẹ được....con thực sự không làm nổi. Con hy vọng người con yêu, cũng một lòng một dạ yêu con, bởi vì con đã dồn hết trái tim mình để yêu anh ấy... nhưng Kỷ Nam Phương anh ấy vừa chạm vào con....con đã nghĩ...liệu anh ấy cũng ôm những người đàn bà khác như thế này phải không...liệu anh ấy cũng nồng nhiệt như thế này với họ phải không....chỉ nghĩ thế thôi mà con

đã buồn nôn...đã phát run lên rồi...nhưng con không cách nào ngừng tự hỏi...tối qua anh ấy ở đâu? Tối qua anh ấy ở cùng với ai? Con không kiềm chế được...mẹ ơi...nếu như con thật sự yêu anh ấy, sẽ phát điên mất, con thà rằng...xưa nay...mẹ ơi...con yêu Trường Ninh, con thật sự yêu Trường Ninh...xin mẹ hãy tác thành cho chúng con. Nếu con tiếp tục ở bên Kỷ Nam Phương, con sẽ thật sự phát điên mất, con không chịu đựng nổi, mẹ ơi, con không chấp nhận được...”

Cô nhào vào lòng mẹ, buông xuôi tất cả sức lực, òa khóc như một đứa trẻ.

Cô thật sự không chịu đựng nổi nữa, không chịu đựng được tất cả, cô từng tưởng rằng bản thân mình hy sinh là đáng giá với vòng tay ấm áp của mẹ, đã từng ấm áp là thế.

Cô tựa như một đứa trẻ chịu đủ mọi tủi thân oan ức, chỉ còn biết buông lời tiếng gào khóc, giống như cái lần không lâu trước đó, nhưng lần ấy cô chỉ có thể khóc trong thầm lặng, cô siết chặt vạt áo của mẹ, hét như một đứa trẻ sợ chết đuối, khóc đến khi nghẹn tắc.

Thịnh Khai ôm cô, bà xót xa mà rơi nước mắt, cô cứ vo chặt áo mẹ, dồn mình khóc: “Mẹ, mẹ ơi, mẹ...”

Cô không còn biết thốt ra lời nào, chỉ thất thanh bật tiếng gọi mẹ, giống như hồi còn nhỏ, rất nhỏ, chỉ khi nào đó chịu tủi thân, cô sẽ nhào vào lòng mẹ mà khóc lóc một trận, khóc xong lại cảm giác tất cả rồi sẽ ổn thỏa.

Cô khóc đến nỗi nghẹn nín, quanh đi quẩn lại chỉ có thể bật ra câu: “Mẹ ơi, con xin mẹ, mẹ ơi.”

Thịnh Khai khẽ khép hờ đôi mắt, lệ từng hàng lăn dài trên gò má bà: “Con bé này, sao lại ngốc đến thế.”

“Mẹ ơi, con xin mẹ.” cô vùng vẫy tuyệt vọng trong lòng mẹ, dường như một kẻ ngạt thở, không hít nổi một hơi cuối cùng. Chỉ có mẹ mới có cách mà thôi, chỉ có mẹ mới có thể bảo vệ cô, nhân nhượng cô, dành tất cả mọi thứ cho cô, “Mẹ ơi, mẹ giúp con, mẹ giúp con với...”

Thịnh Khai nghe con mình van lơn mà tan nát cõi lòng, gạt khô dòng nước mắt trên mặt Thủ Thủ, bà dỗ dành con: “Đừng khóc nào, con ngoan, con còn đang ở cữ cơ mà, đừng khóc nữa, đến lúc đổ bệnh là không tốt đâu, mẹ đồng ý với con, mẹ sẽ nghĩ cách, được chưa? Mẹ giúp con mà, được chưa?”

Thủ Thủ chỉ cảm thấy khô khốc, bởi lẽ biết rõ rành rành thứ mình muốn, đến mẹ cũng không có cách nào, đến mẹ cũng không giúp được cô, chỉ mình cô biết mà thôi, chỉ mình cô hiểu, thứ cô muốn ấy vĩnh viễn không bao giờ đạt được. Cô không còn cách nào khác, thế nên chỉ biết khóc, khóc không ngừng không nghỉ, khóc nhất quyết không thôi.

Cô nôn nóng tuyệt vọng bám lấy tà áo mẹ, khóc rồi lại khóc, chỉ nghĩ, khóc đến mệt bã càng tốt, khóc mệt rồi thì sẽ ngủ, nhưng mà, thế là chấm hết rồi, cô đã chẳng còn gì.

Trong phòng chỉ bật một ngọn đèn, ánh đèn xanh nhạt lơ mờ, chỉ vừa đủ để nhìn thấy mọi vật trong phòng. Kỷ Nam Phương đứng ngoài cửa một lúc lâu, ai ngờ y tá quay ra đã thấy anh, bước qua khẽ nói: “Cô ấy vừa mới ngủ xong.”

Anh biết chứ, thế nên mới lên xem.

Biết bao nhiêu lần rồi, nhất là lúc vừa mới lấy nhau, cô ngủ rồi anh mới âm thầm ngắm nhìn cô, lúc cô ngủ nhìn rất dễ thương, nằm như một đứa trẻ, dung nhan xinh xắn điềm tĩnh, nét mặt bình thản, khiến anh không kìm nổi muốn hôn trộm một cái.

Nhưng lúc cô tỉnh dậy, mãi mãi chỉ chau mày nhìn anh, tỏ vẻ khó chịu, tỏ ra cáu kỉnh, lúc nào cũng cự tuyệt anh từ xa đến gần dặm.

Anh biết nguyên do mà, thế nên càng cảm thấy mỗi ngày đều giống như mình đang lén lút ở bên cô, trong thầm lặng, trong vụng trộm, không cách nào gần gũi, cũng không hề có tương lai, chỉ đành hy vọng, nhưng anh lại không nỡ buông tay.

Kỷ niệm 1 năm ngày cưới, anh đặt hoa, đặt nhà hàng, thậm chí còn đặt vé máy bay, đặt cả khách sạn phòng honeymoon, định đi nghỉ ở Thổ Nhĩ Kỳ, chẳng phải cô từng nhắc đến việc muốn đi Constantinople sao. Nhưng vừa gọi điện cho cô, cô chỉ bảo: “Ngày mai em đi công tác.”

(*chú: Constantinople)

Rồi cứ thế qua quít cho xong, cô thậm chí còn không nhớ ra hôm sau là kỷ niệm ngày cưới của bọn họ

Chỉ một năm sau, anh từ trần trẻ bầu nhiệt huyết, trở nên dần dần bị mai một, dần dần bị dập tắt. Cả con người cô giống như một tảng băng, không cần biết anh thử nghiệm đến thế nào, không cần biết anh nỗ lực đến thế nào, cũng không cách nào làm tan chảy được cô dù chỉ một mảy may, từ đỉnh cao bắt đầu rơi xuống đến hố sâu tuyệt vọng, thì ra chỉ cần dùng đến 1 năm mà thôi.

Anh tưởng rằng mình có thể kiên trì lâu hơn, nhưng cũng chỉ một năm, cô đã khiến anh thấu hiểu, cả đời này bọn họ được định trước không cách nào xích gần lại được với nhau.

Anh cãi nhau với cô, dù sao vẫn hơn việc cô rẻ rúng anh, nhưng càng xích mích, việc càng trở nên tồi tệ, anh chỉ có thể để cô càng đẩy càng xa.

Tối ngày hôm ấy anh đi ăn ở bên ngoài, bị chuốc đến say mềm, lúc tỉnh dậy thấy mình ở trong một khách sạn lạ lẫm, trên giường cũng có một người phụ nữ lạ hoắc, anh sa ngã rồi tự nhủ với lòng mình rằng, thôi, đành thế vậy.

Xong rồi, cứ đành thế vậy.

Một tuần lễ sau cô mới đi công tác về, anh ra sân bay đón cô, thấp thỏm không yên, gần như không dám đụng vào tay cô, bởi lẽ tự cảm thấy khinh nhờn. Cô thích sạch sẽ, cô vốn là người thích sạch sẽ, cô vẫn nhìn anh lạnh nhạt là thế, sau đó 2 người đi dùng bữa, trùng hợp thế nào lại đụng phải người bạn gái trước đây, người ta nhìn anh, không kìm được liếc trộm đến mấy lần, cô lại thờ ơ như không, hỏi anh: “Sao anh không qua chào hỏi đi?”

Cô thật sự chẳng để ý, bởi vì cô không hề quan tâm đến anh, thế nên những chuyện này cô ấy chẳng thèm bận tâm.

Anh dường như không kìm chế được cơn cáu giận. Hai con người cứ thế trầm lặng ăn cho xong bữa cơm, cô không muốn về nhà cùng anh, anh cũng hiểu, có về nhà cô cũng không để anh thân mật cùng cô, nhưng vẫn một ý nghĩ khăng khăng cố chấp, ép cô phải về cùng mình.

Hai người ở phòng lại hục hặc một trận, đến cùng anh chỉ có nước đập cửa bỏ đi. Rồi cứ lái xe đi trên đại lộ phía Tây, lượn một vòng, lại lượn thêm một vòng nữa. Không nơi nào có thể đi, sau cùng vẫn quay về ký túc xá cũ của cô, biết rõ rành rành cô cũng chẳng hề ở nơi đó, kể cả cô có về cũng không để anh bước qua cửa, những nơi thuộc về riêng mình, xưa nay chưa từng cho phép anh vào. Cưới nhau xong cô có mua một căn hộ, thực ra anh biết địa chỉ, nhưng cô không để anh đến. Anh như một gã khờ, ngồi trong xe đốt thuốc cho đến nửa đêm.

Chỉ còn biết đẩy cô càng lúc càng xa mà thôi, cũng làm gì còn cách nào khác nữa. Bởi lẽ khi anh đã ở bên người phụ nữ khác, hóa ra cô lại trở nên thoải mái hơn với anh, bởi lẽ chỉ như vậy cô mới có cảm giác an toàn, chỉ như vậy cô mới yên tâm. Anh như cánh bướm mắc vào mạng nhện, dù vùng vẫy đến thế nào, muôn ngàn dây tơ ấy, càng vật lộn càng siết chặt. Anh trước nay chưa từng biết tuyệt vọng lại dễ dàng đến thế, mà thực tế cũng chẳng còn cách nào hơn.

Cô ghét anh hút thuốc, thế nên anh cũng cai thuốc luôn, cai được một thời gian, có hôm hai người cùng nhau về nhà gặp bố mẹ, lúc đi dạo cùng cả nhà, anh nắm tay cô, ôm eo cô. Cả nhà vừa nói chuyện rôm rả vừa tản bộ bên bờ hồ. Nhưng rồi vừa mới bước ra khỏi cửa, cô đã vội vàng vùng khỏi tay anh, chau mày nói: “Cả người anh toàn mùi thuốc.”

Lúc đó anh cai thuốc cũng sắp được một năm rồi, chỉ vì câu nói ấy mà anh hút trở lại. Tự nhiên giận đối chính mình, thậm chí hút so với trước kia còn dữ dội hơn. Sau cùng vẫn là Diệp Thận Khoan phát hiện ra: “Sao cậu lại hút thuốc à?”

Anh ậm ừ một tiếng, Diệp Thận Khoan phá lên cười: “Bao năm rồi, từ hồi ông cụ nhà tôi nói phải cai thuốc, cho đến mấy người xung quanh cũng kêu gào phải cai, tôi chưa thấy ai thực sự cai được thuốc cả. Cậu đã nhịn lâu thế rồi, tôi còn tưởng cậu thật sự không hút nữa chứ.” Rồi vỗ vỗ vai anh, “Đừng tự làm khổ mình nữa, thích hút thì cứ hút đi.”

Nhưng anh thực sự không thể vượt qua nổi chính mình, cai thuốc không xong, đến quên cũng không xong, anh sao mà lại hồ thẹn đến thế, sao mà hoàn toàn vô vọng đến thế này.

Con đường là chính anh chọn lựa, thì làm gì còn đường lui.

Lúc kết hôn Thịnh Khai có nói khéo với anh: “Thủ Thủ được bố mẹ chiều quá đâm hư, hơn nữa tuổi con bé cũng còn nhỏ, tính khí lại thất thường, chưa phải chịu khổ bao giờ, tâm tư hãy còn đơn thuần lắm. Nam Phương à, con đối với Thủ Thủ như thế, mẹ rất yên tâm, nhưng mẹ lại không an tâm về Thủ Thủ, mặc dù nó rất muốn lấy con, thực ra nó cũng chưa hiểu hết ý nghĩa của hôn nhân đâu, thế nên con phải nhẫn nại, từ từ để nó hiểu.”

Lúc ấy anh và Thủ Thủ vừa định xong ngày cưới, anh hiểu ý của Thịnh Khai, anh đã nói: “Mẹ à, mẹ yên tâm ạ.”

Nhưng cái gã Dịch Trường Ninh ấy, anh lúc đầu có nghe nói qua. Anh lại không hề để ý, tình đầu của mấy cô bé con, anh thấy nhan nhản rồi, qua một thời gian rồi cô ấy sẽ quên được thôi.

Anh lại chẳng ngờ, cô ấy cứ cố chấp, không đành lòng quên hẳn.

Biết bao lâu sau, ghen tị dường như một con rắn độc chiếm cứ trái tim anh, nhất là những lúc cô cự tuyệt, anh lại càng cảm giác bức bối khó chịu.

Dịch Trường Ninh như một hạt giống, đâm sâu mọc rễ trong lòng cô ấy, mà rồi cũng dần dần chồi ra những gai độc, cô dùng chính những gai độc ấy làm tổn thương bản thân mình, mà cũng làm tổn thương cả anh.

Mặc kệ anh nỗ lực ra sao, cô mãi mãi duy trì thái độ chống chế. Từ lúc bắt đầu cho đến tận bây giờ, cô nhốt anh ở bên ngoài, giữa 2 người ngăn trở bởi một thế gian, mà anh không tài nào nhìn ra, cũng không cách nào nghe ngóng được, càng không có hy vọng gì.

Những tháng ngày ấy trải qua vô cùng thậm tệ, những người phụ nữ quanh anh cứ đến rồi đi, đi rồi lại đến, ngoại trừ việc mệt mỏi ra, tất cả đều không một mảy may cảm giác.

Rạng sáng, anh trong bồn tắm, vừa trằm mình vừa hút thuốc, màn hình tinh thể lỏng chiếu kênh tin tức thể thao, kết quả thể nào đột nhiên lại thấy cô, nhưng mà ngăn ngủi lắm, chỉ là thoáng qua trong phút chốc. Sau này, anh vô tình mà cũng không hẳn là vô tình, không còn muốn xem kênh tivi đó nữa.

Có lần anh cùng Diệp Thận Khoan 2 người đều say bí tỉ, Diệp Thận Khoan nói: “Nam Phương này, tôi cứ tưởng việc dễ nhất trên đời này, chính là lãng quên. Sau này tôi mới hiểu ra, thì ra lãng quên mới là việc khó nhất trên đời.

Câu nói ấy chạm vào lòng anh, cú va chạm mạnh đến nhói đau, anh lại bật cười, rót đầy li rượu cho Diệp Thận Khoan: “Anh giai này, cậu lại uống say rồi hả? Đừng có mà bi xuân thương thu gì ở đây nữa. Đời không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền, cậu phải thật lòng muốn quên cơ, đến ngày mai thôi, mẹ nhà cậu chứ, quên ngay. Còn cậu mà không thật sự muốn quên đi, thế thì cả đời này cứ tự đẩy ải mình đi vậy.”

Diệp Thận Khoan thật sự cũng say mềm, đến nói năng cũng đầy mập mờ: “Ai bảo tôi không thật lòng, tôi thật lòng rồi đấy! Nhưng đến tận bây giờ, tôi không nở, tôi chẳng có gì, thì lấy gì để mà quên.”

Đã chẳng có gì, thì lấy gì để mà quên

Nhưng anh thật sự, thật sự hạ quyết tâm rồi, anh quyết phải quên đi. Tất thấy những gì liên quan đến cô, dù cho, có đẹp, có tốt, cũng đành phải quên đi thôi.

Cuộc đời dài lâu, anh thực tế chẳng còn cách nào nén chịu, nén chịu nỗi đau về cô.

Thế nên. Anh. Thà rằng quên đi.

Anh không bước lại phía bên giường, nhưng từ xa cũng có thể nhìn thấy trên khuôn mặt cô thấp thoáng có vệt nước mắt, ắt hẳn là vừa khóc xong mới ngủ.

Anh đứng ở ngoài cửa một lúc lâu, sau cùng đặt tập giấy tờ lên kệ đầu giường, không đợi đến lúc cô thức dậy. Anh không có dũng khí, anh thậm chí còn nghi ngờ bản thân chỉ một giây nữa thôi mình sẽ hối hận mất. Giống như cái ngày hôm ấy, anh luôn nói với chính mình, bỏ đi thôi, cứ thế đi thôi. Nhưng việc vừa tới chân, anh đã hối hận rồi, bởi lẽ anh không nở, thật sự không nở.

Anh đứng trước giường thêm một lúc, rất muốn cúi người hôn cô một lần cuối, nhưng rốt cuộc anh không làm được, chỉ sợ đánh thức cô, càng sợ bản thân sẽ hối hận, anh không biết mình sẽ còn làm ra những chuyện gì nữa. Muốn buông tay sao lại khó thế, anh vất vả lắm mới hạ được quyết tâm, thế nên anh vội vã quay người, bước ra đến cửa quay đầu nhìn lại thêm lần nữa, quá nửa khuôn mặt cô còn vùi trong gối trắng như bông, vừa đủ thấy những đường nét thấp thoáng trên khuôn mặt ấy, vài năm nữa thôi, anh chỉ sợ đến khoảng khắc này anh cũng sẽ quên mất, sẽ quên mất cô trông như thế nào, quên mất cô xinh đẹp ra sao, đến ký ức cũng trở lên keo kiệt.

Thủ Thủ đến trưa mới dậy, cô uống thuốc đông y có tác dụng trấn tĩnh tinh thần, thế nên ngủ được một giấc khá sâu.

Nắng vừa vắn phản chiếu trên thảm len trước giường, giây phút ngẩn ngơ miên man ấy, dường như nhập nhoạng những giấc mộng rất dài, rất dài, nhưng lại không tài nào nhớ ra.

Cô trở mình, mắt lim dim quờ quạng tủ đầu giường tìm đồng hồ xem thời gian, đồng hồ đề lên một tờ giấy. Cô rút tờ giấy ra xem, thì ra là đơn ly hôn, Kỷ Nam Phương đã ký tên đầy đủ.

Phải đến vài giây, đầu cô trắng xóa một mảnh, dường như chẳng nghĩ gì, mà dường như có nghĩ cũng không còn kịp nữa.

Cô sững sờ nhìn chữ ký ấy, thỉnh thoảng lắm mới được nhìn thấy chữ ký của anh, cũng chỉ những lúc anh đặt bút ký tên mình một cách rồng bay phượng múa lên tấm chỉ phiếu. Nhưng tên anh ký dưới đơn ly hôn rất ngay ngắn, dường như liền mạch một nét bút. Thực ra bọn họ từ hồi còn nhỏ đã chăm chỉ tập viết theo mẫu, bản thân Thủ Thủ cũng vậy, cho đến bây giờ vẫn có thể viết được những hàng chữ Khải vuông vắn gọn ghẽ.

Cô đặt đơn ly hôn xuống, gọi điện cho Kỷ Nam Phương, di động của anh tắt máy, rồi cô lại gọi cho Trần Trác Nhĩ, anh ta đang ở nước ngoài, nhận được điện thoại của cô thì vô cùng bất ngờ, hỏi: “Thủ Thủ à? Có chuyện gì vậy?”

“Không...không có gì.” Cô luyến thẩn nói vài câu chuyện phiếm rồi gác máy.

Kể cả có tìm được Kỷ Nam Phương cô cũng không còn gì để nói cơ mà, cô chán nản xem xét đơn ly hôn một lượt, thực ra hai người cũng không có tài sản phân chia gì, có căn hộ đứng tên chung, cùng một ít cổ phiếu, anh đều để lại cho cô.

Thịnh Khai đích thân đi cùng tài xế đến đón cô, hiếm khi cả Diệp Dụ Hằng cũng có ở nhà. Đợt này Thủ Thủ không thường xuyên tâm sự với bố mình, có lẽ là còn đang hờn dỗi. Nhưng Thịnh Khai nói: “Bố con hôm qua nói chuyện qua với Nam Phương, ông ấy đồng ý cho 2 đứa ly hôn rồi.”

Cô không rõ Kỷ Nam Phương làm thế để thuyết phục được trưởng bối hai họ, nhưng anh luôn có cách của anh. Thủ Thủ lẳng lặng không nói gì, ngồi trên sofa, giống như lúc còn nhỏ, chừng 3 4 tuổi gì đó. Lúc đó bố cô hầu như mỗi tháng đều từ Quảng Châu về nhà một lần, mỗi lần cô được bảo mẫu ẵm xuống lầu, ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, nói chuyện với bố, thoạt đầu có hơi gò bó, một lát đã nô đùa, cô sẽ trèo lên lưng bố, để bố công nhong nhong mấy vòng quanh phòng.

Thoáng chốc đó mà đã 20 năm trôi qua.

Thịnh Khai lên lầu thay đồ, Diệp Dụ Hằng gọi cô lại, Thủ Thủ có hơi ngỡ ngàng nhìn ông, Diệp Dụ Hằng tỏ rõ vẻ mệt mỏi, ông nói: “Hôm qua Nam Phương có đến nói với bố chuyện của 2 đứa, nó mong bố không quở trách con. Thủ Thủ à, thực ra cho dù bố thỉnh thoảng có không đồng ý cách làm của con, nhưng xưa nay chưa từng trách con. Trên đời này làm gì có cha mẹ nào lại không muốn con mình hạnh phúc. Bố bất kể có thế nào, cũng luôn mong con có cuộc sống tốt đẹp. Bố cũng đã bàn bạc với mẹ con rồi, nếu như con và Kỷ Nam Phương không hợp nhau, thế thì li hôn vậy.”

Hốc mắt cô cay xè, nhưng cũng không khóc, chỉ lặng thinh cúi đầu.

“Thủ Thủ à, bố biết có một số việc, bố giải quyết vẫn chưa đủ thỏa đáng, nói thật lòng, năm đó lúc các con cưới nhau, bố rất lo. Nhưng hai đứa kiên quyết đòi kết hôn, Nam Phương đã cam đoan với bố sẽ chăm sóc con thật tốt, bố nghĩ nó sẽ làm được, hôm qua thằng bé lại đến nói lời xin lỗi với bố, bố bảo nó xin lỗi thì có tác dụng gì, nếu như nó muốn xin lỗi, thì nên tìm con để nói lời xin lỗi.”

Diệp Dụ Hằng chưa dứt lời, ông có vẻ đã sức cùng lực kiệt: “Các con ằm ỉ đến ngày hôm nay, Nam Phương trước giờ chưa từng nói gì với bố mẹ, nhưng bố có thể nhìn ra, vấn đề là ở thái độ của con đối với Nam Phương. Nhưng bố cũng hiểu, những chuyện này không thể miễn cưỡng được, hai đứa đã quyết định rồi, thân làm cha làm mẹ, còn có cách gì nữa đây? Bố không ngăn cản gì con cả, bố chỉ hy vọng con sẽ thận trọng mà cân nhắc.”

Cô vẫn chưa gặp được Kỷ Nam Phương, sau đó cô có gọi điện thoại cho anh, anh đang làm trị liệu, cô nói: “Em ký xong rồi.”

Anh im lặng một lúc lâu, cô cũng không nói thêm gì, tựa như đang chờ đợi một điều gì đó, đường dây điện thoại rơi vào im lìm, đến tiếng thở của anh, cô cũng không nghe được, sau cùng anh nói: “VẬY anh nói thư ký đến lấy.”

Thủ tục cụ thể như thế nào, cô không rõ, mấy ngày sau thư ký của anh mang giấy tờ xác thực ly hôn qua, cô cũng không mở ra xem, tiện tay nhét dưới đáy ngăn kéo bàn trang điểm. Đêm hôm đó cô chìm đắm trong cơn mộng mị, mơ những gì thì sau đó không còn nhớ rõ nữa, chỉ là sợ đến chết, gào thét trong khiếp đảm kinh hoàng, gào thét những gì cô cũng không nhớ luôn, cứ thế rồi bình tĩnh.

Tỉnh rồi mới thấy bên gối lạnh lẽo, thì ra trong mơ cô đã khóc. Cô trơ vơ ngẫm nghĩ, chỉ là mơ thôi. Cô ngủ thêm một lúc nữa, nhưng giấc chẳng vào, cứ mê mê man man, sau đó lại có tiếng người khẽ nói, hình như là tiếng dì Tổng: “Thôi, đừng đánh thức cô ấy.” Cô đã giật mình thức giấc, trong lòng vẫn cảm giác không nở, cuối cùng vậy bật dậy.

Ăn xong quà sáng, dì Tổng mới nói lại với cô: “Sáng nay có người gọi điện cho cháu, cháu còn đang ngủ, dì vốn định đi gọi cháu, nhưng đầu bên kia đã vội ngắt máy rồi.”

“Là nam hay là nữ ạ?”

“Giọng nữ.”

Cô hơi yên lòng, nhưng chỉ một lúc, đã lại có cảm giác bất an. Về đến phòng mình, cô gọi điện thoại cho Giang Tây, Giang Tây là người thẳng thắn, nghe cô nói bóng nói gió một hồi, nghĩ chắc cô nàng lại nhờ mình đi nghe ngóng vụ Dịch Trường Ninh, liền nói: “Buổi tối tớ với Thần Tùng đi ăn cơm, anh ấy có bạn làm ở viện kiểm soát nhân dân tối cao, lúc đó tớ sẽ nhờ anh ấy giúp cậu hỏi thăm cho.”

Thủ Thủ chỉ đành nói câu cảm ơn, rồi lại bảo: “À, đúng rồi, có cái này, tớ lâu rồi không đi làm, cậu giúp tớ xin phép nhé.”

“Nam Phương không phải giúp cậu xin phép rồi à?” chừng như thấy mình đã lỡ miệng, Giang Tây chóng vánh nói: “Cậu đừng suy nghĩ nhiều nữa, lãnh đạo ở đài cũng biết dạo này cậu bị ốm mà, sẽ không có ý kiến gì đâu.”

Thủ Thủ lưỡng lự một hồi, cuối cùng hỏi: “Nam Phương, anh ấy sao rồi?”

“Bố anh ấy không phải nhập viện à? Tớ hôm qua đi bệnh viện còn chạm mặt anh ấy mà. Tớ thấy anh ấy dạo này cũng quá sức, cả người gầy guộc lắm.”

Thủ Thủ bất ngờ lắm, nửa buổi ngất ngủ, sau cùng hỏi: “Bác Kỷ sao rồi?”

“Cao huyết áp, nhập viện mấy ngày rồi.”

“Người khác có nói gì không?”

“Cậu để ý mấy người ăn nói vô căn cứ bên ngoài làm cái gì? Đừng suy nghĩ linh tinh nữa.” Giang Tây nói, “Cậu còn nằm trên giường bệnh đấy, cứ nghỉ ngơi đi đã, chuyện của Trường Ninh cậu yên tâm, tớ giúp cậu hỏi cho.”

Giang Tây làm việc rất năng suất, nhờ qua tay mấy người mới hỏi thăm ra. Qua hai ngày, lại còn đặc biệt đến thăm Thủ Thủ. Thủ Thủ gặp cô ấy vui mừng lắm, Giang Tây mua hoa tươi theo, còn nói đi giúp việc ở nhà làm ít đồ ăn Hoài Dương để mang đến, vừa mở hộp xốp ra đã thấy hương thơm lan tỏa tứ phía, Thủ Thủ đột nhiên á một tiếng, nói: “Bánh xốp hạch đào à!” Giang Tây cười nói: “Thèm chưa? Tớ nghĩ có lẽ cậu đang uống thuốc, ắt phải thèm ăn lắm đây.”

“Ngày nào cũng uống thuốc bắc, đắng chết đi được. Cái này không được ăn, cái kia cũng không được ăn, phải nhịn nhiều lắm rồi.”

Giang Tây thở dài: “Cậu cũng thật qua quýt quá đấy.”

Thủ Thủ không nói gì, Giang Tây cũng vội vàng chuyển chủ đề: “Tớ còn đem cả bánh bông lan, di giúp việc nhà tớ làm bánh bông lan ngon lắm nhé.”

Vừa bỏ vào miệng đã tan ngay, ngon thơm mềm dẻo, hai người ăn điểm tâm, giống như hồi còn là sinh viên, trốn ở góc xếp ăn bữa chiều, tương thân tương ái, chuyện gì cũng kể cho nhau nghe.

Giang Tây nói với Thủ Thủ: “Cậu đừng lo, số Trường Ninh cũng không tệ đâu.”

Thủ Thủ hỏi: “Sao rồi?”

“Hình như có kẻ gài anh ấy.” Giang Tây nói, “Bởi vì nghe nói chứng cứ không đầy đủ, tình hình trước mắt có chiều hướng chuyển biến tốt đẹp. Tớ nghĩ có thể có người ngầm không muốn tiếp tục làm to chuyện, thế nên đang khống chế cục diện rồi, nghe nói vụ này còn liên quan đến vài công ty nữa, người ta cũng tiết lộ cho tớ ít tin tức, nói không chừng ở giữa có ai đó thần thông quảng đại lắm, hoặc bản thân Dịch Trường Ninh cũng có bạn bè thân thích nào đó nghĩ cách giúp đỡ. Cứ đà này, Trường Ninh sớm có thể giải quyết ổn thỏa thôi.”

Thủ Thủ ngẩn ra một lúc, lại hỏi: “Bố Kỹ Nam Phương, sức khỏe bác trai thế nào rồi?”

Hỏi một đằng, Giang Tây lại trả lời một nẻo: “Cậu với Kỹ Nam Phương thật sự bỏ nhau rồi đấy à?”

Thủ Thủ ừ một tiếng, Giang Tây nói: “Chẳng trách, Nam Phương đến bệnh viện, bác trai còn không thèm gặp anh ấy, nghe nói là tức lắm. Ngoài kia có tin đồn Nam Phương vì một cô sinh viên của đại học P, mới lật mặt triệt để đòi li hôn đấy. Nghe cứ như thật ấy, tớ còn không tin đâu nhé, vì Nam Phương, anh ấy đối với cậu thực sự...” Cô ấy ngưng một lúc, đã vội vàng cười trừ: “Thôi không nói cái này nữa, người nào có duyên có phận của người đó, gò ép không nổi.”

Đầu hè, Thủ Thủ mới đi làm trở lại.

Trời vừa đổ một trận mưa nhỏ, màu xanh của thành phố dường như tí tách nhỏ xuống những giọt nước, ven đường đều trồng cây hòe gai, nở từng chùm to hoa trắng như tuyết mà thơm nồng, tựa như vô số cánh bồ câu lấp ló dưới tán lá xanh. Thủ Thủ gặp qua vài người đồng nghiệp mới, lại nhận thêm kế hoạch chuyên mục, ngoài ra cũng không còn gì khác nữa. Giang Tây nghe nói cô đi làm trở lại, tranh thủ ghé văn phòng cô nói chuyện: “Cậu sao lại gầy đi thế này?”

“Trang điểm không đẹp à.” Thủ Thủ xoa xoa mặt.

Thực ra cô ngủ không ngon, dạo này thường xuyên mất ngủ, uống thuốc cũng không hiệu quả, đã khó ngủ rồi, ngủ cái lại mơ thấy ác mộng, nhiều lần còn khóc đến lúc tỉnh, tỉnh dậy lại quên đã mơ những gì, chỉ nhớ được là mình có khóc. Có lúc sáng sớm bật dậy đã thấy mắt sưng mọng, Thịnh Khai lo lắng lắm, khuyên cô ra nước ngoài nghỉ ngơi, nhưng cô không muốn, thế nên Thịnh Khai lại khuyên cô đi làm.

“Tóc cậu cũng cần tỉa tót rồi đấy.”

Mái tóc không ngắn cũng chẳng dài thực ra rất khó xử lý, đuôi tóc chạm tới gáy cảm giác ngứa ngáy vô cùng, Thủ Thủ nói: “Đang định nuôi dài, qua đợt này đi sửa sang vậy.”

Giang Tây bảo: “Hay 2 đứa chúng mình đi du lịch đi, đi Anh nhé.” Lại nói: “Cậu đừng có tưởng bỏ là tớ muốn đi cùng cậu, tớ từ lâu đã muốn đi du lịch rồi, chưa tìm được cơ hội, vừa hay nhân cơ hội này đi luôn đi.”

Thủ Thủ cảm kích lắm, biết Giang Tây thực ra rất lo lắng cho cô, cô nói: “Thôi đi, tớ lười vận động lắm.”

“Đi ra ngoài thăm thú đi mà, chúng mình về thăm trường cũ nhé.”

Thủ Thủ không lay chuyển được cô ấy: “Thần Tùng trong lòng nhất định sẽ mắng tớ mất, dám cuỗm cậu đi.”

“Anh chàng bạn lắm, chúng tớ cả tuần chưa gặp nổi mặt nhau rồi, tớ có đi Anh về, anh ấy cũng không chẳng biết đâu.”

Hai người họ cùng nhau đi Anh, dường như trở lại cái hồi còn là sinh viên, lúc ấy dịp lễ Giáng Sinh, lễ Phục Sinh lần dịp nghỉ hè, hai cô luôn cùng nhau đi du lịch, ngồi chuyến bay Concorde bay qua biển Manche, từ London đến Paris, rồi lại mua vé Eurail pass ngồi tàu xuyên ngang Châu Âu. Hoặc thẳng đường hướng Tây, bay qua núi cao và đại dương bao la, cứ thay đổi từ múi giờ này sang múi giờ khác. Lịch trình du lịch mới mẻ mà cũng mệt nhọc, luôn khiến họ vừa hứng khởi vừa rã rời.

Tốt nghiệp xong Thủ Thủ cũng chưa từng quay lại, hoặc có lẽ là không còn hứng thú nữa, cuộc sống đơn điệu ở trường nội trú, lại thêm khí hậu ẩm thấp khó chịu quanh năm ở Anh. Những năm đó đáng ghét đến ghê gớm, chỉ muốn sớm thoát thân. Thế mà hôm nay vừa ra khỏi sân bay, đã cảm thấy bùi ngùi, không kìm được, quay sang Giang Tây thút thít: “Đến Concorde cũng ngừng bay rồi.”

Giang Tây nói: “Thì vạn vật cũng phải thay đổi đi chứ.”

Có lẽ là hoài niệm xưa cũ, những chán ngán trong lòng thời niên thiếu mãi mãi một đi không trở lại. Thời gian ấy hằng hái hăm hờ lắm, tưởng rằng mình tương lai nhất định sẽ gặp được một người tuyệt vời, cùng nắm tay đồng lòng, mãi không biệt ly. Thế nhưng số năm ngắn ngủi, đã hoàn toàn thay đổi.

Giang Tây nói: “Cậu nghĩ ngợi nhiều quá đấy, những ngày tháng tươi đẹp của cậu còn ở sau này cơ mà.”

London dường như mãi mãi chìm đắm trong những cơn mưa, thành phố ướt đầm dề, mây xám xịt nặng trĩu phủ kín bầu trời, chẳng mấy mà mưa cũng trở nên triền miên. Mưa lất phất giăng ngang ô cửa xe, đập xuống đất trong âm thanh của cảm lạnh.

Taxi chậm rì rì chạy qua phố lớn ngõ nhỏ, dường như đang tiến sâu vào màn mưa vô bờ vô bến. Những tòa nhà xuyên trong cơn mưa bụi nhập nhòa ánh đèn vàng, vạch rõ nét lịch sử xa xôi dài đằng đẳng.

Vốn dĩ ở London còn có không ít bạn bè, nhưng hai cô đều không muốn làm phiền đến người khác, thế là họ thuê một phòng khách sạn, vừa hay có 2 phòng ngủ, còn có 1 phòng khách và nhà ăn.

Thủ Thủ bị lệch múi giờ, cuối cùng lăn ra ngủ trọn vẹn cả 14 tiếng đồng hồ, Giang Tây đành vào gọi cô: “Sao cậu bao nhiêu năm rồi mà 1 chút tiến bộ cũng không có thể, còn ngủ được nữa à?”

Thủ Thủ cứ bịn rịn cơn buồn ngủ chẳng mấy khi này, cô rầm rì không nổi bật dậy: “Để tớ ngủ thêm chút nữa đi.”

“Mau dậy ăn cơm nào.”

Rồi cùng với Giang Tây 2 người qua tiệm nhỏ bên đường ăn cá chiên khoai tây, càng giống như trở về thời còn đi học, Thủ Thủ hiếm khi có cảm giác thèm ăn, cả suất cá chiên lẫn khoai tây đều bỏ bụng gọn ghẽ.

Mưa đã tạnh từ lâu, đường phố vẫn chìm trong ướt rượt. Tủ kính của cửa hàng bên đường có bày mũ và áo khoác rất đẹp, cô nắm tay Giang Tây dừng lại ngắm nghía, dường như lúc mười mấy tuổi ấy, những kỳ nghỉ hiếm hoi, vừa từ trường ra đã cùng nhau đi lượn lờ đường phố.

Giang Tây hỏi: “Mai có về thăm trường cũ không?”

Trường cách Londondến cả 1 giờ chạy xe, Thủ Thủ nghĩ đã thấy lười: “Thôi, ở đây thương tiếc thanh xuân là được rồi.”

Lời nói ra sao mà đa sầu đa cảm đến thế, thực ra Londonttrong lòng hai cô gái trẻ, cũng không hẳn là không lười biếng.

Thời tiết tốt hơn, hai người lại hòa vào dòng khách du lịch đi tham quan Cung điện, rồi đến Thư viện Quốc gia ngắm “Hoa Hường Dương” hoặc đến kịch viện xem vũ kịch ballet. Thời tiết mà không khô ráo thì đành ngồi khách sạn xem tivi, gọi đồ ăn bên ngoài.

Ngày nào cũng ăn uống vui vẻ, không đến 2 tuần, cả mặt Thủ Thủ đã tròn trịa hẳn ra, soi gương mà ai thán với Giang Tây: “Tớ ở Anh lại béo ra chứ, thật thần kì quá đi mất.” Bởi lẽ hồi mười mấy tuổi không quen ăn đồ ở Anh, thế nên liên tục sụt cân, chẳng ngờ bây giờ lại đảo lộn cả, cái gì cũng ăn bằng được. Đến nỗi vẻ mũm mĩm trẻ con cũng hiện cả trên khuôn mặt.

Giang Tây nói: “Ai bảo cậu ngày nào cũng ăn từng đống đồ ngọt vào?”

Thủ Thủ kêu gào phải giảm béo thôi, thế là kéo Giang Tây đi Nhà thờ Thánh Paul.

Mặc dù cả đường vừa đi vừa nghỉ, nhưng leo đến được “hành lang thì thầm” thì Thủ Thủ đã cảm giác mệt lử, vừa nóng bức lại vừa khát khô, đành dừng một lúc để nghỉ ngơi. Giang Tây lại đang bùi ngùi một câu chuyện khác: “Năm đó Diana và Charles tổ chức lễ cưới hoàng gia tại đây, ông ta rõ ràng không yêu bà, bà ấy cũng hiểu, vậy mà vẫn dửng dưng cảm lấy nhau, nghĩ mà xem, cũng không hẳn không phải là quả cảm. Trên đời này, còn có gì dũng cảm hơn việc lấy một người mà biết rõ môn một rằng họ không yêu mình.”

(*chú: “Hành lang thì thầm”)

Cầu không được, yêu biệt ly, kiếp người muôn dạng, dường như đều là vậy.

Có người vì yêu mà xông pha khói lửa, có người vì yêu mà quyết chí không lùi, lại có người biết rõ môn một nơi đây là đường cùng mà vẫn kiên trì đi đến hết con đường.

Thủ Thủ không lên tiếng, Giang Tây quay mặt qua, mỉm cười với cô: “Thực ra tớ cũng nhu nhược lắm, nếu gặp phải người không yêu mình, tớ lập tức chọn lựa buông tay, nhưng cũng có những người, dù là không yêu, vẫn chọn lựa con đường yêu tiếp, tớ làm không nổi, chỉ có thể khâm phục họ.”

Thủ Thủ nhìn cô ấy, trong lòng dâng lên trăm thứ vị cồn cào nôn nao, từ lúc chia tay Mạnh Hòa Bình xong, Giang Tây cũng sa sút tinh thần cả một quãng thời gian. Nhưng cô ấy và Cố Thần Tùng lúc bắt đầu lại đã thần nhiên và ngọt ngào đến thế, Thủ Thủ cứ nghĩ, có phải tình yêu một khi đã không cơ hội nữa, đổi sang yêu một người khác, vẫn có thể làm lại từ đầu chẳng.

Đêm hôm ấy, Thủ Thủ lại bắt đầu những đêm mất ngủ đầu tiên. Vốn dĩ từ lúc đến Anh, cô ngủ rất ngon lành, nhưng ngày hôm ấy cứ lật qua lật lại mà không tài nào ngủ được, sau đó khó khăn lắm mới chợp mắt, thì lại mơ thấy ác mộng, giữa cơn nửa tỉnh nửa mơ cô khóc liên hồi, muốn gào thét một cái gì đó, mà trong cổ họng chỉ nghèn nghẹn, không tài nào thoát ra được. Cô khóc đến hụt hơi, cho đến khi có ai đó lay tỉnh, cả người vẫn đang nức nở, trống ngực đập thình thịch.

Giang Tây mặc áo ngủ, bật đèn đầu giường, thấy sắc mặt cô xanh xao, liền rót cốc nước, rồi nhẹ nhàng lau cánh tay cô. Thủ Thủ dùng tay bịt kín mắt, qua một lúc lâu mới bình tĩnh trở lại, Giang Tây dường như muốn nói điều gì đó, nhưng sau cùng ngẫm nghĩ tốt nhất vẫn lên dần xuống, dỗ dành cô ấy: “Không sao đâu, chỉ là mơ thôi.”

Thủ Thủ cầm cốc nước, cảm giác đỡ hoảng hồn, có chút áy náy nói: “Làm cậu giật mình thức giấc à.”

“Không sao.” Giang Tây dè dặt bảo, “Tớ thấy cậu tinh thần không tốt, hay ngày mai đi bác sĩ xem?”

Thủ Thủ cảm thấy uể oải: “Tớ muốn về nhà.”

“Thế mai về vậy?”

Họ đáp chuyến bay nhanh nhất về đến nhà, hơn mười tiếng bay, Thủ Thủ ngủ không vào, tinh thần lại căng thẳng, không ngớt miệng ăn sô cô la. Ăn đến nỗi sau đó say máy bay, nôn lên nôn xuống, gần như đến cả dịch mật cũng nôn sạch. Tiếp viên hàng không giúp cô rót nước, lại lấy khăn cho cô, mãi đến gần kề với Mộng Cổ cô mới gắng gượng ngủ được một lúc, lúc tỉnh dậy lại say khi máy bay sắp hạ cánh.

Giang Tây thấy sắc mặt cô nhợt nhạt khác thường, liền nói: “Cậu trước nay có say máy bay đâu, sao hôm nay lại nôn ghê thế?”

Thủ Thủ đổ cả người mồ hôi, không còn hơi sức: “Tớ cũng chẳng hiểu.” lời còn chưa dứt, máy bay lại gặp phải luồng không khí, hơi nghiêng ngả, cô đã cảm giác dạ dày dội thẳng lên, lại cầm túi giấy nôn khan, hận đến nỗi cả nước mắt cũng chực ào ra.

Khó khăn lắm mới chịu đựng được đến lúc hạ cánh, Giang Tây thấy bộ dạng cô hốc hác, quả quyết dẫn cô đến dãy VIP, lúc đầu bọn họ quyết định về, trước lúc lên máy bay cô đã gọi cho Cố Thần Tùng, bảo anh đến đón, trừ đoạn cửa lối ra và bãi đỗ xe ra, ngoài trời đổ cơn mưa, Giang Tây gọi vào máy cho Cố Thần Tùng, Thủ Thủ đứng cạnh hành lý, Giang Tây nói trong điện thoại: “Bọn em đứng ở cửa VIP rồi này...”

Lời còn dang dở, đột nhiên thấy Thủ Thủ đã băng qua hướng cửa bãi đỗ xe, cô bước đi vội vã, giống như một chú nai nhỏ, len lỏi xuyên qua những chiếc xe đang đỗ, những bước vừa nhanh vừa mạnh mẽ, có vẻ như đang đuổi theo gì đó. Giang Tây bị dọa sợ hết hồn, thở hổn hển đuổi theo sau: “Sao thế?”

Thủ Thủ lại đột nhiên khựng lại, chút ngẩn ngơ quay đầu qua, Giang Tây càng cảm giác kinh ngạc hơn: “Thủ Thủ, sao thế?”

Thủ Thủ dường như chỉ lắc đầu, mới nói: “Không gì đâu.”

Mưa bụi giăng như phấn phủ ướt tóc cô, nhìn toát ra vẻ ngây thơ, như một đứa trẻ. Nhưng mà cô cứ đứng đó, thần sắc hoang mang, càng giống với một đứa trẻ đánh rơi mất que kẹo hơn, hoặc có lẽ là bị lạc mất thầy cô giáo.

Giang Tây không yên tâm, may mà chẳng lâu sau, Cố Thần Tùng đã từ một bãi đỗ xe khác đi ra, giúp bọn họ cầm hành lý. Cố Thần Tùng còn cởi mở ôm lấy Giang Tây, lại hỏi Thủ Thủ: “Chơi vui không? Nhìn các em béo tròn cả rồi này.”

Giang Tây cười nói: “Cả ngày chỉ ăn uống chơi bời, không béo sao được?”

Lên xe rồi Cố Thần Tùng và Giang Tây có nói vài câu chuyện, vốn dĩ Cố Thần Tùng rất phong độ ngồi ở ghế lái phụ, đột nhiên quay lại nói với Thủ Thủ: “Thủ Thủ này, việc Dịch tiên sinh giải quyết xong rồi, do chứng cứ không đầy đủ, nên đã dỡ bỏ lệnh hạn chế xuất ngoại rồi. Anh ấy cũng hẹn anh gặp mặt để nói cảm ơn. Anh bảo không cần phải khách khí như thế, Giang Tây cũng như em gái thân thiết với anh ấy, hơn nữa anh cũng có giúp được gì đâu. Anh ấy bảo anh ấy không gọi được cho em, anh mới nói em và Giang Tây đi Anh rồi.”

Lúc đi Anh, cô quảng điện thoại ở nhà, cũng có lẽ trong tiềm thức cô đang muốn tháo chạy khỏi điều gì đó, đầy ải bản thân sang bờ bên kia của thế giới. Mà giờ đây, dây đàn căng cứng bấy lâu cuối cùng cũng nói lỏng, Dịch Trường Ninh cũng không sao rồi.

Thành phố lúc vào hạ là khoảng thời tiết chuyển mùa lý tưởng nhất trong năm, cây cối um tùm tươi tốt, ngập màu xanh biêng biếc. Thủ Thủ dựa đầu vào cửa xe, dọc ven đường cao tốc sân bay đều trồng cây liễu, dương liễu rủ lơ lửng dưới lớp mưa phùn rả rích, dường như một tấm lưới dệt bằng chỉ bạc khổng lồ, trùm lên tất cả cây đất trời.

Kỷ Nam Phương từ lối ra gần nhất lao xuống đường, rồi anh tạt vào làn đường dành cho xe cần dừng khẩn cấp, rút thuốc ra châm một điếu.

Lúc đốt thuốc, anh mới cảm thấy ngón tay mình đang khẽ run run.

Biết đâu chỉ là nhìn nhầm, lúc anh lên xe xong, vô tình liếc qua gương chiếu hậu một cái, đột nhiên nhìn thấy một bóng hình quen thuộc đang rảo bước theo hướng xe mình.

Thật sự rất giống, nhưng anh cũng không dám chắc, chỉ theo bản năng đạp chân ga, gần như bối rối tăng tốc vọt xe ra khỏi bãi đỗ. Bóng người phản lại trong gương chiếu hậu chỉ còn là một đốm đen nhỏ bé, xa vời vợi đến mơ hồ, sau cùng cũng tan biến mất.

Thực ra có lẽ không phải là cô, bởi lẽ cô sẽ không một mình xuất hiện ở chỗ này làm gì cả, huống hồ cũng không thể tình cờ đến thế.

Anh mở mui xe, luồng không khí ủa vào quần quanh, đem theo chút sợi mưa mát lạnh. Rõ ràng giống như trúng phải tà, chỉ cần bắt gặp thấy bóng hình hơi hơi giống thôi, cũng đều tưởng là cô.

Lề đường bên trái xe cộ dày đặc, rít gào vút qua, vắng vắng như thể tiếng sấm. Trong miệng có chút đắng ngắt, anh tiện tay dập tàn thuốc, mở CD, chiếc xe này anh không thường xuyên đi, âm thanh cũng chẳng hề thay đổi gì, toàn bộ đều là nguyên tem, hiệu ứng hóa ra cũng không tệ lắm. Một đĩa CD tuyển tập bài hát tiếng Anh, anh không để ý đến gồm những bài gì, chỉ cần trong xe có chút âm thanh.

Ngã rẽ đèn xanh đèn đỏ, làn đường bên phải vừa vặn đỗ một xe thể thao cửa đơn màu đen. Mặc dù chiếc xe nhìn có vẻ không phô trương, nhưng nhãn hiệu xe rất nổi tiếng, Giang Tây cảm giác chiếc xe này giống với chiếc nào đó đã gặp qua rồi thì phải, hình như xe của người quen, nhưng không tài nào nhớ ra là xe của ai. Vừa vặn lúc chuyển đèn tín hiệu, chiếc xe bên kia đường vọt phóng đi, siêu xe nên tốc độ cũng nhanh

nhảy, chớp mắt đã hòa lẫn trong dòng xe ào ào như nước, mắt hút trong tầm mắt. Trong xe rất yên tĩnh, mà Thủ Thủ cũng khẽ nhắm mắt, nghiêng người dựa vào thành ghế, gần như thi u thi u ngủ.

Lên đường cao tốc tốc độ xe cũng chậm dần, đĩa CD đã nhảy sang một bài khác, giọng nữ ngân vang đoạn: “when you are gone..the pieces of my heart are missing you...”

Kỷ Nam Phương tắt CD, cửa sổ mui xe vẫn chưa đóng, tiếng gió vi vu, dường như cà trên mặt.

Anh và Trương Tuyết Thuần hẹn gặp ở một nhà hàng, đã là lúc hoàng hôn, đèn đường vẫn chưa sáng, nhà hàng có khung cửa sổ sát đất rất to, nhìn ra phía đường có dòng xe qua lại tấp nập, anh có lẽ đã muộn giờ hẹn, Trương Tuyết Thuần đang ôm má ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ. Làm anh nhớ đến lần đầu tiên anh gặp cô. Ánh đèn nhà hàng hoa lệ rọi trên khuôn mặt mộc, lộ ra vẻ sạch sẽ thuần khiết.

Thấy anh đến, cô bé tỏ ra vô cùng mừng rỡ, lớn tiếng gọi: “Anh.”

Phục vụ mang thực đơn lên, anh gọi đại vài món, rồi nói với cô: “Vừa ra sân bay tiễn bạn, lại tắc đường, anh đến muộn rồi.”

Trương Tuyết Thuần mỉm cười, đôi mắt cong vút lúc cười dường như mặt trăng lưỡi liềm: “Hôm nay là cuối tuần, em cũng sợ tắc đường thế nên ngồi xe điện đến.”

Anh đưa cho cô một tập văn kiện: “Hộ chiếu, visa, thông báo nhập học của trường, giấy tờ chứng minh tài chính, vé máy bay, tất cả ở trong này, em cầm lấy.”

Trương Tuyết Thuần nhận tập hồ sơ, cũng không mở ra xem, chỉ lặng lẽ để bên này, rồi lại để bên kia, dò lần lớp giấy da sờ trơn mịn. May mà đồ ăn rất nhanh đã được bưng ra, Kỷ Nam Phương nói: “Ăn thôi, ăn xong anh tiễn em về.”

Hai người ăn không vào, bữa cơm diễn ra qua quýt vội vã. Cảnh vật bên ngoài cửa sổ cũng dần dần sụp tối, sau cùng chợt bùng sáng, thì ra đèn đường đã bật. Kì thực rất đẹp, từng cụm đèn giống như chuỗi trân châu, dòng xe vun vút, khoảnh khắc đẹp nhất của thành phố này, phồn hoa như thể lâu hồng gác tía của chốn trần gian.

Chương 15

Trương Tuyết Thuần nhìn Kỷ Nam Phương, vừa vặn lúc anh xoay mặt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nét mặt nghiêng vô cùng anh tuấn, ánh sáng đèn đường cùng đèn trong nhà hàng xen kẽ lồng vào nhau, tô đậm lên những đường nét của anh. Thực ra anh không hẳn là dạng đàn ông đẹp trai, nhưng lại có một kiểu rạng rỡ sáng sủa. Cô bé nhất thời ngẩn ngơ, Kỷ Nam Phương đột nhiên quay mặt sang, làm cô ấy giật nảy mình.

Anh nói: “Bố anh vì chuyện li dị lần này, đang nổi cơn lôi đình, suýt chút nữa thì lột da cả anh. Em phải chịu oan uổng to rồi. Anh sắp xếp em ra nước ngoài tránh đi vậy. Tay của anh trai em, dù sao cũng đỡ hơn nhiều rồi, em bây giờ đi cũng có thể yên tâm, sau này học xong, thì cứ ở lại Mỹ, tìm một người nào đó tốt tốt mà lấy. Con gái phải gả cho người tốt thì mới hạnh phúc được.”

Trương Tuyết Thuần nhìn anh, đôi mắt tròn to, sáng lấp lánh, đen trắng rõ ràng, trong veo đến gần như mát rượi: “Anh...”

“Được rồi, đừng nói lời thừa nữa, ăn cơm nào.”

“Sau này anh định thế nào?”

“Ồ, em lại còn lo cho anh nữa à? Thì sau này lại cưới vợ thôi, hai chúng ta hợp lại cũng không tệ nhỉ, lúc nào đó anh đi Mỹ tìm em nhé, chúng ta đi Las Vegas đăng ký, chắc hẳn làm ông bà già ở nhà tức chết luôn.”

Mắt cô long lanh dường như có ánh lệ, cô nhìn anh, anh không đùa nữa, lấy bao thuốc ra, nhưng cũng không hút, chỉ đặt trên bàn, ngừng giây lát, lại ngừng thêm giây lát: “Anh biết em có ý gì, nhưng đã đến bước đường này rồi, thì cứ thế thôi.”

“Anh sau này phải thế nào? Tối hôm đó em thấy anh bế chị đi bệnh viện, lúc đó trong lòng em nghĩ, anh đúng là gạt người, anh trước giờ nói những chuyện đó, làm em tin anh, nhưng kể từ hôm đó, em cảm thấy không thể tin được, anh vốn dĩ không làm nổi, anh còn nói dối em, anh nói dối cả bản thân mình, anh không bỏ được chị ấy, sao vẫn còn ly hôn?”

“Chuyện qua rồi. Đời này ai mà chẳng kết hôn qua 1 lần? Em lo cho anh cái nỗi gì?”

“Sao anh không nói với chị ấy? Anh yêu chị ấy như thế, sao anh không nói? Anh còn bảo em đi nói dối chị ấy nữa chứ, anh không thấy vẻ mặt chị ấy lúc đó...”

“Này Trương Tuyết Thuần!”

Hai người rơi vào trong im lặng, cô vội vàng gạt khô dòng nước mắt.

“Anh biết em muốn tác thành cho anh, anh cũng chỉ muốn tác thành cho cô ấy.” Kỷ Nam Phương cuối cùng chầm điều thuốc, khói nhạt tỏa ra vẩn vút giữa 2 người, giọng anh cũng lắng dần: “Kéo em vào chuyện này, cũng là do anh không phải với em. Thế nên em tranh thủ thời gian này ra nước ngoài, trường bên đó anh đã giúp em dần xếp ổn thỏa rồi, ở nước ngoài anh cũng có bạn bè thân quen, họ sẽ chăm sóc em. Em học hành cho tốt, bao giờ có tiền đồ thật sự rồi, đến lúc đó em đón người nhà sang, báo hiếu với bố mẹ em, còn cả anh trai em nữa.”

“Em cứu anh trai em, cứu cả em...”

Giọng anh trở nên ngả ngớn lạ thường: “Là anh tự nhiên nổi hứng thôi, năm nào rồi mà em còn định lấy thân báo đáp? Nếu em thật sự cảm thấy áy náy, được thôi, tối nay chúng ta đi thuê phòng, thanh toán nợ nần cho xong đi. Thế thì em sẽ hết cảm giác nợ anh, rồi yên tâm mà đi đúng không?”

Trương Tuyết Thuần cuối cùng lại bật khóc: “Anh, sao anh lại khờ thế chứ? Anh li dị với chị ấy, rồi anh sẽ hối hận cả đời này cho mà xem...”

“Nhóc con em không khờ chắc? Rõ ràng biết anh không thích em, em hàng ngày vẫn đến bệnh viện. 10 vạn kia, em còn đi làm gia sư, từ từ tích góp trả anh cũng được. Em biết rõ anh sẽ không thích em, anh li hôn rồi, em còn bồn chồn hơn cả anh, em không khờ à?” Anh ngược lại bật cười: “Trên đời này, bên cạnh mỗi người luôn có một kẻ khờ.”

Thủ Thủ từng nghĩ rất nhiều lần rằng sẽ gặp Dịch Trường Ninh. Kỳ lạ thay, cô trước nay chưa từng nằm mơ thấy anh.

Lần này thật sự được gặp lại anh, cứ thấy như đang nằm mơ. Từ Anh trở về, cô luôn có cảm giác ngẩn ngơ, dường như cả thế giới này đều là hư ảo mà không hề có sự chân thực, người và việc, vật thể và phi vật thể, dường như đã là cả một khoảng cách về thời thế.

Hai người cũng không có chuyện gì để nói, trên bàn phủ chút nắng nhạt, cô mặc chiếc áo tay lỡ, khủy tay chìm trong ánh nắng, có chút ấm dịu, trong quán cà phê bật điều hòa, Dịch Trường Ninh nắm tay cô, tay anh vẫn vậy, những đầu ngón tay hơi mát rượi, anh nói: “Đi cùng anh nhé.”

Cô chỉ cảm giác cơn cực nhọc, cực nhọc quá, trải qua biết bao khó khăn trắc trở mới đi đến được ngày hôm nay, đến vui sướng cũng đã hao mòn bằng cạn, chỉ tàn dư lại sự mệt mỏi.

Cô đơn giản đã đồng ý với anh.

Cô về nhà nói chuyện cùng bố mẹ, Thịnh Khai khéo léo tỏ ý phản đối: “Thủ Thủ à, con cũng hiểu rõ rằng chúng ta không nên dây dưa qua lại với nhà họ Tang cơ mà.”

Thủ Thủ không muốn tranh luận, cô chỉ nói: “Mẹ, xin mẹ thứ lỗi cho con.”

Cô dạo gần đây mất ngủ trầm trọng, quắt queo đến không còn nhận ra, thỉnh thoảng phải dựa vào thuốc ngủ, nhưng thường xuyên bị trở giấc bởi những cơn ác mộng. Dường như đến nước mắt cũng đã cạn khô, chỉ còn lại đôi mắt to, ráo hoảnh mà trống rỗng đang nhìn mẹ mình, vẻ mặt ngày xưa cũng hầu như tan biến. Thịnh Khai thật sự không cảm nổi lòng, bà dang cánh tay ôm cô vào lòng: “Con gái à, mẹ có thể chẳng cần gì cả, chỉ cần con được hạnh phúc, con sống vui vẻ, mẹ mới cảm thấy hạnh phúc.”

Thủ Thủ không dám đáp lời, e rằng chỉ cần khẽ nhúc nhích, nước mắt sẽ ứa cả ra.

Cô luôn hèn nhát như thế, đến tận ngày hôm nay, vẫn cái dáng vẻ không cách nào đối diện, chỉ đành tháo chạy, chẳng cần biết hạnh phúc ở nơi đâu, hạnh phúc ngự tại chỗ nào, cô đã từng cố chấp mà đeo đuổi, hóa ra lại chẳng hề nắm được.

Thủ Thủ cứ nghĩ bố mình sẽ kiên quyết phản đối, nhưng Diệp Dụ Hằng chỉ nói: “Ngày mai không có việc gì thì đi leo núi với bố.”

Ngày hôm đó họ đi từ rất sớm, cây cối dưới chân núi xum xuê um tùm, con đường dẫn lên núi càng hiện rõ vẻ tĩnh mịch, chỉ thỉnh thoảng mới bắt gặp vài người cao tuổi dậy sớm tập thể dục.

Không khí trên núi trong lành, lâu rồi Thủ Thủ chưa đi bộ như thế, đến đình dừng chân ở lưng chừng núi thì đã hơi thở dốc, người sẫm ướt mồ hôi.

Diệp Dụ Hằng cũng cảm giác thấm mệt, nên dừng chân nghỉ ngơi. Thấy Thủ Thủ cả mặt đỏ phừng phừng, trán sũng mồ hôi, ông mỉm cười nói: “Nhìn con kìa, còn thua cả một ông già như bố.”

Đây là lần đầu tiên bố cô nhắc đến chữ “già” trước mặt cô, giọng rất nhẹ nhõm, mặt trời vừa nhô, sương mai đọng trên nhành cây còn chưa tan, ông gơ tay ngắt một nhánh lá, thận trọng tỉ mỉ cuộn thành một cuộn nhỏ. Thủ Thủ không kìm được lòng mà nhớ đến hồi nhỏ ông thường dạy cô thổi kèn lá.

Chiếc lá khê ngậm trong miệng, còn lan ra vị xanh mát của cây cối, tạo ra âm thanh rất nhỏ, ông thổi bài “Sao đỏ lấp lánh”. Giai điệu thoát trầm thoát bổng, cả 2 cha con đều phồng má thổi, đến cuối cùng không thoát ra nổi giai điệu nào, Thủ Thủ đã không nhịn được, phụt cười. Diệp Dụ Hằng cũng cười, ông lấy chiếc lá xuống, nói: “Bao năm rồi chưa thổi kèn lá.”

Đình nghỉ chân ở địa hình rất cao, tầm nhìn thoáng đãng, cả thành phố xa xa như thu cả vào trong đáy mắt, mặt trời từ từ nhô cao.

Thủ Thủ không cầm được ý muốn dang rộng cánh tay đón tia nắng ban mai, có gió vi vu thổi tới, phe phẩy cuốn lấy tóc cô, dường như chỉ cần khép tay, cô đã có thể ôm gọn quãng ấm áp mà sáng lạn ấy, cả cơ thể giống như đang tan ra trong hào quang rực rỡ, tan ra dưới mặt trời, tất cả đều hóa thành ánh sáng, hóa thành gió.

“Lúc con bốn tuổi, lần đầu tiên dẫn con đi leo núi thì phải.”

Cô vẫn còn nhớ, lúc đó bố thỉnh thoảng vào trong núi, mọi người sống ở căn nhà dưới chân núi, có lúc cô cùng bố mẹ, còn cả các bác theo ông nội đi leo núi.

“Lúc đó con còn bé lắm, được một đoạn đã không leo nổi, lúc nào cũng là bố phải công con.”

Lúc đó, bố vẫn còn trẻ. Công cô đi cùng ông nội, vừa đi đường vừa nói chuyện, bất giác mà đã leo lên đến đỉnh.

“Nháy mắt đã hai mươi năm trôi qua, con cũng đã lớn đến thế này, bố già rồi.”

Thủ Thủ cảm giác kỳ quặc: “Bố à, bố đừng lúc nào cũng nói chữ già mà.”

“Già thì già chứ sao, nói ra có gì nghiêm trọng.” Nắng mai rực rỡ phản chiếu trên khuôn mặt ông, ông hơi nheo mắt, “Thủ Thủ, bố không thể nào cả đời dẫn con leo lên đến đỉnh núi được, đường đi sau này, con phải tự mình mà bước đi, thực ra dù là con đường nào, cũng đều dẫn lên đỉnh núi cả.”

“Bố đã đi qua đường vòng, thế nay xưa nay bố luôn muốn rằng, phải để con đường đường chính chính thuận theo đường lớn mà đi, có thể sau này mới có lợi cho con, không để con bước nhầm đường, bây giờ bố lại nghĩ, đi đường chính, tất nhiên vừa tiết kiệm thời gian vừa tiết kiệm sức lực, thế nhưng những con đường nhỏ khác, biết đâu không chừng lại có thể ngắm được cảnh đẹp dễ hơn.”

“Bố...”

“Bố gặp qua Dịch Trường Ninh 2 lần, nó là đứa trẻ tuổi có năng lực, nếu như con kiên quyết muốn lấy nó, bố sẽ không phản đối, đường đi con tự mình chọn, không cần biết ven đường có những gì, đều là quanh cảnh của chính con. Bố hy vọng con sống tốt, sống vui vẻ. Mấy năm này con ở bên Nam Phương, như thế nào thì bố đều thấy cả, bố biết con miến cưỡng, biết con không vui vẻ gì, con là công chúa bẽ bồng của bố, không cần biết con làm những gì, chọn lựa thế nào, bố đều cảm thấy mừng cho con.”

“Bố à...”

“Các con ra nước ngoài cũng tốt, ở bên ngoài cuộc sống đơn thuần hơn nhiều, chỉ cần thường xuyên về nhà thăm bố thăm mẹ, bố đã cảm thấy phần chần rỗi.” Ngưng một lúc, ông lại bảo: “Về những chuyện đã qua, Thủ Thủ à, con hãy thứ lỗi cho bố.”

Thủ Thủ nghẹn nghẹn, bối rối quay mặt đi, chỉ sợ mình bật khóc.

Diệp Dụ Hằng vỗ vỗ tay cô: “Con gái bố xinh nhất, nhưng mà lúc khóc thì không có dễ coi đâu, không được khóc nhé.”

Thủ Thủ cong khoe miệng, rốt cuộc vẫn trực trào giọt nước mắt.

Cô và Dịch Trường Ninh cũng không tổ chức bất kì nghi lễ đính hôn nào, họ đã quyết định ra nước ngoài sẽ đăng ký kết hôn. Thế nên liên tiếp rất nhiều ngày, cô bận bịu đầu sắp xếp mấy chuyện hành lý vụn vặt.

Thịnh Khai đích thân dẫn theo dì Tống đến giúp Thủ Thủ thu xếp đồ đạc, Thủ Thủ cũng nhàn hơn rất nhiều, thường ngồi 1 bên, trầm lặng ngắm nhìn mẹ mình và dì Tống liên miên thảo luận, nên đem cái gì, không nên đem cái gì...

Ngày xuất phát càng lúc càng gần kề, bệnh mất ngủ của Thủ Thủ cũng càng lúc càng gay gắt hơn, ngẫu nhiên lắm mới có thể ngủ, mà có ngủ được thì cũng luôn trở dậy trong nước mắt. Mỗi lần bừng tỉnh, bên gối lạnh tanh, nước mắt đầm ướt một mảng. Cô khóc trong triền miên, trong những giấc mơ cô không tài nào tìm ra thứ muốn tìm ấy.

Mỗi lúc như vậy, cô lại tuyệt vọng trở mình thức giấc, đôi mắt mở to thẫn thức, sáng tinh mơ tỉnh mịch, bốn bề căn phòng khép kín, chỉ còn có một mình cô.

Cô nghĩ, hay đó là Dịch Trường Ninh, đợi chờ cả một quãng thời gian quá lâu, khiến cô không còn cảm giác an toàn nữa, khiến cô đã tuyệt vọng, thế nên chỉ có anh, cũng chỉ duy nhất mình anh, mới giúp cô tìm lại cả thế giới đã mất.

Ly biệt luôn là nỗi thương tâm, Giang Tây và Cố Thần Tùng tiễn cô ra sân bay, cả đám bạn bè thân thiết, càng có vẻ ra đi sao mà khó khăn đến thế, luyến tiếc đến thế. Thủ Thủ nói với Cố Thần Tùng: “Chăm sóc Giang Tử chu đáo nhé.”

Giang Tây cũng mỉm cười vỗ lưng cô: “Cậu cũng nhớ chăm sóc bản thân vào.”

Rõ ràng chỉ là ra nước ngoài mà thôi, không hiểu tại vì sao, Thủ Thủ lại cảm giác buồn đến thế, nhưng cô không hề khóc, Giang Tây ôm cô, thì thầm bên tai: “Nếu không hạnh phúc thì cứ về.” Ngưng một lát lại bảo: “Nhưng cậu tốt nhất vẫn nên mãi mãi hạnh phúc vào, nếu như thế mà cậu không quay về, tớ cũng sẽ đi thăm cậu.”

Vành mắt cô đỏ quạnh, cô gật đầu.

Đến lúc lên máy bay, cô ôm bố mẹ lần cuối, Thịnh Khai và Diệp Dụ Hằng cũng chìa tay, siết sao ôm lấy cô.

Dù thế nào đi chăng nữa, cũng đến lúc phải ra đi.

Cửa cabin máy bay có cô tiếp viên hàng không nở nụ cười xinh đẹp, tìm được chỗ ngồi, ổn định xong, tiếp viên giúp họ cất hành lý cầm tay, khoang máy bay rộng lớn đã xếp đầy hành khách, cửa khoang đóng lại, máy bay bắt đầu chậm chậm chuyển động trên đường băng, tiếp viên hàng không tự giới thiệu về mình, thực hiện thao tác an toàn. Dịch Trường Ninh giúp cô cài đai bảo hiểm, hỏi cô: “Mệt không?”

Chuyến bay dài còn chưa bắt đầu, cô đã cảm giác mệt mỏi thấm hẳn vào xương cốt, nhưng vẫn lắc lắc đầu.

Lúc còn nhỏ cô đã từng rất thích được đi máy bay cùng ông bà nội, còn có cả bố mẹ hoặc những người khác hay ngồi máy bay bay qua bay lại. Sau này lớn rồi, cũng thường xuyên cùng với bạn bè bay đến nhiều nơi, nhưng khoảnh khắc máy bay cất cánh, khoảnh khắc thoát khỏi trọng lực, cô vẫn cảm giác như có dòng triều cường lo lắng do dự đang dâng lên, dường như chính lúc đó, cảm giác như bị cách ly bởi cả thời gian lẫn không gian. Động cơ phát ra âm thanh trầm thấp, cả máy bay ngọat hướng, tất thấy xa lạ mà quen thuộc, tất thấy tất thấy dồn cả lên, nhấn chìm cô, mũi cay xè, cổ họng đặc sệt, khiến cô trong vô thức nắm chặt tay vịn.

Dịch Trường Ninh vẫn dịu dàng nhìn chăm chú ở cô, cho đến khi chuyến bay ổn định, mọi người tháo đai an toàn, lối đi dần dần có một vài người qua lại, Thủ Thủ cũng cảm giác mình căng thẳng thái quá, cô cười với Dịch Trường Ninh.

“Em uống nước không?”

Cô chỉ lắc lắc đầu.

Anh dường như chần chừ vài giây, nhưng cũng nói rất chóng vánh: “Thủ Thủ, nếu như em hối hận, vẫn còn kịp đấy.”

Cô vô cùng kinh ngạc nhìn anh.

Mà giọng anh lại bình thản: “Từ trước đến nay, anh luôn cảm giác, anh là người duy nhất trên đời này có thể cho em hạnh phúc, thế nên anh gồng mình cố gắng hết sức, muốn đem em ra đi. Không cần quan tâm đến bất kỳ người nào việc nào cản trở được anh và em, anh luôn hy vọng có thể cùng em ở bên nhau.

“Ba năm không phải là quãng thời gian ngắn ngủi, nhưng lúc gặp lại em, anh đã biết, ba năm này không phải một mình anh là người phải chịu đựng, em cũng vô cùng đau khổ, những ngày em trải qua không hề may mắn hơn anh. Trước đây anh cảm thấy em vẫn chỉ là một cô bé, làm người khác phải thương, làm người khác phải yêu. Thế nên 3 năm anh bỏ đi, tưởng rằng đối với em là liều thuốc tốt nhất. Sau đó lúc ở Trường Thành, lúc anh gặp em, anh mới biết, sao anh lại có thể quyết định một cách ngu xuẩn như thế. Anh sẽ không bỏ đi nữa, anh không thể để em lại một mình được. Quyết định như thế xong, anh đã cân nhắc rất nhiều việc, anh đã suy nghĩ về rất nhiều người, anh biết có những người những việc sẽ xuất hiện giữa chúng ta, chúng ta có thể đối mặt được với những vấn đề về bố mẹ về người thân về dòng họ, nhưng mặc kệ những thứ sẽ xuất hiện, anh tuyệt đối không bỏ rơi em.”

“Bởi vì anh luôn nghĩ rằng, trên đời này sẽ không có ai, yêu em nhiều hơn anh yêu em.”

“Anh không biết bây giờ em đang nghĩ gì, bởi vì dạo này khi chúng ta ở bên nhau, em luôn trầm lặng. Anh nghĩ em có lẽ cũng không biết, trước khi 2 người ly hôn, Kỷ Nam Phương có gặp anh. Anh vẫn tưởng anh ta sẽ uy hiếp anh, hoặc sẽ dùng thủ đoạn để gây áp lực với anh. Kết quả anh ta chỉ nói với anh 1 câu, em biết anh ấy đã nói gì với anh không? Anh ta nói, ba năm này, Thủ Thủ vẫn luôn đợi anh, đối với cô ấy thật không dễ dàng gì, xin anh từ nay về sau, hãy đối tốt với cô ấy.”

“Anh luôn cảm giác, anh sẽ khiến em hạnh phúc nhất, bởi vì trên đời này, anh là người yêu em nhất. Nhưng lúc anh ta nói xong câu nói ấy, anh đã hiểu, trên đời này, có lẽ anh chưa phải là người yêu em nhất, ít ra, anh không phải là người duy nhất.”

“Mấy ngày trước anh luôn muốn hỏi em, có thật em đã hạ quyết tâm đi Mỹ cùng anh rồi không. Nhưng anh lại sợ đáp án của em, anh tự nhận mình không phải kẻ nhát gan, hơn nữa con người sở dĩ trở nên nhát gan, cũng là bởi vì biết rõ mình không thể thắng được. Anh suy xét đến áp lực gia đình, áp lực từ người thân, lúc anh chấp nhận bị điều tra, lúc anh bị hạn chế xuất cảnh, thực ra cũng là lúc anh cảm thấy bình tĩnh nhất. Anh luôn nghĩ, chẳng có gì ghê gớm cả, chỉ là chuyện ngoài tính toán. Không một ai, không một chuyện gì, có thể chia lìa chúng ta, bởi vì anh biết, em tin tưởng ở anh, đợi chờ anh. Thế nên anh thản nhiên tự tin, dù cho nạn tù tội, cũng không thể chia cách được anh và em. Anh đặt những vấn đề trước mắt mà chúng ta có ra để cân nhắc qua 1 lượt, anh cũng đặt tất cả những gì ngăn trở khả năng chúng ta ở bên nhau ra rà soát một loạt, anh cảm thấy anh đã chuẩn bị tốt tất cả các đối sách rồi, anh cảm thấy mình trong lòng đều đã có dự tính. Anh chỉ duy nhất không nghĩ đến, nếu như em, nếu như em đã yêu người khác, vậy thì phải làm sao đây.”

“Em chờ đợi đã 3 năm rồi, anh xưa nay chưa từng nghi ngờ gì. Nhưng biết đâu chỉ 1 giây thôi, em đã thay đổi. Trước đây mỗi khi em nhìn anh, trong mắt em, anh có thể nhìn thấy chính mình. Nhưng bây giờ anh nhìn em, anh lại thấy quá nhiều băn khoăn lẫn do dự, anh thậm chí còn cảm giác em đang miễn cưỡng chính mình. Hoặc ít ra thì bản thân em cũng không biết, em rốt cuộc đang yêu anh, hay em đã yêu Kỷ Nam Phương.”

Cô nhìn anh, chỉ là đang nhìn anh: “Trường Ninh...”

Anh đặt ngón trỏ lên bờ môi: “Nghe anh nói đã.”

“Lúc đầu anh chọn lựa rồi bỏ em, đã là 1 quyết định ngu ngốc nhất đời này của anh rồi. Anh gửi gắm hy vọng cho sau này, anh đến nỗi cảm thấy, chúng ta vẫn còn có cơ hội làm lại từ đầu, nhất là sau 3 năm anh gặp lại em, nhưng có rất nhiều việc, không thể một mực theo ý mình được. Anh lúc đầu chủ quan cho rằng, chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu, nhưng hóa ra đã đẩy em vào tình huống tiến thoái lưỡng nan. Bây giờ có lẽ em chỉ là đang tự mình cảm thấy theo anh đi Mỹ là sự lựa chọn tốt nhất, Thủ Thủ à, em có từng hỏi qua bản thân mình, em có khi nào bùng tỉnh trong chớp mắt mà tự hỏi bản thân mình. Đây có thật sự là điều em muốn không? Em thật sự quyết định rồi chứ?”

“Nếu như em không một mảy may do dự, nếu như em chưa từng mảy may băn khoăn, vậy thì ngày hôm nay anh sẽ vô cùng mừng rỡ mà nắm tay em, máy bay hạ cánh, chúng ta sẽ đến thẳng lễ đường kết hôn, nhưng anh bây giờ không dám khẳng định như thế, lần đầu tiên em khiến anh cảm thấy mình hèn nhất. Bao nhiêu năm rồi, trong công việc, trên thương trường, kể cả trong cuộc sống, anh đều cảm thấy hèn nhất là điều đáng hổ thẹn, đương lúc một người bắt đầu run sợ, trên căn bản là anh ta đã thua chắc rồi.”

“Chúng ta vẫn còn mười mấy tiếng bay nữa, trong mười mấy tiếng này, anh hy vọng em hãy suy nghĩ cho kỹ, sau đó hãy quyết định.”

“Bởi vì anh yêu em, thế nên anh hy vọng em sẽ có quyết định đúng đắn nhất, một quyết định thuận theo trái tim em mạch bảo. Không cần biết em chọn lựa thế nào, anh đều cảm thấy mừng cho em. Bởi vì không cần biết em chọn lựa ra sao, anh vẫn yêu em, anh hy vọng em sẽ sống hạnh phúc hơn anh. Em phải hiểu, trên đời này, không phải chỉ mình Kỷ Nam Phương có thể làm được, anh cũng rất yêu em.”

Thủ Thủ nhìn anh, đôi mắt sáng rực ấy, giống như ánh sao sáng nhất trên bầu trời, phiêu diêu trong đó là bóng hình vỡ vụn, và cả khuôn mặt cô, có lẽ cô lại khóc, hoặc cũng có thể là không. Anh nói bao nhiêu lời như thế, so với những gì thường ngày vẫn nói thì chẳng khác nhau là mấy, nhưng cô biết, tất cả những thứ này, đối với anh, đối với cô, là khôn khổ là khó xử ra sao.

Anh đã từng yêu cô đến thế, cô cũng từng yêu anh là vậy, bọn họ cứ tưởng rằng, đời này kiếp này họ vốn là những người thuộc về nhau, là mảnh ghép phù hợp duy nhất dành cho chính mình, không thể chia lìa, không thể kháng cự, trải qua ngàn cay muôn đắng cuối cùng mới được ở bên nhau.

Thế mà hôm nay, hôm nay đây, cô nhìn trong mắt anh, vẫn hàng mi đậm dài thanh tú ấy, dường như bụi gỗ sam ven hồ, man mác ngậm bọt sóng lẫn lẫn.

Không có ai biết, bản thân cô cũng không hiểu, tất cả những điều này đã xảy ra như thế nào vậy, tại sao lại xảy ra như thế.

Anh có lẽ đã nói nhiều rồi, mà anh có lẽ nói cũng không đúng lắm, bởi vì trong lòng cô rối bời, thế nên cô không tài nào phản bác được, cả cuộc đời dài là thế, tương lai biết đâu sẽ là cả một quãng thời gian dài đằng đẳng, anh muốn ở bên cô, thế nên anh cần phải biết, cô rốt cuộc quyết định thế nào đây. “Nếu như em suy nghĩ kỹ rồi, máy bay hạ cánh xong chúng ta sẽ lập tức đi đăng ký kết hôn. Nếu như em có quyết định khác, máy bay hạ cánh xong, em hãy đáp chuyến bay quay về.”

Cô chỉ cảm thấy nghẹn ngào: “Em không biết.”

“Em nhất định phải biết.” Anh cười như khích lệ: “Thủ Thủ, đây là chuyện không thể, em nhất định phải biết.”

Cô thật sự không biết, không biết phải làm sao mới được đây.

Dáng vẻ cô khóc nức nở ấy khiến anh đau đớn, anh ôm bờ vai cô, gửi nụ hôn mềm mại lên vùng trán.

“Anh yêu em.”

14. Chương 16-17

“Thủ Thủ hôm nay đi rồi.”

Đợi một lúc, trong điện thoại vẫn không có tiếng trả lời, Diệp Thận Khoan lại nói: “Tôi vốn dĩ còn trông chờ cậu sẽ đuổi theo đến sân bay cơ đấy. Trước đây tôi cảm thấy tôi đủ khờ dại rồi, bây giờ thì đã có cậu làm đệm cho tôi.”

Kỷ Nam Phương trầm lặng 1 lúc, bật cười: “Thế à? Tôi lại thấy cậu ngốc hơn tôi đấy.”

Diệp Thận Khoan cũng cười, nhưng chỉ cười 1 cái rồi nói: “Ngày tháng rồi sẽ qua, Nam Phương à, quên đi thôi.”

Gác điện thoại rồi, Kỷ Nam Phương chỉ cảm thấy Diệp Thận Khoan thật sự khờ dại hơn anh, bởi lẽ trước đó cậu ta đã nói rõ ràng rằng: “Trước đây tôi cứ nghĩ rằng việc dễ nhất trên đời này, chính là lãng quên. Sau này tôi mới hiểu ra, thì ra lãng quên mới là việc khó nhất trên đời.”

Bản thân cậu ta đã không làm được, tại sao vẫn còn cố làm?

Kỷ Nam Phương không về nhà, mà anh trở về khu chung cư. Thực ra từ lúc Thủ Thủ đi, anh cũng không hề về lại nơi đó, dường như có chút sợ sệt, lúc nào cũng cảm thấy như cô vẫn còn ở nơi đây, bản thân anh vẫn còn nhìn thấy bóng hình cô. Thực ra trong căn nhà trống trải, vẫn sạch sẽ không bụi bặm như trước kia, bình hoa đã thay bó hoa tươi khác, quản lý tòa nhà làm đầu ra đẩy gần như luôn khiến nơi này vĩnh viễn trong trạng thái sạch sẽ ngăn nắp. Anh đứng ở cửa phòng khách nhìn một vòng, dường như thở phào, chẳng hề có bất kỳ vết tích nào, anh nghĩ tương lai nếu như không được nữa thì thay đổi một loạt nội thất trong nhà vậy, hoặc sửa sang lại toàn bộ, nhưng lúc này đây anh chỉ cảm thấy uể oải.

Anh đi tắm, kết quả vì quá mệt, nước ấm lại dễ chịu thoải mái, cuối cùng đánh một giấc trong bồn tắm. Lúc thức tỉnh thì nước đã nguội lạnh, lạnh đến nỗi anh phát run, bật dậy thay nước ấm hơn, sấy tóc rồi về phòng ngủ.

Anh do dự chốc lát, cuối cùng ngồi xuống bên giường. Anh ngồi xuống nhẹ nhàng, hình như sợ mình sẽ kinh động 1 cái gì đó.

Khoảng thời gian ngắn ngủi mấy ngày đó, anh từng hàng đêm ngồi ở đây, dè dặt từng li từng tí, sợ cô sẽ khóc mà tỉnh lúc nửa đêm.

Những lần cô khóc rất nhiều, khiến lòng anh quay quắt, trọn vẹn từng đêm một ấy, anh vẫn tưởng, mình ích kỷ giữ cô ấy, hay là buông tay đi thôi, để cô đi tìm hạnh phúc.

Chiếc giường mặc dù to, nhưng không mềm lắm, Thủ Thủ từng nói không thích chiếc giường này, mỗi lời cô nói, vậy mà anh rất nhớ. Anh đứng dậy, bước đến bên cửa sổ, ngoài ô cửa sổ là khung trời âm u, mưa xào xạc đáp xuống, nhưng cách ô cửa kính dày 2 lớp, tiếng mưa không vọng được vào.

Hút xong thuốc, càng thêm cảm giác chẳng có việc gì làm, anh nằm lại trên giường, trên gối lại phảng phất một mùi hương, là mùi thuốc tẩu, anh gắng gượng bản thân nhắm mắt ngủ, nhưng chỉ ngủ được một chốc một lát đã trở mình.

Anh bật dậy, quyết đi ra ngoài ăn tối, thế nên mở cánh cửa tủ quần áo, tìm quần áo trong khi tư tưởng vẫn để đầu đầu. Có vài bộ vừa được tiệm giặt là đem đến, quần gia sắp xếp gọn gàng, phân loại rồi treo lên. Từng hàng áo sơ mi, vest, áo khoác ngắn dài, lễ phục, lại mở thêm một cánh cửa tủ nữa, nhưng đều không phải.

Anh mở ngăn tủ nhỏ, quần tây và cà vạt được treo ngay ngắn. Từng ngăn từng ngăn toàn là kẹp cà-vạt, gấu tay áo và phù hiệu, nhìn thì trăm thứ bà giăng, nhưng lại không hề có thứ anh cần tìm.

Anh mở ra cánh cửa tủ cuối cùng, ô tủ ấy treo áo ngủ. Tủ khóa dưới hơi rít, anh mạnh tay mới kéo ra được. Thì ra là ở đây. Bộ áo ngủ hình gấu kẻ caro màu xanh da trời mát rượi, trên cổ có thêu 3 chữ nhỏ xíu YSS. Lúc còn học ở trường nội trú cô có thói quen, đó là tất cả quần áo, bao gồm cả đồ lót đều thêu chữ cái viết tắt tên mình lên, sau này tất cả các bộ quần áo của cô, đều có thêu 3 chữ cái đó. Cô ở đây chỉ vài ngày,

cũng không để lại thứ gì, chỉ có bộ quần áo này lúc đó gửi đi giặt là, đến khi tiệm giặt là gửi lại, cô đã đi mất rồi.

Anh nhìn bộ áo ngủ, cầm lên xem, dưới bộ quần áo còn đặt một chiếc khăn. Hoa văn trắng trên nền đen, đẹp vô cùng, bao nhiêu năm rồi, mà không hề phai màu. Bởi vì tơ tằm rất khó nhuộm, thế nên lúc đó anh đã xem qua rất nhiều tư liệu, cũng từng thử rất nhiều cách. Sau cùng phải gọi điện cho giáo sư hướng dẫn luận án thạc sĩ của mình, giáo sư chỉ cho anh không ít phương pháp, sau cùng thành phẩm được nhuộm đẹp mỹ mãn, như thể là màu in. Anh không muốn đến xưởng chế bản thế nên đã tự mình làm.

Anh vẫn còn nhớ, dính hôn với Thủ Thủ xong lúc đó là đầu xuân, hoa đào ngoài cửa sổ vừa bung nở, cả cây đỏ thắm. Anh ngồi bên cửa sổ vẽ mẫu, một trái tim, lại thêm một trái tim, vẽ lên vô số những hình trái tim. Nếu như vẽ không được đẹp, anh sẽ vô đi vẽ lại từ đầu, lại vẽ lại từ đầu.

Bao năm rồi, xưa nay anh còn chưa từng chuyên tâm đến thế, trong lòng chỉ đang nghĩ, nếu như anh tặng cô, cô nhất định sẽ hiểu.

Anh khom người trước ngăn tủ rất lâu, đến nỗi đầu gối dần dần mỏi nhừ, đứng không còn vững.

Vết nứt ở xương chân, dường như cũng như vết nứt cửa trong tim anh, bao lâu rồi, cho đến bao lâu rồi, vẫn âm ỉ nhói đau.

Qua một lúc, anh tìm túi giấy, qua quét nhét bộ quần áo cùng chiếc khăn vào, anh xách túi giấy qua phòng bếp, nhồi tất cả vào thùng rác.

Anh dựa mình bên kệ bếp, lại châm thêm một điếu thuốc, ai mà biết vừa rít hơi đầu tiên đã sặc, ho đến không ngừng, đành dập đầu thuốc. Anh lại ngồi xuống mở nắp thùng rác, vừa ho vừa lấy túi giấy ban nãy ra, anh lôi bộ quần áo đã nhăn nhúm dúi dờ cùng chiếc khăn ra.

Anh về phòng ngủ, cẩn thận trải phẳng áo ngủ lên giường, khăn quàng cổ cũng vuốt cho phẳng phiu, đầu ngón tay dường như còn cảm nhận được sự mềm mại, giống với hương thơm có vị ngọt dịu từ cô. Anh ngồi một lúc, cuối cùng lấy áo ngủ của chính mình ra, anh lồng chiếc áo ấy bên ngoài bộ áo ngủ hình gấu kẻ ca rô kia, rồi lấy cả chiếc khăn đặt xen giữa 2 bộ quần áo, bởi vì, mỗi một trái tim trên đó, đều là tự tay anh vẽ lên.

Anh biết hành động này hoàn toàn vô nghĩa, nhưng 2 bộ quần áo lồng vào nhau, dường như 1 người đang ôm trọn lấy một người, thân thiết không khoảng cách, thực ra bởi vì cô không thích nên anh hình như chưa từng được ôm cô như thế.

Hai năm trước, toàn quốc công chiếu Brokeback Mountain của Lý An, trong nước không xem được, vừa hay anh có việc đến Hồng Kông, thế là cô cũng đi theo, chỉ để xem bộ phim ấy.

Lúc phim chiếu đoạn Ennis ôm chiếc áo của Jack, cô khóc đến nước mắt, anh đưa khăn giấy cho cô, chỉ cảm thấy rõ tức cười: “Đến nỗi thế không?” Cô lau đôi mắt đã khóc đến đỏ quạnh, hung hăng trợn mắt với anh: “Anh thì hiểu cái gì?”

Thực ra anh hiểu chứ, dù cho cô vĩnh viễn cũng sẽ không tin việc anh hiểu.

Bởi vì hết cách, thế nên chỉ đành dùng đến cách này, hèn mọn như thế, dè dặt như thế, dường như 2 con người luôn ở bên nhau, dường như 2 con người đã thật sự ở bên nhau. Cũng như những tưởng niệm tuyệt vọng, thực ra vốn dĩ đã là những tham vọng không thể nào đạt được.

Đời này kiếp này, mãi không biệt ly.

15. Chương 18: Ngoại Truyện 1

Đồng Thiệu Quân cười nói: “Xem nào, Thích tổng còn giả vờ hồ đồ nữa, còn Kỷ Nam Phương nào nữa? Chính là Kỷ tam công tử, chỉ cần cậu ta nói 1 câu thôi, tôi đảm bảo chú thuận buồm xuôi gió.”

Thích Phi Phàm có ý lắc đầu: “Khó đấy, khó như lên trời ấy, làm sao mà mượn được danh nghĩa của cậu ta bây giờ?” Đồng Thiệu Quân chừng như đã uống đến say mềm, đôi mắt lim dim hần tơ máu, tay mân mê chặn gác đĩa bằng ngọc, mồm thì nói: “Người anh em à, cái này là thuộc vào vận may thôi. Tôi nói chú nghe, con đường của Kỷ Nam Phương, người tầm thường không đi nổi đâu.” Thích Phi Phàm thấy lời anh ta nói có ý tứ, liền vội vàng chấp tay: “Anh Đồng, nếu như anh đã chịu giúp em qua được phen này, em dù thịt nát xương tan, máu chảy đầu rơi, cũng nguyện ghi nhớ ân đức của anh.”

Đồng Thiệu Quân phá lên cười, có ý thừa nước đục thả câu: “Thì cậu cứ đoán xem, tay Kỷ Nam Phương này thích nhất cái gì?”

Thích Phi Phàm buột miệng hỏi: “Tiền à?”

Đồng Thiệu Quân lắc đầu như trống bỏi: “Tay này mà thiếu tiền à?” Thích Phi Phàm lại đoán thêm vài thứ: “Đồ cổ? hay thư họa?” Đồng Thiệu Quân vẫn chỉ lắc đầu, thần bí nhìn chăm chăm vào Thích Phi Phàm, hỏi: “Chú không biết vì sao tay Kỷ tam công tử này lại hay xuất hiện ở chỗ chúng ta ư?”

Thích Phi Phàm rối bời, Đồng Thiệu Quân cười khà khà thấp giọng nói: “Bởi vì cậu ta có thứ xem như bảo bối để ở đây—cậu ta ở nông trang Cảnh Miên có 1 căn biệt thự, này nhé, chỗ đó mới là nơi đứng đầu thành phố này. Nữ chủ nhân của căn biệt thự đó, chắc chắn, đẹp đến nỗi phong cảnh cả khu Cảnh Miên cũng không bì được.”

Thích Phi Phàm không cho là như vậy: “Kỷ Nam Phương ở đâu mà chẳng bao vài cô chứ? Nếu đám phụ nữ đó mà thuyết phục được cậu ta, thế thì còn gì bằng nữa.”

Đồng Thiệu Quân phát tay: “Không giống nhau đâu, người này thì khác, Kỷ Nam Phương không biết đã tốn bao nhiêu lòng dạ mới dành được—Ôi, chú không biết đâu, hồi mới bắt đầu thì cứng đầu như ngựa hoang ấy, đập đồ đốt nhà rạch cổ tay cắn thủy tinh, có lần suýt nữa là không cứu nổi, nghe nói còn uống cả bình thuốc tẩy cơ mà, sau cùng lúc bác sĩ rửa ruột cũng không dám ho he gì, chú cũng biết tính khí của Kỷ Nam Phương rồi đấy, ai dám chọc vào chứ. Mà cô nàng đó...” Anh ta lắc đầu: “Nếu không phải người xung quanh thấy nóng ruột, phát hiện kịp thời, không chừng đã thật sự trở thành hồng nhan bạc mệnh rồi. Mà Kỷ Nam Phương cũng nhịn nhiều, mặc kệ cô nàng làm loạn, đập hết đồ đạc lại mua đồ mới cho cô ta đập, có là vàng là bạc gì, bất luận là cái gì, cô nàng muốn cái gì thì đưa cái đó, đưa cái gì cô nàng đập cái đó. Đến sau này có lẽ cô ta cũng nghĩ thông suốt rồi, một thời gian cũng lắng xuống.”

Thích Phi Phàm nghe mà dở dấn, hỏi: “Thế là thế nào?”

Giọng Đồng Thiệu Quân càng trầm thấp: “Cô ấy vốn công tác ở một công ty thương mại nước ngoài, giám đốc bên đó vì vấn đề hạn ngạch xuất nhập khẩu mà phải nhờ cậy đến Kỷ Nam Phương. Khó khăn lắm mới mời được Kỷ tam công tử ăn cơm, hôm đó tiếp khách cũng có mặt cô nàng, vốn dĩ ngồi ở vị trí cuối cùng, ai ngờ lại lọt được vào mắt xanh của Kỷ Nam Phương. Mà người phụ nữ này cái gì cũng không chịu, hoàn toàn không thèm nhìn đến Kỷ Nam Phương, chú nói xem nếu đổi sang người phụ nữ khác, ai mà chẳng đổ gục trước nhà trước xe trước tiền của Kỷ tam công tử chứ, cô ta lại hoàn toàn không coi ra gì, đến sau cùng không còn cách nào, mới bảo thôi việc, định bỏ mặc đấy mà đi. Về sau không ngờ tay giám đốc bên đó lại cho ra một kế hạ sách, cô nàng bị chính ông chủ của mình bán đứng, liệu có thể không ầm ĩ không?” anh ta khề giọng, đơn giản nói vài câu bên tai Thích Phi Phàm, một tay bụm miệng khi khi cười. Thích Phi Phàm lại không cười đáp lại, chỉ nói: “Vậy thì thâm độc quá, cũng không sợ to chuyện sao?”

Đồng Thiệu Quân ngong nghịu nói: “Chuyện gì có thể làm to nào? Gạo đã thành cơm rồi, cô ta có muốn gây chuyện cũng chỉ gây được với Kỷ Nam Phương thôi, mà cũng lạ, chẳng cần biết cô ta thế nào, Kỷ Nam Phương cũng chín bỏ làm mười theo.” anh ta lắc đầu chắc lưỡi: “Thế nên chỉ cần cô nàng mở miệng thôi, Kỷ Nam Phương làm gì có chuyện không theo. Cũng là võ quýt dày có móng tay nhọn, cậu nói xem, tay Kỷ Nam Phương đó thật sự muốn cái gì có cái đấy, chỉ thiếu điều còn hái cả sao trên trời xuống dụ người đẹp cười ấy, năm ngoái chỉ vì một chậu hoa, chú không chứng kiến chứ, chắc chắn, giày vò con nhà người ta đến nỗi người ngựa chống vó lên trời, suýt nữa thì gọi cả mấy giáo sư trường nông nghiệp đến.” Nói đến

đây đột nhiên anh ta vỗ vai Thích Phi Phàm: “À đúng rồi, cô nàng cũng tốt nghiệp đại học Nam Kinh mà ra, vừa hay chú có thể nhờ vả bạn học cũ nhé.”

Thích Phi Phàm nghe đến câu ấy, không hiểu vì sao tim lại giật thót 1 cái, chỉ nghe Đồng Thiệu Quân đắc ý bảo: “Cô Kiều tiểu thư này năm đó lúc còn làm ở công ty thương mại, có nợ anh cả nhà tôi một món nợ ân tình, thế nên đối với tôi cũng có vài phần khiêm nhường. Chú em này, cái này coi như số chú đỏ, anh đây phải gác thể diện sang một bên, giới thiệu cô ấy cho chú, còn những việc khác, phải xem số chú thế nào vậy.”

Thích Phi Phàm mừng vui khôn siết, chỉ biết nâng ly cùng cốc nói lời cảm ơn. Cậu và Đồng Thiệu Quân quan hệ làm ăn đã bao nhiêu năm, mà Đồng Thiệu Quân cũng không gạt cậu, qua mấy ngày, anh ta đã gọi điện đến: “Khó lắm cô ấy mới đồng ý đấy, tôi hẹn cô ấy chiều 4 giờ ở quán trà Dịch Trần Hiên rồi đấy, thử vận may của mình đi nhé.”

Thích Phi Phàm 3 giờ rưỡi đã đến Dịch Trần Hiên, bao năm lần lộn ở thương trường, chuyện gì cũng từng gặp qua rồi, nhưng mấy câu truyện phiếm của Đồng Thiệu Quân, dường như khiến cậu trở nên tò mò. Đồng Thiệu Quân đến muộn hơn, nhưng cũng chỉ đến trước giờ hẹn tầm 15 phút, anh ta nhìn đồng hồ, có chút tự giễu: “Xem như cũng nể mặt Kỷ Nam Phương, nghe nói Kỷ tam công tử mỗi lần về đây, đầu tiên ở sân bay phải gọi điện báo trước cho cô ấy, bằng không thì không qua nổi cửa đâu.”

Thích Phi Phàm không kìm được bật cười, nói: “Cái này chỉ sợ là giả, anh chỉ giỏi nói móc người ta thôi.”

“Là thật đấy, chú chưa thấy bộ dạng Kỷ Nam Phương thôi, có lần tôi và cậu ta uống say, cậu đoán xem tay này nói gì, cậu ta bảo tôi cô vợ bên này không giống người khác gì cả, đến tiền của cậu ta mà cũng không thêm bận tâm. Chú nghe câu ấy, truyền ra ngoài ai dám tin chứ.”

“Vợ Kỷ Nam Phương không phải là con gái nhà nào đó sao?”

“Đúng thế, tên là Thủ Thủ, so với Kỷ Nam Phương là môn đăng hộ đối, người cũng xinh đẹp, nhưng mà Kỷ Nam Phương để cô ta ở Bắc Kinh mà chẳng đoái hoài gì, đến thể diện của bố vợ cũng không nể nang gì. Nghe nói vì có lần vị đại tiểu thư ấy không kìm được giận dữ, đập mấy bay qua tìm Kiều tiểu thư này nói chuyện phải quấy, kết quả làm Kỷ tam nổi xung lên, từ đấy về sau 2 vợ chồng trở mặt, nếu không phải bố mẹ đôi bên gây áp lực, không biết còn xảy ra chuyện gì nữa.”

4 giờ đúng, phục vụ mở cửa.

Thích Phi Phàm kinh ngạc đến mức đứng bật dậy như lò xo, mà trên thực tế, cậu cũng đã đứng dậy rồi.

Người phụ nữ ấy hoàn toàn không giống với trong tưởng tượng của cậu ta, cô ấy chỉ mặc áo màu đen, mà đã càng lộ ra vẻ gầy guộc, khuôn mặt trắng trẻo, đến phấn son cũng không đánh, nhưng vẫn toát ra nét xinh đẹp, xinh đẹp đến thu hút tất cả ánh nhìn của mọi người.

Tinh thần cậu hết hoảng.

Đồng Thiệu Quân đã đánh tiếng chào hỏi: “Kiểu tiểu thư” rồi vô cùng nhiệt tình giới thiệu: “Vị này là giám đốc Thích Phi Phàm.”

Thích Phi Phàm trong lòng chỉ nghĩ, sao lại là cô ấy?

(*chú: các cậu ạ, đừng hỏi gì cả, tớ cũng không biết gì đâu, suy đoán gì thì cứ suy đoán thôi. Truyện dừng ở phần “2 chiếc áo lồng vào nhau” rồi. Nhưng ngoại truyện này chỉ là... một câu chuyện đơn lẻ khác chẳng? Tớ cũng sửa lại thứ tự tên ngoại truyện cho đúng với thứ tự thời gian tác giả viết rồi XD)

16. Chương 19: Ngoại Truyện 2: Sắc & Giới

Vừa bước ra ngoài, đột nhiên có người gọi: “A! Nam Phương, kia không phải vợ cậu sao?”

Kỷ Nam Phương quay đầu ra nhìn, hóa ra đúng thế thật.

Hiếm khi thấy cô ấy mặc váy, chiếc áo len mỏng trùm đầu màu san hô, bên dưới là chân váy nâu sậm, áo khoác cầm trên tay, đứng cạnh cô bạn mà cô ấy lại càng tỏa ra nét duyên dáng yêu kiều.

Cả đám người đã bàn tán xôn xao, có kẻ gọi chị dâu, lại có kẻ gọi em dâu, còn có người đã xưng tên mụ của cô: “Thủ Thủ, hôm nay sao lại vừa khéo thế này?”

Thủ Thủ mắt cười cong vút hỏi lại: “Sao nào, các anh có hứng đi uống rượu, chẳng lẽ bọn em không được phép nổi hứng đến ăn cơm à?”

Cô gái đang khoác tay Kỷ Nam Phương sớm đã rút tay lại, nhưng điệu bộ vẫn tỏ vẻ quang minh chính đại lắm, đang chuẩn bị rời đi, ai dè Kỷ Nam Phương đã chấp tay kéo lại, bảo: “Lên xe đợi anh.” Rồi anh mới buông tay.

Xem ra đôi vợ chồng này có chuyện riêng cần nói, cả đám người dắt díu bạn gái cũng rục rịch tản đi, chỉ còn lại Thủ Thủ và cô bạn Đỗ Hiểu Tô, Đỗ Hiểu Tô cũng nói: “Tớ qua bên kia đợi cậu nhé.”

“Không cần đâu.” Thủ Thủ đứng đưng như không, quay đầu sang cười với Kỷ Nam Phương: “Mai em đi Hồng Kông, thứ 7 tuần này không về nhà với anh được, đến lúc đó anh nói với mẹ 1 tiếng nhé.”

“Em đi Hồng Kông làm gì thế?”

Thủ Thủ cảm giác kì quặc, trước đây cô chạy tới chạy lui, anh có bao giờ thêm hỏi đâu.

“Xem phim [Sắc, Giới], bản uncut đấy.”

Chỉ vì một bộ phim mà bay đi Hồng Kông, xưa nay vốn là phong cách của cô ấy mà.

“Đừng đi nữa, ở nhà xem đi, anh bảo người giúp em tìm bản gốc, là đoạn 20 phút bị cut chứ gì.”

Thủ Thủ cảm thấy vui vẻ yên tâm, nhìn đi, lấy chồng cũng có cái tốt đấy chứ: “Vậy thế nhé, anh đừng có quên đấy.”

Kết quả anh ấy lại thật sự quên chứ, Thủ Thủ phải đến mấy ngày chưa gặp được anh, hôm nay nghĩ ra phải gọi cho anh ấy, chuông đổ một hồi lâu mà không có ai nghe, đang định thôi, anh lại nhận điện thoại: ‘A lô?’

Nghe giọng đã biết còn chưa tỉnh ngủ, không rõ là đang trên giường em nào nữa, cô đột nhiên nghĩ ra trò đùa quái đản, ồm ồm gọi 1 tiếng “Nam Phương à”, giọng nũng nịu hỏi lại: “Đoán xem em là ai nào?”

“Thủ Thủ,” Giọng anh vẫn đặc sệt cơn ngái ngủ: “Ngoan nào, lần sau muốn chơi trò này, nhớ đừng dùng số điện thoại ở nhà nhé.”

Cô then quá hóa giận: “Anh tìm cho em [Sắc, Giới] chưa đấy?”

Hỏi đến anh ấy, mà phải mất mấy giây sau anh mới bật cười: “Ồ, anh quên mất.”tiếng anh trầm đục nói giọng mũi nghe nặng trĩu,. Có lẽ anh đang bị cảm, hoặc biết đây anh chỉ đang mơ ngủ.

Cô đột nhiên cảm giác xót xa, bảo: “Thế thôi vậy.”

“Thủ Thủ?” Anh dường như cảm thấy không phải: “Em đừng giận đấy nhé, anh bây giờ gọi điện bảo họ làm đây, nhé Thủ Thủ?”

“Không cần đâu, em không muốn xem nữa rồi.”

Cô cảm thấy chán nản, rồi cũng cúp điện thoại. Thực ra cũng chỉ là một chút giống nhau mà thôi, mùa đông năm ấy Dịch Trường Ninh bị ốm một đợt rất lâu, mãi không thấy khỏi, cô gọi điện cho anh, giọng anh ù ù, dường như đứa trẻ nhỏ: “Ồi, anh quên mất.”

Mà thực ra không phải là quên, anh cố ý nói như thế, sau đó cô vội về ký túc, vừa về đã nhìn thấy bánh kem và hoa, cô mới biết anh vốn không quên. Bánh kem lúc đó chia cho mọi người ở ký túc, ai cũng cười hi hi bảo: “Ngọt đấy!, Đúng thế thật, ngọt lắm, hương vị ngọt ngào chạy thẳng vào con tim.

Lúc chia tay, anh cứ nhắc đi nhắc lại: “Thủ Thủ, em quên anh đi, em quên anh đi... Thủ Thủ, em hãy quên anh đi...”

Mà cô cứ như một đứa nhóc khóc lóc om sòm, cả mặt rưng rưng nước mắt, túm lấy vạt áo anh không nỡ buông, hỗn loạn như thế, kiểu bất chấp không rời như thế, nhưng mà cũng có ích gì đâu?

Có ích gì nào?

Sau cùng anh vẫn vứt bỏ cô đấy thôi.

Không cần cô nữa đấy thôi.

Thủ Thủ cảm giác trong lòng nguội lạnh, bởi vì nhớ đến những chuyện này, lại làm nước mắt cô tuôn rơi.

Cô vẫn dùng liệu pháp cũ, ra ngoài ăn một bữa, sau đó đi xem liền tù tì mấy bộ phim, trong phim có vui buồn li hợp, có bài ca sinh tử buồn thương, có những nỗi khổ đau vật lộn, có những đời người bi ai, gian nan đường như vĩnh viễn không có bờ bến.

Những lúc như thế cô tự cảm thấy mình quả là may mắn trong cuộc sống.

Rạng sáng mới về nhà, đã thấy Kỹ Nam Phương, cô bất ngờ vô cùng, ồ 1 tiếng: “Sao anh lại về?”

Anh dường như có chút khó chịu: “Nhà anh, anh không được về chắc?”

Bọn họ đã giao hẹn rồi, khi bên nào đó tức giận, bên kia không được phép nổi cáu, thế nên cô thuận theo anh, híp mắt cười dễ dàng: “Được rồi, được rồi, đương nhiên có thể về chứ.” Vừa quay đi, cô lại hỏi: “Anh về làm gì thế?”

Sắc mặt anh còn tệ hơn, như thể anh ấy vừa giận dữ ở chỗ em nào về, lại càng làm cô thấy tò mò hơn, còn có cô nào dám chọc giận anh nữa đây?

Lúc anh thật sự giận, anh thường không nói gì, mà thực ra cô cũng mệt rồi, uể oải lết đi thay quần áo, lúc ra mới để ý trên bàn để cái gì đó: “Gì thế?”

“Phim gốc.”

Anh trả lời trong sự mất kiên nhẫn, từ bé đã thế rồi, lúc nào cũng chê cô phiền hà. Cô là con gái, nhỏ hơn anh rất nhiều tuổi, lại cứ khăng khăng thích bám theo sau anh, lại thích cùng với cả đám con trai trèo tường leo cây, anh thấy chán nản với cái đuôi nhỏ này lắm rồi, thế nên anh nói chuyện với cô chỉ vồn vện trong vòng 3 phút đã mất hết cả nhẫn nại.

Cô nhất thời vui ra mặt: “Sắc Giới à? Mai em gọi Hiếu Tô đến cùng xem, nghe nói Lương Triều Vĩ trong phim có nude, he he!”

Anh đột nhiên nói: “Mai phải trả người ta rồi, xem luôn hôm nay đi.”

“Hả?”

“Em tưởng việc này dễ lắm ấy? Người ta phải nể mặt lắm mới cho mượn đấy.”

“Trời ơi, Kỹ Nam Phương à, anh nghĩ cách đi mà, bây giờ em buồn ngủ muốn chết đi được, để mai xem nhé, mượn thêm 1 ngày nữa nhé, nhé?”

“Phải xem trong hôm nay, bây giờ xem luôn.”

Xem ra anh ấy hôm nay tâm trạng đúng là không ổn, đến chút việc con con này cũng không nỡ giúp, anh mà thật sự tức lên thì quả là đáng gờm vô cùng, cô nhăn nhó ôm cuộn phim, hôm nay xem thì hôm nay xem vậy.

Ai dè còn bị anh giật lấy: “Châu châu đòi đá xe.”

Cô le le lưỡi, thực ra câu nói ấy còn có cả 1 sự tích đằng sau nữa, hồi đó anh đang học cấp 2, cô vừa mới vào lớp 1, cả đám trẻ con tâm đầu ý hợp chơi đùa ở sân cỏ bỏ hoang sau khu nhà, mọi người đang dựng bằng bóng rổ mới. Cô lúc đó bé tí tẹo teo, mà lại bật nhanh nhất, lao đầu đến ra sức dựng cây cột bằng sắt.

Cả đám toàn con trai ồ lên cười, Kỹ Nam Phương cười to nhất, còn khinh thường nói cô: “Châu châu đá xe!”

Cuộn băng thật sự hơi nặng, phòng chiếu phim lại ở lầu 3, cô nghe tiếng anh khẽ thở dốc, cô giơ tay chọc: “Tam thiếu gia à, anh phải luyện tập nhiều vào, cả ngày đứng chỉ vận động có 1 kiểu, anh nghe tiếng anh thở ấy, già rồi.”

Anh không bực mà còn cười: “Cút!”

Đây mới là Kỷ Nam Phương chứ, cô phấn khởi bật máy chiếu, anh giúp cô đặt cuộn phim, cô hỏi: “Sao anh không mua cái máy chiếu kỹ thuật số nhỉ?”

“Không phải em nói chỉ có phim nhựa mới được gọi là điện ảnh còn gì nữa?”

Cô từng nói câu này à?

Chẳng nhớ nữa

Trước nay, cô xem phim không thích có đồ ăn vặt bên cạnh, người ta vào rạp, tay trái bồng ngô tay phải cô ca, chỉ có cô 2 bàn tay trắng.

Phòng chiếu phim trong nhà rất nhỏ, nhưng mà thoải mái vô cùng, cô ngồi bó gối trên sofa, mà anh đang ngồi ở ghế bên kia, bắt đầu chăm một điệu thuốc.

Cô nhăn nhó mặt mày: “Kỷ Nam Phương!”

Anh bật dậy bỏ ra ngoài.

Cô tưởng anh đã đi rồi, thế nên yên tâm ngồi xem tiếp

Cô hoàn toàn chìm đắm với tình tiết phim, lúc xem ảnh trên báo không thể cảm nhận ra được Thang Duy lại đẹp đến thế, lúc cô ấy thật sự xuất hiện trên màn hình, đột nhiên cảm giác như thanh bảo kiếm tuốt ra khỏi vỏ bao, chân mày khõe mắt đậm sắc xuân, mềm mại thanh thoát tựa một nhành hoa đào, phong tình muôn ngàn, khôn tả vạn lần.

Lúc còn đang mê mẩn, Kỷ Nam Phương vào từ lúc nào cô cũng không để ý, cho đến khi anh ngồi xuống sofa, cô mới liếc anh 1 cái: “Anh không ra ngoài à?”

Anh không đáp lại, toàn bộ tâm trí cô vẫn dồn cả vào bộ phim, quay ra lại xem phim tiếp. Đoạn “kẹp giấy” truyền thuyết cuối cùng đã lên hình, cứ coi như cô đã gặp qua nhiều pha kiểu này rồi, nhưng vừa xem đến đoạn ấy, vẫn không nhịn được khi khi bật cười. Kỷ Nam Phương đột nhiên hỏi: “Có gì đáng cười à.”

“Độ khó cao đấy.” Cô khoa tay múa chân: “Thật không thể tưởng tượng nổi....Tại sao có thể phấn khởi thế chứ?”

“Muốn thử tí không?”

“Hử?”

Không đợi cô phản ứng lại, nụ hôn đã ập xuống, cô vùng vẫy: “Này, mùi thuốc lá!”

Có quỷ mới biết anh vừa làm đến mấy điệu rồi, cả người sặc mùi thuốc. Anh không buông tay cô liền cắn tay anh, sau cùng anh không chịu được đau, không thể không buông.

“Vậy anh đi đánh răng nhé.”

Quả này xong rồi, cô qua quýt nói: “Đi đi, mau đi đi, nhớ tắm nữa đấy.”

Cô còn phải xem phim, trước tiên cứ phải xua anh đi cái đã, anh ấy tắm trước nay siêu lâu, lại thích bảnh chọc, sấy tóc cũng phải sấy đến nửa ngày, đợi anh tắm xong, cô đã sớm xuống lầu đi ngủ rồi.

Ai mà ngờ được phim còn chưa xem hết, anh đã tắm xong rồi, anh mặc bộ áo tắm bông bước ra ngoài, đến tóc cũng chưa sấy, tay còn cầm khăn lông, vừa lau vừa ngồi xuống, cô hoàn toàn không lường trước, có muốn thoát cũng không kịp, đành tỏ ra vẻ mặt khổ sở: “Kỷ Nam Phương, em mệt lắm.”

Nhìn dáng vẻ anh có hơi nổi cáu, nhưng anh lại ngồi im bất động, cô nghĩ thế nào thì hôm nay cũng phải trở mặt bằng được, cô đành đánh đòn phủ đầu: “Anh ra ngoài đi, dù sao anh cũng có chỗ đi mà, em mệt lắm rồi.”

Anh ném khăn tắm xuống sàn, cô nghĩ đợt này không tránh khỏi cãi nhau to rồi, lần trước cô đuổi anh ra ngoài, 2 người còn lớn tiếng một trận.

Cãi nhau chứ gì, cãi đi, cô cũng chẳng sợ, còn hung hăng trợn mắt với anh.

Kết quả anh không nói dù chỉ một tiếng, quay người đi mất.

Cô thở phào nhẹ nhõm, xem tiếp bộ phim, Lương Triều Vĩ trong phim đang rơi nước mắt, một người đàn ông như thế, vậy mà cũng khóc ư.

Trong lòng cô oán trách, tất cả là tại Kỷ Nam Phương phá đám, hại cô không xem được phần đầu, đến đoạn cảm xúc nhất thì lại hoàn toàn không có cảm giác gì.

(*chú1: Ơ... “đoạn kẹp giấy” truyền thuyết ở trên, tớ ném cả raw lên, bạn nào xem Sắc Giới rồi ắt hiểu, mà bạn nào tò mò là cái gì thì đây “ ” tớ không xúi bẩy kích thích truyền bá gì đâu nhớ, vì phim vì truyện nó đề cập ấy mà XD)

(*chú2: ngoại truyện này xảy ra vào lúc nào ấy hử? T__T tớ cũng không rõ nữa, dù đã hỏi han tieba nhưng mọi người cũng mù mờ như chúng ta cả thôi)

17. Chương 20: Ngoại Truyện 3: Ai Mà Biết Tại Sao Hôm Đây Tôi Lại Say?

Hôm đó uống đến say mềm, tay Trác Nhĩ sau cùng còn ới ra máu, tôi định lái xe đưa cậu ta đến bệnh viện, nhưng lại bị cả đám anh em can ngăn, bảo tôi ngộ nhỡ gặp cảnh sát thì sao, tội này là tội lái xe sau khi rượu bia đầy. Mà nếu không bị cảnh sát sờ gáy, thì cũng không nên lái xe lúc uống say.

Cả lũ bọn tôi đây đều là những công dân biết tuân thủ luật pháp, đương nhiên không thể mạo hiểm lái xe lúc say để bị cảnh sát chụp được, thế nên đành gọi cho 120, xe cứu thương lát sau đã đến đón Trác Nhĩ đi.

Về chuyện dạ dày Trác Nhĩ chảy máu ấy à, thật sự là tôi phải xin lỗi cậu ta rồi. Tối đó tôi vui đầu uống rượu giải sầu, lại thêm bên cạnh có 1 lũ mù quáng chúc tụng không ngừng, uống say lúc nào cũng không biết nữa. Sau cùng tôi còn muốn uống một mình, Trác Nhĩ bảo: ‘Được thôi, biết cậu không thoải mái rồi, ly này tôi mời cậu.’

Cậu ta bình thường cũng chỉ uống ở mức hơn 1 chai thôi, hôm đó gắng gượng được đến 2 chai, cũng coi như biết trọng nghĩa khí rồi.

Tay này lúc uống say rồi thì lại bắt đầu kêu la gào thét: “Không phải Thủ Thủ sinh con trai rồi à, cậu đau lòng cái nỗi gì nữa? Tôi kiếm cho cậu 8 em 10 em để được nuôi được, để mấy em ấy sinh cho cậu 1 tá nhé, cậu thích con trai có con trai, thích con gái có con gái!”

Tôi vừa nghe xong, đã cảm thấy men rượu dội lên đầu, bật dậy hất tung cả bàn, đám người xung quanh liều mạng can ngăn. Tôi phải đánh cho thẳng ôn con này một trận, kết quả cả người cậu ta xiêu vẹo, nôn ra ngay một bãi máu.

Được lắm, tôi không thềm chấp ôn con, tôi đưa cậu ta tới bệnh viện vậy.

Lúc xe cứu thương đến, cậu ta tay còn đang cầm ống truyền vẫn cố níu tay tôi, chân thành sâu sắc nói: “Con trai cũng được rồi, con trai cũng tốt mà, sao cậu lại không thích con trai chứ?”

Có con trai để làm cái gì nào Con gái không phải tốt hơn à!

Sinh để có kế hoạch bây giờ không cho phép đẻ thứ 2, nếu không tôi có cần phải khổ thế này không hả?

Vả lại tôi đỡ dành cô ấy sinh cho đứa con dễ lắm đấy à? Tôi đỡ ngon đỡ ngọt cô ấy đến cả 1 năm có lẽ rồi đấy, chỉ mong mỗi cô ấy sinh cho tôi 1 đứa con gái, thế mà kết quả lại là con trai!

Tôi còn gì đau lòng hơn không?

Ông bà nội nghe nói là con trai, thì hài lòng lắm, khỏi phải nói, giống hệt như có được đứa cháu đích tôn rồi thì vạn sự đều thỏa mãn, tôi có cố bảo cô ấy sinh thêm đứa nữa thì đến cả viện trợ bên ngoài cũng chẳng còn ai.

Tôi có dễ dàng gì không hả tôi?

Mượn rượu tiêu sầu, sầu thêm sầu, rượu ngấm ruột sầu, quả thật, người sầu có rượu sầu.

Tôi còn chưa ới máu đấy, cậu ta đã ới máu rồi.

Đợi đến lúc cậu ta đẻ con trai, tôi thể nào cũng chúc cậu ta bữa nữa.

Để cậu ới máu cho mà xem!

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doi-nay-kiep-nay>